

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"HEARTFELT AND
HILARIOUS!"
-SAMANTHA YOUNG,
NYT BESTSELLING AUTHOR

*knitting in the city
book 1.5*

Neanderthal **MARRIES** *Humour*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEANDERTAL İNSANLA EVLENİR

ŞEHİRDE ÖRGÜ ÖRMEK #1.5

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

I. Tuzağı Kurmak .

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

II. Nişan .

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

III. Düğün Planlaması

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

IV. Aile ile Tanışma .

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

V. Vegas, bebeğim. Vegas

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

VI. Düğün

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Vegas'ta ne olur... kayıp sahne Yazar Hakkında

Sneak Peek: Sakal Benimle, Winston Kardeşler Kitap #5.5

Sneak Peek: Friends Without Benefits (Kindle Unlimited' şimdi mevcut!) 'in

taPenny Reiddiğer kitapları

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, atıp tutmalar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da uydurma olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle (yaşayan, ölü veya ölümsüz), olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler, biraz rahatsız edici ve/veya endişe verici olmasa da, tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2014, 2015, 2016 Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Made in the United States of America

İkinci Baskı: Haziran 2014, Haziran

2016 ISBN-978-0-9892810-6-5

e-Kitap Baskısı

DEDİKASYON

*Janie ve Quinn'i seviyor musun?
Eğer öyleyse, bu kitap size adanmıştır.
yumruk çarpması
*çak bir beşlik
Bottom pat
... çok mu uzak?*

BÖLÜM I

TUZAK KURMAK

BİRİNCİ BÖLÜM

JANIE

< Messages

McHotpants

Contact

Watch ó u t , knlrtars hĩ2 "VEi
toplar...

 Text Message

5ønd

"
SIYAH ÇUBUĞUNUZ ve GÜMÜŞ SOPANIZ VAR

MI? "Evet."

"Peki Black Rod, onun görevi neydi?"

"Avam Kamarası'nı -Parlamentoyu, bilirsiniz- Lordlar Kamarası'na çağırır."

"Ama kapıyı yüzüne mi kapatırlar? Avam Kamarası mı?"

"Evet."

"Peki kapıyı tekrar çalmak zorunda mı?" "Evet."

Bu haber karşısında burnumu kııştırdım. Kim Kardashian'ın şöhreti kadar tören, şatafat ve gösterişin cazibesi de şaşırtıcıydı. İkisi de mantıklı değildi.

Quinn geçen hafta Londra'ya seyahat edeceğimizi duyurduğunda ilk işlerimden biri şehirde bir örgü grubu aramak oldu. Stitch London'ı buldum, bölgede yaşayan ya da oradan geçen herkese açık bir gruptu.

Toplantı yerlerini şehrin dört bir yanına yaymışlar ve haftada birkaç kez toplanıyorlardı; bazen Covent Garden'da bir şarap barında buluşuyor, bazen bir barda örgü örüyor, bazen de -bu güzel Perşembe akşamında olduğu gibi- Londra şehrinin hemen doğusundaki Spitalfields Market'te bir restoranda akşam yemeği saatinde bir araya geliyorlardı.

Süper çifte bonus: örgü örmüyor olmamı umursamıyorlardı.

Gözlerim Bridgett'in elindeki sarı atkıya - Bridgett hızlı bir örgücüydü - sonra da arkasındaki Spitalfields Pazarı'nın kavernöz genişliğine kaydı. Genellikle pazarı dolduran satıcılar yaklaşık bir saat önce ayrılmış, arkalarında yankılı ve yalnız bir boşluk bırakmışlardı.

Kaşlarımı çattım, büyülenmişim. "Ama sonra Black Rod'u içeri almak için kapıyı açıyorlar, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Bridget.

"Ve aslında onu dışarıda tutamazlar, değil mi?"

Başını salladı, gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. Gözlerini ve ağzını çevreleyen çizgilere bakılırsa, gülümserken yüzü doğal halindeymiş gibi görünüyordu.

"Evet. Oldukça. Avam Kamarası'nın adamı odalarından men etme yetkisi yok. Sadece onun varlığını sorgulayabilirler. Kapıları kapatarak törensel güçlerini sergiliyorlar. Bu Lordlara ve Avam Kamarasına bir hatırlatma.

Monarşi, Avam Kamarası'nın kaprislerine boyun eğmez." Bridgett sevincini belli eden bir şekilde sırttı; sonra da kıkırdadı. "Her şey çok aptalca, değil mi? İnsan bir yabancıya anlatınca çok aptalca geliyor. Ama sanırım tüm gelenekler açıklandığında ya da tartışıldığında aptalca geliyor." Bu gerçek karşısında başımı salladım. İyi bir düşünceydi, hatırlamaya değerdi, daha fazla düşünmeye değerdi. Bunu bir veri noktası olarak sakladım. daha sonra düşündüm.

Bridgett'in kızı Ellen, tığ işi yaparken bana gülümsedi. "Amerika Birleşik Devletleri'nde ya da benim deyimimle asi kolonilerde hükümetle ilgili hiç tuhaflık yok mu?"

"Tamamen etkisiz ve kendine hizmet eden bir yönetim olması dışında mı? Bildiğim kadarıyla yok."

"Belki de Senato'nun suratına kapıyı çarpmak için bir Kara Çubuk ve Gümüş Sopa yerleştirirseniz, hükümetinizin mucizevi bir şekilde yetkinliğinin arttığını görebilirsiniz."

"Düşünmeye değer," dedim.

Bridgett kızına alaycı bir gülümseme hediye etti; konuyla ilgili konuşmaya devam ederken gözlerini tekrar eşarbına çevirdi. "Gerçekten de, kulağa ne kadar aptalca gelse de bu geleneklerin gerçek bir değeri olduğuna inanıyorum. Gelenekler güven inşa eder ve insanlara emniyet, güvenlik hissi verir. Ne bekleyeceğinizi bilerseniz, pasif bir şekilde de olsa sürecin bir parçası olursunuz. Geçiş törenleri çok önemlidir ve gelenekler değer taşıdığı için varlığını sürdürür. Bence sizin nesliniz hiçbir şeyin kutsal olmaması için geleneklerin önemine yeterince değer vermiyor."

Mini açıklamasının yarısında başımı sallamaya başladım. Sözleri yine çok anlamlıydı; daha anlamlarını tam olarak kavrayamadan solumda bir vızıltı duydum, titreşimi bacağımda hissettim ve sesli bir şekilde hırlama isteğime karşı savaştım.

Bu benim cep telefonumdu.

Biri beni arıyordu.

Thor!

Burada, yaklaşık on yedi ila yirmi üç güzel hanımla birlikte oturmuş -son iki saat içinde birkaç hanım gelip gittiği için tam sayıyı bilmiyordum ve henüz yeniden saymamıştım- Parlamento'nun açılış törenleri üzerine yaptığımız tartışmanın keyfini çıkarıyordum. Birdenbire, muhtemelen dünyanın öbür ucundan gelen bir konuşmacı, keyifli ama şaşırtıcı derecede bilgilendirici etkileşimimi böldü.

Ellen ve Bridgett'e pişmanlık dolu bir bakış attım. "Özür dilerim. Telefonum çalıyor. Biri beni arıyor."

Bridgett omuz silkti, bu kesintiden hiç rahatsız olmamıştı. "Sorun değil canım. Git işine bak."

Çantama uzandım, Bridgett'in öfkelenmemesine rağmen sözümün kesilmesinden hâlâ hoşnut değildim. Telefonumu karıştırırken Black Rod hakkındaki tartışmamızı düşündüm. İki saat önce bana sorulsaydı, bir eylem ya da davranışı, faydası ya da gerekliliği düşünülmeden, sırf her zaman yapıldığı için sürdürmenin ya da desteklemenin tamamen mantıksız görüldüğünü söyledim.

Bu ayrımın, ilerleme ile gelenek arasındaki çizgi olduğunu fark ettim.

Lanet olası cihazı çantamdan çıkardım ve sandalyemden kalktım. Ekranda Steven'in adı yanıp sönüyordu. Telefonum sessize ayarlı olmasaydı, Steven'in kişisel zil sesi olan *It's Raining Men*'i de dinliyor olacaktım. Bunu değiştirmek için telefonun ayarlarında gezinecek gücüm -ya da dürüst olmak gerekirse, isteğim- yoktu.

Steven'a olan sıcak duygularım ne olursa olsun, cep telefonu her çaldığında cevap vermekten duyduğum şiddetli nefret DNA'ma kodlanmıştı - tıpkı Cosplay'e olan sevgim ya da reality televizyona olan kararsızlığım gibi.

Restoranın girişine doğru yürürken başparmağımı ekranda kaydırdım. Bu lanet olası cihazla uğraşıyor olabilirdim ama bu, arkadaşlarının duyabileceği mesafede cep telefonu ile konuşan *kişi* olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Alo?" Sesimi fazla hırçın çıkarmamaya çalıştım.

Başaramadım. "Hey, Janie! Neredesin? Bay Sullivan seninle mi?" "Hayır. Örgü grubundayım. O benimle değil."

"Oh, senin örgü ördüğünü sanıyordum? Örgü ördüğünüzü nasıl bilmem?"

"Ben örgü örmem."

"Ama az önce dedin ki-"

"Steven, aramanın bir nedeni var mı?" Korumalarımın biri olan Jacob'a baktım ve ona sıkı bir gülümseme verdim, ardından Spitalfields Pazarı'na doğru birkaç adım attım; dört inçlik topuklu ayakkabılarım çimentoda yankılandı. "Çünkü bu kesinlikle daha sonra ve yüz yüze yapabileceğimiz bir konuşma." Sabırsızlık göğsümde paslı çivilerden ve kıymıklı, arsenikle işlenmiş ahşaptan bir ağaç ev inşa ediyordu.

"Kusura bakma Toots. IPS sinir bozucu telefon sendromunu unutup duruyorum. Kısa tutmaya çalışacağım ama seninle gerçekten konuşmalıyım, bu yüzden bana bir süre daha katlanmak zorundasın. Sen ve Patron İngilizlerle eğleniyor musunuz? Bir çay partisine katıldınız mı? Ortalığı ayağa kaldırdınız mı? Kraliçe'yle tanıştınız mı? Trafalgar Meydanı'nda çıplak koştunuz mu? Umarım Trafalgar Meydanı ile ilgili cevabınız hayırdır, çünkü bu denemeyi birlikte yapmak isterim."

Steven'in alayına gülümsemekten kendimi alamadım. "Yarın geldiğinde sana son iki gündür Londra'da geçirdiğimiz büyüleyici zamanları anlatacağımdan emin olabilirsin ve bana Toots deme."

Gerçek şu ki Quinn'i son iki gündür neredeyse hiç görmemiştim. Asıl plan, Steven ve ekipten önce erkenden uçmak ve büyük bir potansiyel kurumsal müşteriyle buluşmadan önce kendimize biraz zaman ayırmaktı. Kurumsal müşteri Grinsham Bankacılık ve Kredi Sistemleriydi ve büyük bir olay ve büyük bir haberdi. Quinn'in özel müşteri toplantılarının gününün iki saatinden azını alması gerekiyordu; ancak sabahlarını, öğleden sonralarını ve akşamlarını doldurdular.

Şu anki Quinn'sizlik durumumla ilgili hislerim biraz karışık; özellikle de Quinn'in çılgın şehir ısrarı yüzünden her yere yanımda üç koruma götürmek zorunda kaldığımdan beri.

En iyi ihtimalle hayal kırıklığına uğramıştım. En kötü ihtimalle de kızgınlıktan kudurmuştum. Hangi duygunun zihniyetimi daha doğru tanımladığına karar verememiştim çünkü beynim ikisi arasında gidip geliyordu.

"Güzel, güzel. Dört gözle bekliyorum. Uçağım için biniş öncesi işlemleri başlatmak üzereler." Oflaması sıranın içinden duyulabiliyordu. "İki yıldır ilk kez ticari bir uçuşta seyahat edeceğim. Hava tarafı terminalinden, o garip boyun yastıklarından ve... insanlardan ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum."

"Steven, birinci sınıfta uçuyorsun. Nüfusun yüzde kaçının birinci sınıfta uçtuğunu biliyor musun? Yüzde altıdan az. Prens William bile ekonomi sınıfında uçuyor."

"Bunu az önce uydurdun. Beni kandırabileceğini sanma. İstatistiklerin yüzde yetmiş ikisi anında uydurulur."

Gülmemeye çalıştım. "Asla istatistik uydurmadığımı biliyorsun ve insanların arasında olman gerekse bile birinci sınıfta uçmaya katlanabileceğini düşünüyorum."

"Elimden geleni yapacağım." Burnunu çekti, iç çekti ve sonra tekrar iç çekti. "Patron bana bulaşmış olmalı. İnsan ırkını küçümsemesi bulaşıcı olabilir."

Sağ omzumun üzerinden belli belirsiz bir ayak sesi yankılandı. Sese doğru yarı döndüm, karanlık alanı araştırdım. Jacob da duymuş olmalıydı çünkü durduğum yere geldi ve elini üst koluma koydu.

"Bayan Morris, restoranın içine geri dönebilir misiniz?"

Jacob'a başımı salladım ve yeni örgü tanıdıklarımın toplandığı körili tavuk işletmesi Cluckingham Palace'ın girişine doğru döndüm. "Artık gitmem gerekiyor Steven."

"Tamam. Sorun değil. Yine de yarın seni bulacağım ve Trafalgar Meydanı'nı koşarak geçmemizin ne kadar süreceğini hesaplayacağız."

Sırıtırken bile gözlerimi deviriyordum. "Güle güle, Steven." "Güle güle, Toots." Telefon konuşmasını bir öpücük sesiyle bitirdi.

Jacob kolumu bırakmıştı ama hâlâ havada asılı duruyordu. Ayak sesleri artık daha yakındı ve açıklanamaz bir nedenden ötürü ürperdim.

Sonra onu gördüm.

Hâlâ yaklaşık kırk metre uzakta olduğu için emin olamıyordum ama bakışlarımız karşılaştığında mavi gözleri parlıyor ve ışıltıyor gibiydi; en azından ayak parmaklarım, kulaklarım, kalbim ve iç organlarım öyle düşünüyordu. Adımları her zamanki gibi aceleci değildi; ama hareketleri ustacaydı, kendine sahip olma ve kibir arasındaki çizgide dolaşan dikkatsiz bir güven ve zarafetle işaretlenmişti.

Nefes darlığını takip eden zevk acısı beni yerimde tuttu - Quinn ilk kez görüş alanıma girdiğinde beklenen yoldaşlarım. Beş aylık flörtümüzden sonra bile kendimi hep biraz çaresiz ve telaşlı hissettim.

varlığı-özellikle at ilk olarak Yine de Ben
olsam gözlerim bağlandı ve bir çemberin içinde döndürüldüm ve daha sonra bir yazı yazmam gerektiği söylendi.

Dr. Seuss için iambik pentametreyle bir methiye.

Yaklaştıkça hızının yavaşladığını ve gözlerinin ayakkabılarıma takıldığını fark ettim. Dürüst olmak gerekirse onlarla oldukça gurur duyuyordum. Kırmızı satendi ve ayak ucunda büyük bir fiyonk vardı. Topukları ciddi şekilde çiviliydi. Ama hafif platformlu oldukları için dört inçlik topuk aslında en fazla üç inçti. Ayakkabıları öğleden önce Liberty of London'ın arkasındaki şık ara sokakta yer alan dikkat çekici bir ayakkabı mağazasından almıştım.

Satın alma işlemi o anda beni neşelendirmiş ve içimi ısıtmıştı. Şimdi, bakışlarının seviyeli ve sivri sıcaklığı altında neredeyse yanıyordum.

Durduğum yerden iki metre kadar uzakta durdu ve ellerini yavaşça ceplerine soktu. "Ayakkabıların güzelmiş" dediğinde gözleri hâlâ ayaklarımdaydı.

Bu ifadenin ve sesinin lezzetli tınısının başımla kalbim arasında dans etmesine izin verdim; sonra tahmin edilebileceği gibi, kalça kemiklerimin arasına, yumurtalıklarımın yakınına yerleşti. Vücudum bir harita olsaydı, şu anda uzun süreli yan etkilerden muzdarip olan bölge rahmimin hemen güneyi ve uyluklarımda kuzeyiydi.

Yani vajinam.

Dolayısıyla çaresizliğim.

Quinn'den önce vajinam ve ben tanışıyorduk ama pek arkadaş değildik. Çoğunlukla bir sıkıntı, bir gizem, her zaman düşük performans gösteren veya bana acı veren bir şey gibi görünüyordu. Sorunlarımdan muhtemelen kullanıcı hatası olduğunu düşündüm; ama onu nasıl çalıştıracığımdan emin değildim. Kuşkusuz, labia olarak bilinen labirente hiç başarılı bir şekilde gezinmemiştim, kafa karıştırıcı klitoris boşverin.

Bununla birlikte, Quinn'den beri, tüm parçalarına karşı (onun parçalarından bahsetmiyorum bile) isteyerek güçsüz hale gelmişim.

"Teşekkür ederim." Ayak bileklerimden başlayıp bacaklarıma, kalçalarıma ve yukarıya doğru tırmanışını izledim. Ayakkabılarımda, o sabah benim için seçtiği kıyafeti giyiyordum. Siyah iç çamaşırlarıyla birlikte yatağın kenarına bıraktığı notta sadece *beni giy yazıyordu*.

Beyaz puantiyeli küçük siyah elbise giymeye alışık olduğumdan çok daha dar ve kısaydı. Ama daha önce hiçbir şey giymemi açıkça istememişti. Aslında tüm kıyafetlerim, özellikle de iç çamaşırlarım onu rahatsız ediyor gibiydi. Bu nedenle beni rahatsız etmediği için istediği gibi giyindim.

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarındaki vahşete bakılırsa, önerdiği kıyafeti giymekle doğru bir karar vermişim. Göğsüm bir daraldı bir genişledi. Bu his aklımı başımdan alıyordu ve onun masmavi gözleri nefesimi ve beynimi ele geçirmişti.

"Gözlerin mavi." Dedim.

Bir kez göz kırptı, ağzı hafifçe yana kaydı ve yavaşça bana üç adım daha yaklaştı. "Evet. Bu doğru."

"Benim gözlerim kahverengi." Dedim; kelimeler ağzımdan çiğnenmemiş yemek parçaları gibi döküldü - beceriksizce ve büyülenmiş ve beyinsiz olmaya eşlik eden dikkatsizlikle.

Quinn üst dudağını ısırды ve omzumun üzerinden Jacob'a baktı. Gülümsemeye karşı koyduğunu biliyordum. Benim tuhaf saçmalıklarına sık sık böyle tepki verirdi.

"Dışarı çıkıyoruz." Quinn şimdi Jacob'a hitap ediyordu. "Arabayı getir."

"Evet, Bay Sullivan." Gardiyanın sert cevabını kısa süre sonra geri çekilen ayak seslerini duydum. Sadece Jacob'ın gittiğini fark ettim; bu durumda Quinn'i takip edenleri saymazsak, diğer iki korumamla baş başa kalmıştık.

Londra'ya geldiğimizden beri ilk kez bu kadar geniş bir güvenlik ekibine ihtiyaç duyduğumu düşünerek şaşkınlığım dikkatimi çekti. Ancak, Quinn'e baktıkça, güzelce dikilmiş takım elbiseler giymiş, baş belası (burada baş belası ortak bir isimdir) bir sürü adamla birlikte olmaktan duyduğum hoşnutsuzluk dağıldı.

Boş alanı taramasını izledim, bakışları kısa bir an için sol omzumun üzerindeki iki farklı noktada durdu. Gözleri bir ışık kaynağı gibiydi ve loş ışıklı alanda fazlasıyla görülebiliyordu. Gözleri, National Geographic'in Antarktika'nın geri çekilen katı oluşumları üzerine çektiği bilgilendirici IMAX filmindeki buzul rengindeydi.

"Dan neden burada? Pete nerede?" diye sordu, dikkati hâlâ omzumun üzerindeydi.

Gözlerimi iki kez kırptırdım, Quinn'in gözleriyle ilgili Antarktika anılarımdan sıyrıldım ve arkama baktım. Gölgelemin arasında Dan'i (ya da Pete'i) bulmaya çalıştım ama başaramadım.

"Dan burada mı? Nerede o? Onu göremiyorum." Gözlerimi kıstım ve yankılanan uçsuz bucaksızlığa sordum. "Burada mısın, güvenlik görevlisi Dan?"

Quinn'in elleri aniden belimdeydi ve ben bu beklenmedik temas karşısında irkildim, sıçradım ve ona döndüm. Benim alanımdaydı. Sessizce hareket etmesinden ya da daha önce yalnız olduğum bir yerde aniden ortaya çıkma alışkanlığından nefret etmiyordum. Ama henüz buna alışamamıştım.

Bana baktı. Ben de ona baktım. Yumuşak bir iç çekiş -yakınlığına, sıcaklığına, güzel kolonyasının kokusuna, gözlerinde gezinen küçük bir gülümseme fısıltısına- dudaklarımın arasından geçti.

Sonra, beni her zaman silahsız bırakan o sessiz haliyle, "Bugün seni özledim," dedi.

Tekrar iç çektim, bu sefer tatlı sözleri nefesimi kesmişti. Memnun bir kedi gibi sııttım - ki bu hiç mantıklı değildi, çünkü insanlardan başka hiçbir hayvan memnuniyetini göstermek için gülümsemez.

Bunu bir gerçek olarak anlatmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Quinn'in bakışları benimkilere kaydı. Bir teğeti bastırmaya çalıştığımı anlamış olmalı ki, "Söyle" dedi.

"Ne?"

Kaşlarını kaldırdı, çenesini eğdi ve bana çok etkili bir bakış fırlatarak "*Biliyor musun?*" dedi.

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil." "Anlat bana."

"Bu tamamen gereksiz bir bilgi."

"Bilmek istiyorum." Sesini neredeyse bir oktav düşürdü ve ne demek istediğini vurgulamak istercesine beni kendine doğru çekti.

Bu sadece beni daha lezzetli bir şekilde tedirgin etmeye yaradı. "Quinn..." diye fısıldadım. Neden fısıldadığımı bilmiyordum.

"Janie, söylediğin her şey büyüleyici." O da fısıldadı.

"Hayır, öyle değil. Ve bu kadar bariz bir şekilde yanlış olan bir ifadeye inanacağıma inanacağımı düşünmen beni biraz endişelendiriyor."

Yanıt vermeden önce sözlerimden oluşan karmaşık ağı çözmek için bir an bekledi. "Bunun ne anlama geldiğinden pek emin değilim. Ancak, *sana* açıkça yanlış bir şey söyleyeceğimi düşünmen *beni* çok endişelendiriyor." Birbirimizin gözlerini tuttuk, üretilmiş suçluluk duygusunun bir hesaplaşması.

O

kazandı.

"Güzel. Bilmek ister misin? Düşünüyordum da, bir çocuk gibi gülümsüyordum. Memnun kedi, bu beni bir benzetme olarak rahatsız etti çünkü insanlar dışında hiçbir hayvan zevk göstergesi olarak gülümsemez. Bazı insanlar hayvanların, özellikle de kedi ve köpeklerin gülümsediğini düşünür ama bu insanlar yanılıyor. Ağız kıvrımı tesadüfidir. Kediler zevk aldıklarını göstermek için mırıldar, köpekler ise kuyruklarını sallar."

"Kedilerin hazzı göstermesinin tek yolunun mırlamak olduğundan nasıl emin olabiliyoruz?"

"Hayvan davranışları üzerine incelediğim iki çalışma, diğer dışsal zevk belirtilerini kesin olarak dışlamadı. Aksine, tek güvenilir göstergenin

gösteri -özellikle bir kedi için- mırıldanıyordu."

"İnsanlar mutluluk ve memnuniyetlerini göstermek için gülümsemekten daha fazlasını yaparlar. Bana öyle geliyor ki kediler, köpekler ve diğer hayvanlar da muhtemelen başka dışavurumlar sergiliyorlar." Omuz silktilti. Her zamanki gibi böyle şeyler hakkında konuştuğumuzda -benim önemsiz bilgilerimin teğet geçtiği bir konu- gerçekten ilgileniyor ve meşgul görünüyordu.

Onun bu yönünü seviyordum. Daha önce hiç kimse benimle bunu yapmamıştı, rastgele konularla ilgilenmemişti. Her zaman sorular sorar, farklı bir kavramla ilişkilendirmeye çalışır, küçük bir gerçeği büyük ve önemli göstermeye çalışırdı.

Onun mükemmel tespitine başımı salladım, çünkü mükemmel bir tespitti. "Kesinlikle haklısınız. İtiraf etmeliyim ki, her iki çalışmanın da en büyük kusuru, hayvanların sadece mutluluk ya da zevk belirtmek için gülümseyip gülümsemediklerini keşfetmeye çalışmalarındır. Gülümsemeyi dışladıktan sonra, ek bilgi anlamında çok az şey sağladılar. Belki de yazarlardan biriyle temasa geçmeli ve tüm hayvanlar aleminde türler arasında paylaşılan herhangi bir dışa vurum olup olmadığını sormalıyım."

"Belki de önce senin tüm dışa vuran zevk gösterilerini belgelemeliyiz."

Ona kaşlarını çatarak baktım, bilimsel değerinin ne olacağını sormak için ağzımı açtım, sonra her zaman buz gibi olan gözlerindeki hafif ışıltıyı fark edince kapattım.

Yanaklarımın kızarmasını beklememe gerek kalmadı. Aradan bunca ay geçmesine rağmen onun beni sinirlendirme becerisinden hâlâ utanıyordum.

Aslında utanmak doğru kelime değildi.

Eskiden utanırdım. Şimdi sadece onun, tepkilerinin, başını eğişinin, dudaklarını hafifçe kaldırışının aşırı bilincinde hissediyordum.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, kızarmış tenimin üzerinde sanki büyük bir hazine ya da yeni bir keşifmişim gibi gezinirken yüz ifadesinin aniden inanılmaz derecede yumuşak ve sevecen bir hal alması gibi. Bu beni hem şaşırtıyor hem de heyecanlandırıyordu ve buna bağımlı hale geliyordum. Mantıken, verdiği tepkinin uzun sürebileceğini düşünemiyordum. Hiç kimse benim tuhaflıklarına bu düzeyde bir ilgiyi sonsuza kadar sürdüremezdi. Bir noktada onu sıkacak ya da sinirlerini bozacaktım.

Quinn'le ilgili her şeye karşı aşırı farkındalığım da uzun süremezdi. Sonunda bu -Paylaştıklarımızın, yoğunluğun azalması gerekiyordu.

Bu nedenle, "Sence bu hiç bitmeyecek mi?" diye sordum.

"O da ne?"

"Sence tüm aklımı yitirmeden sana bakabilecek miyim?"

Gülümsemesi yoğunlaştı; yumuşaklığı keskinleşti. "Umarım öyle değildir." "Beni akılsız mı buluyorsun?"

"Oyun alanını biraz eşitliyor diyelim."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. Artık odaklanmam ve düşünmem gereken bir şey olduğu için başım omuzlarıma üzerine daha düzgün bir şekilde yerleşti. "Akılsız olduğunu ima ediyor olamazsın."

Bana sessiz bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ardından hızlı bir öpücük kondurdu ya da ben onun hızlı bir öpücük kondurmak istediğini düşündüm. Dudakları dudaklarımdan ayrılır ayrılmaz onaylamaz bir şekilde homurdandı ve ağzını bir kez daha dudaklarıma yapıştırdı. Sonra beni gerçekten öptü.

Her zamanki gibi -gerçekten öpüştüğümüzde- etrafımı, uzuvlarıma işleyişini ve ses tellerimin işlevselliğini unuttum. Ona tırmanmaya başlamış olabilirim.

Belirsiz bir süre sonra Quinn beni bıraktı, ancak elleri üst kollarımı biraz fazla sıkı kavramıştı.

Tabii ki onsuz, bedeni bedenime değmeden kendimi hemen eksik hissettim. Gözlerimi açtığımda onu çenesi gergin bir şekilde bana bakarken buldum. Bu alışılmadık bir durum değildi, özellikle de herkesin içinde öpüştükten sonra. Kendini sürekli hüsrana uğratmasının akıl sağlığını merak etmek zorundaydım.

Ancak, şu anda -ve özellikle dikkatimi çeken- gözlerinin arkasında başka bir şeyin alttan alta parladığı hissediliyordu, bu beni ürkütmüştü. Evet, genellikle bizi kamuya açık sevgi gösterilerimizden ayırdıktan sonra birkaç saniye boyunca bana ve/veya benim bir parçama bakardı. Bu sefer konuşmak istiyor ama kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. Dudakları sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. İki kez yutkundum.

Biraz zorlanarak aldığım nefesin hafif sesi, restorandan gelen kahkaha sesiyle kesildi. Gözleri sese doğru kaydı ve görmeden baktığını anlayabildim. Düşüncelerinin içinde kaybolduğunu fark ettim ve bu düşünceler fırtınalı türdendi.

"Quinn?"

"Gitmemiz gerek. Dan eşyalarını alacak." O konuşurken dikkati tekrar bana yöneldi ve yüz ifadesinin temkinli olduğunu görünce şaşırdım. Cevap vermeme fırsat vermeden kollarımdan birini bıraktı, döndü ve diğerini kullanarak beni çıkışa doğru çekti.

"Bekle!" Omzumun üzerinden baktım, Dan ve diğer korumamın gölgelerden çıktığını gördüm ve ona küçük bir el salladım. "Örgü grubuna veda etmek istiyorum ve ceketime ihtiyacım var."

"Ceketini getirecek. Rezervasyon yaptırdım ve..." Devam etmeden önce boğazını temizlediğini duydum, "...konuşulacak şeyler."

"Dışarı mı çıkıyoruz?" Gözlerimi kırıştıtararak arkasına baktım; genellikle öpüşme sonrası yaşanan hayal kırıklığından sonra onun dairesine - ya da Londra'da olduğumuz için otel odasına- gider ve birkaç lezzetli saat boyunca birbirimize saldırırdık.

"Evet."

"Herkesin içinde mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti ama adımları hiç duraksamadı. Bacaklarım uzundu. Onunkiler daha uzundu. Ona ayak uydurmak için çift zamanlı hareket etmek zorunda kalıyordum.

"Aşağı yukarı." Dedi. "Aşağı yukarı mı?"

"Evet. Halkın gittiği bir yer."

Arkasından yüzümü buruşturdum. "Kasıtlı olarak muğlak konuşuyorsun."

Aniden durdu ve döndü. Kendi ayağıma takıldım ve Muppet çırpınarak onun kollarına atıldı; sanki hareketlerimin hiç de zarif olmayacağını biliyormuş gibi beni kucaklamak için kollarını açmıştı.

Aniden durduğu için onu azarlamak üzere çenemi kaldırır kaldırmaz Quinn dudaklarını dudaklarıma değdirdi, elleri kendi seçtiği vücuda oturan elbisemi arkama dayanana kadar düzeltti. Parmakları popoma girdiğinde inlemeye benzer küçük bir ses çıkarmış olabilirim.

"Bazen..." Quinn dudaklarıma doğru fısıldadı, sesi hem acı verici bir şekilde baştan çıkarıcı hem de tatlı bir şekilde alaycıydı, "...şaşırmak eğlencelidir."

İKİNCİ BÖLÜM

ŞAŞIRDIM.

Limuzinin kapısı kapanır kapanmaz Sir McHotpants Von Grabby Hands'i bekliyordum. Ama onun yerine Sir McCoolpants Von No Touchy ile karşılaştım.

Araba yolculuğunun bir dakikasında, akşamımız için limuzinle sarkıntılık etmeyi içermeyen planları olduğu sonucuna vardım. Beni soymak için bir girişimde bulunmadığına bu gerçeği tahmin ettim.

Aslında, bankta benden ayrı oturdu ve başının arkasını bana vererek pencereye baktı. Gideceğimiz yere kadar olan çok kısa yolculuğun büyük bölümünde eli aramızda, kolu sert ve düz duruyordu.

Limuzinlere binmeye henüz alışmamıştım; alışır mıydım, bilmiyordum. Abartılı ve elitist hissettiriyordu. Taksiler de aynı işi görürdü, hatta toplu taşıma daha iyiydi. Metro kesinlikle yakıt açısından daha verimli bir ulaşım yöntemi olabilirdi.

Ama limuzine katlandım çünkü bu Quinn'le baş başa kalmak demekti. Quinn'le yalnız kalmak çok değerliydi. Bu nedenle, onunla çevredeki sokaklar arasında bakışıp duruyor, bir hamle yapmasını bekliyor ve şaşkınlığımı gizlemiyordum.

Mansell Caddesi, Shorter Caddesi'ne dönüştü ve araba durduğunda nerede olduğumuzu biliyordum.

"Londra Kulesi mi?" Koltuğumda biraz zıpladım. "Londra Kulesi'ne mi gidiyoruz?"

Büyük siyah bir kuş, baharın son günlerinin uzayan karanlığında taş duvardan yukarı doğru süzüldü. Heybetli yapının üzerinde daireler çizerken gözlerim yolunu takip etti. Kuş bir kuzgundu.

Bu inanılmaz derecede heyecan vericiydi ve Londra'da Kule dışında her yere gitmem için korumalarım tarafından neden kandırıldığımı açıklıyordu. British Museum ve Globe Tiyatrosu ile birlikte Kule de ziyaretimiz sırasında görülmesi gereken yerler listemdeydi.

Limuzin yavaşlayıp durduğunda Quinn'e dönüp baktım ve onun beni izlediğini gördüm. Yüzü ifadesiz bir maskeydi ama bu beni rahatsız etmedi. Artık onu o vurdumduymaz maske suratın ne olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

onun temel çizgisi. Beni rahatsız eden şey, gözlerindeki her zamanki muzipliğin yerini temkinli bir dikkat dağınıklığı havasının almış olmasıydı.

"İyi misin?" Elini kendi elimle kapattım, fiziksel temas kurmak istiyordum. Bu benim açımdan altı ay önce dikkat çekici olabilecek bir hareketti çünkü hiçbir zaman fiziksel dokunuşları teselli olarak arayan ya da veren biri olmamıştım. Ama Quinn'le birlikte dokunmak ve dokunulmak nefes almak ya da çizgi roman okumak kadar doğal ve gerekli geliyordu.

"Evet. İyiyim. Sen?" Gözleri benimkileri aradı ama çekingen ve mesafeliydiler.

Düşüncelerimi söylemeden önce bir süre kaşlarımı çattım. "Sanki sende bir sorun varmış gibi hissediyorum ve sen bana söylemek istemiyorsun ya da söylemek için bekliyorsun. İşle mi ilgili? Gittiğim her yerde yanımda üç koruma bulundurmamla bir ilgisi var mı?"

"Neden yanlış bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü limuzine bindiğimizden beri McCoolpants Von No Touchy'sin."

Kaşlarından biri kalktı, soğukkanlı ifadesi dalgalandı.

"Nedir bu? Yeni bir lakap mı?"

"Umarım değildir. Ama ne kadar tuhaf davrandığını anlatmak için aklıma gelen en etkili yol bu."

"Garip olan ne?"

"Giysilerimi çıkarmak için hiçbir girişimde bulunmadın. Aslında, eteğimin altına bile uzanmadın. Geçmiş verilere dayanarak, bu davranış garip."

Bana o yavaş, seksi sırtışını verdi, yarı dokunaklı yakınlığımızla daha da güçlü hale geldi. "Kısa bir yolculuktu."

Omuz silktim. "Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı."

"Bu iyi haber." Sesinde zorlukla kontrol altına alınmış bir neşe vardı. "İyi haber nedir?"

"Artık beklentilerini limuzine her bindiğimizde seks bekleyecek şekilde ayarladım."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, bu iddianın doğruluğunu düşündüm ve ardından ifadesinin doğruluğu karşısında başımı salladım. "Haklısın. Gerçi, daha doğrusu, beklediğim şey seks değil. Asgari düzeyde elleme ve azami düzeyde orgazm bekliyorum."

"Sadece bir tane mi?"

"Açgözlü olmama gerek yok, yine de beklentilerimi aşman her zaman güzeldir."

"Beklentilerini aşmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Bu his karşılıklı."

Bir an için birbirimize gülümsedik, daha önce dikkatimizi dağıtan tüm soğukluk gözlerinden ve ifadesinden buharlaştı. Sessizce bakiştığımız o kadar güzel bir anı paylaştık ki zihnim boşaldı, düşünmeyi bıraktım ve hissettiğim tek şey sıcak ve sevilmek oldu.

Uzaktan gelen bir siren sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. Kendimi silkeledim, ona göz kırptım. "Bekle, biz neden bahsediyoruz?"

Gülümsemesi büyüdü. "En azından limuzinde elle taciz edilmeyi nasıl beklediğini."

"Evet, doğru. Bunlar benim beklentilerim. Tebrik ederim. Çok iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim." Övgümü onaylamak için başını eğdi. Ayakta olsaydık eğilerek selam vereceği izlenimine kapıldım.

Limuzinin kapısı açıldı ve dikkatimizi birbirimizden çekip serin bahar akşamına yönelttik. Önce Quinn çıktı, sonra elini bana doğru uzattı.

Dan hemen dışarıda durdu ve Quinn'e ceketimi uzattı, Quinn de ceketimi hemen omuzlarıma yerleştirdi. Her zaman bu tür şeyler yapıyordu - ben ceketimi giyerken tutuyor, çıkarmama yardım ediyor, kapıları tutuyor, sandalyeleri çekiyordu - ve buna alışmam biraz zaman almıştı.

Bazen hoşuma gidiyor, bazen de demode ve can sıkıcı geliyordu. Nedenini kendime bile tam olarak açıklayamıyordum ama onun bu katı centilmen tavırları beni ikiyezölü gibi hissettiriyor, bu da beni sinirlendiriyordu.

Batı uygarlığında kadınlar daha zayıf cins olduklarında, korunmaya ihtiyaç duyduklarında, görgü kurallarının *önce kadınlar* kuralı anlamlıydı. Bu bizim yerimizin kabul edilmesi idi; bizi ilk sıraya koyarak, ataerki toplumun kadınlara kırılğan ve aciz olduklarını ve erkeklerin görgü kuralları aracılığıyla yeteneklerimizin zayıflığını kabul ettiklerini ve onlardan önce gelmemize izin vererek onur gösterdiklerini söyleme yolu idi.

Bir çocuk veya yaşlı için kapıyı tutmak nazik bir davranıştır. Toplu taşıma araçlarında koltuğunuzu fiziksel olarak güçsüz birine bırakmak iyi bir davranış biçimidir.

Engelli. İhtiyacı olanlara yardım etmek onurlu bir davranıştır.

Önce en zayıf olan.

Quinn'in kapılarımı tutmasına, elimi tutmasına ve ceketimi giyip çıkarmama yardım etmesine izin vererek, ilişkide daha zayıf olduğumu pasif bir şekilde kabul etmiş olmuyor muydum? Şövalyece davranışlar sergilediği her seferinde gücü ona devretmiyor muydum?

Ama lanet olsun, çoğu zaman hoşuma gidiyordu. O kadar hoşuma gidiyordu ki bunu yapmasına izin veriyordum ve bu konudaki bilişsel uyumsuzluğum hakkında onunla hiç konuşmamıştım. Bu yüzden sürekli kendime kızıyor ve ikiye bölünmüş gibi hissediyordum.

Aklımdan geçenler çok hoş bir kadın sesi tarafından kesildi.

"Merhaba, Kule'ye hoş geldiniz. Siz Sullivan partisi olmalısınız." Sesin sahibi ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, çok neşeli görünen bir kadındı. Komik görünümlü bir şapka ve göğsünde kırmızı aplikeli bir taçla tamamlanmış siyah ve kırmızı bir tur rehberi kostümü giymişti. Gözleri parlak maviydi ve kahverengi saçlarını yüzünden uzakta toplamıştı.

Girişe kadar yürümüştük, ben feminist suçluluk duygusu içinde kıvrılırken Quinn'in kolunun altına girip göğsüne yaslanmıştım. Ama sesi ve ifadesi o kadar hoştu ki içimdeki çalkantıyı hemen unuttum.

Quinn ona başıyla selam verdi ve ben de elimi uzattım. Elimi sıkarken yüzündeki ilgi çekici gülümseme beni de gülümsetti. "Ben Emma," dedi. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Bu bizimle ilk seferiniz mi?"

"Evet," dedi Quinn.

"Ben Janie; sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum ve eski işkence aleti odasını ve Anne Boleyn'in idam edildiği yeri görmek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsemesi genişledi ve elimi bıraktı. "Bu harika. Ancak idamların çoğunun Kule'nin içinde gerçekleşmediğini biliyorsunuz."

Başımı salladım, coşkumun habercisi olarak dudaklarımı yaladım. "Evet. Tarihçiler Kule'de sadece yedi kişinin öldüğü konusunda hemfikir ve bu kişiler de halka açık bir şekilde idam edildiklerinde isyan çıkarabilecek kişilerdi. İnfazların çoğu Tower Hill'de gerçekleşti."

Emma anlattıklarım karşısında kıkırdadı ve ben onu daha da çok sevdim. "Kusura bakmayın ama genç hanımların çoğu işkence aletleri odasından çok Mücevher Evi'ni görmekle ilgileniyor."

"Ah, Kraliyet Mücevherleri'nin de burada olduğunu unutmuşum." Kesinlikle aklımdan çıkmış. Mücevher Evi'ni görmeye karşı değildim ama öncelikler listemde en üst sıralarda değildi.

Quinn elini benimkinin içine soktu ve rehberimizle konuşurken elini sıkıttı. "Umarım tüm hazırlıklar tamamlanmıştır?"

Emma, "Elbette efendim, tam da talimat verdiğiniz gibi," diye cevap verdi.

Aslan Kulesi'nin asma köprü çukurundan geriye kalanlar dikkatimi dağıttığı için bu konuşmayı ancak yarım yamalak dinleyebildim.

Emma kuleye doğru döndü, bizi ileriye doğru salladı ve omzunun üzerinden seslendi, "Hadi bu soğuktan kurtulalım. Biraz yağmura benziyor, değil mi? Hadi gelin. Görecek çok şeyimiz var ve görmek için sadece birkaç saatimiz var."

QUINN ÖFKELENMEMİŞTİ ve üzgün de değildi. Ancak, daha önceki tüm soğukluğu geri gelmişti ve ben bunu fark etmemeye çalışıyordum.

Şu anda Jewel'ların evindeydik ve hareket etmeyen bir insan taşıyıcının üzerinde duruyorduk. Emma'nın daha önce anlattığına göre, turistler gün boyunca taşıma bandının üzerinde durur ve kalın cam vitrinlerin içindeki ısıtılı mücevherlere bakarlardı.

İnsan taşıyıcıları birkaç nedenden dolayı eklemişlerdi, en önemlisi de insanları tek bir kasanın etrafında toplanmak yerine hareket etmeye teşvik etmekte.

Emin değildim ama Quinn'i farklı kuleler, onları kimin ve ne zaman inşa ettiği gibi bilgilerle ikna etme çabalarım sağır kulaklara çarpıyor gibiydi. Son çare olarak, Beauchamp Kulesi'nin Romalıların beşinci yüzyılda ayrılmasından bu yana Britanya'da tuğlanın yapı malzemesi olarak ilk büyük ölçekli kullanımına işaret ettiğini belirttim.

Sadece başını salladı.

Üçüncü mücevher kutusunun önünde durdum ve gözümü ayırmadan içine baktım. Sorunun bir kısmı da mücevher kutusunun tamamen parlak nesnelerle dolu olması ve zihnimin sadece bir tanesine odaklanmakta zorlanması olabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarımı çantadan ayırdım ve onun beni izlediğini gördüm. "Ne mi düşünüyorum?"

"Evet. Beğendiğin bir şey var mı?" Başını cama doğru eğdi.

Saçma sorusuna ve sonunda konuşuyor olmasına tek kaşımı kaldırdım. Turun yarısını tamamlamıştık ve o tek bir kelime bile etmemişti. Şimdi burada, Mücevher Evi'nde idik -bana kalırsa ikinci plandaydı- ve birdenbire çevremizle ilgilenmeye başlamıştı.

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Her şey cızırtılı ve ağır görünüyor." "Hiçbir şey mi?"

Tekrar çantaya baktım. İçinde çok karatlık elmaslarla dolu süslü bir taç ve ortasında da aşırı büyüklükte bir ametist vardı. En tepede, beyaz altın ve pırlantadan oluşan dört eşkenar üçgenle çevrili dev bir safir vardı.

Çok fazlaydı. Mükemmel bir pastayı yüzlerce kilo krema ile kaplamak gibiydi.

Ağzımı yana çevirdim ve burnumu kırıştırdım. "Elmas ticaretinin Afrika'daki insanların ve kaynakların sömürülmesini teşvik ettiğini ve bu kıtada insanlığa karşı işlenen iğrenç suçların çoğunu körüklediğini biliyorsunuz."

Sakince söylediğim tiradıma tepkisini ölçmek için gözlerimi yana kaydurdım ve onu sırtırken buldum.

"Bunu daha önce de duymuştum." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni bir sonraki vakaya doğru çekti. Ben de onu takip ettim ve saatime baktım. Tur için daha ne kadar vaktimiz olduğundan emin değildim ama henüz antik işkence aletleri odasına varmamıştık. Bu beni biraz tedirgin hissettirdi.

"Peki ya bu dava?" Yine başıyla çantayı işaret etti ama gözleri benim üzerimdeydi.

Israrı üzerine içindekileri inceledim ve Hindistan'dan gelen ünlü Koh-i-Noor elması ile süslenmiş bir tacı tanıdım. "Bu elmas yüz karatın üzerinde," diye yorumladım. "Zamanın İngiliz sömürge genel valisi tarafından Kraliçe Victoria'ya hediye edilmişti. Bazı insanlar bunun Hindistan'dan çalındığına ve İngilizlerin geçmişteki kötü davranışlarının kefareti için iade edilmesi gerektiğine inanıyor."

"Sizce iade edilmeli mi?" Quinn sordu.

Quinn'e döndüm ve onun tura başladığımızdan beri ilk kez ilgili görüldüğünü fark ettim. Soruyu uzun bir süre düşündüm, her iki pozisyonun da yararlarını ve sonuçlarını hızla tartışırken tavana baktım.

"Bu soruya basit bir evet ya da hayır cevabı verebilir miyim bilmiyorum. Tazminat nadir bir kavram değildir, ancak her zaman -hatta sıklıkla- uygulanmasının açık olacağı durumlarda uygulanmaz. Bu özel örnekte, Koh-i-Noor elması dünya tarihinin ve özellikle de İngiliz tarihinin bir parçası haline gelmiştir. Öte yandan tarih bize elmanın Hindistan'dan çalındığını söylüyor. Üstelik bu neredeyse iki yüz yıl önceydi. Hala sahipliğini tartışıyor olmamız, bir nesnenin algılanan değeri hakkında daha çok şey söylüyor ve işlenen gerçek yanlış hakkında daha az şey söylüyor."

"O zaman soruyu yeniden ifade edeyim." Bana bir adım daha yaklaştı. "Sence çok değerli bir eşyayı teklif etmek geçmişte yapılan hataların kefareti için bir işe yarar mı?"

Cevap vermeden önce bir süre onu inceledim. "Bazen bir özür yeterlidir, özellikle de içten bir özürse."

"Ama her zaman değil."

"Hayır, her zaman değil," diye kabul ettim, ama sonra bir açıklama yapma dürtüsü beni yakaladı. "Ülkeler arasında, içten bir özür genellikle yeterli değildir. Şirketler ve çalışanlar arasında, genellikle bir özürden daha fazlası gereklidir. Ama bireyler arasında, özellikle de birbirini seven insanlar arasında, tazminat kirli bir kelime gibi gelir."

Yavaşça başını salladı, gözleri yüz hatlarımı ezberlemiş gibi geziniyordu. Her zamanki gibi, bakışlarının lüksü altında kendimi biraz kaybettim ve beynim bana onun gözlerinin benim için yüz karatlık kusursuz bir elmanın olabileceğinden daha güzel ve değerli olduğunu söyledi.

"Son davaya bakalım." Sözleri beni şimdiki zamana geri getirdi ve onun gösterdiği yolu takip ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, son kasa yüzüklerle doluydu. Diğerlerinde taşlar, asalar ve devasa değerli taşlar olduğu için bu bana biraz garip gelmişti.

Tüm yüzüklere bakarken biraz gülümsedim. Bazıları oldukça eskiydi, metal işçiliği ağır, kalın ve mükemmel derecede kusurlu olduğu için bunu hemen anlayabiliyordum. Ama tüm taşlar kusursuzdu; sanki yeniymiş ya da yeni parlatılmış gibi parlıyorlardı.

"Oh, çok güzeller!" Daha iyi görebilmek için parmaklığa ve kutuya doğru eğildim. Hemen ardından kırmızı taşlı altın bir yüzük gözüme çarptı ve biraz nefesim kesildi. Onu göstermek için elimi kaldırdım ve kutunun dışına dokunmadan önce kendimi tutmak zorunda kaldım. "Şuna bir bak."

Quinn kolunu belime doladı ve yanıma eğildi. "Hangisi?"

"Oval olan - lal taşı - kalın pembe altın bantlı." Varak işçiliği değerli taşı yerinde tutuyordu, bu da muhtemelen parçayı Viktorya öncesine tarihlendiriyordu. Aslında hepsi çok güzeldi. Yirmi kadar yüzükten sadece bir ya da ikisinin elmas olduğunu fark ettim. Diğerleri zümrüt, safir ya da tanzanit, yakut ya da lal taşıydı.

Quinn onaylamayan bir "hmm." dedi.

Gözlerim tekrar kırmızı taşlı yüzüğe takıldı ve pembe altın kordona, nasıl sağlam ve kalın olduğuna ama narin kaydırma işlemeleriyle nasıl detaylandırıldığına hayret ettim.

"Antika mücevherler hakkında istediğim kadar bilgim yok ama -tahmin etmem gerekirse- bu yüzük Gürcü ya da daha eski bir döneme ait gibi görünüyor. Sence bu bir yakut mu yoksa lal taşı mı? Bence bu bir lal taşı ve yapıştırma mücevher değil. O zamanın yakutları genellikle kırmızıdan çok fuşaydı. Gerçek kırmızı yakutlar son derece nadirdi, özellikle de bunun boyutu ve kesimi - pürüzsüz ve cilalı yerine elmas gibi yüzlü. Vay...."

"Vay canına mı?"

Başımı salladım, gözlerim hâlâ yüzükteydi. "Evet. Vay canına. Bu tek parçanın ardındaki tüm tarihi düşünün. İlk sahibinin kim olduğunu merak ediyorum. Sadece, eğer yüzükler konuşabilseydi."

Gülümsemesini görmekten ziyade hissettim ve ona kendi utangaç gülümsememle karşılık verdim. "Cidden, eğer bu yüzük konuşabilseydi, bize hayatı hakkında neler anlatabilirdi merak ediyorum." Yüzümü ona çevirdim ve ağzının kıvrımı konusunda haklı olduğumu anladım. "Belki entrika bile olabilir - böyle bir yüzük birden fazla önemli tartışma sırasında takılmış olmalı. Belki de sahibi, birinin işkence görmesini ve öldürülmesini planlarken bile takmıştır."

"Ya da belki yüzlerce yıl boyunca bir çeyiz kutusunda kilitli kalmış, daha yeni keşfedilmiş ve özel bir sergi için buraya yerleştirilmiştir."

Bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım, çantaya tekrar baktım ve iç çektim. "Tam bir oyunbozansın."

Sırtımı ovaladı. "Peki, haklısın. Cinayetleri planlamak ve hükümetleri devirmek için kullanıldı."

"Bu doğru." Bir kez başımı salladım. "Kimse böyle bir yüzüğü yüzlerce yıl kilit altında tutmak şöyle dursun, unutamaz bile. Aşırı aktif bir hayal gücün var ama sıkıcı fikirlerin var."

Bu son ifade bana bir kahkaha kazandırdı ve bunu bulaşıcı buldum. Quinn'in komik bir adam olduğunu düşünmeme rağmen çok nadir gülerdi. Bana hiçbir uyarıda bulunmadan şakalar yapmayı severdi; çoğu zaman can alıcı noktaya gelene kadar bunun bir şaka olduğunu anlamazdım.

Örneğin, bir sabah kahve içerken başını kaldırmadan gazete okurken aramızda şöyle bir diyalog geçti:

Quinn: "Chicago kanalizasyon departmanı sizi aradı." Ben:

"Oh, gerçekten mi? Ne hakkında?"

Quinn: "Senin bokunu almaktan bıktıklarını söylediler."

Şakayı fark etmem ve anlamam yaklaşık yedi saniye sürdü.

Genellikle attığım kahkaha ondan bir gülümseme alırdı. Eğer burnumu çekecek kadar gülmüşsem, genellikle kıkırdardı. Ancak çok nadiren yüksek sesle gülerdi; şanslıysam belki haftada bir kez.

Bu yüzden güldüğünde göğsümde ve karnımda bir yıldız oluşumunun sıcak süpernova patlamasını hissederdim.

Quinn'in eli kalçamda durdu ve sıkıldı. "Haydi. Gitmeliyiz."

Yüzüğe son bir kez baktıktan sonra Quinn'in beni hareket etmeyen insan taşıyıcıdan çıkarmasına izin verdim. Emma'nın som altın servis tabaklarıyla dolu bir odada hazır olda durduğu yere doğru yürüdük.

"Hazinelerimiz hakkında ne düşünüyorsun Janie?" Bana gülümseyerek sordu.

"Onlar... sayısız." Sonunda *sayısız* sözcüğünde karar kıldım, çünkü hazinelerin bütünü için en doğru tanım buydu.

Cevabım üzerine gülümsemesi genişledi ve dikkatini Quinn'e çevirdi. "Korkarım bir çağrı aldınız efendim. Cep telefonunuz burada çekmiyor, bu yüzden George'u takip ederseniz," üzerinde *Sadece Personel* yazan bir kapının hemen içinde duran takım elbiseli bir beyefendiyi işaret etti; "Sizi Kule ofisine götürecekt."

Quinn yanağıma hızlı bir öpücük kondurup kulağıma, "Ben sana yetişirim," diye fısıldamadan önce George'a şöyle bir bakabildim. Sonra beni Emma'yla birlikte odanın ortasında bırakıp açık kapıdan hızla içeri girdi. İtiraz etmek için bir saniyem bile olmadı ve kapı *gümbürtüyle* kapandığında bedenim şaşkınlıkla irkildi.

Emma dirseğimi dürterek dikkatimi onun ayrıldığı yerden başka yöne çekti ve ben de göz kırparak onun yumuşakça gülümseyen yüzüne baktım.

"Gel canım, sana sorduğın eski işkence aletleri odasını göstereyim." Sesi özür diler gibiydi.

Londra'da geçirdiğim son günleri düşündüğümde kalbim biraz burkulsa da Emma'yı itaatkâr bir şekilde takip ettim. Elbette yalnız bir yaratıktım ama İngiltere'ye geldiğimizden beri Quinn'i Chicago'da gördüğümünden daha az görmüştüm.

Keşke Quinn bana yola çıkmadan önce zamanımın çoğunu onsuz geçireceğimi söyleseydi. Ne bekleyeceğimi bilseydim, sık sık söylediğimiz gibi beklentilerimi kalibre etseydim, yeni manzaraları ve deneyimleri paylaşmak için arkadaşlarımdan birinin gelmesini isteyebilirdim.

Yeni bir yer keşfetmek, yalnızlık tercihimin birkaç istisnasından biriydi. Notları ve düşünceleri karşılaştıracak, ilgi çekici noktalara dikkat çekecek ve günü tartışacak birinin olması her zaman güzeldir. Bir anket oluşturmak için aklıma bir not aldım; eğer davet edilirim gelecekteki iş seyahatlerinden önce bunu doldurmasını isteyecektim.

Anketi puanlayabilir, verdiği her cevaba bir puan değeri atayarak ona eşlik edip etmeyeceğimi ve dahası bir refakatçi getirip getirmeyeceğimi belirleyebilirdim.

Anketi oluşturacak soruların bir listesini yapmaya başladım ve bu ruh halimi hafifletir gibi oldu. Melankoli sisi tamamen dağılmamış olsa da, işkence odasına vardığımızda bile, artık uygulanabilir bir planım olduğu için mevcut yalnızlık durumum hakkında daha az umutsuz hissediyordum.

"Ben gidip adamını bulayım." Emma beni odaya doğru eliyle işaret etti. "İçeriye bir göz atabilirsin ve aletlere dokunmaktan çekinme. Sadece dikkatli ol, çünkü oldukça eskiler ve bilirsin, işkence için kullanılmışlar."

"Teşekkürler, Emma." Odaya girdiğimde ve dehşet verici aletlerin harikallığını gördüğümde daha önce batmış olan kalbim küçük bir sıçrama yaptı.

Aletlerin her birini detaylı bir şekilde incelemek için kendimi zorladım. Sadist ya da mazoşist değildim ama onlara karşı hem saygı hem de tiksinti duyuyordum. Onlar, özünde, etki araçlarıydı, büyük bir gücün esnetildiği kaslardı. Her biri korkunç ve güzeldi - erken mühendisliğin ve rahatsız zihinlerin ürünü.

Çöpçünün Kızı adlı bir aleti tanıdım, insanı bir top haline getiriyordu ve sıkıldıkça kemikleri ezdiği biliniyordu; ölmek için gerçekten korkunç bir yoldu.

Duvarlardan birine takılmış dev demir kelepçeleri fark ettim. Mahkûmlar bileklerinden asılmış, havada asılı duruyorlardı. Kendimi tamamen savunmasız bir halde hayal ettiğimde omurgamdan aşağıya inen küçük bir ürperti bastırdım. Bu kafa karıştırıcı, baş döndürücü bir duyguydu.

Uzaktan ayak seslerinin yaklaştığını fark ettim ve tam Quinn ile Emma içeri girerken kapıya doğru döndüm.

"Eğleniyor musunuz?" Emma'nın neşeli tonu çevremdekiler için sarsıcı gelmişti.

Yine de eğleniyordum, bu yüzden "Evet. Tüm bunlar inanılmaz." dedim.

Quinn beni değerlendiren bakışlarıyla bir kez daha süzdü. Onu yine taş suratlı ve soğuk bulduğum için hayal kırıklığına uğramıştım.

Her şeye rağmen yüzüme yarım bir gülümseme yerleştirdim ve kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. "Her şey yolunda mı?"

Bir kez başını salladı, gözleri odanın içinde geziniyordu; tipik hızlı verimliliğiyle her ayrıntıyı katalogluyor gibiydi.

Arkamdaki kelepçeleri işaret ettim. "Kelepçelerle asılmak çarmıha gerilmek gibidir. Aslında ciğerleri çökerttiği için insanı öldürür. Akciğerler, asılı insan vücudunun ağırlığına karşı düzgün bir şekilde şişemez."

Quinn'in çenesinin kasıldığını gördüm. "Kulağa korkunç geliyor." dediğinde sesinde tonlama yoktu.

"Öyleydi." Başımı salladım. "Hiç de romantik değil."

"Hayır." Bu yorumu karşısında kaşlarımı çattım. "Tabii ki romantik değil. Çarmıha gerilerek ve boğularak öldürülmek. Bunun romantizmle uzaktan yakından alakası yok."

Gözlerini kapadı, burnundan nefes aldı ve sonra iç çekti. "Beni burada öldürüyorsun, Janie."

Quinn'in hemen arkasındaki ahşap bir aparat dikkatimi çekti ve düşüncelerimi dağıttı. Mekânı yavaşça incelerken daha önce gözümden kaçmıştı ve irkilerek nefesimi içime çektim. "Bu bir raf!"

Quinn omzunun üzerinden baktı, sonra uzaklaşıp odaya döndü. "Evet." Yanıtı dikkati dağılmış, biraz alaycı ve belki biraz da sinirliydi.

Yanından geçtim, hızlı adımlarla karşıya geçtim ve uzandım, dokunmadan önce kendimi tuttum. Rehberimize bir göz attım. "Alabilir miyim?"

Emma başını salladı, İngiliz nezaketinin her santimini gösteriyordu. "Evet, tabii ki. Acele etmeyin. Seni almak için saat yarımında döneceğim."

Odadan çıkıp kapıdan çıkarken attığı adımları belli belirsiz fark ettim. Dikkatim önümdeki zalim alete odaklanmıştı.

Bir askı.

Gerçek bir askı.

Bir replikaya benzemiyordu.

"İşkence aleti, on üçüncü yüzyılda İngiltere'de, Kule Emini olan Exeter Dükü tarafından kullanılmak üzere geliştirildi. Ona Exeter Dükü'nün Kızı derlerdi. İşkence aletlerine neden *kız* dedikleri bana hiç mantıklı gelmedi. Ancak askının belgelenmiş ilk kullanımı antik çağda Yunanlılar tarafından gerçekleştirilmiş."

Quinn'in cevabı "Hmm," oldu. Dinleyip dinlemediğini anlayamıyordum ama bunun pek de önemi yoktu.

Ani bir ilhamla sarsıldım.

"Çabuk Quinn, beni bağla." Bir ayağımdan diğerine geçtim, nasıl bağlayacağımı bulmaya çalışıyordum.

"Ne?"

"Beni bağla, beni askıya bağla. Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum." Sonunda önce kenara oturmaya, sonra da ortaya doğru gitmeye karar verdim.

"Seni askıya bağlamamı mı istiyorsun?"

"Sadece bir dakikalığına." Ağırlığımı test ettim, sonra yüzüstü pozisyon almak için bacaklarımı beceriksizce kaldırdım. Ayaklarım masanın ucundan sarkıyordu. Biraz fazla uzundum ama genel etkiyi yaratabilirdim. "İşte, ellerimi bağla." Gönüllü olarak kollarımı başımın üzerine uzattım.

"Ciddi misin sen?" Quinn aniden yanımda belirdi ve şaşkın şaşkın baktı; yine de masaya iliştilmiş bir ipi aldı ve beni bağlamanın en iyi yolunu bulmaya çalışır gibi inceledi. Tokalı, çok eski deri kayışlar yerine ipi tercih etmesini ilginç buldum. Kapıya, askıya ve bana baktı.

İp, aletin geri kalanından daha yeni görünüyordu, muhtemelen kenevirdi -tarihsel olarak tam olarak doğru değil- ama orijinal ip muhtemelen son yedi yüz yıl içinde toza dönüşmüştü.

"Bu iyi olur." Ona bileklerimi uzattım, sonra dikkatimi ayaklarıma çevirdim. "Ayaklarımı da yap. Bu çok havalı! Bir de fotoğrafını çek. Örgü grubuna göndermek istiyorum."

Quinn duraksadı, yüzünde şaşkınlık ve belirsizlik karışımı bir ifade vardı. Sonra aniden işe koyuldu. Görünüşe göre, bileklerimi çabucak bitirip ayaklarıma geçtiği için verimli ve eksiksiz bir düğüm atıcıydı. Hâlâ dikkati dağınık ve gergin görünüyordu ama şimdi beni bağlamaya odaklanmıştı. Düğümünü test etmek için parmaklarımı oynattım. İp, kollarımın cihazın her bir köşesine bağlandığı yerde derimi tatsız bir şekilde ısırdı.

Görünüşe göre Quinn Sullivan düğümlerle uğraşmıyordu.

Bacaklarımın kadınlara yakışmayacak şekilde açılmış olması umurumda değildi - özellikle de kısa eteğimin yukarıda bahsedilen açılmayı gerçekleştirmek için daha yükseğe kaldırılması gerektiği düşünülüyordu. Gerçek hayatta bir askıya bağlı olduğum gerçeğine kendimi fazla kaptırmıştım!

"Hey, sence bu Guy Fawkes'ı bağladıkları şey mi? Gerçi onun üzerinde askı kullandıkları sadece *söylenti*. Oldukça kısa olmalıydı. Bacaklarımın ne kadar uzun olduğunu görüyor musun? Boyunun ne kadar olduğunu merak ediyorum. İnsanların boyunun uzadığını biliyor muydun? Aslında sanayi devriminden bu yana her nesilde ortalama yarım santimden biraz daha fazla uzuyoruz."

O görevini tamamlarken ben de Quinn'e çeşitli gerçekleri anlatmaya devam ettim. Ortaya fıskıran bilgi kuyusuna o kadar dalmıştım ki, bacağımın bir ürperti hissedene kadar elinin iç ayak bileğimin etrafında daireler çizdiğini fark etmemiştim.

"...onlar...onlar..." Temas karşısında titredim, gözlerimi kırpıttım ve Quinn'i odak noktama çektim - beynimin içinde yuvarlanan gerçekler yerine gerçekten ona baktım.

Quinn yanımda, baldırımın dibinde duruyordu, kalçası ahşap masaya yaslanmıştı, yüzünde o zoraki gülümsemelerinden biri vardı. O ana kadar neredeyse bütün akşam dikkatimi dağıtmış olan gözleri birden delici ve sıcak bir hal aldı.

Şeytani görünüyordu.

"Quinn?"

"Bunu sevdim. Bunlardan bir tane almalıyız." Parmakları bacağımın iç kısmına doğru ilerledi ve refleks olarak sarsılmama neden oldu ama nafile. Bağlanmış ve zapt edilmişim... iple.

Hafifçe güldü - çaresizlik durumumu düşününce sapıkça bir kıkırdama.

Kaşlarımı kaldırdım ve cevap olarak soluksuz bir kahkaha attım. "Ha...ha ha...ha." Parmak uçları dizimin arkasına kayarken yutkundum ve

hassas noktayı okşadı. "Artık beni çözebilirsin."

Zoraki gülümsemesi iyice şeytani bir sırıtışa dönüşene kadar yayıldı. "Şimdi o kadar hızlı değil...." Derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kıstı.

Ben gülümsemediyordum. "Quinn."

"Şşşş...." Başını yavaşça salladı ve kalçası dizime bitişik olana kadar ayaklarını sürüyerek yürüdü. Beni susturduğu için onu azarlamadan bacağımın arkasındaki eli kalçamın iç kısmına ve eteğimin altına doğru tüy gibi bir dokunuşla hareket etti. Keskin bir nefes aldım. Elektrik kıvılcımları parmaklarının izlediği yolu takip etti ve kalbim iki kez çarptı.

"Biliyor musun, bu gece için her şeyi planlamıştım: seni özel tura çıkaracaktım, Kraliyet Mücevherleri'ne hayran kalacaktım, Thames'in yanında mum ışığında bir akşam yemeği yiyecektim...."

"Quinn, monolog yapan bir süper kötü gibi konuşuyorsun."

Espri girişimimi görmezden geldi. "Ama sen bana...." Quinn'in gözleri vücudumda gezinerek elinin hâlâ bacağымda hareket ettiği yere gitti. "Bana çok eşsiz bir fırsat sundun." Bu son kısmı neredeyse kendi kendine söyledi ve sesi monolog yapan bir süper kötüye benziyordu. Sırıtışı yüzsüzce uğursuzdu.

Bu adamı tanıyordum ve bu bakışı biliyordum. Bir ürperti ve inlemeye karşı savaştım. Sislenme, uyarılmanın lezzetli bulanıklığı, genellikle düzensiz olan düşüncelerimi ani bir güçle örtmüştü. Aynı anda hem sakın hem de çılgın hissediyordum.

İşte bana yaptığı buydu.

"Quinn...." bu kez onun adını fısıldadım çünkü başka bir şey yapamıyordum.

"Sana ne yapacağım?" Yumuşak bir sesle mırıldandı -o kadar yumuşaktı ki neredeyse sözlerini duymuyordum- dokunuşu giderek daha cesurlaştı, daha yukarılara tırmandı. Parmaklarıyla uyluk hizasındaki çoraplarımın çizgisini takip ettiğinde nefesim kesildi. Tekrar güldü, karanlık, yaramaz, uğursuz bir kıkırdama. Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve orada gerçek bir zevk, mutluluk gördüm. Daha önceki dikkat dağınıklığının, alıştırılmış mesafeli havasının her zerresini atmış ve bakışlarıyla beni yutmuştu.

Uzun bir süre birbirimize baktık; dudaklarım aralandı ve yüzüm zevk ve gergin bir beklentiyle kızardı. Gözlerindeki kötücül parıltı yavaş yavaş kayboldu ve yerini sanki beni görürken kaybolmuş gibi hülyalı bir ifadeye bıraktı.

Onu birkaç kez bana bu şekilde bakarken yakalamıştım. Bazen seviştikten sonra oluyordu ve ben bunu sevişme sonrası endorfin coşkusu olarak yorumluyordum. Ama bazen de ben hemotoksinler ile nörotoksinler arasındaki farkı ya da keçilerin neden koyunlardan daha üstün olduğunu anlatmaya devam ederken, daha önce Spitalfields Pazarı'nda yaptığı gibi, kontrolsüzce takardı.

Bakışlarının en tedirgin edici olduğu zamanlar bu zamanlardı, çünkü böyle bir tapınma ifadesini hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

Bu manzara beni hafifçe ayılttı ve elleriyle benimle alay etmeye devam etmesini ne kadar çok istesem de, sadece birkaç dakikamız daha olduğunu biliyordum. Senaryoyu bu gece Londra Kulesi yerine otel odamızda, antika bir terör aletinin üzerinde yeniden yaratmak çok daha iyi olacaktı.

"Janie." Birden adım söyledi ve yüzündeki hülyalı ifadenin biraz kaybolduğunu fark ettim; yerini ciddiyet almıştı. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Tamam." Nefes aldım, elinin hâlâ eteğimin üzerinde, kalçamın iç kısmında durduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. "Ama önce beni çözebilir misin?"

Bana yine yavaşça kafa salladı. "Soruma cevap verene kadar olmaz."

"Tamam." Ellerimi yumruk yaptım. Parmaklarım zayıf kan dolaşımının ilk belirtileriyle karıncalanıyordu. "Ama biliyorsun..." Boğazımı temizledim, bu hareketin uyarılma sisini de biraz dağıtacağını umuyordum. "Ne sorarsan sor, sana doğruyu söyleyeceğim. Beni askıya almak zorunda değilsin."

Gülümsemenin tüm izleri kaybolmadan önce ağzı kısa bir saniyeliğine yana kaydı. "Bu o tür bir soru değil."

Kaşlarımı çattım, çünkü sesi neredeyse üzgün geliyordu. Gözlerinde ipucu aradım. Hiçbir şey bulamadım.

"Quinn." Adını üçüncü kez söylediğimde bir miktar endişe hissettim. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Seni seviyorum," dedi, beni şaşırtarak. Gözleri sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi odağını kaybetti. "Senden uzaklaşamayacağımı, senin benim için o olduğunu anladığım anı hatırlıyorum."

Yüzünü incelerken ilişkimizi düşündüm, ona aşık olduğumu fark ettiğim anı saptamaya çalıştım. Bulgularımı toparlamaya başlayamadan düşüncelerimi yarıda kesti.

"Sana daireyi ilk gösterdiğim Pazar günüydü, kız kardeşin ve Seamus'la olan tüm o olaylardan önce. Piknik yapmıştık ve ben uyuyakalmışım. Sonra uyandığımda başım kucağındaydı. Belki bir saat boyunca hiç hareket etmediğini fark ettim. Öylece uyumama izin verdin...."

"Frizbi'de seni mahvettikten sonra bunu hak etmiştin." Sırtıma kramp girmeye başlamıştı ve daha rahat bir pozisyon bulmak için sonuçsuz bir çabayla yer değiştirdim.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Bana sihirli spermim olsaydı hangi yaratıkları yaratacağımı sormuştun." Quinn'in gözleri bu anıyı hatırlayınca parladı ve gülümsemesi nefes kesici olduğu kadar ani de oldu; kalçamı sıktı. "O zaman kendini benim kişisel yılan saçlı Medusa'm, büyülu bir sperm deposu olarak önerdin."

Quinn'in bakışları anılar arasında benimkileri bulup yeniden odaklandı. Bileklerimdeki ve sırtımdaki rahatsızlığı görmezden gelerek onun bulaşıcı gülümsemesine karşılık verdim. Daha önce bizim hakkımızda bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Evet, ilişkimiz boyunca ailesini anmış, bana komik hikâyeler anlatmıştı. Ama bizim hakkımızda hiç konuşmamıştı.

"Ben ciddiydim, biliyorsun." Ciddiyetle söze girdim, çünkü ciddiydim. "Bilmek istiyordum. Bana hâlâ anlatmadın."

Quinn de aynı ciddiyetle karşılık verdi. "Cevap vermedim çünkü ne söyleyeceğimi bilemedim."

Burnumu buruşturdum, hareketlerim pozisyonumdan etkilendiği için başımı zar zor salladım. "Bana o zaman mı aşık oldun?"

Başını salladı, ayaklarının üzerinde kaydı ve bacağımda olmayan elinin pantolonunun cebinde olduğunu fark ettim. Aslında beni askıya sabitlediğinden beri pantolonunun cebinde olduğunu fark ettim.

"Ama birbirimizi sadece üç haftadır tanıyorduk ve henüz teknik olarak bir randevuya bile çıkmamıştık."

"Biliyordum." Cevabı sessiz ve kesindi. Kalbim yerinden fırladı ve garip bir şekilde gözlerim acıdı.

"Yunan mitolojisi göndermesi miydi yoksa sperm göndermesi mi?" Dikkatim gizli eli ile üzerimde beliren yüzü arasında gidip gelirken bile bastırdım.

"Sendin, Janie." Sesi yumuşaktı, belki de tatlı dille konuşmaya en çok yaklaştığı andı. "Sen ve senin Medusa saçların ve bal rengi gözlerin. Senin soruların, zekân ve doymak bilmez merakındı. İyiliğin ve tatlılığın, dürüstlüğün ve güvenin."

Elini cebinden çıkardığını ve içinde bir şey tuttuğunu fark ettim ama sözleri beni büyüledi ve -merakıma rağmen- bakışlarını kaçıramadım. Sırtım tutulmuştu, ellerim uyuşmuştu ama umurumda değildi. Bu anı hatırlamak istedim.

"Ve eğer tamamen dürüst olacaksam..." Quinn derin bir nefes aldı, hafifçe iç baldırımı okşadı, parmak eklemleri çoraplarımın üstündeki çıplak tene sürtündü. "...seni, bedenini, hayatımızın geri kalanında kendi kişisel büyülu sperm depom olarak kullanma düşüncesiydi."

Yüzü destansı boyutlarda yavaş ve seksi bir sırıtışla çatlarken gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi.

Kötü adam.

"Quinn!" Yüzüm alev alev yanıyordu ve şu anki halime göre yapabildiğim kadarıyla bacaklarımı huzursuzca hareket ettirdim. Bir anda esaretten kurtulmaya hazır olmanın ötesine geçmiştim.

"Janie Morris..." Sesi kararlı ve ölçülüydü ama ben dinlemiyordum.

"Ben öyle demedim... Yani..." Ellerimi hareket ettirmeye çalıştım ve kolumdan aşağıya doğru bir acı yayılınca irkildim. Tamamen saçmalıyordum ve Quinn'in beni bir askıya bağlamasına isteyerek izin vermekten daha iyisini bilmeliydim. Daha da kötüsü, bunu ben önermişim! Tabii ki ilk fırsatta beni kızdıracak ya da bana işkence edecekti.

"...beni dünyanın en mutlu erkeği yapar mısın..."

Hala çırpınıyor ve onu görmezden geliyordum, devam eden azarım patlak verdiğinde bileklerime baktım. "Söyledim ama varsayımsal olarak söyledim. Şimdi lütfen çöz beni!"

"...ve karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Sen...! Ben... bekle... ne?" Kızgınlığım şaşkınlığa dönüştü. Elindeki nesneye baktım -daha önce hayranlıkla baktığım kırmızı yakut yüzüğün bana göz kırptığı açık siyah kadife bir kutu- ve görüşümü karanlığa boyadım.

"Aman Tanrım." Gözlerim yüzüğe takıldı ve sonra yüzüne kaydı.

Bayılmadım ama numara yapmayı ciddi ciddi düşündüm.

Önce neye korkacağımı bilemedim, bu yüzden sorunları en acil ve/veya yasadışı olabileceklerine göre sıraladım.

"Quinn, bu alt kattaki yüzük!" Yüksek sesle fısıldadım çünkü cevaptan korkuyordum. "O yüzüğü sen mi çaldın?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IFADESİ ciddiyyetten ciddi bir kuşkuya dönüştü. "Ne? Hayır, hayır! Hayır, bu yüzüğü ben çalmadım!"

Alnım kırıştı ve kaşlarımı çatarak ona baktım, sonra daha yüksek sesle fısıldadım. "Peki, ne düşünmem gerekiyor? Bir dakika önce Mücevher Evi'nde antika bir yüzük görüyorum ve bir dakika sonra ben bir askıya bağlıyken sen onu tutuyorsun."

"Askılığa bağlanmak senin fikrindi."

Gözlerim önce onunkilere sonra da kutuya kayd. Hissettiğim kadar paniklemiş görünüp görünmediğimi merak ediyordum. "Bunu biliyorum ama bu fırsatı bana çalıntı bir yüzük vermek için kullanacağını düşünmemiştim!"

"Çalıntı değil! O senin nişan yüzüğün."

Nefesim ani bir hışırtıyla beni terk etti.

Nişan yüzüğü.

Ciğerlerimdeki nefesi kesmişti.

Bunu beklemiyordum. Aslında, Quinn'in bana bir kadın olduğunu ve Broadway'de Barbra Streisand'ın *Hello Dolly*'deki rolünü yeniden canlandırmayı arzuladığını söylemesinden hemen sonra beklediğim en son şey bu olabilirdi.

"Janie."

Adımı duydum ve panik içindeki gözlerimi yeniden onunkilere odakladım.

Bu çok erkendi, çok erkendi. Bu bir hataydı. Yüzük çalınmamış olsa bile bir hata yapıyordu ve hatasını anladığında her şey bitmiş olacaktı. Nişanı atmanın tek bir yolu vardı, tıpkı evlenmemenin tek bir yolu olduğu gibi.

"Çöz beni."

"Soruma cevap verene kadar olmaz."

"Quinn...."

"Janie, seni çözer çözmez ne yapacağını biliyorum. Buradan kaçıp gideceksin. Hareketli olmaman için önce seni sarhoş etmeyi planlamıştım ama bağlı olmak daha iyi."

"Neden daha iyi?"

"Çünkü bu konuyu ayıkken konuşabiliriz ve mide-bağırsak rahatsızlığı numarası yaparak benden kaçamazsın."

"Ellerim acıyor."

Endişesi yüz hatlarına gölge düşürdü. Gözleri bileklerimin bağlı olduğu yere kayd, sonra tekrar benimkilere döndü. İsteksizce, "Bunu konuşarak halledeceğine söz verirsen seni çözerim," dedi. Ciddi olduğunu göstermek için gözlerini benimkilere dikti ve yüzü hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Söz vermelisin, kaçmak yok."

Başımı salladım, kabul ederken sesim gerilmişti. "Söz veriyorum, kaçmak yok. Bunu konuşacağız."

Quinn dürüstlüğümü değerlendirircesine bir süre bana baktıktan sonra elini kalçamdan çekti. Kaybını fiziksel bir darbe gibi hissettim ve keşke elinin vücudumda nasıl hissettirdiğine daha fazla dikkat etseydim de istediğim zaman zahmetsizce hatırlayabilseydim diye düşündüm.

Yüzüğü kadifeden çıkardı ve kutuyu tekrar cebine soktu. Hareketlerini takip edebilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım ve beni çözmek için hareket etmeden önce yakutu sol el yüzük parmağıma yerleştirdiğini gözden kaçırmadım.

Quinn'in yapacağı bir şeydi bu. Yüzük artık benim mülkiyetimdeydi ve dedikleri gibi -her kim iseler; bunu araştırmam gerekecekti- mülkiyet kanunun onda dokuzudur.

Düğünleri çözmek, onları sabitlemekten daha kısa sürdü ve o ayak bileklerimdeki iplere geçtiğinde bileklerimi ovuşturdum, ellerim canlandı. Kenevir iz bırakıyordu ama kesmiyor ya da gerçek bir yara açmıyordu. İpler bileklerimi bir damga gibi çevreliyordu. Ellerime baktım ve parmağımı ağır ve yabancı hissettiren parlak kırmızı değerli taşa bir göz attım. Ona baktım ve bir sahiplenme dalgası hissettim.

Onu istiyordum. O yüzüğü istiyordum. Az önce baktığım taç mücevherleri de dahil olmak üzere gördüğüm en zarif mücevher parçasıydı.

Nişanlanmaktan bağımsız olarak, yüzük çarpıcı ve güzeldi ve dünyadaki tüm tasarım mücevherler benim olsa kendim için tam olarak seçeceğim şeydi.

Ve benim yüzüğümdü.

Bir söz karşılığında kalbimin istediğini bilmediği bir şeyi bana vermesi çok zekiceydi. Çıkarmakta zorlanacaktım. Yine de, çok zekice Quinn'e özgü bir şeydi.

İşini bitirdiğinde, bir elini sürekli üzerimde tutarak koluma uzandı ve beni ayağa kaldırdı. Başımdan kan akıyordu ve o

Beni ayağa kaldırmadan önce birkaç saniye izin verdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bacaklarım dengesizdi.

Hâlâ parmağımdaki yüzüğe bakıyordum, bir duygu ve arzu savaşıyla boğuşurken nefeslerim derin ve düzensizdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bir eli belimi kavrarken diğerini benimkinin arasına soktu, parmakları avucumun etrafında kıvrıldı ve böylece sol elimi kavradı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi onunkilere diktim. Yüzü dikkatle boştu ama dikkatliydi.

Ona bakarken, bu kadar yakın dururken pek çok şey hissettim. Geride bıraktığımı sandığım bir şekilde korku hissettim.

Ancak, duygularım bir bereket olsa da, aslında tam bir düşünceyi yönetemedim.

"Quinn..." Yutkundum. Göğsüm ağrıyordu. "Bunu beklemiyordum... Bunu beklemiyordum."

"Biliyorum."

"Bunun hakkında konuşmadık bile, bir olasılık olarak tartışmadık."

"Şimdiki zaman gibisi yok." Eli belimden belime doğru kaydı, beni kendisine doğru bastırdı, sol elim ceketinin altında, kalbinin üzerindeydi.

"Sadece beş aydır birlikteyiz."

"Biliyorum." Alakasız bir şeymiş gibi iç çekti.

"Gerçekten bir insanın *karın* olarak yaşayabilirliği hakkında doğru ve geçerli bir yargıya varmak için yeterli bir süre olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seninleyken, evet, fazlasıyla yeterli. Çok fazla."

"Bu tamamen mantıksız. Beş ayda ancak yüzeyi çizebildik. Böyle bir karar vermek için birbirimiz hakkında yeterince bilgi sahibi olmamız mümkün değil. Bu, hayat kararlarının dövmesi."

"Hayat kararlarının dövmesi mi?"

"Evet. Dövme. Evlilik, bir insanın diğerine sonsuza kadar ve kalıcı olarak damgalanmasıdır. Elbette sildirebilirsiniz ama bu pahalı bir işlemdir, bir süreçtir ve asla eskisi gibi olamazsınız. Yaralanırsınız. Görünür olsun ya da olmasın, her zaman sizin bir parçanızdır. Bir dövmeyle ömür boyu bağlılık niyetiyle yaptırırsınız. You have to defend its existence and take ownership of it in front of others for the rest of your life regardless of how it sags or droops or

şekil ve renk değiştirir - çünkü değiştirir! Değişecek ve solacak, hem de estetik açıdan hoş bir şekilde değil."

Ben konuşurken ağzının kenarı kalktı ve gözleri benimkilerin arasında dans etti. "Birbirine uyan dövmele yaptırırım."

Elimi onunkinden çektim ve göğsüne bastırdım. Kıpırdamadı.

"Hayır." Başımı salladım. "Bu, birini beş ay boyunca tanıdıktan sonra vereceğin türden bir karar değil - beş harika, sevimli, harika, mükemmel, cinsel açıdan tatmin edici ayların ötesinde. Bu, en az iki ya da dört yıl sonra vereceğiniz türden bir karar. Kıvılcım söndüğünde, en az iki grip mevsimi, birkaç tatil -akrabalarla- ve tatil seyahati, yedi ila on yanlış anlaşılma ve belki bir ameliyat geçirdiğinizde."

"Gribin bununla ne ilgisi var?"

"Huysuz bir hasta mısın? Seni oyalamamı mı yoksa rahat bırakmamı mı tercih edersin? Bilmem ki! Bunu hiç yapmadık."

"Janie...."

"Zor zamanlar olmadı Quinn! Ziyafet zamanlarında uyumlu olduğumuz dışında çok az şey kanıtladık, ancak kıtlık zamanları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Janie...."

"*Hastalıkta ve sağlıkta* sözlerini tekrarlayamayacağım çünkü gerçekten hiçbir fikrim yok."

Quinn cevap vermek için ağzını açtı ama boğaz temizleme sesiyle sözümüz kesildi.

"Bay Sullivan, siz ve Janie hazırsanız...." Tur rehberimizin sesi omzumun üzerinden geliyordu. Uzun bir süre gözlerimi kapattım, ellerim ceketinin yakalarında yumruk oldu.

Cevap verene kadar üç saniye geçti. "Tabii ki."

Yumruklarımı kapatarak onu bırakmam için beni cesaretlendirdi ama ellerimden birini tutarak beni kapıya doğru çevirdi ve peşinden sürükledi. Önce yere, sonra da düşüncelerine dair bir işaret bulma umuduyla profiline baktım ama hayal kırıklığına uğradım.

Her zamanki gibi soğukkanlıydı ve hiç telaşlanmamış görünüyordu.

Evlilik teklifi reddedilmiş ya da kabul edilmiş biri gibi değil; daha çok hayatında herkesten sorumlu ve üstünlüğünü hafife alan biri gibi.

Kapıdan girer girmez eli omurgamın dibine gitti, sahiplenici bir dokunuşla beni rehberimizin peşinden taş koridora yönlendirdi. Omzunun üzerinden baktı, gülümsemesi küçük ve içtendi ve ilgi çekici nesneleri işaret etti.

Bu sefer dinlemiyordum. Quinn'i bunun bir delilik olduğuna nasıl ikna edeceğimi, ama yine de mümkün olduğunca uzun süre birlikte olma şansımızı nasıl tehlikeye atmayacağımı düşünmekten kafam allak bullak olmuştu.

Konuyu gerçekten düşünecek olursam -eğer teklifini çok fazla zarar görmeden atlatabilsek- benden ve eksantrikliklerimden geri dönülmez bir şekilde sıkılmadan önce muhtemelen dört yılımız daha vardı.

Bu benim için sorun değildi. Dört yılın benim son kullanma tarihim olduğunu hissediyordum. Dört grip mevsimi, tatil dönemleri ve yıllık tatiller. Gerçekten de tatil yapmaya değer sadece dört yer vardı: sahil, buzul, çöl ve dağlar. Eğer bunları bir şarap ülkesi ya da dünya mirası ziyaretiyle eşleştirebilirsek bonus.

İlk iki yıl muhtemelen mükemmel geçecekti. Son iki yıl ise giderek gerginleşecek ve sonunda soğuk ve ilgisiz biri haline gelecekti. Geç saatlere kadar çalışmak için bahaneler uydurur, gelecek planlarını tartışmaktan kaçınırdı ve sonunda ben ayrılmamızı önerirdim.

En çok korktuğum şey rahatlama ifadesi olurdu - o an başıyla onaylardı. Bu, gelecekteki üç yıl yedi aylık ilişkimizin son aylarında göstereceği ilk gerçek duygu olacaktı ve sonuncusu olacaktı.

Ondan sonra taşınacak, kütüphanede daha fazla zaman geçirecek ve gerçekten mükemmel bir vibratöre yatırım yapacaktım. O da Wendall/Slamp yaşam tarzına devam edecekti. Belki arkadaş olarak ayrılabilirdik. Belki üç ayda bir öğle yemeklerine ya da en azından yıllık kontrol yemeğine katlanırdı.

Yemeğin parasını sırayla ödeyecektik ve artık benim için sipariş vermesine katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Quinn'in sıcak nefesini kulağımın dibinde hissettiğimde, önümüzdeki birkaç yıl içinde değeri artabilecek semtlerde yatırım amaçlı mülkler aramak için zihnime bir not düşmek üzereydim.

"Kes şunu." Fısıldayarak omurgam boyunca ani bir ürperti gönderdi.

Gözlerimi kırdım. Dar ve ortaçağdan kalma gibi görünen bir merdivene yaklaşıyorduk ve Quinn kolunu belime dolamış, yan tarafımı kendisine bastırıyordu.

"Neyi durdurmayı?"

"Bensiz bütün bir tartışma yapmayı bırak."

Sertleştin ve elini sıktı.

"Teker teker ve lütfen parmaklıklara tutunduğunuzdan emin olun. Bu merdivenler çok dik." Emma omzunun üzerinden seslendi ve sarmal basamaklardan inmek için uygun tekniği gösterdi.

"Bu ayakkabılarla iyi olacak mısın?" Quinn benden ayrılarak elimi tuttu ve beni durdurdu.

Başımı salladım, sesim istediğimden daha titrek çıkıyordu. "Evet. İyi olacağım."

Merdivenler için endişelenmiyordum. Merdivenlerden sonra ne olacağı konusunda endişeliydim.

Ses tonum karşısında gözlerini kısıtı ama ondan önce gitmeme izin verdi. Yol boyunca yanımdan ayrılmadığını fark ettim. Aşağıya indiğimizde, kolunu belime dolayarak tekrar pozisyonunu aldı ve boynumu öptü.

Bana ceketimi verdi ve iskeleyle kadar eşlik etti. Thames Nehri'ne bakan tahta kalasların üzerine, muhtemelen bizi aralıklarla yağın yağmurdan korumak için, iki kişi için büyük bir çadır yerleştirilmişti. Çadırın üç tarafı kapalı, dördüncü tarafı ise açıktı; hemen solumuzda Tower Bridge, sağımızda ise biraz ötede London Bridge yer alıyordu ve aşağıdaki geniş nehre hem gölge hem de ışık düşürüyordu.

Çadırın içinde iki kişilik zarif bir masa vardı. Gözlerim beyaz örtüler, kaliteli porselenler, kristal kadehler, gümüş çatal bıçak takımları ve alçak mumlar üzerinde gezindi. Tavandan sarkan küçük dairesel fenerler içeriye sıcak, kehribar rengi bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Deri döşemeli, ağır minderli bir bank -uzun, derin bir kanepesi gibi- açıklığa bakacak şekilde yerleştirilmişti ve çok sayıda yastık, yün battaniye ve kürk yastıklara ve arkaya dizilmişti.

Ve tabii ki üç şişe şampanya, bir kenarda duran üç farklı gümüş kovanın içinde soğuyordu.

"Gel. Otur." Quinn elini belimden kaydırdı ve parmaklarımız birbirine dolanana kadar kolumu okşadı. Beni arkasından banka çekti, otururken bile elimi bırakmadı. Elimi kalçasına koydu ve sihirli -ve o ana kadar görünmez- garsonlar belirene kadar orada tuttu. Şampanyayı doldurdular, yiyecekleri ortaya çıkardılar, kucağımıza peçeteler açtılar ve rahat etmemiz için yastıklar sundular.

Yün battaniyelerin kaşmir olduğu ortaya çıktı.

Tabii ki kaşmirdi. Tabii ki kaşmirdi.

Kaşmir olduklarını biliyordum çünkü örgü gecelerinde yapmam
g e r e k e n tüm o iplik okşamaları yüzünden.

Kendimi bir kraliçe gibi hissettim, gerçekten ve gerçekten şımartıldım ve tamamen ayaklar.

Tüm bunlar olurken, dudağımın içini ısırarak Thames Nehri'ne baktım ve Tek taraflı iç konuşmamı sürdürmekten kaçınmak için elimden geleni yapıyordum. Bunun yerine, İkinci Dünya Savaşı sırasında nehirde seyrettiği iddia edilen tüm denizaltıları düşündüm.

Quinn'in dokunuşu beni düşünmekte olduğum sorudan (Thames Nehri'nin mevcut derinliği) uyandırdı ve yüzümü ona çevirdim. Sol elimi kucağından kaldırmış ve dördüncü parmağımdaki altın halkaya dokunuyordu, bakışları o noktaya sabitlenmişti.

Kısa bir süre çadırın etrafına bakındım. Büyülü servis elemanlarımız ortaya çıktıkları kadar hızlı ve sessiz bir şekilde ortadan kayboldular ve en azından tamamen mahremiyet yanılsamasıyla baş başa kaldık.

"Yüzüğü beğendiğine sevindim."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. Erkeksi yakışıklılığının içinde biraz kayboldum ve bir gün kılık değiştirmeye karar verse korkunç derecede çirkin bir kadın olacağını bir kez daha fark ettim. Çenesinin kesimi çok güçlü, yanaklarının açılı çok keskin, burnu kesinlikle erkeksi ve Romaneskti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve cevap vermeden önce bir kez yutkundum. "Hoşuma gitti. Hoşuma gitti. Daha doğrusu bayıldım." Bakışlarım parmağımdaki yüzüğe kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Maddi bir şeye karşı bu kadar sahiplenici hissetmek rahatsız edici."

Ağzı yana eğildi ve gözleri benimkilerin arasında gezindi. "O zaman sende kalsın ve tak." Yüz ifadesi değişti ve hem ciddi hem de savunmasız görünüyordu. "Evlen benimle, Janie."

Sözlerindeki yoğun samimiyetin ve bunun imkânsızlığının verdiği acıyı gizlemek için gözlerimi kırıştırdım.

Bana cevap verme şansı vermedi. "Seni korkusuz yaptığımı söylemiştin. O zaman korkmayın. Güven bana."

"Sana güveniyorum ve korkmuyorum... *Tam olarak* korkmuyorum. Daha çok bu konuda akıllıca davranmamızı istiyorum."

"Fazla düşünmek istiyorsun." Sesi sinirlenmiş gibi gelmiyordu. Aksine, sanki bir pazarlık başlatıyormuş gibiydi.

"Hayır. Bunu doğru yapmak istiyorum."

"O zaman doğru yapalım." Quinn yüzünü bana dönecek şekilde döndü, gövdesi benimkine doğru eğilmişti, kolu masanın üzerindeydi, diğer eli bacağımdaydı. Bu onun "tüm dikkatim sende" duruşuydu. "Karım olman için ne yapmam gerekiyor?"

Derin bir nefes aldım, çadırın etrafına bakındım ve şampanyanın doldurulmuş olduğunu fark ettim. Tam olarak oyalanmadan uzandım ve iki büyük yudum aldım.

Konuşurken şampanyadan güç almıştım. "Öncelikle, bence iki nokta dört yıl beklemeliyiz."

"Hayır. Başka?"

"Quinn... bana bunun ne kadar süreceğini sormuştun."

"Ben iki nokta dört yıl beklemeyeceğim. Zaman konusunda, bekleme konusunda pazarlık yapmayacağım."

"Peki. O zaman ne kadar zamandan bahsediyoruz? Ne zaman evlenmemizi öneriyorsun?"

"Salı günü."

"Yani Chicago'ya döndükten sonraki gün mü?"

Başıyla onayladı.

Ağzım açık kaldı ve gözlerim büyüdü. "Ne? Yapamayız, hayır! Ayrıca o gece örgü grubum toplanıyor. Bunu biliyorsun."

Şampanyasını masadan aldı, hiç de tedirgin görünmüyordu ve omuz silkti. "Karşı teklifiniz nedir?"

"Farkı bölüşelim, bir nokta iki yıl."

"Hayır. İki haftadan daha fazla gecikmeye niyetim yok." Başını iki yana salladı. "Son teklifim."

Gözlerimi ona diktim. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa gelecek hafta Chicago'da evleniriz."

"Bunu yapmayacağım, kesinlikle yapmayacağım. Sen... sanki başka seçeneğim yokmuş gibi davranıyorsun."

Quinn yüzünü buruşturdu, şampanyasını yudumladı, kenarından beni süzdü ve "Bir ay." dedi.

"Üç ay."

"Anlaştık." Kadehini masaya geri koydu, sağ elimi tuttu ve sıktı.

"Anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Hayır." Sonra a k l ı m a gelen ilk fikri ağzımdan kaçırdım. "Büyük bir düğün istiyorum."

Kaşları çatıldı ve müzakere maskesi düştü, yüz hatları şaşkınlığını açıkça ele veriyordu. "Büyük bir düğün mü istiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Gerçekten büyük bir düğün istiyorum."

"Senin hakkında bunu tahmin edemezdim. Aslında, gerçekten küçük ve basit bir şey isteyeceğini düşünürdüm." Sesi ve bakışları şüpheciydi.

"Normalde isterdim, ama iki nokta dört yıllık normal ilişki stresini üretmek için sadece üç ayım olduğu için, düğünün oturma planları ve video montajlarıyla oldukça büyük ve karmaşık olması gerekecek. Bir havai fişek gösterimiz, bir orkestramız, bir DJ'imiz ve tüm konuklar için küçük iyilik çantalarımız olacak."

"İyilik çantaları mı?" Telaşlanmış görünüyordu. Aslında, dehşete düşmüş görünüyordu.

"Evet. Program ve davetiyelerin yanı sıra onlardan da sen sorumlu olacaksın. Bir de damat pastası bulman gerekecek. Ve düğün partimizde aile üyelerimiz de olacak."

Biraz sersemlemiş olan gözleri Thames Nehri'ne kaydı.

Bir yandan şampanya kadehimi tutarken bir yandan da gereksiz düğün malzemelerini parmaklarımla işaretleyerek çoklu görevime devam ettim. "Sonra çiçekler, fotoğrafçılar, büyükanne ve büyükbabalarımızın ve ebeveynlerimizin düğün günlerinde çekilmiş çerçeveli resimleri, orta süsleri, koreografili ilk dans, kadeh kaldırmalar, smokinler ve nedimelerin elbiseleri, gelinliğim, duvağım, ayakkabılarım, gelin iç çamaşırlarım...."

Quinn'in bakışları aniden benimkilerle buluştu, ateşli ve yoğun ama ben devam ettim. "Ve tüm ekstra şeyleri de yapacağız, düğün gibi çöpçü avı, çikolata fondü çeşmesi, uçan güvercinler, balon gezileri, belki çocuklar için bir midilli, bir ziyaretçi defteri ve nişan resmimizin imzalı bir çerçevesi."

Ellerini havaya kaldırdı ve kollarımı kavrayarak sözümü kesti. "Janie, bu çok saçma. Sen bunu istemiyorsun, ben de istemiyorum, neden bunu kendimize yapalım ki?"

"Çünkü ilişkimizin gücünü test etmek, evlilik yeminlerimizi dürüstlikle ve evet, iyi ya da kötü birlikte olacağımızı bilerek etmemize izin vermek için gereken iki nokta dört yılı beklemeyeceksin. Bu düğün -bu düğünü planlamak- bir kabus olacak. Üç aya sığdırılmış kötü ve hastalıklı yıllar olacak ve her kararı birlikte vereceğiz. Ordövrlerin tadına bakacaksın ve biftek ya da tavuk hakkında fikir beyan etmen gerekecek."

Şampanyamın geri kalanını yudumladım, kendimi onun reddine hazırladım ve karşı stratejimi hazırladım.

Gerçekten de haklıydı. Bu ben değildim. Evliliğimi düşündüğümde - özellikle de şu anda Quinn'le olan teorik evliliğimi- öğle yemeği molası verip adliyeye koşmayı düşündüm. Ertesi Salı günü de örgü gecesi boyunca sosisli sandviç, patates cipsi ve limon damlalarıyla kutlama yapmayı.

Ama bu düğünle ilgili değildi; düğün gerçekten önemli değildi. Düğün günüyle, tüm o planlama, odaklanma ve parayla meşgul olmayı hiç anlamadım. Bu, doğumdan sonra bakmanız gereken yeni bir insan olacağı gerçeğini hiç düşünmeden doğuma hazırlanmak gibiydi.

Düğün sadece bir gündü.

Bu, evliliğin bakımı ve beslenmesiyle, kalıcı bir temel inşa etmekle, paylaşılan acılarla bağ kurmakla ve bunu takip edecek binlerce günle ilgiliydi.

Eğer düğün planlamasının zorluklarını reddederse, benim önerdiğim ikinci çılgınlık maratonu bizi bir ay boyunca aç, susuz ve barıksız ıssız bir adaya bırakmak olacaktı. Aslında düşündüğümde, saçma düğün fikrini ilk yayılım ateşim olarak başlattığım için memnundum çünkü Quinn reddettiğinde, ada gerçekten gerçekleşebilirdi. Kulağa eğlenceli geliyordu. Her zaman yiyecek arama kursuna gitmek istemiştim ve Quinn'in çıplak zıpkınla balık avlaması da bonus olacaktı.

"Tamam."

I göz kırptıat Onu, irkildi dışarı . benim zıpkınla balık avlama-çıplak-Quinn hayaline daldım ve onu bana ters ters bakarken buldum. Kararlı görünüyordu.

"Tamam mı?"

Bir kez başını salladı ve boş şampanya bardağını elimden alıp masaya koydu.

"Evet. İyi. Ben yaparım."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissedebiliyordum. Şok olmuştum.

"Yapacak mısın?" Mırıldandım.

"Evet. Yapacağım. Ama bittikten sonra başka test yok. Artık sahte sorunlar ya da atlanacak çemberler yok ve ne olursa olsun geri adım atmak da yok. Karşılığında, evlendiğimizde diğer ayakkabının düşmesini beklemeyeceğine dair bana söz vereceksin." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı ve bana aylar önce, çıkmaya başlamadan önce yaptığımız bir konuşmayı hatırlattı.

Smith's Take-away and Grocery'de bana rastlamıştı ve ben *de diğer ayakkabının düşmesini beklemek* deyiminin arkasındaki tarihi açıklamıştım.

Bu sözü ve ne anlama geleceğini düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasından yırttım. Bir atılım yapmadan önce bir hipotezi test etmenin getirdiği tüm güvenlikten vazgeçiyor olacaktım.

"Beni sevdiğini biliyorum." Bu ani cümleyi inanarak söylemişti.

Beklemediğim bu sözler karşısında zihnim sakinleşti. Ona baktım - gerçekten ona baktım- ve çenesinin gerginliğini, bakışlarındaki kararlılığı gördüm.

Başımı salladım, usulca onayladım. "Evet. Seni seviyorum."

Bir elini kaldırdı ve parmaklarını medusa saçlarımdan arasından geçirdi, beni yerimde tutmak istercesine bir tutamını nazikçe kavradı.

"Seni seviyorum." Kelimeleri bir nefeste serbest bırakıldı, sanki itiraf ona mal olmuş gibiydi. "Bunu sana kanıtlamak için her şeyi yaparım...."

"Kanıtlamana gerek yok...."

"Bitirmeme izin ver. Bunu sana kanıtlamak için her şeyi yaparım. Sahip olduğumuz şeyin savaşmaya değer olduğunu kanıtlamak için her şeyi yaparım. Sahip olduğumuz şey bir savaşa değer. Ama artık zamanımızı varsayımlar hakkında tartışarak geçirmek istemiyorum. Vegas ve Jem'den beri bunu yapmadık. Bu zaman kaybı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve anlayışla başımı salladım.

"Artık geri adım atmak yok. Daha fazla zaman kaybı yok. Bir krizin üstesinden gelebileceğimizi kanıtlamamıza ihtiyacın var. Bunu anlıyorum. Anlıyorum." Daha yakına kaydı, saçlarımdaki tutuşunu gevşetti, parmakları boynuma doğru ilerledi. "Aslında sana katılıyorum bile."

Bana küçük bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık vermekten kendimi alamadım ve alnımız birbirine değecek şekilde beni öne doğru çekti.

"Benimle aynı fikirde misin?"

"Evet, ama sadece somut kanıtlara ihtiyacın olduğunu bildiğim için. Ya olursa'larla boğuşuyorsun ve biz ateşle imtihanımızı yapana kadar endişeleneceksin." Gözlerimiz birleşecek şekilde uzaklaştı ve "Endişelenmeni istemiyorum. Bilmeni istiyorum."

Gözlerim acıdı ve refleks olarak yutkundum.

"Ama bir kez öğrendin mi, artık bitmiş olmalı." Sesinde bir uyarı tonu vardı.

Başımı salladım. "Tamam."

Bir an tereddüt etti, gözleri büyüdü. "Tamam mı?"

"Evet." Gülümsememe engel olamadım, yanaklarımdan süzülen iki damla yaşa da engel olamadım. "Evet, Quinn Sullivan, seninle evleneceğim. Senin karın olacağım."

Bir süre bana baktı, mavi gözleri genellikle beni endişelendiren ama şu anki durumda uçuyormuşum gibi hissettiren bir merak ve yumuşaklıkla doluydu.

Sonra, herhangi bir soru olması ihtimaline karşı ekleme ve açıklama yapma dürtüsü hissettim: "Bu aynı zamanda kocam olacağın anlamına da geliyor. Evleneceğiz... birbirimizle."

Yüzü nadiren kullandığı ve son derece göz kamaştırıcı geniş gülümsemelerinden biriyle ayrıldı.

Nefesimi kesmişti.

Sonra beni tutup öptüğünde kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesti.

Ben.

Kucağındaydım, elbisemin etekleri uygun seviyeye yakın değildi. mütevazılığın. Ağzı vahşi ve açtı; öpücüklerinde hem rahatladığını hem de sahiplendiğini hissediyordum. Derin, kararlı ve açgözlüydüler. Aynı şekilde elleri de üzerimdeydi ya da en azından öyle hissediyordum. Biri üst baldırımında, sonra saçlarımda, sonra sırtımın ortasına sıkıca bastırıyor, sonra elbisemin altından popomu okşuyordu. Aynı anda her yerime dokunmak istediği izlenimine kapıldım.

Tamamen ve kesin olarak sahipleniliyordum.

İç çamaşırımı kavrayan ve çekiştiren parmaklarının pek de ince olmayan ısrarı, durumumuzun ve bulunduğumuz ortamın tehlikeli olduğu konusunda beni uyardı.

Ağzımı onunkinden çektim ve başımı yana kaydırarak boynuna yasladım. "Quinn." diye soluduğumda nefesim anlaşılır bir şekilde ağırlaşmıştı.

Nefesime bir hırıltıyla karşılık verdi, boynumu öptü ve ısırıldı, parmakları hala külotuma takılıydı. "Çıkar şunları."

"Bekle, bekle, bekle-"

"Çıkar onları yoksa koparırım."

"Guh." Yanıtım buydu, çünkü uyarılma sisi geri gelmişti ve çevremle ilgilenme konusundaki hakimiyetimi kaybediyordum. Sadece pantolonunu indirmeyi önemseydiğim bir bölgeye giriyordum.

Umursamanın ya da utanmanın ötesine geçip skandal yaratacak derecede açık bir yarı kamusal teşhirde bulunmadan önce olan son şey

Sevgi, iç çamaşırımın çok mutlu, çok otoriter ve çok yakında kocam olacak Quinn Sullivan tarafından ikiye ayrılmasıydı.

BÖLÜM II

ANLAŞMA

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

QUINN

Ona dokunmak ^{istiyordum} ama onu uyandırmak istemiyordum. Henüz değil.

Önceden planlamadan sol eline uzandım ve dikkatlice vücudundan uzaklaştırdım. Elini sıkıca tutmuş ve çenesinin altına sıkıştırmıştı.

Yatağın kenarındaki saat bana sabahın 5:30'undan biraz önce olduğunu söylüyordu. Ağır perdeler soluk, erken güneş ışığının çoğunu engelliyordu, ancak gri bir sabahın başlangıcı hala içeri süzülüyor, süitimizin odasını her şeyi görünür kılacak kadar dolduruyordu. Sabah 9:00'da bir toplantım vardı ve günün programı planlandığı gibi ilerleyecekse kalkıp hareket etmem gerekiyordu.

Bunun yerine ona bakmaya devam ettim.

Janie uyurken çok tatlı oluyor. Daha doğrusu, çok sevimli.

Yüzünü ezberleyecek kadar onu inceledim. Kirpikleri ve kaşları saçlarından bir ton daha koyu ve uyanmadan hemen önce dalgalanıyorlar. Arada bir, sanki soluk tenindeki hafif çiller uyurken onu gıdıklıyormuş gibi burnunu kaşır.

Sessiz bir uykucudur; nefes alış veriş bile sessizdir. Vegas'ta ilk kez birlikte uyduğumuzda o kadar hareketsiz ve sessizdi ki boynunda nabız var mı diye kontrol etmişim.

Saçları dağınık. Kıvrılan yılanlar gibi olduğunu söylüyor. Ben de katılıyorum. Her yöne uzanıyorlar. Bir ağız dolusu saç yüzünden birden fazla kez uykumdan uyandım ve onun saçlarının kendine ait bir aklı olduğunu düşünmeye başladım.

Bir keresinde bana ilişkimizde dört bağımsız, bilinçli varlık olduğunu söylemişti: o, ben, saçları ve gözlerim.

Dikkatimi isteksizce onun yüzünden, şimdi benim elimde tuttuğum sol eline kaydırdım. Başparmağımla altın ve yakut yüzüğün etrafındaki deriyi ovuşturdum. Yüzüğün kayışı kalın ve sağlamdı, yakut ise devasa boyutlardaydı.

Elizabeth yüzük konusunda haklıydı. Mükemmeldi.

Onu Janie'nin parmağında görmek ve ağırlığını hissetmek son derece tatmin ediciydi. Evleneceğiniz kadına, onu kendinizin olarak işaretlemek için aşırı pahalı bir yüzük vermek dahiceydi. Kadınlar

muhtemelen bu senaryoda geleneğin kazananı olduklarını düşündüler. Ama yanlışlardı.

Kazanan erkeklerdi, çünkü ödül yüzük değildi. Ödül kadındı.

Nişan orijinal planıma göre gitmemiştir. Daha iyi gitti. Her erkek sevgilisine evlenme teklif ederken gergindir. Gergin değilse aptaldır ya da aşık değildir.

Evlenme teklif etmek, birine aletini ve keskin bir bıçağı verip sonra ne yapacağını görmek için beklemek gibidir.

Yani, evet, gergindim. Orijinal plana göre evlenme teklif etmeden önce onu sarhoş edecektim. Bu ideal değildi ama evet cevabını garantilemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Ben romantik olmaya çalışıyordum ama o sürekli konuyu kafa kesmeye, acı çekmeye ve baba katline getiriyordu. Kimse bir kıza aletini ve keskin bir bıçağı vermek istemez, özellikle de kız sürekli işkenceden bahsederken.

Sinir bozucuydu. Beni deli ediyordu. Planlarımı mahvediyordu.

İlk umut ışığı, Kraliyet Mücevherleri arasında yüzüğü gördüğünde geldi. Bana işaret etti. Yüzükler arasında en çok sevdiğim de oydu.

Sonra, ortaçağ alet odası, askı ve onu bağlamak.... Tanrı

Janie'nin doymak bilmez merakını korusun.

Evet, evet, biliyorum. Ben iyi bir adam değilim. Olmaya çalışıyorum, onun için. Onun beynine ve kalbine layık olmak istiyorum. Onun güvenini ve hayranlığını hak etmek istiyorum.

Ama hala bencilim, özellikle Janie konusunda. Bunun üzerinde çalıştığımı söylemek isterdim. Ama çalışmıyorum. Pek sayılmaz. Ama o aldırıyor gibi görünüyor, o yüzden böyle devam edeceğim.

Ne de olsa benim yüzüğümü takıyor, değil mi?

Pahalı mücevherleri tüm kalbimle onaylıyorum. Aslında, ne kadar büyük olursa o kadar iyi. Eğer bundan kurtulabilseydim, ona *üzerinde Quinn Sullivan'ın malı* yazan 24 ayar altın bir kolye verirdim.

Ama bunu kabul edeceğini sanmıyordum.

Ben de onu bu şekilde -bir mülk olarak- düşünmüyorum ama bana ait olduğunu düşünüyorum çünkü ben ona aidim.

Ben ona aidim ve tamamen mahvoldum, çünkü onun sahipliğini istiyorum. Beni kullanmasını istiyorum. Ona her şeyimi vermek istiyorum. *Janie Sullivan'ın Mülkü* yazan bir dövme yaptırmak benim için sorun olmazdı.

Gülümsedim, fark ettiğim şeyi düşünürken bir kez göz kırptım. Ama bağlılığım bir aydınlanmadan çok bir onaylamaydı.

Bunu yapmamı istemezdi. Onunla ilgili bir dövme yaptırmamı istemezdi. Bazen özverisi sinir bozucuydu ama aynı zamanda çok da sevimliydi.

Janie kıpırdandı ve elini tutuşumu gevşettim. O da hemen elini çenesinin altına sıkıştırdı. Bacakları doğruldu, yorganın altında gerildi. Yastığın içine sokuldu.

Yanına ve arkasına doğru kaydı; örtü kaydı ve mükemmel göğüslerinden biri ortaya çıktı. Nefesimi tuttum ve gizli ikizini ortaya çıkarmak için yorganı daha da aşağı çektim. Tekrar yerleşti, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Çıplak göğsünün sessiz nefesiyle yükselip alçalmasını izledim ve bir iniltiyi bastırdım.

Artık o kadar da sevimli değildi. Artık çok seksiydi.

Dişlerimi sıktım, uzandım ve bacaklarımın arasındaki sabah sertliğini kavradım, parmağındaki yüzüğe baktım.

Dün geceki olaylardan sonra -iç çamaşırını çıkarması, istemeden ve çılgınca çadır seksi, akşam yemeğinde utanması, limuzinde sevişmesi, sonra yatağa yığılmadan önce duşta sevişmesi- bu sabah ilk içgüdüm ağzımı bacaklarının arasına koyarak onu uyandırmaktı.

Onu inceledim ve yorgunluk belirtilerini fark ettim. Onu geç saatlere kadar ayakta tutmuştum ve çok hareketliydik. Kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Bugün kurumsal bir müşteriyle toplantımız vardı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gittiği her yere yanında üç koruma götürmek zorunda kalmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Bu onu yıpratıyordu ama operasyon üssümden uzaktaydık, bu yüzden gerekli olduğunu düşündüm.

Amerika'dakinin aksine Avrupa'daki nüfuzum sınırlı. Üç korumanın varlığı aşırı olabilir. Umurumda değil. Onun güvende olmasına ihtiyacım var. Günün her dakikasında yanında olamasam da iyi korunuyor olması bana huzur veriyor.

O benim korumam altında ve ben de doğru olanı yapacağım: Uyumasına izin vereceğim. Kararlılığımı arttırmak için gözlerimi kapattım. Ona bakmaya devam edersem,

Onu düşünmek, koklamak, sonra muhtemelen yeni bulduğum vicdanımı görmezden gelir ve kahvaltıda onu yerdim.

Sessizce hareket ederek kalktım, giyindim ve spor çantamı aldım. Ayrılmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum.

Onu öpmek bir hataydı.

Odadan çıktığımda hâlâ sertleşmişim. Yatağımızda çıplak yatarken onu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Onu ve askıya bağlıyken bana heyecanla Roma taş işçiliğini ve yüz karatlık elmasları nasıl anlattığını düşünmeye devam edersem asansöre kadar gidemezdim.

Ben de tazminat konusunu düşündüm. Dün gece ona tazminat konusunu sordum çünkü ne diyeceğini görmek istiyordum.

Janie ve benim ortak noktamız, ikimizin de dünyaya bakıp siyah ve beyaz, doğru ve yanlış, iyi ve kötü görmemiz.

Ben kendime bakıyorum ve siyah görüyorum. Yanlış, kötü görüyorum. Ona baktığımda ise beyaz görüyorum. Doğruyu, iyiyi görüyorum.

Grinin tonları aptallar, pislikler, korkaklar ve politikacılar içindir (ki bunlar da yine aptallar, pislikler ve korkaklardır).

O mükemmel değil. Kimse mükemmel değildir. Ama asla bilerek insanları incitmez. Ben ediyorum. Daha doğrusu eskiden incitirdim.

Telafiye inanmam gerek. Kefarete inanmak zorundayım. Başka seçeneğim yok. Eğer inanmazsam, mahvolurum. Kardeşim benim yüzümden öldü; ailem beni suçluyor; ben kendimi suçluyorum.

İntikam almak işe yaramadı.

Janie yardımcı oldu.

Belki tazminat yardımcı olur.

Ben bir aziz değilim ve asla da olacağımı sanmıyorum ama Janie bir günahkârdan daha iyisini hak ediyor.

Ben geldiğimde ^{spor salonu} boştu. Dolapları, dolapları, çıkışları ve çevreyi kontrol ettikten sonra yüksek frekanslı ses darbesini (şirketimin *Böcek Ezici* adıyla patentini aldığı şey) kurdum. On beş saniyeye ayarladım, çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve darbeye odadaki herhangi bir dinleme veya video cihazını devre dışı bırakması için yeterli zamanı verdim.

Otuz saniye sonra spor salonuna tekrar girdim, Bug Smasher'ı topladım, üç koşu bandı arasından en iyisini seçtim ve hızımı ayarlamadan önce kulaklığımı kulağıma taktım. Makineyi on dakikalık bir ısınmaya ayarladım. Sonra Dan'i aradım.

Açana kadar telefonu beş kez çaldı. "Biri ölmüş ya da azmış olsa iyi olur."

"Günaydın Dan."

"Cidden beni sabahın beş buçuğunda mı arıyorsun?" Saatime baktım. "Pardon, tatilde misin?"

"Bekle, koşu bandında mısın? İsa, Meryem ve Yusuf, lütfen bana Janie'yi koşu bandında koşmak için bıraktığını söyleme. Aletine ne oldu Quinn? Gümrükte el koydular mı? Bütün bunları bırakacak başka bir heteroseksüel erkek düşünemiyorum.

"Dün bana rapor vermedin." Önceki günü düşündüm, dün gece Janie'yi koruyan Pete'in yerini Dan'in aldığını hatırladım. "Bilmem gereken bir şey var mı? Pete'i neden değiştirdin?"

"Ah, şu. Bir adamın onu takip ettiğini düşündük. Pete ihbar etti. Takip edebilsin diye onun yerine ben geçtim. Adamın önemsiz biri olduğu ortaya çıktı, bir bankacı. Kızı güzel bulmuş, bir şeyler içmeye davet etmek istemiş."

"Ona yaklaştı mı?"

"Hayır. Pete araya girdi ve onu yürüyüşe çıkardı. Sanırım korumalarla onu delirtiyorsun."

"Biliyorum. Ama onun güvende olmasını istiyorum."

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Dan'in Wickford'lardan bahsettiğini tahmin ettim. Bu ziyaret sırasında elden çıkardığımız başlıca özel hesap onlardı.

Wickfordlar aptal, pislik ve korkaktı.

Devir teslim toplantıları sırasında, kurumsal müşteriler nezdindeki güvenilirliğimi zedelemekle ilgili üstü kapalı tehditlerde bulunmuşlardı. Öfke nöbetleri beklemiyordum.

Ama şiddet yanlısı değillerdi, muhtemelen Dan'in Janie'nin gittiği her yerde peşinde üç korumadan oluşan bir ekip bulundurma zorunluluğumu sorgulamasının nedeni de buydu.

"Hayır. Sen her şeyi biliyorsun. Ben sadece onun güvende olmasını istiyorum." Ekran paneline bir göz attım. Saatte altı mil olan ısınma tempomda hâlâ sekiz dakikam vardı. "Başka bir şey oldu mu?"

"Yerde değil. Günlük durum güncellemesinin bir parçası olarak birkaç madde var. Bu arada, Wickford'larla görüşmeler nasıl gidiyor?" Sonunda ortaya çıktı ve sordu.

Yüzümü buruşturdum ve sadece küfürler kullanmadan nasıl cevap vereceğimi düşündüm. "Dün bir önceki günden daha iyiydi."

Şirketimi özel güvenlik işinden çıkarmak geçtiğimiz dört ay boyunca oldukça zor oldu. Başka bir deyişle, tam bir baş belasıydı.

Göt.

Güçlü aileler şımarık çocuklar gibiydiler; şımartılmaları gerekiyordu ve değişime iyi yanıt vermiyorlardı.

"Bu insanlar tam bir baş belası," dedi Dan. "Üç yıl önce O'Toole ekibiyle sürekli kaza geçirdiği için kendimi torununun yanına atadığım zamanı hatırlıyor musun? O pislik ona fahişe bulmamızı istiyordu."

"Hatırlıyorum," dedim.

"O zaman aileyi bırakmalıydın." "İyi para veriyorlar."

"Evet, aynı zamanda pislikler. Bütün aileleri serbest bırakmana sevindim."

"Öyle diyorsun." Koşu bandının ekranı bana beş dakikam daha olduğunu söylüyordu.

"Yani Wickford'lar yeni güvenlik görevlilerini sevmiyorlar mı? Anlaşma bu mu?"

"Bir kısmı bu. Diğer mesele ise yıllardır topladığımız istihbarat konusunda tedirgin olmaları."

Dan kıkırdadı. "Olmalılar. Hepsi öyle olmalı." "Güvence istiyorlar."

"Kıçımı öpebilirler." Benim aksime, Dan güney Boston mahallesi aksanını bırakmamıştı. Bu daha çok *Dey kin kiss ma a-a-se'ye* benziyordu.

Kabul ettim ama dünyanın en zengin ailelerinden bazılarıyla düşman olmak zorunda değildim. "Akılları başlarına gelecektir. Yarın hakkında konuşalım." "Tamam. Yarın akşam. Parti, parti şeyi. Sen, Janie, Steven ve ben davetli listesindeyiz. Sonunda güvenlik görevlilerimizi onayladılar. Son dakikaya kadar beklemek gibisi yok."

"Ve sen de davetli listesine baktın." Bunu sormak yerine belirttim.

"Elbette, çapraz kontrolleri yapıldı. Birkaç eski müşteri katılacak, çoğunlukla endişelenecek bir şey yok."

"Çoğunlukla mı?"

Dan tereddüt etti, sonra yorgun bir iç çekti. "Damon Parducci'yi hatırlıyor musun? Janie'yi Chicago'da Outlandish kulübünde -ya da o aptal yerin adı her ne haltsa- uyuşturan adam. Ailesi de orada olacak. O olaydan sonra sözleşmelerini feshettiğin için hâlâ mutsuzlar.

Damon'ın cezası önümüzdeki ay verilecek ve tüm işaretler maksimum hapis cezasını gösteriyor."

Homurdandım. Kan basıncım yükseldi ama ses tonumu eşit tuttum. "O küçük pislik hak ettiğini buldu. Kokain ondaydı; biz sadece polisler ne zaman ve nerede olduğunu bildirdik. Onlara tecavüzcüleri ve uyuşturucu satıcılarını koruma işinde olmadığımızı söyledim, Janie'nin başına gelenlerden önce bile."

"Biliyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, hazırlıklı ol. Ayrıca...." Dan iç çekti. Tekrar.

"Ne oldu?" Otuz saniyeye inmiştim. "Niki

Kenner orada olacak."

Gözlerimi kırıştıtararak ekrana baktım ve ismi bulmaya çalıştım. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Birkaç yıl önce Los Angeles'ta birkaç haftalığına onunla yatmıştın. Sonra o çıldırdı ve ayın geri kalanını orada cehenneme çevirdi."

Yüzümü buruşturdum. O kaltak delinin tekiydi. "Belki de gitmeyiz."

"Hayır. Gitmek zorundasınız. Grinsham kurumsal hesabı da dahil olmak üzere en az on kurumsal irtibat görevlimiz orada olacak. Sen ve Janie'nin bugün güvenlik irtibat görevlisiyle görüşeceğinizi biliyorum ama bu İngilizlerin nasıl olduğunu bilirsin. Sana güvenmeden önce seni sosyal olarak görmek istiyorlar ve listede olduğunu biliyorlar. Bu seyahatin ana nedeni bu."

Haklıydı. "Belki Janie'yi götürmem."

"Janie'yi al. Seni iyi gösterecektir. Ve bugün spesifikasyon toplantısında onunla tanıştıktan sonra orada olmazsa garip görünecek. İş için iyidir. Ve seni iyi göstermediği zamanlarda, beni kısa ve iyi gösterebilir."

"Hayır, hayır... İstemiyorum."

"Evet, evet. Tekrar söylemene gerek yok. Steven ve ben bunu duymaktan bıktık. Özel müşterilerden ayrılmamızın onu hiçbir şekilde etkilemesini istemezsin. Bunu zaten biliyorum. İyi vakit geçirecek. Bu onun için sadece bir hayır partisi olacak. Giyinip kuşanacak."

Yine homurdandım. "Ben ciddiylim." "Sen her zaman ciddisin."

"Gitmem gerekiyor. Öğleden sonraki toplantımdan sonra günlük durum raporunun üzerinden geçeriz. Watterson'la ilgili neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Senatör Watterson'la ilgili bir değişiklik yok ve raporun geri kalanını daha sonra gözden geçirmemizde bir sakınca yok. Zaten ortalık oldukça sakin. Ben uyumaya gidiyorum."

Zamanım dolmuştu. Isınma turumu tam bir dakika aşmıştım ama aklımda bir şey daha vardı.

Dan'den sağdıçım olmasını istemem gerekiyordu. Bunu yüz yüze yapana kadar beklemeyi kısa bir süre düşündüm. Buna karşı karar verdim. Sadece sormak ve aradan çıkarmak daha iyiydi.

"Bir şey daha var." Derin bir nefes aldım, boğazımı temizledim. "Nişanlandık." Sonra gereksiz yere ekledim, "Evleniyoruz."

Dan hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. "Bu harika. Onu tanıyor muyum? Her şey hayal ettiğin gibi miydi?" Gözlerimi

devirdim. "Kapa çeneni, pislik."

"Dizlerinin üzerine çöktü mü?"

"Dan...."

"İki dizinin üstüne mi? Vay be. Şanslısın."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Şimdi kapatıyorum, dangalak."

"Bakire olmadığını biliyor mu?"

"Konuşmaya devam et, sik suratlı. Döndüğümüzde örgü grubu görevine gidiyorsun."

"Janie'ye senin için fazla iyi olduğunu söylediğimi söyle."

"Hoşça kal." Başka bir ukalalık daha yapamadan telefonu kapattım. Daha sonra ondan sağdıçım olmasını isteyecektim.

En iyi çocukluk arkadaşımın en güzel yanlarından biri, bana tam olarak ne düşündüğünü söyleyeceğine her zaman güvenebilmemdir.

En iyi çocukluk arkadaşımın en kötü yanlarından biri de bana her zaman tam olarak ne düşündüğünü söyleyecek olmasıdır.

Döndüğümde JANIE telefondaydı, otel telefonu.

Cep telefonu altı aydır onda olmasına rağmen, yine de onu kendi isteğiyle kullanmaya ikna edemiyordum. Bana seyrek olarak mesaj atıyordu ama arama yapmak için kullanmaktan hoşlanmıyordu. Cep telefonu radyasyonuna maruz kalma ve beyin tümörleriyle ilgili kesin olmayan araştırmalarla ilgili bir şey.

Arkasına geçip kollarımı beline doladım. Üzerinde sadece bornoz vardı. Kendime ve umarım ona işkence ederek, elimi göğsündeki açıklıktan içeri soktum ve g ö ğ s ü n e masaj yaptım. Zar zor

Temasla birlikte sırtını kamburlaştırıp poposunu kasıklarına bastırduğunda iniltimi bastırdı.

Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama kulağa iş konuşuyormuş gibi geliyordu. Eğer arkadaşlarından biri olsaydı, devam edebilirdim. Ama birkaç ay önce iş görüşmelerinde dikkatini dağıtmamdan hoşlanmadığını öğrenmiştim.

Profesyonellikten uzak davrandığımı söyledi.

Onun için ve patronu olduğum gerçeği göz önüne alındığında, bu temelde insanlığa karşı bir suçtu.

Ben de boynunu öptüm, ellerimi kalçalarına doğru çektim ve havlu kumaşın üzerinden onu bir kez daha okşadım. Yanından ayrıldım ve soğuk bir duş almayı planlayarak duşa yöneldim. Ona son bir kez bakmak için döndüm.

Janie omzunun üzerinden bana baktı, telefonun ahizesini kapattı ve fısıldayarak "*psst*" dedi. Dolgun, pembe dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve "*Teşekkür ederim*" diye mırıldandı.

Gözlerimi pencerenin aydınlattığı vücudunda gezdirdim ve kendime bu gece limuzinde makyajını bozacağıma söz verdim.

Bu neşeli düşünceyle duş aldım ve aceleyle giyindim. Tam çıkıyordum ki Janie telefon görüşmesini bitirdi.

"Gidiyor musun?" Geniş, kehribar rengi gözlerini bana çevirdi. Bornozu boynuna kadar çekmişti. Bu çok sevimliydi.

"Evet, saat dokuzda özel bir müşteriyle toplantım var. Grinsham'ın adamlarıyla buluşmadan önce seni öğle yemeğine götürmek için öğlen gibi döneceğim." Yumuşak, şaşkın ağzından bir öpücük aldım ve paltomu silktim.

Grinsham grubu -Grinsham Kredi ve Bankacılık Sistemleri- bu gezi sırasında görüşeceğimiz tek kurumsal müşteriydi. Janie teknik özellikler ve hesap detaylandırması konusunda zaten harika bir iş çıkarmıştı. Geriye kalan tek şey güvenlik irtibatlarını kazanmaktı.

"Oh. Tamam." Başını salladı ve parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. "Spesifikasyon toplantısı için her şeyi hazırladım. Sanırım öğlen görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor," diye omzumun üzerinden seslendim ve bavuluma uzandım. Durduğumda elim asansörü çağırmak için düğmenin üzerindeydi.

Çantayı yere bıraktım. Ona doğru döndüm. Aramızdaki mesafeyi beş adımda kapattım, onu duvara yasladım ve hak ettiği her yerde hak ettiği öpücüğü verdim.

Nihayet ayrıldığımda, iyi yapılmış bir işin derin memnuniyeti ve geç kalacağımı bilerek ayrıldım.

ON DAKIKA SONRA, telefonumu üst kattaki süitimizde unuttuğumu fark edene kadar otelden üç adım dışarı çıkmıştım. Sinirlenmiş olmalıydım. Ne de olsa çoktan geç kalmıştım.

Onun yerine gülümsedim.

Janie şimdiye kadar duştan çıkmıştır ve muhtemelen çoktan gittiğimi düşünmüştür.

Havlusunun karnının beyaz, yumuşak teninden, cömert göğüslerinden, kalçalarının arasındaki tatlı noktadan su damlacıklarını kuruladığı bir görüntü aklımdan geçti. Saçları muhtemelen hâlâ ıslaktı.

Vücudum gerildi ve sertleşti. Saatime baktım, döndüm ve asansöre doğru yürüdüm. Oraya vardığımda başparmağımı düğmeye bastırdım. Kapılar hemen açıldı ve o sabah dördüncü kez asansöre bindim.

Ondan ayrılmak hiçbir zaman kolay olmamıştı ve bu sabah daha da zordu. O benim karım olacaktı. Bunu kutlamak için Janie ve onun yumuşak, uysal bedeniyle yatakta geçireceğim boş bir sabahtan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Çok geç kalacaktım.

Toplantı öncesi hazır bulunmam gerekmediğini düşündüm. Steven'ın uçağı bu sabah geldi. Jetlag olacaktı ama bana orada ihtiyacı yoktu. Şaşıracaktı ama üstesinden gelecekti. Stratejik olarak bu benim avantajıma olacaktı. Zaten son birkaç gündür Wickford'larla çok fazla vakit geçiriyordum. Taktiksel olarak onlara ilişkimizi daha az öncelikli gördüğümü göstermek mantıklı geliyordu.

Doğrudan süitimize açılan asansörden çıkarken adımlarımı sessiz atmaya dikkat ettim. Duş sesini dinlemek için durakladım ve sadece sessizlik duydum.

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatak odasına doğru yürüdüm, bedenim onun yumuşak teslimiyetinin beklentisiyle hazırlanırken bile gülümsedim.

Odamızın kapısı aralıktı. Yavaşça iterek açtım. Hiç ses çıkarmadı. Nerede olduğunu görmek için içeriye eğildim, gözlerim odanın kapısını taradı.

yatak odası. Onu daha önce giydiği beyaz, havlu kumaştan bornozla yere çömelmiş halde buldum.

Çantamın yanındaydı.

Çantamı karıştırıyordu. Kazıyor, arıyordu.

Gözlerime inanamadım ve otomatik olarak onun adını söyledim. "Janie?"

Hızla ayağa fırladı, bavulumdan uzaklaştı ve şaşkın bir telaşla bana baktı.

Bavuluma, karıştırdığı yere ve sonra tekrar ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Gözleri genişti, suçluluk ve telaşla çevrelendiği belliydi.

Odaya girdim ama ona doğru ilerlemedim.

"Janie."

"Ne yapıyorsun?"

"Eşyalarımı mı karıştırıyorsun?"

Başını salladı; sonra da gecikmiş bir "Hayır" dedi.

İçim hoşnutsuzlukla ve başka bir şeyle -korkuya benzer bir şeyle- doldu.

Ona baktım, bana gerçeği söylemesini bekledim.

Hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Değildim. Yemin ederim eşyalarını karıştırmıyordum."

Dişlerimi sıktım ve sesimi yumuşak ve düz tutmaya odaklandım çünkü korku paniğe benzemeye başlamıştı. "Yalan söylüyorsun."

şüphelenmiş miydi? Yoksa özel müşterileri zaten biliyor muydu?

İşimi nasıl kurduğumu biliyor muydu? Ne arıyordu?

Hayır. Emin olsaydı çoktan gitmiş olurdu ya da muhtemelen şu anda bana suçluluk yerine şüpheyle bakıyor olurdu. Bu düşünce bile nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Hayır Quinn, yemin ederim eşyalarını karıştırmıyordum. Gerçekten."

Bana doğru ilerlemeye başladı, elini uzattı ama sonra hemen durdu ve arkasına bir şey sakladı. "Gerçekten, yemin ederim."

Kendimi sakın kalmaya, onu incelemeye ve hemen bir sonuca varmak yerine sözlerini dinlemeye zorladım. Utanmıştı ama sözleri ve ifadesi dürüşttü. Doğruyu söylüyordu. Yine de odamıza girdiğimde onu bavulumun üzerine çömelmiş bavulumu karıştırırken bulduğum gerçeği değişmemişti.

Adrenalin yükselişini bastırdım. "O zaman bavulumda ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey."

Bu bir yalandı.

Boynu ve yanakları kızarmıştı. Direk dansı yapan bir bakire gibi kızarıyordu.

Yavaşça ona doğru yürüdüm. "Neden çantamı karıştırıyordun Janie?"

Başını iki yana salladı, yüzünün buruştuğu belliydi. "Ben... Ben sana söylemek istemiyorum."

"Anlat bana." Ondan bir metre uzakta durdum, kaçmaya kalkarsa onu yakalayabilecek kadar yakındım.

Aniden ağzından kaçırıldı: "Güçlü tüketiciler olarak satın alma uygulamalarımızdan sorumlu olmalıyız. Sadece yerel satın almak yeterli değil; çiftçilerin hem işgücü kullanımında hem de toprağın kendisinde sorumlu teknikler kullandığından da emin olmalıyız." Gözlerini kapattı, elleri hala arkasındaydı, bir şeyler saklıyordu.

Benden bir şey saklıyordu.

Panik, yeni bir tür panik, midemde ve göğsümde kıvrıldı, bir adamı delirten türden, kıskançlıkla beslenen türden.

Temel içgüdülerimi bastırmak için her gün çalıştım. Ama bencil doğamı ya da ona eşlik eden sahiplenme duygusunu henüz kontrol edemiyordum.

Bir insana sahip olmanın mümkün olmadığını biliyordum, ama keşke mümkün olsaydı, çünkü Janie'ye gerçekten sahip olmak için her şeyimi verirdim. Onun her parçasını istiyordum.

-Tüm sevgisi, sadakati, korkuları, sırları, arzuları -bu beni kötü bir adam yapsa bile.

Sesimin endişemin ve sabırsızlığımın bir kısmına ihanet etmesine izin verdim. "Neler oluyor?"

"Ekosistemlerde tahribata yol açabilecek kimyasal ürünlere yılda yedi yüz seksen milyon dolar harcanıyor ve...."

Sabırım taşı ve ona saldırdım, kapalı gözlerinden faydalandım ve bileklerine uzandım.

Nefes nefese kaldı ve ben elindeki gizli nesneyi çekip aldığım da gözleri fal taşı gibi açıldı. Diğer elimle onu olduğu yerde sabitledim ve kendime doğru bastırdım. Göğsüme öyle bir kuvvetle çarptı ki dudaklarından bir *oof* sesi kaçtı. Eşyayı onun ulaşamayacağı bir yere kaldırdım.

Ona baktım.

Gözlerimi

kırıptım.

Kaşlarımı

çattım.

Başparmağımı üzerine sürttüm.

Bu da neydi böyle...?

Janie'ye baktım ve başını göğsüme yasladığını gördüm. Nefesini tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Janie, bu iç çamaşırı."

"Evet," diye boğuk bir cevap verdi. Sesi düpedüz umutsuzdu.

Islak başının tepesine baktım. Paniğim dağılmıştı. Sonraki kelimelerimi bulmak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

"Neden benden iç çamaşırı saklamaya çalışıyordun?"

Elleri şimdi onu terk etmemden korkuyormuş gibi takım elbisemin önünü kavramıştı.

"Gah!" diye cevap verdi.

İç çamaşırına tekrar baktım. Beyaz pamuklu, şaşırtıcı derecede yumuşak, mütevazı bir kesimi vardı. Bunda kötü bir şey bulamadım.

"Neler oluyor?"

Birden başını kaldırdı ama elleri hâlâ ceketimin önünü tutuyordu. "Sadece çok seviyorum."

"İç çamaşırı mı?"

"Evet! İç çamaşırı! Pamuğu Kuzey Carolina'da organik olarak üretiliyor. Çok yumuşak ve her yıkadığımda daha da yumuşuyor, ki bu hiç mantıklı değil! Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Ama...." Yüzünü, beynimi, odayı, tavanı aradım; kafam çok karışmıştı. "Bunun benim çantamla ne ilgisi var?"

Yenik bir iç geçirdi. "Bu yolculuk için hazırlandığımızda çantana birkaç çift sakladım, kullanmadığını bildiğim fermuarlı bölmeye. Ben...." durakladı, dudağını çiğnedi, "sabah sen gittikten sonra onları giyiyordum. Dantel külotu çıkarıp yerine beyaz iç çamaşırı giyiyorum. Sonra sen dönmeden önce tekrar seksi külotu giyiyorum."

"Ama neden orası? Neden benim çantam?"

"Eşyalarımı karıştırdığından şüphelendiğim için -ki dürüst olmak gerekirse karıştırman umurumda değil ve seni sevdiğim için bu tuhaflığını kabul ettim- ama kendi çantanı asla aramayacağını biliyordum. Ve senin için seksi olmak istiyorum, beni bu şekilde düşünmeni istiyorum."

her zaman büyükanne külotu giyiyor. Ve lanet olsun Quinn, iç çamaşırlarımı saklamak gibi acınası bir alışkanlığın var!"

Acı çeken yüzüne, yalvaran altın rengi gözlerine baktım ve söyleyecek tek bir şey bile bulamadım.

Tanrım, onu nasıl da sevmiştim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

JANIE

STEVEN ikinci çayı istiyordu.

British Museum yakınındaki bu butik oteli duymuştu.
kesinlikle muhteşem bir ikinci çayı.

Bu nedenle, Grinsham Bankacılık ve Kredi Sistemleri ile yaptığımız spesifik toplantıdan sonra Steven ve ben Quinn'i Dan'e bıraktık ve metroya bindik. Arabayla da gidebilirdik ama dünyanın en iyi toplu taşıma sistemlerinden biri elimizin altındayken bu çok saçma geldi.

Steven, insanlardan hoşlanmadığını söylemesine rağmen, toplu taşımaya binme fikrini ortaya attığımda oldukça hevesli bir tavır sergiledi.

Üç muhafızım, seçimimizden pek memnun görünmeseler de, itaatkâr bir şekilde etrafımızı sardılar. Eskort olmadan özgürce yürümek, Londra'yı bir yerli ya da tipik bir turist gibi deneyimlemek güzel olurdu. Ne yazık ki, Steven ve ben sessizce oturduk, konuşmak yerine bakiştık ve korumalarım sürekli olarak treni taradı.

Otelin çay salonuna oturana kadar sohbet etmek için gerçek bir mahremiyetimiz yoktu.

Otel oldukça küçüktü ama çok güzeldi - Quinn ve ben şehre iş için değil de zevk için gelmiş olsaydık tam da kalmak isteyeceğim türden bir yerdi.

Lobi küçüktü ama siyah ve beyaz renklerle dekore edilmişti. Zemin siyah-beyaz mermerdi ve dört adet yüksek arkalıklı sandalye siyah-beyaz kumaşla kaplıydı ve üzerlerinde çiçek desenleri vardı.

Sağ taraftaki oturma odası lüks antika mobilyalar ve kırmızı kadife döşemeli sandalye ve kanepelerle döşenmişti ve dört basamakla çay salonuna çıkarken alttaki ahşap zemin gıcırdayarak bizi karşıladı.

Çay salonu aslında iyi aydınlatılmış bir alanda üç küçük ahşap masa ve zengin döşemeli on şam sandalyesinden ibaretti. Orta büyüklükte bir bahçeye bakıyordu ve bana bir atriymu anımsattı ama tam olarak değil. Tavan normal ve kapalıydı. Tüm duvarlar cam olduğu için, bana bahçenin içinde oturuyormuşum hissi veriyordu, ancak soğuk sıcaklık yoktu.

Bahar çiçekleri yeni yeni hayat belirtileri göstermeye başlamıştı. Masamıza en yakın pencere camının hemen ötesine yerleştirilmiş inatçı görünümlü soluk pembe bir gül fidanı beş dev çiçeği gururla sergiliyordu. Yanındaki sarı gül fidanı daha büyüktü ama sadece üç tomurcuk içeriyordu.

"İmparatoriçe çayı alalım lütfen." Steven ikimiz için de sipariş verirken bana göz kırptı. Kendim için nasıl sipariş vereceğimi unutmuş olmam aramızda süregelen bir şakaydı.

"Peki hangi şampanya?" Garsonumuz Steven'a güzelce gülümsedi. Aksanından Doğu Avrupa'dan geldiği anlaşılıyordu. "Monet Chandon ve.... var."

"Bir şişe Henri Billiot alacağız, çünkü sanırım önemli bir olayı kutluyoruz." Steven kaşlarını bana doğru salladı ve sonra tekrar göz kırptı. Sallanan kaşlar ve çift göz kırpma Steven'ın heyecanının kritik seviyeye yaklaştığı anlamına geliyordu.

Aslında müşteri toplantısı, metro yolculuğu ve otele yürüyüş boyunca heyecanını korumasına şaşırmıştım.

Kadın yanımdan ayrılır ayrılmaz Steven izinsiz olarak sol elime uzandı ve yoğun bir inceleme için masanın kendi tarafına çekti. "Aman Tanrım, Sugarplum! İşte ben buna nişan yüzüğü derim!"

Onun konuşmaya aniden odaklanmasına güldüm. "Evet, sadece öyle...."

Sözümü kesti. "Bana tüm detayları anlat, meraklı zihinler bilmek ister. Nasıl yaptı bunu? Hamile misin? Alkol sipariş etmemeli miydim? Buna inanamıyorum! Ani oldu ama patronun karar vermesi hiç uzun sürmez. Kahretsin, iyi bir zevki var. Ama ben bunu zaten biliyordum."

"Hamile değilim ve...." "Ama olacaksın."

"Steven...."

"Ben ciddiylim. Quinn Sullivan bir avcı-toplayıcı. Onu senden daha uzun süredir tanıyorum. İş hayatında nasıl olduğunu gördüm ve bu sadece para. *Karısı* olan kadınla nasıl olacak sanıyorsun?" Steven dudak *büktü* ve elimi bıraktı. "Tahminimce en az senin kadar otoriter ve korumacı olacaktır - yani, taktığın yüzüğü gördün mü? Şimdiden bölgesini işaretliyor. Üzerine işedi mi?"

"Steven!"

"Haklısın, bu beni ilgilendirmez." Ellerini kaldırdı, sonra peçetesine uzandı ve kucığına koymadan önce bileğinin bir hareketiyle salladı. "Siz ikiniz dünyanın en uzun boylu ve en güzel çocuklarına sahip olacaksınız. Süpermodel, basketbolcu ve deniz komandosu olacaklar."

Küçük Quinn Navy SEAL'lerin çatı katında koşuşturup yaramazlık yaptığını ve suskun öfke nöbetleri geçirdiğini düşününce midem ısındı. Belki de mutfaktan kurabiye çıkarmak için gizli operasyonlar yürütüyorlardı. "Bunu henüz konuşmadık."

"Ne?" Steven dirseğini masaya koydu, sonra çenesini avucuna dayadı ve bana baktı.

"Çocuklar."

"Çocukları konuşmadınız mı?" Kaşları gri gözlerinin üzerine kalktı. "Peki, sence de gerek yok mu? Adamla evleneceğine göre. Çift mi yoksa tek sayı mı istediğini öğrenmelisin; yedi ya da on gibi."

"Dürüst olmak gerekirse, beni tamamen şaşırttı. Bunu hiç beklemiyordum. Hep si." "Ama evet dedin?"

"Evet. Tabii ki evet dedim."

"Neden *tabii ki*?"

İçimi çektim ama garson kız cevabımı ertelemek zorunda kaldı. Küçük sandviçler ve bir şişe Kristal ile döndü. Bize petit fours, kaymaklı ve çilek reçelli çörekler ve Earl Grey çayının da geleceğini söyledi.

Steven o giderken şampanya kadehini kaldırdı ve beni de kaldırmam için teşvik etti. "Benimkini *de* tokuştur, neden evet dediğini öğrendikten sonra kadeh kaldırırız."

"Her şeyden önce ona aşığım."

"İkimiz de bunun iyi bir neden olmadığını biliyoruz. Ben de beyaz koltuğuma aşığım ama evlilik cüzdanı aldığımı göremezsin."

Yorumunu duymazdan geldim ve servis tepsisinden kabuksuz, narin görünümlü bir yumurta salatalı sandviç seçtim. "İkincisi, ondan hoşlanıyorum."

"Ah! Şimdi bir yerlere varıyoruz. Onda neyi sevdiğini biraz daha açabilir misin? Bariz olanlar dışında."

"Bariz olan mı?"

"Yüzü, vücudu ve banka hesabı."

Ağzımı yana doğru büktüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "O sadece bir yüz, vücut ve banka hesabından daha fazlası." Yüzünü ve vücudunu hem seviyor hem de beğeniyordum. Banka hesabı konusunda karışık duygular içindeydim.

"Onun da beyni var, hakkını vereyim." Steven tavuk salatalı sandviçini ağzına attı ve çiğnerken konuştu; mucizevi bir şekilde,

tüm yiyecekler içeride kaldı. "Sen mantıklı bir kızsın, muhtemelen geleneksel şekilde ondan daha akıllısın." Sandviçini yıkamak için şampanya bardağının yarısını yudumladıktan sonra devam etti. "Demek istediğim şu ki, bir düzine Quinn Sullivan bulabilirim -yakışıklı milyoner erkek fahişeler- ama sadece bir Janie Morris'le karşılaştım."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Steven'ın hem iltifat edip hem de hakaret ederken her ikisini de vergi hukuku hakkında bir tartışma gibi gösterme gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

"Kararımı savunmamı ister misin?" Sandviçimi denedim - lezzetli buldum, büyük bir ısırık aldım - sonra şampanyamı yudumladım.

"Hayır. Bana karşı hiçbir şeyi savunmana gerek yok. Ben senin en büyük hayranlarından biriyim. Sadece onunla neden evlendiğini bildiğinden emin olmak istiyorum. Çünkü bana göre sen özelsin; en iyisini hak ediyorsun."

Sunucumuz yuvarlak masaya nefis petit fours, çörekler ve ilgili aksesuarlardan oluşan katmanlı bir tepsi yerleştirdikten sonra çay vaadiyle koşarak uzaklaşırken sessiz bir gülümsemeyle birbirimize baktık. Steven benim bardağıma biraz daha şampanya doldurduktan sonra onunkini de doldurdu.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi, neden onunla evleniyorsun?"

Steven'ın omzunun üzerinden bahçeye baktım, doğru kelimeleri aradım ve aklıma virüsler geldi.

"Bir virüsün nasıl çalıştığını biliyor musun?" Dikkatimi yeniden onunkine odakladım ve Steven'ın çiğnemesinin yavaşladığını, gözlerinin daraldığını ve kafa karışıklığıyla bulandığını izledim.

"Uh... bu konuşmanın amaçları doğrultusunda, hayır diyelim."

"Şey, daha basit bir ifadeyle, uzun lafın kısası şöyle." Şampanyamı yudumladım, masanın üzerine koydum ve öne doğru eğildim. "Bir virüs bir konak hücreye bağlanır ve konak hücreye genetik talimatlar gönderir. Talimatlar, propaganda gibi konak hücrenin enzimlerini işe alır ve enzimleri yeni virüs parçacıkları için parçalar yapmaya ikna eder. Yeni virüs parçacıkları bir araya gelir ve konak hücreden ayrılır. Sonra her şey yeniden başlar. Virüs her şeyi ele geçirene kadar bu şekilde yayılır."

"O-o-o-kay." Steven tabağına bir çörek koydu ve bol miktarda kaymak sürmeden önce çöreği kesti. "Ne demek istiyorsun?"

"Quinn'le olan ilişkim bir virüs."

Steven kaşlarını çatarak önce çöreğine sonra da bana baktı. "Kulağa sağlıksız geliyor."

"Evet, bazı açılardan büyük olasılıkla öyle. Ve bazı ilişkiler için kesinlikle öyle. Ama bizim için değil, gerçekten değil. Her ilişki bir virüs gibidir - iki insanın müzakere ettiği ve değiştiği, esnediği ve büyüdüğü, iki şey olana kadar işe aldığı ve asimile ettiği, ama aynı zamanda birlikte çalışan tek bir şey, tek bir varlık."

"Peki, siz virüs müsünüz yoksa konak hücre mi?"

"İlişki virüstür ve hem Quinn hem de ben ayrı ayrı konak hücreleriz. Önemli olan sizi daha güçlü, daha iyi bir insan olmaya teşvik eden ama aynı zamanda istismar edilme korkusu olmadan zayıflığınızı gösterebileceğiniz bir ilişki, bir virüs bulmaktır; sizi zorlayan ama aynı zamanda mutlu eden ve yükselten bir ilişki."

Steven'ın ifadesi inanmamakla eğlenmek arasında gidip geliyordu. "Bazı virüsler kansere neden olmuyor mu?"

"Evet." Başımı sallayarak konuyu kapattım ve genişletilmiş analojinin sonuçlarını yüksek sesle düşünmeye başladım. "Ve bazı virüsler DNA'nızı geri dönülmez bir şekilde değiştirir. Ama bu da bir ilişki gibi, değil mi? Bazı ilişkiler kendimizi nasıl gördüğümüzü iyi ya da kötü yönde değiştirebilir -Dediğiniz gibi, kronik olarak sağlıklı bir şekilde, bir kanser gibi. Bazıları ise tam tersini yapar. Potansiyelimizi fark etmemizi sağlarlar."

"Huh," diye düşünceli bir yanıt verdi. "Seni seviyorum Janie" demeden önce uzun bir süre beni inceledi. Sadece siz bir ilişkiyi bir hastalığa benzetebilir ve bunu hem romantik hem de ölümcül hale getirebilirsiniz."

ALTINCI BÖLÜM

●●●●● Cipher

11:43 a.m.

72 %

< Messages

McHotpants

Contact

Saturday, March 15, 11:19 a.m.

What do you call a fake noodle? An impasta.

What is taking so long?

Saturday, March 15, 11:31 a.m.

We're buying everything in this store.

Text Message

Send

Hayatımda ilk kez bir balo elbisesi giyiyordum.

Kaşınıyordu.

Bununla birlikte, nişanlığımın uzun ve hararetli bakışlarına da neden oldu -Muhtemelen askısız olduğu ve aynı şekilde askısız bir büstiyer ile pushup sütyen gerektirdiği için. Göğüslerim benim bile dikkatimi dağıtıyordu, özellikle de derin bir nefes aldığım da. Sürekli çevresel görüşümde beliriyorlardı ve kendimi kime ait olduklarını merak ederek göğsüme bakarken yakalıyordum.

Quinn'in genel olarak göğüslere olan ilgisi göz önüne alındığında, sıkılmış ve yukarı doğru itilmiş göğüslerimin onun için hipnotize edici etten oluşan iki soluk tümsek gibi olduğunu hayal ettim.

Günün büyük bir kısmını elbise için gerekli iç çamaşırlarını almakla geçirmiştım çünkü elimde uygun olana yakın hiçbir şey yoktu. Quinn, tam bir şok ve şaşkınlık içinde, benimle gelebilmek için programını boşalttı. Biz dışarıdayken, benim de gelin iç çamaşırlarını denememi, modellik yapmamı ve satın almamı sağladı.

Düğün planlamasını ciddiye aldığını görmek beni memnun etmişti.

Balo elbisesi koyu bordo ipekliydi ve koyu kırmızı ve siyah boncuk işleriyle payetlenmişti. Belden aşağıya doğru oturtulmuş, ardından yere kadar dramatik bir şekilde genişlemişti. Ayrıca bir miktar siyah tüy vardı - belin bir tarafında mütevazı bir büzgü, genişliği artıyor ve eteğin sağ tarafından bir yelpaze gibi aşağı doğru yayılıyordu.

Gelinliği ben seçmedim. Etkinlik için LCV yaptıktan sonra baloyu düzenleyen vakıf tarafından Quinn'e gönderilmişti. Daha sonra fark ettim ki, davetiyeyle birlikte sekreteri -Betty- yeni çekilmiş bir fotoğrafımı ve ölçülerimi de göndermişti.

Katılan tüm kadınlara, hayır kurumu yararına açık artırmaya çıkarılacak olan elbiseleri giymeleri talimatı verilmişti.

Başka koşullar altında, ne kadar güzel olursa olsun, bu elbiseyi asla giyme zdim. Dekolte sorunları bir yana, kollarımı nereye koyacağımı bilemiyordum. Eğer yanlarımdan gevşekçe sarkarlarsa, korsajın boncukları pazılarımla hassas alt tarafını çiziyordu. Onları göğsümün üzerinden geçirirsem, göğüslerim dağ gibi olmaktan çıkıp volkanik bir hal alıyordu.

Ellerimi kalçalarıma koymayı denedim, bu kısa bir süre için işe yaradı ama uzun vadeli bir çözüm değildi çünkü beni sert bir öğretmen gibi gösteriyordu.

Dan ve Steven geldiğinde tüm bunları tartışıyordum. Tabii ki Steven bana ve kollarımın garip duruşuna şöyle bir baktı ve bariz bir öneride bulundu.

"Neden opera eldivenleri giymiyorsun?" Dedi.

Kapıcıyı aradım ve on beş dakika sonra (kollarımı vücudumdan uzak tutarak) opera eldivenleriyle yola çıktık.

Quinn yine limuzindeki Sir McCoolpants Von No Touchy idi. Bu sefer bunun onun dalgınlığından çok bizimle birlikte gelen diğer iki kişiyle ilgili olduğunu tahmin ettim. Aslında Dan ve Steven'ın varlığı için oldukça minnettardım; McHotpants ile limuzin yolculukları, özenle uygulanmış makyajı bir düzensizlik karışımına atmakla ünlüydü.

Bir keresinde şık bir restorana girdim ve yüzüm palyaço kasabasına uygundu.

Mekâna vardığımızda, ayrılma vaktinden iki saat öncesine kadar üzerinde pek düşünmediğim yardım etkinliğinin aslında zengin insanların giyinip kuşanması için bir bahane olduğuna hemen karar verdim.

Bu sonuca Quinn, Dan, Steven, rastgele üç bayan ve iki yaşlı beyefendiye hayır kurumunun adını sorduktan sonra vardım - ve kimse bilmiyordu. Dahası, genel anlamda bile kimse hayır kurumunun neyi desteklediğini bilmiyordu.

Etkinlik alanına girdiğimizde teorimi değiştirdim. Zengin insanlar hayır etkinliklerine süslenip püslenmek, tanımadıkları insanlara ters ters bakmak ve iyi vakit geçiriyormuş gibi davranmak için giderler.

Mekan muhteşemdi; geniş, kubbeli bir sahneye sahip devasa bir balo salonu; art deco ve neo klasik mimari unsurların bir karışımı; krem rengi duvarlar, mermer sütunlar ve altın varaklı vurgular. Masalar bir dans pistinin etrafına dizilmişti ve çiçeklerden, altın ve beyaz boncuklu yıldızlardan ve kurdelelerden oluşan devasa, gösterişli orta süsü, topiary tarzında üç metre yukarıya doğru çıkıntı yapıyordu.

Teğet geçecek olursam, bu etkinliğin ne kadara mal olduğunu ve bu ihtişam göz önüne alındığında, nasıl başa baş gelebileceğini merak ettim.

Sahnede küçük bir orkestra vardı ve çalınan parçanın Mozart olduğunu fark ettim. Daha iyi görebilmek için boynumu büktüm ve bir tarafa dizilmiş trombonlar, trompetler ve hatta bir tuba gibi birkaç üflemeli çalgı gördüm.

Boynumu büktüğüm sırada yanlışlıkla şişman bir beyefendiye çarptım ve içkisinden birkaç damlanın yere dökülmesini utançla izledim.

Zemin. Parmaklarımı Quinn'inkilerden çektim ve refleks olarak eldivenli elimi sırtına koydum.

"Çok özür dilerim. Lütfen özrümü kabul edin efendim."

Adam omzunun üzerinden baktı ve çenesini hemen tanıdım. Bu, Grinsham Bankacılık ve Kredi Sistemleri ile birincil kurumsal güvenlik irtibatımız olan Bay Carter'dı.

Beni görünce gözleri büyüdü ve tamamen arkasını dönerek elini uzattı. "Hiç de değil, hiç de değil-neden...." diye durakladı, beyaz gür kaşları kahverengi gözlerinin üzerine inmiş, formumun üzerinde pinpon gibi geziniyorlardı. Topuz yerine sırtımda ve omuzlarımda topladığım saçlarımda durdular. Ayrıca dünkü görüşmemizde gözlük takmış olmama rağmen şu anda lens takıyordum. "Bayan Morris, siz misiniz?"

Elini elime aldım, sıkıca sıktım ve bıraktım. "Evet, Bay Carter. Benim, Janie Morris. İçkiniz için çok özür dilerim ama sahneyi görmeye çalışıyordum. Kullanılmayan birkaç pirinç enstrüman olduğunu fark ettiniz mi?"

Bana göz kırptı ve sorumu duyduğundan tam olarak emin değildim.

Quinn yanıma yaklaştı. "Bay Carter," diyerek yaşlı adamın dikkatini çekti.

"Oh, Bay Sullivan... elbette." Bay Carter devam etmeden önce kendini biraz salları gibi oldu. "Sizi burada görmekten büyük memnuniyet duyuyorum. Bu tür etkinlikler zaman kaybına yol açıyor ama ofis dışında da konuşulmasına olanak sağlıyor. Bayan Morris oldukça hoş biri."

Quinn başını salladı ama bir şey söylemedi çünkü Bay Carter bir kez daha beni uzun uzun süzüyordu.

Dün öğleden sonra Bay Carter ve ekibiyle yapılan toplantıda Quinn beni *Kurumsal Hesaplar Direktörü Bayan Morris ve nişanlım* olarak tanıtmıştı. O anda bu etiket beklenmedikti ve biraz yersiz gelmişti.

Ancak şimdi, ilişkimizin niteliği belli olduğu için minnettar hissediyordum çünkü Bay Carter'ın bakışları son dört saniyedir elbisemden ayrılmamıştı.

Elbiseye, dikkatimi dağıtan göğüs dekolteme baktım ve ellerim kalçalarıma gitti.

"Bunu satın alabilirsiniz," dedim.

Bay Carter'ın bakışları benimkilere sıçradı. "Ben... ne... pardon?"

"Elbise," diye açıkladım, bakışlarını karşıladım ve ona sıcak bir gülümseme verdim. "Elbise satılık, hayır kurumu yararına..." Hangi hayır kurumu olduğunu sormamasını umuyordum çünkü o zaman hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmek zorunda kalacaktım.

Quinn boğazını temizledi. Kolunun belime dolandığını hissettim ve beni yanına çekti. "Masamızı bulmaya gidiyoruz."

Bay Carter dikkatini Quinn'e çevirip cevap vermeden önce bir kez daha titrer gibi oldu. "Ah, evet. Sanırım hepimiz birlikte oturuyoruz, masa yedi. Güzel bir yer. Barın yanında. Bazı yönetim kurulu üyelerimiz ve aileleri için özel güvenlik seçeneklerini sizinle görüşmek istediğim için çok uygun bir düzenleme."

Quinn'in vücudu benimkinin yanında sertleşti ve ben bunu sadece birbirimize bastırıldığımız için fark ettim. Dışarıdan bakıldığında ifadesi sakın ve değişmemişti.

"Bazı tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk duyarım," dedi, sesi ılımlı ve ölçülüydü. "Ama şirketim özel güvenlik işinden çıkma sürecinde."

Bu açıklama beni şaşırttı. Önce Quinn'e sonra Steven'a baktım ve Steven'ın bana anlaşılmaz bir bakış attığını gördüm.

"Oh, pekala. Bu çok kötü oldu. Ekibinizin en iyisi olduğunu duymuştum." Bay Carter belirgin bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Çok ihtiyatlı ve hepsi bu."

Quinn ayağını kaydırdı ve kaçmaya hazırlandığını anladım. "Önemli yeteneklerimizi şirket güvenliği için daha uygun bulduk. Bize izin verirseniz, akşam yemeğinde görüşürüz. Nişanlıma orkestrayı daha iyi görebileceğine dair söz verdim."

"Oh, evet. Oldukça!" Bay Carter başını salladı ve bana son derece kibar bir baş selamıyla birlikte son derece arsız bir göz kırpması verdi. "Nişanlınız çok şanslı bir adam."

Ben de küçük bir baş selamıyla karşılık verdim ama göz kırpmadım.

Quinn bizi geri çevirdi ve eli sırtıma gitti. Bizi kalabalığın arasından orkestraya doğru yönlendirmeye başladı ve düşüncelerim birbirine karıştı. Aklımdaki en önemli soru, Cipher Systems'ın özel güvenlik işinden çıkacağından neden daha önce bahsetmediği idi.

Biz buradayken özel müşterileriyle görüştüğünü biliyordum; zamanının çoğunu orada geçiriyordu. Ama toplantıların iyi niyetli olduğunu varsaymıştım.

Yolumuz çok sarışın bir kadın tarafından kesilmeden önce partimiz belki on adım ilerleyebilmişti.

Dürüst olmak gerekirse, ona baktığımda ilk düşündüğüm şey *çok sarışın* olduğuydu. Muhtemelen, üzerinde düşünecek olursam, pek çok insan bana baktığında ilk izlenimleri benim *kızıl saçlı* olduğumdu.

"Merhaba yabancı," dedi, gözleri Quinn'in üzerindeydi.

Kendimi onun Marilyn Monroe'yu andıran sarı saçlarına bakmamaya zorladım ve elbisesini inceledim: beyaz, askılı bir üst, vücuda oturan bir korsaj ve kalçanın ortasında dolgunlaşan bir etek. Dokunmadan, sormadan ya da etiketine bakmadan kumaş içeriğinin ne olduğunu bilmem mümkün değildi.

Quinn'in oflamasını duymak için tam zamanında konuşmaya yeniden odaklandım. Bu oflamayı biliyordum. Sinirli bir oflamaydı.

Dan, Quinn'in önüne geçti ve elini gizemli, çok sarışın kadının koluna koydu. "Merhaba Niki, hadi biraz yürüyelim."

"Çek ellerini üzerimden." Bu sözleri söylerken gülümsedi, sesi hafif ve hoştu. "Yoksa çığlık atarım."

Dan elini bıraktı ama önüme doğru bir adım daha attı. "Sorun değil. Zaten sana dokunmayı dört gözle beklemiyordum."

Quinn kulağıma doğru eğildi ve "Bana bir içki getirir misin?" diye fısıldadı. Sonra çenesini Steven'a doğru kaldırdı.

Önce sarışın kadına, sonra da Dan'in gömleğinin ve ceketinin yakasının hemen üzerinde kıvrımlı dövmelelerinin görüldüğü ensesine baktım; gözlerim önce Steven'a, sonra da Quinn'e kaydı. Sosyal ipuçlarını ve vücut dilini okumakta pek iyi değildim ama ben bile bir drama potansiyeli olduğunu hissedebiliyordum.

Olaylardan nefret ederdim. Her ne kadar sarışın kadının kim olduğunu merak etsem de, balo salonunun ortasındaki bir gösterinin parçası olma düşüncesi ayrılmayı çok iyi bir fikir gibi gösteriyordu.

Bu nedenle, kaçtığım için şükrederek kabul ettim. "Elbette. Viski?"

Başını salladı, bana küçük, minnettar bir gülümseme verdi ve beni Steven'a uzattı.

Beni Steven'a verdi derken, Quinn'in elimi Steven'ın kolunun etrafına, dirseğinin kıvrımına soktuğunu ve ona sert bir bakış attığını kastediyorum.

Sonra yola çıktık.

Steven ve ben bara doğru manevra yaptık. Bir noktada, balo elbiselerinden oluşan bir kümenin arasından geçmek için tek sıra halinde yürümek zorunda kaldık. Bu fırsatı kullandım

Omzumun üzerinden baktım ve Quinn'in Dan'in yanında durduğunu gördüm, elleri pantolonunun cebindeydi, yüzü bir can sıkıntısı maskesiydi. Sırtı bana dönük olduğu için sarışın kadının yüzünü göremiyordum.

"Şaşırmış görünüyordun."

Bar sırasının sonunda durduğumuzda Steven'in sesi dikkatimi şu anki görevimize geri çekti. Bir an için yüz hatlarını inceledim ve hangi konudan bahsettiğine dair bir ipucu aradım.

"Şaşırmış gibi mi görünüyordum?"

Gri gözleri kısıldı. "Evet. Patron Carter'a Cipher Systems'ın özel güvenlikten çekildiğini söylediğinde şaşırmış görünüyordun."

"Ah. Evet." Kaşlarımı çattım. "Şaşırdım." Quinn'in yolculuk sırasında özel müşterilerle görüştüğünü ve toplantılarının tahmin ettiğinden daha uzun sürdüğünü biliyordum ama sözleşmeleri feshetmek için onlarla görüştüğünü fark etmemiştim.

"Sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi?"

"Özel müşterileri yeni firmalara taşeron olarak veriyoruz."

"Hayır. Henüz bundan bahsetmedi. Bu ne zamandır devam ediyor?"

Steven beni inceledi, dudakları büzülmüştü, ifadesi gergindi. "Janie, Bay Sullivan sana özel müşteriler hakkında ne kadar şey anlattı?"

Eldiveni kolumun üst kısmına doğru çektim. "Teknik özellikleri ve işin muhasebe kısmını biliyorum."

"Onlar için ne yaptığımızı biliyor musun?"

"Evet. Aslında, daha doğrusu, ne için fatura kestiğimizi biliyorum."

"Hmm." Steven kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzun bir süre bana baktı. Sıradaki yerimizi almak için bir adım öne çıktık. Sonra, sanki bu düşünceye daha fazla dayanamayacakmış gibi, "Ona özel hesaplar hakkında soru sorman gerekiyor. Bana bu konuda onu sorguya çekeceğine söz ver - ve kesinlikle her şeyi öğrenene kadar *onu* bir biftek gibi *sorguya* çekmekten bahsediyorum. Seni ertelemesine izin verme."

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var Steven?"

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapattı ve başını salladı. "Hayır, hayır. Bu beni ilgilendirmez. Bu işe karışmayacağım. Ama arkadaşın olarak seni ona sorman için cesaretlendiriyorum ve her şeyi bildiğinden emin olana kadar da sormayı bırakma."

Bir sonraki sorumu bastırdım, çünkü barda sıra bize gelmişti. Quinn ve Dan için en iyi viskilerden, kendim için de bir kadeh şampanya söyledim.

Steven da bir kadeh şampanya sipariş etti.

İçkilerimiz gelene kadar sessizlik içinde durduk, ancak ben sadece gözlerimi kullanarak ona sorular yöneltmeye çalıştım. O da bana baktı, bakışları gri, taştan bir duvar gibiydi.

Bardakları topladık ve yedinci masaya doğru ilerledik. Sorularıma devam etmeden önce bardan birkaç metre uzaklaşıp kalabalıktan kurtulana kadar bekledim.

"Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun Steven?"

"Hayır."

"Onlar...?" Omzumun üzerinden Quinn ve Dan'e baktım, sonra Steven'ın kulağına eğilip sorumu fısıldadım. "Yasadışı bir şey mi?"

Cevap vermeden önce yüzünü incelemek için geri çekildim. "Hayır.

Yasadışı değil." "Bunu söyleme şeklin hoşuma gitmedi."

"Ne dedin?"

"*Yasadışı*."

"Nasıl söyledim?"

"Yasadışı değil ama yasadışı olmalı gibi."

"İkisi de değil. En azından ben ikisi de olduğunu sanmıyorum." "O zaman neden bu kadar muğlak konuşuyorsun?"

Steven'ın cevap verme şansı olmadı çünkü Quinn ve Dan tam o anda geldiler ve Dan'in sesi konuşmamızı böldü.

"Steven neden bu kadar belirsiz konuşuyor?"

"Janie ve ben virüsler hakkında konuşuyorduk," dedi Steven konuyu saptırarak. Steven'a ters ters baktım, o da bana ters ters baktı.

"Virüsler mi?" Dan viskiyi Steven'dan aldı, gözleri aramızda dolaşıyordu. "Bilmek istiyor muyum?"

Quinn içkisini uzattığımda kabul etti ama içmek yerine masamıza koydu.

"Teşekkür ederim," dedi bana. Viskiye kastetmediği izlenimine kapıldım.

"Bir şey değil." Şampanya kadehimin üzerinden onu inceledim. "Gizli virüslerin yanında dikkatli olmalısın."

Hepimiz dönüp Steven'a baktık. Kızarmanın ilk belirtisinin boynuma yayıldığını hissettim. Kasıtlı olarak gizemli davranıyordu, gıcık herif.

"Gizli virüsler mi?" Dan gözlerini kısarak Steven'a baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gizli olanlardan." Steven devam etmeden önce şampanyadan büyük bir yudum aldı. "Gizli olanlar genetik kodunuzu propagandayla körleştirir, böylece

detaylara dikkat etmiyorsunuz."

"Sarhoş musun sen?" Dan söyledi.

Steven şampanyasının geri kalanını yuttu. "Hayır. Ama ben açım. Hadi gidip biraz minyatür yiyecek bulalım da bu iki çocuk konuşabilsin."

Dan önce bana sonra Steven'a şüpheli bir bakış attı. Sonunda omuz silkti, belli ki sarışın kadınla karşılaştığı için hâlâ biraz tedirgindi. "Peki. Hadi gidelim. Sen önden git."

Onların gidişini izledim ve kendimi son derece sıkıntılı hissettim.

Steven haklıydı. Özel müşteriler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmalıydım. Özel müşteriler için yeni faturalama yazılımının uygulanmasına yardımcı olmak dışında, işin bu tarafı hakkında çok az şey biliyordum. Yeni kurumsal ortaklar getirmekle meşgul olduğum için bunun çok dikkat çekici olduğunu düşünmemiştim ama Quinn'e ne zaman Cipher Systems hakkında soru sorsam, konuyu saptırıyor ya da başka bir yöne çekiyordu.

Sanırım beni en çok saptırması rahatsız etti. Dikkatimi dağıtmanın kolay olduğunu biliyordu ve bu zayıflığımdan yararlanmıştı.

Dikkatimi Quinn'e çevirdim, profilini düşündüm. Değerlendirici bir bakışla balo salonunu tarıyordu. Parmaklarını benimkilere dolamıştı. Diğer eli kalçamdaydı.

"Özel bir şey mi arıyorsun?" diye sordum.

Ya sorum ya da ses tonum dikkatini bana çekmişti.

Quinn cevap vermeden önce bir süre beni inceledi. "Daha önce olanlar için özür dilerim...hakkında..." İçini çekti ve yine sinirli olduğunu fark ettim. "O kadın için özür dilerim."

Sarışın kadınla ilgili merakım özel müşteri hesaplarıyla ilgili huzursuzluğumla savaşıyordu. Müşteriler hakkında düzgün bir tartışmanın gerekli olduğuna ve bu nedenle hayali bir hayır kurumu yararına düzenlenen bir etkinliğin balo salonunun konuyu başlatmak için muhtemelen en iyi yer olmadığına karar verdim.

Onu kadın hakkında sıkıştırmaya karar verdim. "Onu nereden tanıyorsun?"

Yüz ifadesi değişmedi ama konuşurken omzumun üzerinden baktı. "Birkaç yıl önce batı kıyısında tanışmıştık."

"Kızgın görünüyordu. Ona ne yaptın?"

Quinn gözlerini bana dikti, sonra öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı ve sırtımın sertleşmesine neden oldu. "Ona iyi davranma."

"Ne?" Yüzünü okumak için irkildim. "Bu da ne demek şimdi? *Ona iyi davranma*. Etrafta dolaşıp insanlara kötü davranmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Ciddiyim Janie; onunla konuşmak için kendi yolundan çıkma. O deli." Kalçamda duran eli şimdi sırtımın üst kısmında, saçlarımın altında yavaş daireler çizerek beni kendisine çekiyordu. Güzel bir histi.

Kaşlarımı çattım, biraz endişeliydim. "Akıl hastanesine mi yatırıldı?"

"Hayır...." Sanki bir şey ekleyecekmiş gibi duraksadı.

Sonunda, "Öyle bir şey yok" dedi.

"O zaman neden...?" Kaşlarımdaki çatıklık hafifledi ama yerini şaşkınlıktan kısılmış bir göze bıraktığından emindim. Ben yüz hatlarını incelerken o benden öteye baktı. Dışarıdan bakıldığında sakın -hatta soğuk-biriydi ama çenesinin duruşu ve gözlerini benden kaçırışında kafa karıştırıcı bir şeyler vardı.

"Kim bu kız?" diye sordum. "Hiç kimse."

Çok yakınımda olduğu için, "Onu nereden tanıyorsun Quinn?" diye fısıldadım.

Bana doğru uzandı, kadehini aldı, viskiyi yudumladı ve "Biraz daha şampanya ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım; bakışlarımdan özenle kaçındı. "Quinn, kim o?"

Bana ters ters baktı ve cevap vermek istemediğini anladım.

Ve böylece onun kim olduğunu anladım.

Ağzım açık kaldı ve keşfimi ilan ettim. "Oh! Oh, anladım!"

O senin serserilerinden biriydi!"

YEDİNCİ BÖLÜM

"

SHHH." QUINN bana ters baktı ama gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Özür dilerim, özür dilerim. Bağırarak istememiştim.

Ama haklıyım, değil mi?"

Cevap vermedi, kelimelerle değil. Ancak bakışlarındaki cevap sertliği bana haklı olduğumu söylüyordu.

"Daha önce hiç görmemiştim." Onu tekrar görebilmek umuduyla boynumu bükerek balo salonunun etrafına bakındım. Sevinçle gördüm ki bardaydı ve çoğunlukla engelsiz bir görüşüm vardı. Onu inceledim, bu kez gerçekten baktım ve onu Quinn'in bakış açısından görmeye çalıştım. "Gerçekten çok güzel. Ve çok şık görünüyor."

Quinn'in öksürüğünü duydum ve yüzümü ona döndüm. Son cümlemi söylediğimde yutkunuyor olmalıydı çünkü viskisi boğazına kaçmış gibiydi. Öksürüğünü bastırmak için elini ağzına götürdü.

"İyi misin?"

"Klas mı?" Homurdandı.

Ellerimi kaldırdım. "Alınma ama yargılama da yok. Eminim hepsi çok şıktır ve senin de serseriler konusunda mükemmel bir zevkin vardır. Sadece ben beklemiyordum... Ne bekliyordum bilmiyorum."

Bir öksürüğü daha bastırdı ve başını salladı. Quinn'in rahatsız görünme ölçeğine göre, yedi civarında görünüyordu - adet döngümü tartışmam kadar rahatsız edici değildi, ama algılanan cinsiyet ve erkek deniz atlarının yavrularını nasıl doğurduğu hakkındaki son tiradımdan daha rahatsız edici.

O cevap vermeden devam ettim. "Aslında ne beklediğimi biliyorum. *Les Misérables*'ın sahne prodüksiyonundaki fahişeler korosunu bekliyordum. Belki biraz eksik dış. Neden bilmiyorum. Demek istediğim, kültürümüzün bir parçası olarak iki kişinin aynı anda birden fazla cinsel partnere sahip olmasının tamamen kabul edilebilir olduğunu biliyorum - hatta aynı anda. Sadece bu kadar normal görünmesini beklemiyordum. Yani, muhteşem, ama normal. Sanırım senin serseriler de normal insanlardı, öyle mi?"

"Evet. Normal insanlardı."

"Ve bir işi var mı? Yani, senin kölen olmaktan başka."

"Janie, ona hiç para ödemedim."

"Biliyorum, kulağa kötü geldiği için özür dilerim. Demek istediğim, senin kölen olmak dışında başka ilgi alanları da var mıydı?"

"Sanırım öyle."

"O İngiliz değil. Sesi Amerika'danmış gibi geliyor." "Los Angeles'tan."

Gözlerim onun üzerinde gezindi ve "Ne iş yapıyor?" diye sormadan önce sadece bir an duraksadım.

Omuz silkti, sıkılmış görünüyordu. Ama ben daha iyi biliyordum. Bu durumda can sıkıntısı, huzursuzluk seviyesi yedinin bir kılıfıydı. "Moda ile ilgili bir şey."

Başımı salladım, gözlerim omzunun üzerinden odak noktasını kaybetti. "Bunu görebiliyorum. Oldukça bakımlı ve özenli."

"Bakımlı mı?"

Dikkatim tekrar ona yöneldi. "Evet. Onda o parlak, yeni açılmış kalite var. Ya da daha doğru bir ifadeyle, yeni boyanmış gibi bir havası var."

Ağzının köşesi neredeyse fark edilmeyecek bir eğimle yukarı doğru çekildi. "Bu iyi bir tanımlama."

"Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz? Modayla ilgilendiğini bilmiyordum."

"İlgilenmiyorum. Konuşmadık."

"Konuşmadınız mı? Hiç mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Yüz ifadesi de ses tonu kadar düzdü.

Onu inceledim. Yüzümdeki bir şey onun huzursuzluk seviyesini artırmış olmalıydı, çünkü gözleri benimkilere kaydı, uzaklaştı, sonra tekrar geri döndü. Bir eliyle kravatını düzeltti, boğazını temizledi. Neredeyse kıpır kıpırdı - rahatsızlık seviyesi sekize yaklaşıyordu.

Sonunda ağzından kaçırıldı: "Sen tek kişisin."

"Tek ne?"

"Konuşmak istediğim, sohbet ettiğim tek kişi." "Konuştuğun tek kadın ben miyim?" Tekrarlamakta zorlandım çünkü kulağa mantıksız geliyorlardı.

İçini çekti. "Tabii ki kadınlarla her zaman konuşuyorum. Shelly ile haftalık olarak konuşuyorum ama o benim kız kardeşim." Kravatını çekiştirirdi, biraz sinirli görünüyordu ama sesinden sinirlendiği anlaşılmıyordu. "Shelly'nin konuştuğu tek kadın sensin."

Bir ilişkim oldu ve aynı zamanda sohbet etmek istedim. Demek istediğim, o sıkıcıydı, hatta sinir bozucuydu, oysa ben seninle konuşmayı seviyorum. İlginçsin, yanında olmak kolay. Önemli şeyler hakkında bilgilisin; ilgi alanların çeşitli ve sıra dışı. Seninle konuşmak güzel."

Başımı salladım, hareketlerim incedi ve bu bilgiyi özümstedim. Kafamda tercüme ettim ve aynı anda konuştum. "Yani benden hoşlandığını söylüyorsun."

Alnını gölgeleyen hayal kırıklığı azaldı, yüz hatları ısındı ve bakışları tamamen bana odaklandı. "Evet. Senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum."

Bir gülümsemeyi paylaştık. Toplum içindeki çoğu ifadesi gibi, bu da incelikliydi. Ama toplum içindeki ifadelerinin çoğundan farklı olarak, savunmasız bir samimiyet gösterisiydi.

Gülümsemem daha da genişledi ve kendimi tutamayıp "Ben de senden hoşlanıyorum Quinn" dedim.

Kibirli bir şekilde omuz silkti ve "Biliyorum" dedi.

Bu beni güldürdü, eğer viskisinden bir yudum daha alarak saklamaya karar vermeseydi muhtemelen en azından kıkırdamasına neden olurdu. Gözlerim arka plandaki sarışın kadına, eski kölesine takıldı. İki adama genişçe gülümsüyordu ve eğleniyor gibi görünüyordu. Kendisi. Başımın ona doğru işaret ettim. "Güzel görünüyor." "Değil."

Kaşlarım tekrar çatıldı. "Değil mi?"

"Hayır. O deli." Viskisini bitirdi. "Sürekli söylüyorsun. Neden deli o?"

"Onunla ilişkim bitirdiğimde, bunu pek iyi karşılamadı diyelim."

Bunu düşündüm. Quinn benden ayrılırsa ve/veya ayrıldığında, bunu benim de pek iyi karşılamayacağımı düşündüm. "Ve bu onu deli mi ediyor?"

"Onunla konuşmanı istemiyorum."

"Onunla konuşmamı istemiyor musun?"

Quinn'e göre, sesi yumuşak ve ikna ediciydi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Hmm...." Bir süre ona baktıktan sonra ekledim: "İsteklerini dikkate alacağım."

"Janie...."

"Alacağım. Tavsiye dosyasının içindeler. Kararımı vermeden önce onları dikkate alacağım."

Gözleri benimkiler arasında gezinirken kısıldı. Sonra beklenmedik bir şekilde bana gülümsedi ve sesinde sahte bir sıcaklık vardı. "Janie. Onunla konuşmuyorsun."

"Oh, gerçekten mi?" Yüz ifadesini taklit ederek hafifçe güldüm ve başımı yavaşça sallayarak onu değerlendirdim. "Bil diye söylüyorum, az önce tavsiye dosyasını zihinsel olarak parçaladım ve isteklerin artık dikkate alınmıyor."

Gülümsemesi büyüdü ve hem sinirli hem de eğlenmiş görünüyordu. "Bu hiç hoş değil."

"O zaman bana emir verme. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun." "Evet hoşlanıyorsun."

Burnumdan nefes aldım ve sözleri karşısında hissettiğim hoş adrenalin dalgasını ele veren fiziksel belirtileri saklamak için elimden geleni yaptım. "Haklısın. Bazen yapıyorum, özellikle de üzerimizde kıyafet olmadığında. Ama bir partideyken ve bu çok sıra dışı ve ilginç fırsatı merak ettiğimde, bundan pek hoşlanmıyorum. Ve bir daha asla senin serserilerinden biriyle konuşma şansım olmayabilir."

Boğazının arkasından kısık bir hırlama sesi çıkardı ve boş bardağından bana baktı. "Lütfen onun yüzüne karşı böyle söyleme."

"Ben... Ben bunu yapmazdım." Bu fikir çok mantıksızmış gibi cevap verdim, hatta göz devirmeyi de ekledim ama aklıma bir not düştüm: Sakın yüzüne karşı ona sürtüğ deme.

"Janie, ben ciddiym. Bundan hoşlanmaz. Bu onu... delirtir, saçlarını yormaya çalışır ya da daha kötüsünü yapar." Gözleri bara doğru kayarken ifadesi karardı ve onun tam olarak ne kadar deli olduğunu merak ettim. Aniden koluma dokundu, gözleri gözlerime kilitlendi ve beni yumuşak bir şekilde sıktı. "Beni dinle. Şimdi kibarca soruyorum. Ona yaklaşma."

Adil olmak gerekirse, *teknik olarak* ona yaklaşmadım.

Onu kurtardım.

Şey... Onu tam olarak *kurtarmadım*. Daha doğrusu, ona yardım ettim. Olay banyoda oldu.

Quinn'in ekibinden biri tarafından tuvalete kadar takip edilmiştim. Dışarıda bekledi, kapının yanında durdu, böylece herhangi birini korkutabilirdi.

tuvaleti kullanmak için girdim. Birinin işimi bitirmemi beklemesine henüz alışmamıştım ve bu beni rahatsız ediyordu.

Korumam varken, umumi tuvalete girer girmez saatin işlediğini hissedirdim. Genellikle acele ederdim ve pantolonumun düğmeleri açık kalırdı ya da kıyafetimin önü su içinde kalırdı.

Ancak bu gece, görevliye uzun süre bekleyebileceğini söyledim; çünkü elbisenin ağır eteklerini dengemi kaybetmeden, düşmeden, tüyler tarafından bıçaklanmadan veya her şeyi onarılamayacak şekilde kırıştırmadan nasıl kaldıracağımdan tam olarak emin değildim.

Mekânda, bitişiğinde bir oturma alanı bulunan süslü tuvaletlerden biri vardı. Oda genişti ve brokar açık pembe duvar kağıdı, pembe kadife döşemeli sandalyeler ve pembe perdelerle zengin -ama çok tatlı- bir şekilde dekore edilmişti. Ayrıca, kalın, parlak beyaz çerçeveli, büyük, süslü, ışıklı bir ayna duvarların tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu.

Tavandan kristal avizeler sarkıyordu.

Odanın parlak, ışıltılı ve pembe olduğunu söylemek yeterliydi.

Oturma odasının bir köşesinde de sarışın bir kadın oturuyordu.

Onu gördüğümde yarım saniye duraksadım ama sonra mesanem beni harekete geçirdi ve tuvalete doğru koştum. Belki de onun varlığıyla dikkatim dağıldığı ve bu nedenle tekniğimi fazla düşünemediğim içindi; ya da belki de Pete'i (korumam) girmeden önce bir gecikme beklemeye hazırladığım için aceleye gelmiş hissetmediğim içindi, ancak tesisleri kullanmak son derece sorunsuz geçti.

Rekor bir sürede kabinden çıktım ve ellerimi yumuşak pamuklu bir havluyla kuruluyordum ki diğer odadan gelen sarışın kadının sesini duydum.

"Kahretsin," dedi.

Sesi sinirli ve belki biraz da çaresiz geliyordu. Bu duyguyu bilirim. Özellikle de banyodayken bu duyguyu bilirdim.

Mikroplardan uzak tutmak için eldivenlerimi atkı gibi boynuma dolamıştım, bu yüzden onları omzumdan çektim ve tereddütle pembe odaya doğru sürüklendim. Hâlâ köşedeydi ama şimdi ayağa kalkmıştı. Yanındaki masada soda olduğunu tahmin ettiğim bir bardak oturuyordu ve beyaz elbisesini bir bezle ovuyordu.

Parmak uçlarımla yaklaşmaya çalıştım ama bunun boşuna bir çaba olduğunu hemen anladım çünkü ne zaman bir adım atsam eteğim fırtınaya tutulmuş bir mısır tarlası gibi hışırdıyordu.

Başını kaldırdı, mavi gözleri benimkilerle birleşti ve hayal kırıklığından acıya dönüştü. "Ne istiyorsun?"

"Yardım edebilir miyim?" Ovaladığı yere baktım. "Bak, bu işe yaramayacak. Soda suyu kırmızı şaraba iyi gelmez - kırmızı şarap mı o?"

Kaşlarını çattı ve bakışları tertemiz elbisesini bozan lekeye kaydı. "Evet, kırmızı şarap ama yardımına ihtiyacım yok...."

"Evet, bu çok kötü. Çoğu insan bunu bilmez ama tuz kullanmalıydınız. O zaman bile kumaşa bağlı olarak bir fark yaratmayabilirdi. Yine de leke oldukça küçük ve lokalize - elbisenize dokunabilir miyim?"

"Ne?"

"Elyaf içeriğini belirlemek için elbisenize dokunun."

Bana göz kırptı, ağzı önce açıldı sonra kapandı. Sonunda, "Devam et!" dedi. Kollarını iki yana açarak evrensel bir *öfke* işareti *yaptı*.

Kadife taburelerden birine yanına oturdum ve kalın kumaşı parmaklarımın arasında ovuşturdum. "Oh. İpek." Belindeki lekeyi düşünürken dudak büktüm ve başımı salladım. "Bu çıkmayacak. Keşke onu örtecek bir şeyin olsaydı...."

Bakışlarım hızlı bir çözüm arayışıyla odanın içinde gezindi. Perdelerden birinin altından bir parça pembe kadife yırtsam mekân fark eder mi diye düşündüm. Sonra gözlerim elimdeki siyah eldivenlere takıldı.

"Ah ha!" Ayağa fırladım ve eldivenleri onun şaşkın yüzünün önünde tuttum. "Benim eldivenlerim!"

"Ne?"

"Benim eldivenlerim." Tekrar oturdum ve eteğimi yukarı kaldırarak on çengelli iğneyi ortaya çıkardım. "Çengelli iğneleri getirmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Ne zaman lazım olacakları belli olmaz. Ayrıca kazaya çok meyilliyim ve bu etek çok büyük. Bu gece bir yerimi yırtma ihtimalim oldukça yüksekti, o yüzden çengelli iğne getirdim."

"İğne mi?"

"Evet, iğneler." Eldivenlerden birini aldım ve bir ucunu sıkıştırarak gevşek bir spiral oluşturdum. "Çok becerikli değilim ama son zamanlarda tığ işi yapmayı öğreniyorum ve kumaştan çiçek yapmayı da öğrendim. Eldivenler siyah ipek, bu yüzden onları bu şekilde bağlarsak..." İkisini sabitledim

eldivenleri birlikte. "...ve onları yerine sabitlersek, lekeyi gizleyebilir ve belinizde kumaş güller varmış gibi görünmesini sağlayabiliriz. Ne dersin?"

Yüzüne bakmak için çenemi kaldırdım. Aceleyle bir araya getirdiğim iki çiçeği tuttuğum yere bakıyordu.

"Evet, bu mükemmel. Sen bir dahisin!" Geniş gözleri benimkilere kaydı ve gülümsediğini görmek beni memnun etti.

"Teşekkür ederim. Elimi eteğinin altına ve karnına koymam gerekecek, böylece sana yapışmayacağım."

"Oh, devam et. Yırtmaçlı Spanx giyiyorum ve moda sektöründe çalışıyorum. Ellerin eteğime girmesine alışkınım."

"Yırtmaçlı Spanx mi?" Gülleri yerine tutturmak için işe koyuldum.

"Spanx'i biliyor musun? Vücut zırhı ve korse gibi bir şey. Her şeyi içinde tutuyor. Ve yırtmaç vajinamda, böylece işlemek için Spanx'ı çıkarmak zorunda kalmıyorum ya da... bilirsin...."

İğnelemeye ara verdim ve ona baktım. Dudakları birbirine yapışmış ve kaşları alnının üzerinde yükselmişti.

Sonunda düşüncesini tamamladı. "Seks yapmak için onları çıkarmak zorunda değilsin."

"Oh... Bu çok uygun." Başımı salladım ve kadın kuşaklarının sanal bir bekaret kemerinden açık bir davete dönüşmüş olmasından memnuniyet duyarak iğnelemeye devam ettim. Sonra kendimi daraltıcı iç çamaşırı giyerken seks yaparken hayal etmeye çalıştım ve Quinn'in ellerini nereye koyacağını düşünmeye başladım. Perşembe gecesi yırtmaçlı Spanx giyiyor olsaydım, iç çamaşırimi yırtmazdı.

Sonra muhtemelen yırtmaçlı Spanx giymeyeceğine karar verdim çünkü her şeyden çok, fiziksel olarak yakınlaştığımızda beni mümkün olduğunca çıplak istiyor gibiydi.

"Bunu yanlış anlama ama sen kesinlikle büyük beden bir model olabilirsin. Tam olarak doğru ölçülerdesin. Raftan bir şeyler giyebilirsin."

Sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve el işimi düşünmek için arkama yaslandım. "Alınmadım. Büyük bir kız olduğumu biliyorum."

"Hayır, büyük bir kız değilsin. Sen uzun boylu ve büyük göğüslü bir kızsın. Büyük beden katalog modellerinden bahsetmiyorum. Yüksek moda, podyum işlerinden bahsediyorum. Yüksek modada, büyük beden bir model aslında normal bir modeldir, ancak tasarımcıların askı yerine kadın gibi görünen bir modele ihtiyaç duyduklarında göğüsleri ve kıcı vardır."

"Ah." Eteğinin düşmesine izin verdim ve iltifat gibi gelen ama emin olamadığım ifadesine nasıl karşılık vereceğimi düşündüm. Emin olmak için bunu Elizabeth'le tartışmam gerekecekti.

Bir süre gözlerini üzerimde hissettim, sonra aynaya döndü ve sanki taktığı çiçeklerin sağlamlığını test ediyormuş gibi bir o yana bir bu yana döndü. "Vay canına, bunlar harika. Elbiseye aitmiş gibi görünüyorlar. Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Elbisemin üst kenarını çekiştirdim, çünkü yukarıda bahsettiğim büyük göğüslerimin biraz geriye doğru kıvrılması gerekiyordu. Yaptığım onca eğilip bükülme ve iğneleme yüzünden korsajımın sınırlarını tehlikeli bir şekilde zorluyorlardı.

"So...." Yanımdaki tabureye oturdu ve küçük beyaz çantasını açıp rujunu çıkarmadan önce göz ucuyla bana baktı. "Quinn'le birlikte misin?"

Bir süre ona baktım ve en iyi nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Öyle olduğumu söylemenin yanlış olmayacağına karar verdim. "Evet."

Beni izledi ve birkaç saniye geçti. Devam edip etmemeyi tartışıyor gibiydi.

Sonra, sanki dilini daha fazla tutamayacakmış gibi, ağzından kaçırdı: "O iyi biri değil, tatlım. O bir kullanıcı ve bir pislik. Ve sen gerçekten iyi bir kıza benziyorsun...." Gözleri üzerimde gezindi, kaşlarını alnına indirdi, sonra bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Quinn Sullivan için fazla iyisin. Onun gibi bir adamla ne işin var senin?"

Quinn'i etiketlemesine karşı çıkmak için ağzımı açtım, ona pislik demesinden hoşlanmamıştım ama nefes almak ve aynaya dönmek için durakladığı için buna fırsatım olmadı.

"Yani seni çiğneyip tükürecek. Sana yüzde yüz on kesinlikle söyleyebilirim ki uzun vadeli bir şeyle ilgilenmiyor, *asla, kimseyle* değil. Eğer sana birlikte olduğu tek kişinin sen olduğunu söylüyorsa, garanti ederim ki sen *değilsin*."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü eskiden onunla birlikteydim." "Yaptığım en büyük hataydı" diye eklemeyi önce homurdandı.

"Sana uzun vadeli bir şey istediğini söyledi mi?"

"Şey... hayır." Dudaklarını büzdü ve rujunu sürmeye başladı; kirpikleri dalgalandı. "O asla... yani, bana en başından beri

başkaları da vardı ama birlikte olduğumuzda onları serbest bırakacağını düşünmüştüm."

"Yani sana yalan söyledi."

"Hiç yalan söylemedi, yani yüksek sesle. *Ama* onun için bir şey ifade ettiğimi ima etti. Değildim ve o taş kalpli bir piç kurusu, çünkü ona istediğimi söylediğimde -biliyorsun- işlerin bir sonraki aşamaya geçmesine hazır olduğumu söylediğimde beni bıraktı! Çıkmadığını söyledi!"

Onu izlemeye devam ettim ve yüzüm şaşkınlığımı ve şüpheciliğimi ele veriyor olmalıydı. Quinn'in birini ayartabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Yine de teknik olarak dürüst bir geçmişi vardı.

Yine de, Wendell'deki önceki yaşamıyla ilgili bana anlattığı her şey, onun asla saldırgan olmadığını gösteriyordu; kovalayan asla o değildi.

Yine de Quinn ve ben, lojistiği hakkında bilgi edinmeye hevesli olmama rağmen, onun çarpışmaları hakkında pek konuşmadık.

Ancak o benim şüpheciliğimin nedenini yanlış anlamıştı çünkü "Biliyorum! Değil mi? Ben de inanmadım."

"Ne zamandır birliktesiniz?"

Dudaklarını büzdü, kirpikleri yine dalgalandı. "Bilmiyorum, birkaç hafta kadar."

"Ve sonra ona özel olmak istediğini mi söyledin?" "Bu doğru!"

"O da sana çıkmadığını söyleyerek karşılık verdi."

"Evet, pislik herif."

"Ve sana ilk kez çıkmadığına dair bir işaret mi verdi?"

Dudak büzüşmesi, kirpik çırpınması arttı. *Cık cık etti*. "Dediğim gibi, tanıştığımızda bana başkalarının da olduğunu söyledi. Ondan sonra da fazla konuşmak istemedi." Bu son cümleyle birlikte, ancak kendini beğenmiş, sinsî bir bakış olarak tanımlanabilecek bir ifade takındı.

Onunla sohbet etmek istemediğini az önce itiraf ettiği için bu bakışın son derece yersiz olduğunu hissettim.

"Evet. Öyle dedi." Başımı salladım.

"Ne dedi?" Başını bana doğru çevirdi, gözleri kısılmıştı. "Benim hakkımda ne dedi?"

Onunla konuşmaktan hoşlanmadığını itiraf etmenin bir güven ihlali olup olmayacağını hızlıca düşündüm. Konuyu bu şekilde çerçevelememeye karar verdim.

"Sadece ikiniz tanıştığınızda neredeyse hiç konuşmadığınızı söyledi."

Ağzı açık kaldı ve yanakları kızardı. "Aman Tanrım. Bunu sana mı söyledi?" Memnun olmuş görünüyordu. Bu benim kafamı daha da karıştırdı.

Belki Quinn haklıydı. Belki de deliydi.

"Sana bunu söyledikten sonra onunla birlikte olduğuna inanamıyorum. Biz kızlar birbirimizi kollamalıyız ve sana söylüyorum, seni kullanacak ve istismar edecek ve sana söylüyorum, sen çok tatlısın." Gözleri ve başını yumuşak, sempatik bir şekilde sallaması benim için üzüldüğünü gösteriyordu. "Sen tatlı bir kızsın. Ondan uzaklaşmalısın."

"Buna objektif olarak bakarsak, eğer sakıncası yoksa, söylediklerinizi özetleyebilir miyim? Bu anlamama yardımcı olur."

"Devam et. Bunun zor olduğunu biliyorum. Bu konuda konuşmak yardımcı olacaksa devam edin."

"Teşekkür ederim." Ona küçük bir gülümseme verdim çünkü iyi bir insana benziyordu. Ama onun delilik seviyesine karar verebilmek için gerçekleri tekrarlamak istedim. "Quinn'le ilk birlikte olduğunuzda size başka kadınlarla birlikte olduğunu söyledi. Sonra ikiniz çok az konuştunuz. Daha sonra, ona özel olmak istediğinizi söylediğinizde, çıkmadığını söyledi. Doğru mu anladım?"

"Evet...."

"Ve bu onu kötü bir adam yapar çünkü...?"

"Çünkü iyi erkeklerin birden fazla kızla ilişkisi olmaz. İyi adamlar bu tür şeyler yapmaz. O bir kullanıcı."

"Ama... dürüst bir kullanıcı, değil mi?"

"Bu konuda dürüst olması insanları kullandığı gerçeğini değiştirmez."

"Hmm... beni yakaladınız. Bu mükemmel bir nokta. Bunu daha sonra düşünmek üzere dosyalayacağım."

Bakışları tekrar üzerimde gezindi, bu sefer öncekinden biraz daha değerlendirciydi. "Sanırım sana başkalarının da olduğunu söylemiştir, değil mi?"

Hâlâ *kullanıcı* yorumunun etkisinde olduğum için, sözlerimin sonuçlarını düşünmeden cevap verdim. "Hayır, söylemedi. Aslında biz nişanlıyız."

Dudaklarını b zmedi ve kirpikleri titremedi. Aslında, on iki saniye boyunca hiç hareket etmedi. Sonra, sanki çekilmiş gibi, gözleri dizimin üstünde duran sol elime kayd .

Sanki parmağımdaki yüzüğün kaybolmasını bekliyormuş gibi bir kez göz kırpt . Kaybolmayınca, "Yok artık!" diye nefes aldı.

Bakışları tekrar yüzüme kayd  ve en son ne zaman bu kadar Şok olmuş bir insan gördüğümü hatırlamakta zorlandım.

"Aman Tanrım..." dedi ve sonra bunu değişik ton ve tonlamalarla tekrarladı. "Aman *Tanrım*. Oh. Aman Tanrım. Tanrım."

"Bir bardak bir Şeye ihtiyacın var mı?" Teklif ettim,       gerçekten sıkıntılı görünüyordu.

"Sen onun nişanlıs  mısın?" Başımı salladım. "Evet."

"Eskiden Quinn'*le seks yaptığımı* biliyorsun ve sen burada elbisemi düzeltiyor ve sakince onunla olan ilişkimi tartışıyorsun."

"Şey... evet."

Bana baktı, yüz ifadesi tamamen şaşkınlık içindeydi. "Kıskanm yor musun? Kızmadın mı?"

"Neyi kıskandım?" Başımı yana eğdim, konuşmamızın hangi kısmının kıskançlık uyandırması gerektiğini düşünmeye çalıştım. "Quinn biz tanışmadan önce kadınlarla seks yaptığı için mi? Yaptığı için memnunum. Bu ona çok faydalı yaşam becerileri kazandırdı."

Faydalı yaşam becerileri, onun yatak odasındaki... ve uçaktaki, ve masadaki, ve duştaki, ve küvetteki, ve saire yeteneklerine atıfta bulunmaya karar verdiğim Şeydi.

"Kızgın olmalısın      ..." diye başladı.... durdu ve sonra içini çekti. "Sanırım bilmiyorum."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Quinn'in geçmişindeki kişilerle olan ilişkisinin benim şimdi ve gelecekte aynı kişilerle olan etkileşimlerim üzerinde herhangi bir etkisi olması gerekmiyor. Yardıma ihtiyacın vardı. Yardım etmeyi severim. Sen iyi bir insansın."

Mavi gözleri yüzümde gezindi ve boyalı ağzı yana doğru çekildi. "Sen de iyi bir insansın. Onun için fazla iyisin."

"Biz birbirimiz için iyiyiz," diye yumuşakça karşılık verdim ve ayağa kalktım. "Sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Geçmişteki ilişkilerinden biriyle hiç tanışmadım... Şey...  nceki ilişkilerinden biriyle. Tartışmamızdan gerçekten keyif aldım."

"Bir dakika bekleyin."  antasını karıştırdı ve ince plastik bir kart çıkardı. "Ben Niki. İşte, bu benim **k a r t v i z i t i m** . Bir şirket için çalışıyorum.

mankenlik ajansı. Eğer ek iş yapmak istersen ya da bir şeye ihtiyacın olursa ya da..." omuz silkti "...sadece konuşmak istersen beni ara."

"Teşekkür ederim, Niki. Ben Janie. Umarım sakıncası yoktur ama bunu korseme koymam gerekiyor. Çanta getirmediim."

Hafifçe güldü, gözleri neşeliydi ve başını salladı. "Zerre kadar umurumda değil! Sadece orada olduğunu unutma."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

QUINN

J
ANI E SESSİZDİ.

Gecenin büyük bölümünde sessizdi. Derin düşüncelere dalmış olduğunu görebiliyordum; bir sorun üzerinde çalışıyor gibiydi.

Umarım bunun çılgın Niki'yle bir ilgisi yoktur.

Dan ve Steven bizi lobide bıraktı. Janie ve ben özel asansörle süitimize çıktık. Sessizdi ve bir kenarda duruyordu.

Kapılar açılır açılmaz dışarı çıktı, ayakkabılarını tekmeledi ve yatak odasına doğru yürüdü. Kravatımı gevşetip ceketimi çıkarırken dış odayı otomatik olarak taradım. Onu yatak odasına kadar takip ettim ve kapıda bekledim.

Sırtını boy aynasına dönmüş ve boynunu aynaya doğru bükmüş bir şekilde duruyordu. Elbisesinin üst kısmını bir arada tutan yirmi kadar düğmeyi açmaya çalışıyordu.

"Bırak ben yapayım." O hayır diyemeden yanına gittim ve saçlarını bir omzunun üzerinden iterek parmak uçlarımı omurgasından aşağı doğru kaydardım. Sertleşti, sonra ellerimin altında gevşedi. İç çektiğini duydum.

"Teşekkür ederim." Başı öne düştü ve elbisesini çözmeye başladım.

Düğmeleri ilmeklerinden ayırırken sessizdik. Aynadaki profiline göz gezdirdim ve eteğini kaldırıp poposunu avuçlama dürtüsüyle savaştım. Belki de onu odanın bir köşesine sıkışmış koltuğun üzerine eğmek....

"Quinn."

Gözlerimi kırdım ve aynada beni izlediğini fark ettim.

"Evet?"

Yüzünü bana döndü, yere düşmesini engellemek için elbisesinin üst kısmını göğsüne doğru tutuyordu. Gözleri benimkiler arasında gezindi, sonra şöyle dedi. "Zayıflıklarımın faydalanmandan hoşlanmıyorum."

Kaşlarımı çatarak onu izledim. Açıklamasını istememe gerek kalmadan devam etmesini umuyordum. Ama devam etmedi, ben de "Zayıflıklarını mı kullanıyorum?" diye sordum.

"Evet, kullanıyorsun Quinn. Dikkatimi dağıtmanın kolay olduğunu biliyorsun ve bu yüzden sana bir konu hakkında soru sormamı ya da çok derine inmemi istemediğinde dikkatimi dağıtıyorsun."

"Janie... bütün gün siyah dantel külot giydiğini düşünmem için iç çamaşırlarını bavuluma saklıyorsun."

"Yani? Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Sen de aynı şeyi yapıyorsun."

Kaşlarını çatarak bana baktı. Kaşlarını düşünceli bir şekilde çattı, sıkıntılı değil. Sözlerimi analiz ettiğini görebiliyordum.

Sonunda başını salladı. "Tamam. Beni anladın. Ama bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Ne istersen." Dikkatim yüzünden göğsüne bastırıldığı sarkık elbisesine kaydı. Ellerimi onunkilerin arasına sokup kaldırdım ve elbise buruşarak yere düştü.

Bu beni gülümsetti.

"Sana önemli ve ilişkimizi sürdürme arzumu etkileyebilecek bir konu hakkında soru sorduğumda, bana doğruyu söylemeli ve dikkatimi dağıtmamalısın."

Yine kaşlarımı çattım ama yüzümdeki tüm ifadeyi çabucak sildim. "Söz veriyorum."

Ellerini tutarak elbisenin çemberinden çıkmasına yardım ettim ve eğilip alabilmesi için onu serbest bıraktım. Onu arkadan yakalamak yerine ellerimi yumruk yaptım -çünkü bu konuşmanın sonuca ulaşmadığını hissediyordum- ve yatağın kenarına oturdum.

Bana gelene kadar bekleyecektim. Ya da daha fazla bekleyemeyene kadar bekleyecektim.

Janie elbisesini astı. Sonra yüzünü bana dönerek dolabın kapısında durdu. "Güvenme isteğimizin oksitosin uygulamasıyla değiştirilebileceğini söyleyen araştırmadan haberdar mısınız?"

Uzun bacakları, belinin dramatik eğimi, büstiyerden taşan göğüslerinin yumuşak, dolgun kıvrımları ile göz alıcıydı. Ateşli kızıl saçları porselen omuzlarını ve yüzünü çerçevesliyordu. Kehribar rengi gözleri geniş, dikkatli ve ciddiye.

"Hayır," dedim onun bu görüntüsünü içime çekerek. "Değilim."

"Oksitosin bazen bağlanma hormonu olarak adlandırılır ve hamilelik sırasında ve bir kadın emzirdiğinde salgılanır. İlginç bir şekilde, yakın zamanda yapılan bir çalışma genital sistem uyarımının da orgazmdan hemen sonra oksitosin artışına neden olduğunu gösterdi."

Yutkundum ama yüz ifademi boş tutmaya çalıştım. Janie ilişkimizin başlarında cinsellikle ilgili hakemli araştırmalardan alıntı yapmayı öğrenmişti

Eğer beni azdırmak istiyorsa. Her zaman işe yarardı.

Şimdi de işe yarıyordu.

"İlginç." İlginçti. Dudaklarımı yaladım, gözlerimin şimdi kırmızı ve siyah büstiyeriyle vurgulanan ve uyluk yüksekliğindeki çoraplarıyla çerçevelenen vücudunun kıvrımlarında dolaşmasına izin verdim.

Janie saçlarını gevşek bir örgü haline getirdi ve yavaşça odayı geçerek önümde durdu. "Quinn, bana bu kadar çok orgazm yaşattığın için sana bu kadar güvendiğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerim onunkilere kaydı ve onları ciddi, sorgulayıcı buldum.

"Umarım sebebi bu değildir," diye ayık bir şekilde cevap verdim ama kendimi daha fazla durduramadım. Ona dokunmam gerekiyordu. Beline uzandım ve bacaklarımın arasında durması için onu öne doğru çektim.

"Quinn, seninle konuşmam gerek. Konuşmamız gerek." Elleri denge için omuzlarıma yerleşti.

Çoraplarını yerinde tutan korsesinin kayışlarından birini parmakladım. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Özel hesaplar hakkında konuşmak istiyorum."

Gözlerimi ayırmadan dantelli karnına baktım. Oda tamamen sessizleşti ve ben nefesimi tuttum. Saçma bir şekilde Londra Kulesi'ne geri dönmüş olmayı ve onun askıya bağlı olmasını diledim.

En son korktuğumda Janie boş dairelerimden birine geldi ve beni sürtük kız kardeşiyle üstsüz ve yalınayak buldu.

-Ayakkabılarımın her yerine işeyen ve gömleğimin içine yanan bir sigara sokarak her iki giysimi de çıkarmamı gerektiren aynı sürtük kız kardeş. Sonra Janie'nin peşinden koştum ve silahlı üç adam kapıyı kırmadan birkaç saniye önce dairesine girdim.

Onu kaybetmekten korkuyordum ve şimdi bu içgüdüsel korku beni tekrar vuruyor, içimi kemiriyordu. Ama bu sefer suçlu deli kız kardeşi değildi. Ben suçluydum.

Göğsüm daraldı. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Daha da fazlası, düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Onu uzaklaştırdım ve yataktan kalktım, ıslak bara geçtim ve mevcut ilk şişeye uzandım.

"Quinn?" Arkamdan gelen sesi kararsız ve belirsizdi. Kulağa hoş gelmiyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" Kendime tek bir bardakta iki shot doldurdum, sonra etiketine baktım; viskiydi.

"Hayır. Teşekkür ederim." Odayı geçti ve yanımda durdu. Gözlerini üzerimde hissettim. Bakışlarına karşılık vermek yerine benimkileri bardağa sabitledim.

Benden bardağa doğru baktı. "Bana cevap verecek misin?" "Bir soru sormadın ki."

"Lütfen bana özel hesaplardan bahseder misiniz?" "Hayır."

"Hayır mı?"

Başımı salladım ve viskinin yarısını yuttum.

"Quinn..." Tereddüt etti, sonra elimi kendi eliyle kapattı. "Lütfen benimle bu konu hakkında konuş."

Bir kahkaha attım; boğazımı kaplayan alkolün yakıcılığından kahkahanın acılığını hissettim. "Janie, bilmemen gerçekten daha iyi."

"Bu cevaptan hoşlanmadım."

Gözlerimi onunkilere diktim ve yüz ifademde her ne gördüyse irkildi, bu da beni lanetledi.

Yüzümü ona döndüm, kalçamı kenar çubuğuna dayadım ve üzerinde siyah ve kırmızı dantelli bir büstiyer, ona uygun bir külot ve kalçalarına kadar uzanan bir külottan başka bir şey olmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Denedim ve başarısız oldum.

Baştan çıkarılmayla karşı karşıya kaldığımda, ona dokunmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve dişlerimi sıktım. Odaklanmaya ihtiyacım vardı.

"Bu ani ilgi neden?" Yalan söylemeyecektim ama Janie'ye bilmek istediğinden ya da ihtiyaç duyduğundan fazlasını da söylemek istemiordum.

"Neden kaçıyorsun?" Soruma karşılık verirken çenesini kaldırdı. Zekâlarımızı yarıştırdığımızda çok seksi oluyordu ve göğüslerinin üst kısımlarını ısırmak için ilkel bir dürtü hissettim. Sonra ekledi, "Benden bir şey saklıyorsun, bu teknik dürüstlüğe gerçekten yakın hissettiriyor."

Karşılıklı bakiştık, çenem hâlâ titriyordu. Kendime engel olamayarak elimi omzuna götürdüm ve başparmağımla köprücük kemiğinin çizgisini göğsünün eğimine kadar takip ettim.

"Haklısın. Haklıyım."

"Neden? Bana güvenmiyor musun?"

Ona güveniyordum. İş o noktaya gelirse, ona her şeyi anlatır ve eskiden olduğum adamın ötesinde olmaya çalıştığım adamı görebileceğini umardım. Bir yanım, o insanlarla ilişkimi sonlandırdığım için tüm bu konuşmanın yersiz olduğunu düşünüyordu.

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine bir adım daha yaklaştım. Göz temasını korumak için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"Evleniyoruz." dedim.

"Evet. Öyleyiz." Ellerini göğsüme doğru kaldırdı, sağ avucunu kalbimin üzerine yerleştirdi ve sol eliyle gömleğimin önünü kavradı. "İşte bu yüzden bana tamamen güvenmeni istiyorum. Tarih ve klasik kurgu, taraflardan biri ya da her ikisi açıkça konuşmadığı ya da saklanması gerekmeyen bir sırı sakladığı için ilişkilerin çöküşüne dair hikâye üstüne hikâye, örnek üstüne örnekle kirlenmiştir. Aslında, popüler kurguların çoğunun ana tema olarak önlenebilir yanlış anlamalar etrafında döndüğünü anlıyorum. Yunan trajedileriyle ilgili on örnek sayabilirim."

"Lütfen söyleme."

"Konuşmaya başlamazsan konuşacağım."

Ellerim belindeydi ve aniden kavrayışımın muhtemelen acı verici sınırdı olduğunu ve saldırganlık çizgisini çoktan geçtiğini fark ettim. Parmaklarımı gevşetmek için kendimi zorladım ama onu tamamen kendime doğru çektim ve sırtı bara dönük olacak şekilde çevirdim.

Kısa bir süre kravatımı bileklerini bağlamak için, kemerimi de ayaklarını hareketsiz kılmak için kullanmayı düşündüm. Beni terk edemezse, fiziksel olarak aciz kalırsa daha rahat nefes alabilirdim.

Bu düşünceleri *delilik* ve *çaresizlik* olarak dosyaladım.

Onun yerine zihinsel olarak gerçeğe vereceği tepkiye hazırlandım. Kaçamak ya da açık sözlü olmaktan başka nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Kalbim boğazımda, "Güvenliği sağlarken topladığım istihbaratı zengin ve güçlü insanları ikna etmek için kullanıyorum. Bu bilgileri onları iyi kararlar almaya ikna etmek için kullanıyorum."

Janie'nin gözleri kısıldı ve dümdüz karşıya baktı; ifadelerimi içselleştirip incelerken odağını kaybetti. Birkaç uzun saniye sessiz kaldı ve ben de dizimi bacaklarının arasına çekerek gövde mi onunkine daha fazla bastırdım. *Çılgın* ve *umutsuz* dosyayı yeniden incelemeyi düşündüm.

Sonunda gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Onlara şantaj yapıyorsun."

Omuz silktim ama dikkatimi onun yüz hatlarında sabit tutarak nasıl tepki vereceğine dair ipuçları aradım.

"Para için mi?" Sanki kelimeler onu boğuyormuş gibiydi. "Onlara para için şantaj mı yapıyorsun?"

"Hayır. Bilgiyi nüfuz için kullanıyorum."

"Bu ne anlama geliyor, nüfuz? Ne yapmak için?"

"Gerçek değişim yanlış insanları ve doğru insanları tanımaktan gelir." Dudaklarının şaşkınlıkla ayrılışını izledim. Onu öpmek istedim. Bunun yerine devam ettim. "Bilginin, onunla en çok iyilik yapabilecek insanlara gittiğinden emin oluyorum."

"Yani... polis mi?"

"Her zaman değil." Ne kadarını bilmek istediğini bilmiyordum ve ona ne kadarını söylemem gerektiğinden de emin değildim. Bu yüzden ona bazen suç örgütlerini adaleti sağlamak için bir araç olarak kullandığımı söylemek yerine sadece sorduğu soruları yanıtladım.

Gerçeği anlamaya çalışırken gözlerinin odağı kayboldu. "Bu yüzden her şey ofisteki çelik kapıların ardında. Bu yüzden özel güvenlik sunucuları internete bağlı değil ve şifreli güvenlik arkasında. Bu yüzden açık kaynak geliştirme uygulamaları kullanmıyorsunuz."

"Bu da sebebin bir parçası." Ses tonum düzdü. Ona büyük kısmını anlatmıştım; şimdi sadece ayrıntıları netleştirmek kalmıştı. "Diğeri ise özel müşterilere sunduğumuz güvenliğin bir parçası da güvenlik risklerini değerlendirmek için onların kişisel sistemlerine, cep telefonlarına ve banka hesaplarına girmek."

Bana göz kırptı ve gözleri ağzıma kaydı. Bir sonraki sözcükleri şaşkınlıkla karışık bir kavrayışla doluydu ama bir yargıdan yoksundu. "Onların özel bilgilerini sunucularınızda saklıyorsunuz. Onları güvende tutmanız için size para ödüyorlar ve siz onların sırlarını onlara karşı kullanıyorsunuz."

Neredeyse gülecektim. Çok zekiydi ama çoğu zaman bariz olanı gözden kaçıyordu. Gözleri benimkilerle kesişti; duygusuzdu ama duygusuz o l m a k t a n da uzaktı. "Bu yasal değil Quinn. Steven biliyor mu? Bunu neden yaptın? Quinn...." Başını salladı, kaşları birbirine yaklaştı. "kardeşine olanlardan sonra neden neden sen herhangi bir dönmedin?"

Polise bilgi verdin mi?"

Des'in öldürülmesindeki suçumu hatırlatan bu darbeyi içime çektim. Onun meydan okuyan ve değerlendiren bakışlarını doğrudan karşıladım ve eylemlerimi açıklamak için elimden geleni yaptım, ancak onları savunmamaya dikkat ettim.

"Bunlar önemsiz suçlular değil, Janie. Bunlar güçlü insanlar. Onları ve bilgilerini kullanarak, bu insanlar vergi kaçakçılığı ve uyuşturucu kullanmaktan hapse girseler yapabileceğimden daha fazla iyilik yapabilir ve daha büyük bir fark yaratabilirim. Yerlerine başkaları gelirdi ve elimde hiçbir koz olmazdı."

"Ne yapmak için koz? Bilgiyi onları iyi kararlar almaya ikna etmek için kullandığınızı mı söylediniz? Ne tür iyi kararlar?"

Aklıma bazı örnekler geldi. Kardeşimin ölümünden sorumlu suç örgütüne karşı intikam almak için güçlü aileleri kullanmak gibi, çoğu bencilceydi. O örgüt tamamen çökertilene ve işin başındaki herkes -gerçek ya da mecazi anlamda- öldürülene kadar durmamıştım. Hangisi olduğu umurumda değildi.

Diğerleri daha az bencilceydi, örneğin bir senatöre baskı yapmak için büyük bir kampanya bağışçısını kullanmak gibi. Bu durumda baskı, çalışanların emeklilik fonlarının çalınmasından belirli bir CEO'yu sorumlu tutmak içindi.

Gerçi bu da bir bakıma bencilceydi, çünkü sekreterim Betty'nin kocası o şirkette çalışıyordu ve her şeyini, tüm emekliliğini kaybetmişti. Sanırım bu da bir intikamdı.

Bu, bilgilerini hemen FBI ya da CIA'e ilettiğim birkaç kişiyi kapsamıyordu, çünkü onların suçları kınanacak gibi değildi.

Sonunda dedim ki, "Bu biraz karışık. Kardeşimin ölümünden sorumlu olan örgütün çökertilmesinde büyük bir rolüm vardı ama bu tamamen doğru insanlar üzerinde baskı kurmakla ilgiliydi."

Şimdi kaşlarını çatıyordu ama uzaklaşmaya çalışmadı. "Beni asıl endişelendiren, özellikle de kardeşinin başına gelenlerden sonra bu işe bulaşmış olman."

"Tabii ki bulaştım." Sözcükler, ben onları ya da öfke patlamasını durduramadan ağzımdan kaçtı. "Gerçek bir değişim yaratmanın tek yolu bu işe *dahil olmaktır*, kafanı kuma gömmek değil."

İrkildi, gözlerini kaçırıp ve kirpikleri titredi. Sessizce kendimi azarladım ve derin bir nefes aldım, ellerim kollarına gitti.

Bir sonraki konuşmamda kelimelerim ölçülü ve dikkatlice sakindi. "Evet, Janie, ellerim kirli çünkü ortalığı temizliyorum."

"Ne tür pislikler?"

"Her türlü," dedim dişlerimi sıkarak. Ona ne tür dağınıklıklar olduğunu söylemek istemedim, çünkü bazen bir dağınıklığa diğerinden daha fazla öncelik vermeniz gerekiyordu. Bu olduğunda, her zaman biri kaybederdi ve bu genellikle masum olan biriydi.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yutkundu, boynunun güzel, solgun sütunu bu çabayla çalışıyordu. Hâlâ gözlerimden kaçarak, dedi,

"Sen Batman değilsin Quinn."

"Cehennem gibi
değilim."

"Gerçekten mi?" Bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Bana bu iş girişimlerinden kişisel olarak hiç kâr etmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, kâr ettim. Ve eğer Batman bu işi doğru yapıyor olsaydı, o da kâr ederdi."

Kadının ağzı açık kaldı ve alnı inançsızlıkla kırıştı. "İnsanları kazanç için kullanmayı haklı gösteremezsin."

"Haklı çıkarmıyorum. Mesele kazanç değil, Janie." Kollarını hafifçe salladım ve sesimdeki gerginlikten dolayı içten içe ürperdim. "Benim hakkımda bildiklerini, Des'in vurulmasındaki payımı bildiğin halde, bu insanların öylece çekip gitmesine izin vereceğime inanıyor musun?"

"Bu bir intikam mı?"

"Tek kelimeyle mi? Evet. Ya da en azından öyle başladı."

Uzun bir süre onu izledim, yüz ifadesini ve vücut dilini inceledim. Şaşırtıcı bir şekilde, tiksiniş görünmüyordu. Üzgün ve kafası karışmış görünüyordu.

Her ne kadar onu kendime bağlamak, bağlamak ve zapt etmek istesem de, eninde sonunda gitmesine izin vermek zorunda kalacağımı biliyordum.

Bir karar vermesi gerekiyordu: Ya bu yatırıma degecektim ya da değmeyecektim. Ya kurtarılabilirdim ya da değildim.

Burnumdan nefes aldım ve uzaklaştım, elleri göğsümden düştü. Onun sıcaklığını kaybedince bir parçamı terk etmişim gibi hissettim. Onu Janie'ye bıraktım, nasıl uygun görürse öyle yapsın diye. Saklaması ya da atması için.

Etrafına uzanarak yarısı boşalmış viski bardağını aldım ve kalanını yuttum, sonra yeniden doldurmak için yanına gittim.

"Şimdi ne oldu? İntikam olarak başladı, bu arada Yunan trajedisinde önlenabilir yanlış anlaşılmalara kadar ana tema olduğu da belgelenmiştir. Ama şimdi ne oldu?" Diye sordu; sanki kendini tutuyormuş gibi kollarını ortasına dolamıştı.

"Şimdi...." Tavana baktım. "Şimdi işim bitti."

Başını çevirip bana baktı, sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi durakladı. "Bitti mi? Neyle işim bitti?"

"Özel müşterilerle ve Batman'i oynamakla işim bitti. Bundan kurtuluyorum. Bu yolculuğun ilk kısmı bununla ilgiliydi. İngiltere'deki müşterilerimi yeni firmalara devrediyorum."

"Bu yüzden mi burada bulunduğumuz süre boyunca yanımda üç koruma vardı?"

"Hayır. Bu senin güvende olduğunu bilmek istememle ilgili." "Bir tür tehlike altında mıyım?"

"Sanmıyorum." Sıradan bir insandan daha fazla tehlikede değildi. Söylemediğim şey, bu küçük bilinmezliğin bile çok fazla geldiği idi.

"Bu Chicago'da da devam edecek mi? Muhafızlar?"

"Hayır. Devam etmemeli. Bu insanlardan bazıları...." Bir grup olarak özel müşterilerin en doğru tanımını aradım. "Öngörülemez olabilirler ama nadiren şiddet yanlısıdır. ABD'deki grubun çoğu çoktan elden çıkarıldı. Ben sadece birkaçını tutuyorum. Sadece güvenilir ve saklayacak bir şeyi olmayan az sayıda müşteri." "

Bakışlarına karşılık verdim ve viskimden bir yudum daha aldım. "Bunu yapabilir misin? Onları elden çıkarabilir misin?" "Bilmiyorum. Ama senin için deneyeceğim." Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Benim için mi?"

"Sana söyledim, sen bende iyi bir adam olma isteği uyandırırıyorsun." Kendime engel olamadığım için elimi yanağına koydum ve başparmağımın dolgun alt dudağına değmesine izin verdim. Ona dokunmak işkence gibiydi çünkü beni hâlâ isteyip istemediğini bilmiyordum.

"Quinn...." Kıpırdamadan durdu, iri kehribar gözleriyle bana baktı.

Sesimdeki kalınlık *onu* ne kadar çok istediğimi ele veriyordu ama onu bağlamayacaktım. "İyi bir adam olmaya çalışıyorum."

DOKUZUNCU BÖLÜM

JANIE

" O H ŞÜKÜRLER OLSUN!" Steven kendini özel jetin pelüş deri koltuğuna attı ve kolçakları sevgiyle okşadı. "Seni çok özledim. Çiçeklerimi aldın mı? Lütfen bir daha asla ayrılmayalım."

Steven'ın uçağın iç kısmıyla sanki 46.000 kiloluk bir havacılık makinesi değil de bir sevgiliymiş gibi konuşmasını kısık gözlerle izledim ama gülümsememe engel olamadım.

"Bir ticari uçuş yaptın, Steven. Bir kere."

"Şşt!" parmağını dudaklarına bastırdı ve yüksek sesle fısıldadı, "Seni duyacak."

Sağıma ve soluma baktım. "Beni kim duyacak?"

"Manuel, uçak."

"Uçağın adını Manuel mi koydun?"

"Bunu benim için mahvetme, Janie. Bir haftadır bu anı düşünüyordum. Bırak da alayım." Parmaklarını deriye geçirdi, gözleri yalvarıyordu.

Aptallığına gülümseyerek ona uçakla ilgili bir anlık mahremiyet tanımaya karar verdim ve kalkıştan önce tuvaleti kullanmak için kabinin arkasına doğru yürüdüm. Heathrow - Chicago Midway uçuşumuzun toplam uçuş süresi dokuz saatten biraz fazla olacaktı ve dik durmak için türbülansa karşı savaşmak zorunda kalmadığım zamanlarda tuvaleti kullanmayı seviyordum.

Uçaktan inip Quinn'le çarpıştığım da tuvalette bulunan sabun markasını keşfetmek için zihnime bir not düşmekle meşguldüm.

Daha dün gece bana insanları kendi iradesine boyun eğdirmek için şantaj yaptığını itiraf eden adam.

Nişanlım.

Üç aydan kısa bir süre içinde evleneceğim adam.

"Oh-özür dilerim." Dengemi kaybetme tehlikem olmamasına rağmen ceketinin yakalarına uzandım ve tutundum. Bunu dört nedenden dolayı yaptım.

Birincisi, dün gece aramızda hiçbir şey çözülmemiş bir sessizlikle uyumuştuk. O kendini kapatmıştı ve ben de önemsiz gerçeklerin rahat köşesine çekilmiştim. İtirafının sonuçlarını gerçekten düşünmek yerine, zihnimin dolaşmasına izin vermiştim.

İkincisi, bana neredeyse hiç dokunmamıştı. Aslında, yatakta benden kaçmış, uyurken bana sırtını dönmüştü.

Sonra bu sabah beni terk etti ve geri dönmedi. Ayrıca cep telefonumu kullandığımda bile aramalarımın cevap vermemişti. Bu nedenle, şimdi orada, önümde, ulaşabileceğim bir yerde olması, kendimi onun bedenine yapıştırma isteği uyandırdı.

Son olarak, güzel kokuyordu - gerçekten güzel - tuvaletteki sabundan çok daha iyi.

Elleri beni sabitlemek istercesine otomatik olarak kollarımın üst kısmına kalktı ve on telli mavi gözleri benimkilere yerleşti, sonra uzaklaştı.

"Sorun değil," dedi.

Bu kadar ilgisiz olduğu için kalbim acıyla çarptı. Ellerini çekti. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerini benimkilere çevirmesini bekledim.

Benim ceketinin önünü kavradığım, onunsa heykel gibi durduğu uzun bir andan sonra ellerini benimkilere doğru kaldırdı ve yakalarından çekmeye çalıştı ama ben sıkıca tuttum.

"Janie, oraya girmem gerek."

"Tamam," dedim ama kapı aralığından dışarı çıkmadım. "Bu sabah nereye gittin?"

"Koşmaya, sonra... gezmeye."

"Motosikletle mi?" Kalbim küt küt atmaya başladı. Motosiklete binmeyi sevdiğini biliyordum ama -mantıksız bir şekilde- bunu her yaptığında beni endişelendiriyordu. "Motosikleti nereden buldun?"

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Yüz hatları taş gibi olsa da bakışları delici ve ateşliydi. "Ödünç aldım."

Parmaklarımı ceketinden çıkarmaya çalışmayı bıraktı ve bunun yerine ellerini aramızda, avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı, bana kir ve yağ tabakasıyla kaplı olduklarını gösterdi.

"Ellerimi yıkamam lazım. Kirliler."

"Ah." Görünüşüne baktım ve alışılmadık bir şekilde dağınık olduğunu fark ettim. Yanakları ve burnu pembeydi, saçları rüzgârdan savrulmuştu -ki bu da kasksız ata bindiği anlamına geliyordu- ve takım elbisesi her zamanki şık titizliğinden yoksundu. Ayrıca kravat takmıyordu.

"Kolunda biraz var..." Bana kaşlarını çatmıştı ve bakışlarını beyaz gömleğimin üst koluna kadar takip ettim. Çarpıştığımızda eli yağlı bir iz bırakmıştı.

"Ah," dedim tekrar ve sonra dikkatimi yüzüne verdim. Lekeye bakıyordu ve hayal kırıklığına uğramış ve kızgın görünüyordu.

Ani bir dürtüyle öne doğru eğildim ve beyaz gömleğine üç öpücük kondurdum; biri yakasına, ikisi de düğmelerin yakasına yakındı. O sabah pembenin şok edici bir tonunu giymeyi seçtiğim için memnun bir şekilde dudak çalışmamı incelemek için arkama yaslandım.

"İşte," dedim boynunun yanındaki yeni lekeye dokunarak. "Şimdi ödeştik."

Kaşlarını indirerek kendine baktı, sonra sadece gözlerini benimkilere dikti. Az önceki hayal kırıklığının azaldığını görmek beni memnun etmişti. Ancak onun yerine bakışları tanıdık bir yoğunlukla keskinleşmişti. Kalbim ve midem birbirlerine çarpmaya çalıştı.

Quinn bir kez yavaşça başını salladı. Gözleri dışında, ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Ama sonra elleri kalçalarımın geldi ve beni geriye doğru tuvalete götürdü.

Ben de ona izin verdim.

İçeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı ve popom lavaboya degecek şekilde beni çevirdi.

"Ne yapıyoruz biz?" Pantolonunun ön kısmına uzanıp kemerini çözerken bile nefesim kesilmişti.

Quinn dudaklarını dudaklarıma değdirirken elleri eteğimin altından kayarak eteğimi belime kadar sıyırdı.

"Makyaj seksi yapıyoruz," diye homurdandı.

Sonra beni öptü. İnledim çünkü bu çok iyi ve doğru bir histi ve yirmi dört saatten fazladır öpüşmemiştik - ne hayalet hayır kurumu için düzenlenen balodan önce, ne de iç çamaşırı alışverişine gittiğimizden beri.

Ağzı benimkinden ayrıldı. Çenemden kulağıma doğru bir yol yaladı ve ısırdı. Daha iyi erişebilmesi için yana doğru eğilmeye çalıştım ama başım kâğıt havlu dispenserine çarptı.

"Kavga mı ediyorduk?" Nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen sordum çünkü yüzünü şiddetle boynuma bastırıyordum - çünkü ağzını tenimde hissetmeye doyamıyordum. Diğer elim boxer'ına uzandı ve boyunu kavradı, kalçalarımın onun uyarılmasına cevap olarak öne doğru sallandı.

Belimi kavradı ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Bu, musluğun düğmesine basılmasına ve suyun açılmasına neden oldu. Spreyin kıcıma değdiğini hissettim ve ciyakladım.

Başını boynumdan kaldırdı, gözleri şaşkın ve sorgulayıcıydı, nefesi kesilmişti. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Öp beni. Ve pantolonunu çıkar." Beyaz pamuklu iç çamaşırımın bandına uzandım ve bacaklarımdan aşağı çekene kadar popomu oynattım.

Quinn bir adım geri çekildi ve pantolonunu yere itti. Nefes alabilen kumaştan kurtulmaya çalışırken ona doğru uzandım ve ayak bileklerimden birinin etrafındaki büyükanne külotunu gördüğünde sırtıttığını fark ettim.

"Güzel iç çamaşırı, sevgilim," diye tısladı, muhtemelen ereksiyonunu elimde tuttuğum ve onu okşadığım, onu okşadığım, onu merkezime doğru ikna ettiğim için.

"Teşekkür ederim. Hatırlarsan bu aynı zamanda sosyal açıdan da sorumlu bir seçim."

Quinn gözlerini benimkilere dikti ve yüzünde bir gülümseme belirdi; bu gülümseme hızla azaldı ve içime girerken tamamen başka bir şeye -güzel, içgüdüsel ve pervasız bir şeye- dönüştü. Nefesini içine çekti, alını benimkine yaslandı, elleri popomu kavradı, gözleri sanki duyularına yenik düşmüş gibi kapandı.

"Evleniyoruz," dedi. Bir emir gibi gelmişti.

Başımı salladım. "Evet," dedim, bacaklarım onun bacaklarına dolanırken nefesim kesildi.

Gözlerini açtı ve kalçalarını oynatarak yavaş, dolambaçlı bir ritim tutturdu. "Eve gittiğimizde dün geceki korseyi giyeceksin ve ben de seni kanepenin üzerine çıkaracağım."

Sözlerinin çağrıştırdığı görüntüyle inledim, hızını artırması için onu cesaretlendirmeye çalıştım, ama sadece kendimi sıcak, rahatsız ve nefessiz bırakmayı başardım.

"Beni sevdiğini söyle." Ellerinden biri gömleğimin içine, sütyenimin altına kaydı ve beni kavradı, sıktı, itişleriyle aynı anda yoğurdu. Ellerinin beni kirletmesi umurumda değildi.

"Seni seviyorum."

Bu bana daha yüksek bir tempo ve başparmağının göğsümün ortasından geçmesini sağladı. "Bana güvendiğini söyle."

Gözlerimiz buluştuğunda beynimin berraklaştığını hissettim ve elimi yüzünün yan tarafında gezdirdim; dudaklarını avucumun içine çevirdi ve öptü.

"Quinn, sana güveniyorum."

"Bana seni korkusuz yaptığımı söyle." Hala bakışlarımı tutarak fısıldadı. "Beni korkusuz yapıyorsun." Hiç tereddüt etmedim.

Parmaklarım boynuna uzandı ve ağzı benimkinin üzerine oturana kadar başının arkasına bastırdı. Orgazmımın başlangıcıyla bacaklarım titredi ve kalçalarım aynı anda öne doğru eğilirken sırtımı dikleştirdim. Yaklaştığımı hissetmiş olmalı ki, pozisyonunu değiştirerek bana daha çok kendini verdi.

Topuklarım acımasızca kalçalarına bastırdı, tırnaklarım omuzlarının üzerinden ceketine battı ve çığlığını yakaladı - çünkü ben bir çığlıkçıyım -Ağzıyla.

Sonra, ben yere yuvarlanırken ve o gergin bir iniltiyle boşalırken, ben de bu iyiliğe karşılık verdim ve kendi ağzımla onun ağzına taptım.

Ona karşı hissettiğim her şeyi öpücüğümle ve bedenimin hevesiyle aktarmaya çalıştım. Ona inandığımı, bize inandığımı bilmesini umuyordum.

Quinn ve ben mümkün olduğunca uzun süre birbirimize sarılmış, öpüşür halde kaldık. Ama sonra, kibar bir boğaz temizliğinin eşlik ettiği kaçınılmaz kapı çalındı.

"Bay Sullivan... efendim, siz ve... herkes yerlerine oturduğunda kalkışa neredeyse hazırız."

Uçuş görevlisi Donna'nın sesini tanıdım ve geri çekilen adımlarını duydum. Her iki ses de beni gerçekliğe geri çekti ve çevreme odaklanmamı sağladı. Göğsümü, boynumu, yanaklarımı ve kulaklarımı anında büyük bir kızarıklık kapladı. Başımın tepesinin kıpkırmızı olduğundan emindim. Neyse ki kel değildim.

Quinn konuşmadan Dan'ın sesi kapının diğer tarafından fısıldadı. "Bil diye söylüyorum, hepimiz tuvaletin dışında beşlik çakma sırası oluşturduk."

Yüzümü Quinn'in boynuna gömdüm ve utancımın inledim.

Dan'e cevap vermeden önce Quinn'in gürültülü kıkırdamasını ve saçımı kondurduğu öpücüğü hissettim. "Bana beşlik çakmaya kalkarsan boğazına yumruğu yersin."

"Beşlik çakma lafı Janie için, senin için değil, aptal."

Quinn gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı ve henüz kimse gariplikten ölmediyse, benim otopsi raporumun türünün ilk örneği olacağından emindim.

"Şaka yapıyorum. Onun utancını buradan hissedebiliyorum." Dan fısıldamaya devam etti. "Dinle, ikiniz için de kapının hemen dışında iki havluyla birlikte asılı yeni kıyafetler var ve kapıyı açtığında görünmemen için perdeyi çektim. Az önce pilotla konuştum. Onlar

bizi kalkış sırasına geri aldı. On beş dakikan daha var, rica ederim."

Gözlerimi kapattım, Dan'in muhteşemliğine layık birini bulması için sessiz bir dua ettim ve Quinn'in bedenine daha da sokuldum.

Seviştiğimizde hep böyle olurdu. Her zaman nerede olduğumu unutmuş gibiydim. Kendimi teşhirci olarak görmezdim, yakalanma ihtimalinden de zevk almazdım. Aksine, Quinn'le sarmaş dolaş olduğumda, mutlu bir alternatif evrende var olurum ve diğer her şey... dururdu.

Quinn peş peşe birkaç kâğıt havlu kaptı. Uzaklaştı ama alnımı omzunda desteklemeye devam etti. Kâğıt havluları bacaklarımın arasına sıkıştırdı ve ben üzerime çekene kadar bekledi, sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

Her zamanki gibi kıvrılan yılanlara takıldılar ve yüzümü boynundan kaldırmak için kaldıraç kullandı. Beni sabitlemeden önce gözleri yüz hatlarımın üzerinde gezindi ve yüz ifadesinin hülyalı ve memnun olduğunu gördüm, bir merak ve tapınma ifadesi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Sorusu sessiz ve saygılıydı.

"Neyi?"

"Her şeyi nasıl daha iyi yapıyorsun?"

Birbirimizi incelerken alnım kırıştı. "Neyi daha iyi hale getirdim?"

"Dün gecedен sonra...." diye düşündüm. Nefes verdi, kaşlarını çattı, başını salladı. Sonra ağzı zoraki bir gülümsemeyle yana çekildi. "Beni daha iyi yapıyorsun."

Gülümsemesine karşılık verdim ve burnunu öpmek için bir santim öne eğildim. "Quinn, bunu halledeceğiz. Yarın evde, ikimiz de kendimizi iyi hissedene kadar her şeyi tartışacağız. Sonra da orta süsü olarak hangi tonda eğrelti otu kullanacağımıza karar vermemde bana yardımcı olacaksın."

Gözlerini kırıştırdı. "Eğrelti otları mı?"

"Evet. Eğrelti otları çiçeklerden çok daha çevre dostudur. Ayrıca yüzlerce çeşidi var ve çok çeşitli renklerde olabiliyorlar."

Gülümsemem büyüdü çünkü gözleri endişeyle açılmıştı.

ONUNCU BÖLÜM

^{SALI} gecesiydi ve hiçbir şey karara bağlanmamıştı.

Pazar gecesi geç saatte eve vardık. Beni limuzinden daireye, yatağa taşıdı ve ben suç ortağı olup uyuklarken beni soydu. Pazartesi sabahı cep telefonumun zil sesiyle uyandım. Quinn onu valizimde bulmuş, şarj etmiş ve bir ara yatağımın başucuna koymuş olmalıydı.

Gürültülü cihaza pis bir bakış attım ve ona küfrettim. Yine de ekrana bir göz attıktan sonra yatakta dikleştim. Uyarı Quinn'den gelen üç mesaj içindi. Sabah 9:00'da arka arkaya gönderilen ilk mesajlar beni gülümsetti.

Üçüncü mesaj kaşlarımı çatmama neden oldu.

Bir yanım New York gezisinin düğün planlarını konuşmaktan kaçınmak için bir yol olup olmadığını merak ediyordu. Eve dönüş uçağında, ne zaman ona ortadaki eğretili otlarının ve sağdıç smokinlerinin resimlerini göstermeye çalışsam gözleri kayıyordu.

Ne olursa olsun, Quinn Pazartesi gecesi New York'tan kısa bir süre aramıştı, çok yorgun olduğunu ve uyuması gerektiğini anlamama yetecek kadar uzun bir süre. Salı sabahı da önce mesaj atıp sonra aradı ve dizlerimin bağı çözülüp beynimin durmasına neden olan hızlı bir *seni seviyorum* ve *seni özledim* mesajı verdi.

Dolayısıyla hiçbir şey çözülmemişti.

Evet, uçağın tuvaletinde birbirimize saldırmıştık.

Evet, sistemime salgıladığı oksitosin beynimdeki bağımızı yeniden teyit etmek için uzun bir yol kat etmişti. Bir noktada aramızdaki bağın ne kadarının beyin kimyası, ne kadarının bedensel olduğunu çözmem gerekecekti. Şimdilik, çoğunlukla bedensel olduğunu varsayacaktım.

Ama hayır, Quinn'in özel müşterilerle ilgili itirafının sonuçlarını henüz konuşmamıştık.

Sorunlarımızı konuşup nişanlımı baştan çıkarmak yerine nişanlımı baştan çıkararak iyi bir muhakeme sergileyip sergilemediğime takılmak yerine, enerjimi şu anki durumu çözmeye ve bir eylem maddeleri listesi belirlemeye odaklamaya karar verdim.

İlk olarak, Quinn'in kabulü ve yaklaşan evliliğimizle ilgili tüm endişelerimi ve sorularımı yazacaktım.

Sonra New York'tan döndüğünde oturup tüm endişeleri ve soruları gözden geçirecektik.

Ondan sonra, onu tekrar baştan çıkaracağımdan oldukça emindim.

Ve son olarak, onu bütün bir düğün dergisini incelemeye ve pastanın beyaz krema ile beyaz mı yoksa beyaz krema ile çikolatalı mı olması gerektiğini tartışmaya zorlayacaktım.

Gördüğüm her düğün pastası resmine dayanarak emin olduğum bir şey vardı ki o da düğün pastalarının beyaz kreması olması gerektiği.

Ama önce örgü grubuma nişanlandığımız haberini vermem gerekiyordu.

Birkaç nedenden dolayı örgü gecesine geç gelmeye karar verdim. Çoğunlukla, herkes geldiğinde teker teker öğrenmek yerine aynı anda öğrensin istedim. Onlara grup olarak söyleyecektim, tepkilerini gösterebileceklerdi ve sonra konuyu uzatmak yerine başka konulara geçebilecektik.

Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu nedenle iş yerinden Marie'ye bir saat gecikeceğimi bildiren bir e-posta gönderdim. Bir dükkâna uğrayıp fazladan iki şişe kırmızı şarap aldım, söyleyeceklerimi zihnimde prova ettim ve kararımı desteklemeyecekleri konusunda biraz endişelendim. Ne de olsa Quinn ve ben sadece birkaç aydır birlikteydik.

Görünüşe göre endişelenmeme gerek yoktu.

Marie dairesinin kapısını açar açmaz, çok yüksek sesli, neşeli bir "SÜRPRİZ!" korosuyla karşılandım.

Hepsi küçük girişte durmuş şapkalarını takmış, ses çıkarıcılarını üflüyor ve sanki onlara dünyadaki açlığı çözdüğümü söylemişim gibi bana gülümsüyorlardı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Elizabeth beni kapıdan çekip altı kadınlı bir grup kucaklamasıyla çevrelendiğinde nefesimi dışarı vermekten başka bir şey yapamadım.

"Senin adına çok mutluyum!"

"Yüzüğü görelim!"

"Ona bir dakika verin."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Londra'dan bize bir şey getirdin mi?" "Güzel ayakkabılar! Onları ödünç alabilir miyim?"

Beni Marie'nin kalabalık dairesine soktular, hepsi aynı anda konuşuyordu ve ben gülmeye ve ağlamaya başladım.

Bunu ilk fark eden Elizabeth grubu susturdu ve elimi kendi ellerinin arasına aldı. "Janie? Neyin var? İyi misin?"

Gözyaşları ve kahkahaları arasında, "Sadece... sen sadece...." diye geveleyebildim. Burnumu çektim ve bakışlarım onların mutlu, biraz şaşkın, biraz da endişeli yüzlerinde gezinirken çenemin sallanmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Size söylemek konusunda gergindim ama siz zaten biliyorsunuz ve bu beni çok rahatlattı ve hepiniz benim adıma çok mutlusunuz ve hepiniz arkadaşım olduğunuz için çok şanslıyım."

"Aww." Ashley'nin kolları arkadan omuzlarımı sardı. "Tabii ki senin için mutluyuz!"

"Hepimiz mutluyuz," diye ekledi Fiona, bana içten bir gülümseme vererek. "Her güzel şeyi hak ediyorsun."

"Ve hediyeler getirdik!" Sandra'nın gözleri kocaman ve heyecanlıydı ve kaşlarını sallayarak ekledi, "Spoiler uyarısı, sana yenilebilir iç çamaşırı aldım. Ayrıca, bir spoiler uyarısı daha: Birbiriyle uyumlu bir erkek-ve-erkek takımı."

Herkes kahkahalara boğuldu ve Kat pancar gibi kızaran yüzünü kapattı.

"İçeri gel ve otur." Diğer herkes etrafıma yerleşirken Marie beni kanepeye doğru itti. "Şampanyamız ve limon damlamız var. Hangisini tercih edeceğini bilemedim."

"Limon damlası kulağa harika geliyor, ayrıca şarap da getirdim." Çantamı kaldırdım, hemen el konuldu ve Marie'ye verildi.

Soru yağmuru yeniden başladı ve ben ellerimi kaldırdım. "Durun, size nasıl ve ne zaman olduğunu söylemeden önce, neyi zaten biliyorsunuz? Ve hepiniz nasıl biliyorsunuz?"

Elizabeth öne doğru oturdu. "Bendim. Birkaç hafta önce Quinn ve seninle banyo armatürleri satan dükkânda tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

"West Lake Caddesi'ndeki mi? Duvarında lavabolar olan mı?" Fiona sordu. Uzaklara bakarak ekledi, "Orayı çok severim."

"Evet, orası. Quinn bana o zaman niyetinden bahsetmişti. Sorduğu zaman haber vermem karşılığında yüzükleri seçmesine yardım ettim."

"Yani Quinn mi söyledi?" Hem Quinn ve Elizabeth'in birlikte çalışmış olmalarına hem de Elizabeth'in evlenme teklifini bu kadar uzun süre gizli tutabilmesine şaşırmıştım. Teknik olarak oda arkadaşı olsak da artık birbirimizi pek görmüyorduk. Bir ay kadar önce binaya taşındığımdan beri, genellikle günlerimin ve gecelerimin çoğunu Quinn'in evinde geçiriyordum.

"Evet. Cuma günü sabahın biri gibi bir saatte mesaj attı - sanırım Londra'da sabah yediği."

"Ne dedi?" Ashley sordu. "Bize mesajı hiç göstermedin."

Elizabeth gözlerini devirdi ve alaycı bir ses tonuyla, "Tek söylediği mesajın *bittiği*ydi. Elbette neden bahsettiğini biliyordum ama birkaç ayrıntı daha iyi olurdu."

"Bunu nasıl yaptı, Janie?" Sandra yanımdaki koltuğunda zıpladı. "Hiçbir şeyi atlama. Tüm ilginç detayları istiyoruz."

Ben de onlara anlattım.

Yüzüklerle dolu cam kutuyla ilgili kısma geldiğimde Elizabeth söze karıştı.

"O benim fikrimdi! İskoçya'daki eski bir ailenin tüm mücevherlerini açık artırmayla sattığı bir emlak satışına rastlamış -ya da sanırım sekreteri rastlamış. Seçebileceği iki yüzden fazla mücevher vardı, bu yüzden onları bir taneye indirmek zor oldu. Beğendin mi?"

Başımı salladım ve herkesin görebilmesi için elimi uzattım. "Evet, mükemmel."

"O da öyle düşündü. Ben beş taneye indirdim ve o da bunu seçti. Beğendiğine çok sevindim."

"Bayıldım," diye itiraf ettim. "Maddi bir şeyi bu kadar çok sevmek beni biraz rahatsız ediyor. Bunun sağlıksız olduğundan endişeleniyorum."

"Ayakkabılarından daha mı çok?" Ashley, "Ayakkabılarını ne kadar sevdiğini biliyorum, çünkü ben de ayakkabılarını seviyorum" diye sordu.

Tereddüt etmeden cevap verdim, "Ayakkabılarımdan daha çok." "Vay be." Ashley'nin gözleri kocaman olmuştu. "Bu çok fazla."

"Evet," diye kabul ettim.

"Bana mantıklı geliyor." Fiona'nın sözleri dikkatimi çekti. "Bu bir sembol, yüzük. Gerçekten, sevdiğin kişi o. Yüzük onu ve birbiriniz için ifade ettiğiniz her şeyi simgeliyor. Tabii ki yüzüğü seviyorsun."

"Bunu sevdim," diye araya girdi Kat, yüzünde yumuşak bir gülümseme, gözleri biraz şaşkındı. "Seni Londra'ya Kraliyet Mücevherleri'ni görmeye götürmesi, sonra da sana soylu bir İskoç ailesinden paha biçilmez, antika bir yüzük vermesi çok romantik." Sandalyesinde arkasına yaslanırken iç çekti.

"Böyle mi evlenme teklifi almak istiyorsun?" Marie Kat'e sordu, bana limon damlamı uzattı ve sıvı mutluluk dolu bir sürahiyi sehpanın üzerine koydu.

Kat'in gözleri ışıltısının bir kısmını kaybetti. "Dürüst olmak gerekirse, dürüst, tartışmaları çözmek için duygusal şantajla bel bağlamayan ve

Bana ailemin kim olduğundan daha önemliymişim gibi davranıyor. Bazen böyle erkeklerin var olup olmadığını merak ediyorum."

"Varlar." Fiona uzandı ve onun bacağını sıktı. "Sadece Quinn'in kendi versiyonunu bulmalısın, ama belki o kadar huysuz değil ve arkadaşlarına karşı daha nazik."

Ailesinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için Kat'ten endişelerini açıklamasını isteyecektim ama Sandra benden önce konuştu.

"Herkes sessiz olsun ki Janie'nin hikâyesinin geri kalanını dinleyebilelim!" Sandra ellerini havada sallayarak emretti. Sonra bana döndü, dirseğini dizine dayamış, çenesini eline dayamış ve yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Tamam, devam et. Sonra ne oldu?"

Hikayeme devam ettim - Quinn'in nasıl çağrıldığı ve işkence aleti odasına nasıl götürüldüğüm hakkında - ve Ashley aslında bir telefon görüşmesi için çağrılmadığını, daha ziyade teklif edebilmek için yüzüğü çantadan çıkarmak için çağrıldığını tahmin etti.

Bu teori Sandra tarafından başıyla onaylandı ve daha fazla susturuldu.

Sonra onlara askıdan bahsettim ve oda kahkahalar, soluk soluğa kalmalar, beşlik çakmalar ve kıkırdamalardan oluşan bir kaosa dönüştü.

"Sinsi herif!" Ashley kıkırdadı, dizini tokatladı ve içkisini bana doğru kaldırdı. "Ne fırsatçı ama. Quinn'i seviyorum."

"Bu inanılmaz derecede harika. Ben de böyle olmasını istiyorum. Bana evlenme teklif edildiğinde rafta olmak istiyorum. Biri not alsın!" Sandra bu iddiasını dile getirirken bana sarıldı.

Elizabeth gözlerini devirdi. "Tabii ki. Tabii ki sen aciz durumdayken evlenme teklif edecek. Tipik McHotpants."

"Bence bu çok seksi." Marie bardağını Ashley'ninkiyle tokuşturdu. "Onun girişimci ruhunu seviyorum. Belki David bana bağlıyken evlenme teklif etseydi, ona farklı bir cevap verebilirdim."

Onun bu açıklaması beni şok etti. David, Marie'nin erkek arkadaşıydı ve beş yıldan uzun bir süredir çıkıyorlardı. David'in Marie'ye evlenme teklif ettiğini öğrendiğimde teğet geçecek kadar şaşırmıştım; bunu ilk kez duyuyordum. Yine teğet geçerek Marie'nin evlilikle ilgilenip ilgilenmediğini merak ettim; bağımsızlığına her şeyden çok değer veriyor gibiydi.

Fiona sadece başını salladı ve kendi kendine kıkırdadı. Kat iri gözlerle bana baktı, belli ki afallamıştı.

Marie'den David konusuna açıklık getirmesini istemek yerine hikâyemi bitirdim. Onlara Thames Nehri'ndeki akşam yemeğinden ve büyük bir düğün yapma konusundaki anlaşmamızdan bahsettim, ancak çılgın çadır arasını atladım çünkü bunun aşırı paylaşım olacağını hissettim.

"Bugün evlenmek mi istedi? Yani evlenme teklifinin üzerinden bir hafta geçmeden mi?" Fiona kaşlarını çatarak bana baktı, şaşkındı.

"Benim de tepkim buydu. Görünüşe göre şu anda New York'ta, bir seyahat için çağrılmış ve her halükarda töreni ertelemek zorunda kalacaktık."

"Kafam karıştı." Marie öne doğru eğildi ve çantasından örülmekte olan bir örgü işini çıkardı. "Bakalım doğru anlamış mıyım: O hemen evlenmek istedi, siz de zaman çizelgesi üzerinde pazarlık yaptınız ve şimdi üç ay sonra mı evleniyorsunuz? Ve siz de büyük bir düğün için ısrar ettiniz?"

"Evet, iki ay yirmi altı gün olması dışında."

"Gerçekten şaşırdım." Elizabeth artık boş olan limonlu bardağıma uzandı ve onu yeniden doldurdu. "Büyük bir düğün isteyeceğini düşünmemiştim."

"Büyük bir düğün istediğimden değil; Quinn ve benim evlenmeden önce flört mutluluğundan başka bir şey yaşamamız gerektiğini düşündüğümünden."

"Anlamıyorum." Fiona benden Elizabeth'e, sonra tekrar bana baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Birlikte mutlu olmadan önce mutsuz olabilmek için büyük bir düğün yapıyoruz demek. Daha önce hiç mutsuz olmamıştık. Birlikte hiç mutsuz olmadığın biriyle evlenmeye nasıl karar verebilirsin?"

"Janie...." Fiona'nın yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Eğer kabul edersen mutluluk geçici değildir. Ama kendi mutluluğunu ertelemenin yollarını aramaya devam edersen, o her zaman zor olacaktır."

Kaşlarımı çattım, ona göz kırptım. "Mutluluğumu ertelemeye çalışmıyorum. Söz vermeden önce sağlam olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum."

"Yani...." Elizabeth tek kaşını kaldırarak bana baktı, çenesi göğsüne doğru eğildi. "Törenden önce seks yapmayı bıraktığınız o şeyi yapacak mısınız?"

"Elizabeth...." Fiona'nın sesinde bir uyarı notası vardı. "Kibar ol."

Elizabeth Fiona'ya elinden gelenin en iyisini yaptı *Kim, ben mi? Ben tamamen masumum!*

bakışı attı. Bu bakışı iyi bilirdim. Artık bende işe yaramıyordu ve Fiona'nın sert kaşlarını düşününce, Fiona'da da işe yaradığını düşünmüyordum.

"Hayır, gerçekten. Bu gerçek bir şey." Marie başını salladı. "Elizabeth'in Quinn'e işkence etme isteği bir yana, *Cosmopolitan*'da bununla ilgili bir makale okudum. Bugünlerde pek çok çift evlenmeden önce seks yaptığından, töreni planlarken cinsel ilişkiden kaçınmanın düğün gecesini özel kılmanın bir yolu olduğu düşünülüyor."

"Gelin ve damadı çıldırtarak mı?" Fiona örgüsünden gözlerini ayırarak sordu. "Bir düğün planlamak, fiziksel yakınlaşmadan kaçınmak zorunda kalmadan da yeterince stresli."

Zihnim bu fikre takıldı, onu aldı, evirdi çevirdi ve tüm açılardan değerlendirmeye başladı. Sonra, zihnim onunla koştu.

"*Eureka!*" diye bağırarak yerine "Gerçekten de perhizin düğün öncesi stres seviyesini önemli ölçüde artıracığını mı düşünüyorsun?" diye düşünmeden sordum.

Fiona'nın gözleri beni incelerken şüpheli yarıklara dönüştü. "Janie, sanki düğün planlamasının stresli olmasını *istiyormuşsun* gibi konuşuyorsun."

"İstiyorum," diye itiraf ettim, başımı ısrarla sallayarak. "Gerçekten stresli olmasını istiyorum. Quinn ve ben sadece beş aydır birlikteyiz. Dediğim gibi, en kötü yılları yaklaşık iki aya sığdırmalıyız ki ikimiz de yeminlerimizi gözlerimiz açık söyleyebilelim."

Fiona bana baktı, ağzı bir karış açıktı, yüz ifadesi açıkça şok olmuştu. "Bu çılgınlık. Sen delisin, Janie. Yapamam... Yapamam bile...."

Elizabeth güldü. "Fiona'yı daha önce hiç suskun görmemiştim."

"Bence bu iyi bir fikir." Sandra omuz silkti ve çenesini bana doğru kaldırdı. "Sadece beş ya da altı aydır tanıdığım biriyle evlenmeyi hayal bile edemiyorum. Düğümü atmadan önce onu on iki hafta daha beklettiğin için aferin sana... Uydurma da olsa bazı zorluklar çıkardığın ve endişelerin konusunda dürüst olduğun için akıllı bir kadınsın. Tabii bunu söyleyen, ilk buluştuğu herkesi ağlatan ve en uzun ilişkisi lisede olan bir kız... yani... bir tuz tanesi."

"Fikrimi söylemekten korkuyorum," diye gönüllü oldu Ashley, gözleri örmekte olduğu atkıya odaklanmıştı. "Bir yandan ne demek istediğini anlıyorum Janie ve bence planın çok pragmatik; işin içinde duygular olmasaydı mantıklı olurdu. Öte yandan, siz iki çılgın çocuk birbirinize aşkınsınız. Belki de içimdeki romantizmden kaynaklanıyor ama aşka mantık uygulamak, bir domuzu kesmeden önce yağlamak gibidir."

"İçinizde bir romantik mi var?" Sandra gülümsemesini bastırarak alay etti.

"Evet var, Freud," diye karşılık verdi Ashley, Sandra'ya sahte bir memnuniyetsizlik bakışı atarak. "Aşkımı sadece kurgusal karakterlere ve örgü grubuma saklıyorum ve Tanrı bilir sana neden katlanıyorum."

"Peki ya sen Kat? Sen ne düşünüyorsun?" Elizabeth dirseğiyle Kat'i dürterek sessizliğini bozmasını sağladı.

"Ne mi düşünüyorum?"

Elizabeth başıyla onayladıktan sonra yeni bir sıraya başlamak için kazağını çevirdi. "Evet, sen ne düşünüyorsun?"

Kat'in geniş gözleri odanın içinde dolaştı. "Uh...." Boğazını temizledikten sonra dikkatini bana çevirdi. "Kulağa bir kaçış gibi gelebilir Janie ama bence kalbinin sesini dinlemelisin. Ve eğer kalbin Quinn'den emin değilse ve ona karşı dürüst olduğun sürece...." Yarım kalan düşüncesini omuz silkerek bitirdi ve yumuşak kahverengi gözleri ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceğini söyledi.

"Ondan emin olmadığımdan değil. Evliliğimizin sağlam bir temel üzerine inşa edilmesini istiyorum. Şu anda sadece iyi zamanlarımız oldu. Sınanmadık. Ben sınanmadım."

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca bedeninden uzak durmak Quinn için kesinlikle bir sınav olacaktır." Elizabeth, sözleri kulağa bir uyarı gibi gelse de bana şeytani bir sırıtişla baktı.

"O kabul etmediği sürece bunu yapmazdım." Kollarımı kavuşturdum, Quinn'i önümüzdeki on bir hafta boyunca seks yapmamaya nasıl ikna edeceğimi düşünürken dikkatim Elizabeth'in omzunun üzerindeki bir noktaya kaydı. "Eğer hayatımızın geri kalanında birlikte olacaksak, önümüzdeki üç ay boyunca seks yapmamak o kadar da büyük bir mesele olmamalı." Bu sözleri söyledikten sonra, onun elleri, ağzı ve... diğer parçaları olmadan gerçekten o kadar uzun süre dayanabilir miyim diye merak ettim.

"Sana iyi şanslar!" Marie başını salladı ve kadehini bana doğru kaldırdı. "Düğünü planlarken Quinn'i fiziksel yakınlaşma olmadan yaşamaya ikna edebilirsen, seni menajerim olarak işe alabilirim - çünkü ikna gücün kesinlikle sihirli olacaktır."

"Sanırım herkes bu durumun en önemli kısmını, yani Janie'nin geleneksel bir düğün yapma ısrarını gözden geçiriyor." Sandra bize baktı, yeşil gözleri geniş ve ciddiye.

"Bu da ne?" Ashley iç çekti. "Nedime elbisesi demesen iyi edersin, çünkü Janie'yi ne kadar sevsem ve ne giymemi isterse giysem de, bugüne kadar beni güzelleştirmekten başka bir işe yarayan bir nedime elbisesi görmedim."

giyeni *Pretty in Pink* filmindeki Molly Ringwald'a benzetiyor. En çirkin elbise değil miydi o? Neden o elbisenin içinde iyi görüneceğini düşündü ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Biri onun sözünü kesti," dedi Elizabeth, Ashley'e dikkatle bakarak. "Sanırım çok fazla içti." Ashley'nin bardağını almak için harekete geçti.

Ashley örgü şişlerini tehditkâr bir tavırla kaldırdı. "Eğer şarabıma dokunursan, Hiya-Hiya yuvarlak iğnemi burnuna sokarım, hem de şu ekstra sivri olanlardan."

Elizabeth geri çekildi, ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı.

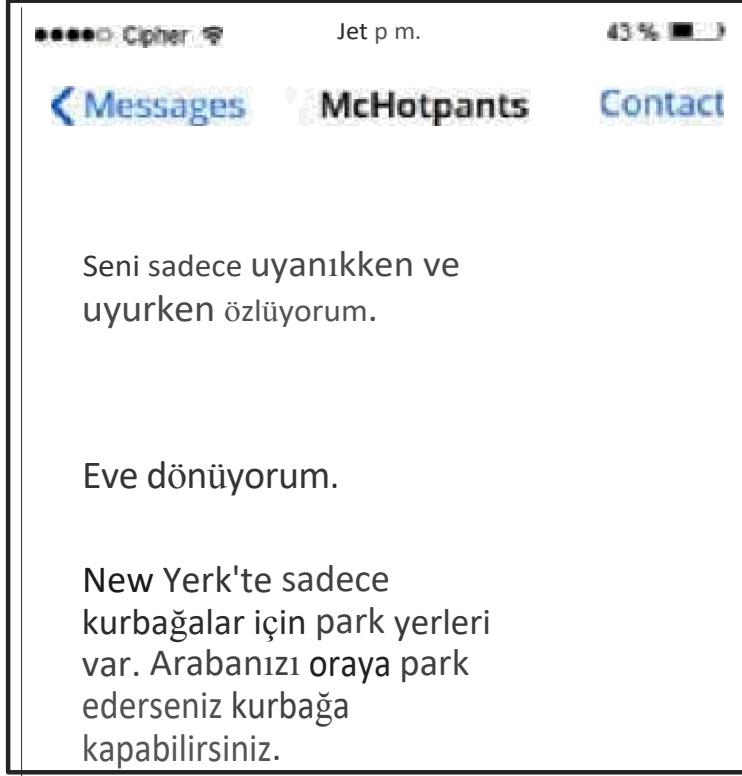
"Hayır, elbiseler değil -her ne kadar Ashley nedime elbiseleri konusunda iyi bir noktaya değindiye de. Herhangi bir karar verilmeden önce hepimiz oturup bir fikir birliğine varmalıyız." Sandra teorik nedime kıyafetleri konusunda şaşırtıcı bir ciddiyetle konuşuyordu.

Sonra birden tüm ifadesi yoğun bir heyecana dönüştü. "Bekârlığa veda partisinden bahsediyorum. Vegas, bebeğim!"

BÖLÜM III

DÜĞÜN PLANLAMA

ONBİRİNCİ BÖLÜM

I BULUNDU VE Çarşamba öğleden sonra öğle yemeği sırasında üç halkalı bir düğün planlayıcısı satın aldım.

Planlayıcıda verilen listeye ek olarak, düğünden önce görüşülmesi ve karara bağlanması gereken Quinn-Janie'ye özgü tüm konuların ve planların ek bir listesini yaptım.

Elbette, özel müşterilerle ilgili çözülmemiş sorunlar listenin en başında yer alıyordu. Diğer önemli konular arasında ebeveynlerle tanışma, çocuk tartışması (kaç tane ve ne zaman), evlilik öncesi anlaşma, evlilik öncesi gönüllü bir perhiz dönemi ve kasksız motosiklet sürme yer alıyordu.

Quinn'in ailesiyle tanışmamı isteyeceği konusunda kendime oldukça güveniyordum; tek soru ne kadar yakında olacaktı. Kız kardeşi Shelly ile tanışmıştım ve çok iyi anlaşıyorduk. Aslında Quinn ve ben her Cumartesi sabahı onunla Giavanni's Pancake House'da kahvaltı yapardık.

Babama bir e-posta gönderdim ve nişanlandığımızı söyledim. Seyahat masraflarını karşılamayı teklif ettim, böylece masraf yükü konusunda endişelenmeyecekti. Ayrıca, Quinn'le tanışabilmesi için bana ziyaret edebileceğimiz bazı olası tarihler göndermesini istedim. İsteksizce, ablamın nerede olduğunu bilip bilmediğini de sordum. Onunla yıllardır konuşmamıştım ve nasıl irtibat kuracağımı bilmiyordum.

Quinn'in evlilik sözleşmesinin çok mantıklı olduğu konusunda hemfikir olacağını düşündüm, çünkü gerçekten de çok mantıklıydı. Aslında, evlilik öncesi anlaşmaların genel olarak büyük bir savunucusuydum ve devletin her evlilik lisansı başvurusuyla birlikte bir şablon dağıtması gerektiğini düşünüyordum.

Onun çok zengin olmasından hâlâ rahatsızlık duyuyordum, ama bu artık koşullarımızdaki eşitsizlikle ilgili değildi. Hediye ve iyiliklerin çetelesini tutmuyordum, o da tutmuyordu. Doğal olanı yaptık. Elizabeth'le yaşadığım dairenin kirasının yarısını ben ödüyordum çünkü teknik olarak orada yaşıyordum. Tüm çizgi romanlarım ve ayakkabılarım hâlâ oradaydı.

Ama gerçek şu ki, o çok zengindi. Evlilik sözleşmesi parasının etrafına görünür bir koruyucu çember çizerdi ve her zaman *onun* parası, *onun* işi olurdu. Dolayısıyla hiçbir zaman sahiplenmek zorunda kalmayacaktım. Sahiplenmek istemiyordum. Bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyordu.

Çocuk istediğini tahmin ettim. Bu tahminim gerçek bir veriye dayanmıyordu, sadece **hissettiğim** bir şeydi. Bu nedenle, bu noktada, açık bir

onay gerekiyordu.

Ancak evlilik öncesi cinsel perhiz konusunda, onayını almak için grafikler, alıntılar ve rakamlar içeren son derece ikna edici ve zorlayıcı bir argüman geliştirmem gerektiğinden emindim. Dürüst olmak gerekirse, bir yanım onun bu fikri tamamen reddetmesini istiyordu.

Yine de, önümüzdeki birkaç ay boyunca mümkün olduğunca çok stres ve sıkıntı üretme planıma bağlıydım. En azından bu konuşma ikimiz için de mükemmel bir deneyim olacaktı. Belki de bir tartışmaya bile dönüşebilirdi.

Quinn o akşam beni mutfak masasında, gelin dosyam, düğün dergilerim, dizüstü bilgisayarım ve düğünden önce beklemekle ilgili çeşitli alıntılar ve notlarla çevrili olarak buldu.

Kapının sesini duyduğumu sandım ama ayak seslerini duymadım, duymayı da beklemiyordum. Çok sinsiydi.

Gözlerini üzerimde *hissettiğimi* sanıyordum ama sırtımdaki saç perdesini okşayan elleri evde olduğuna dair ilk somut kanıtımdı. Boynumun ortasına üç durgun öpücük kondurdu ve sonra -tişörtümü bir tarafa çekerek- omzumun üstünü öptü.

"Merhaba." Tek kelimelik selamlama, sestem çok tenime çarpan gürültülü bir nefesti; içimi ürpertti.

"Merhaba," diye karşılık verdim ve öpücük istemek için yüzümü ona doğru çevirdim, o da öpücük verdi; ama öpücüğü derinleştirmeden geri çekildim, kasıtlı olarak gözlerine bakmadım.

Eğer gözleriyle karşılaşırsam hipnotize olurum ve aklım başımdan giderdi. O zaman konuşamazdık ve ben de giderek sinirlenirdim, ta ki sicim teorisinden bir bilim dalı olarak yanlışlıkla bahsetmesi gibi saçma bir şey yüzünden haksız yere kendimi kaybedene kadar.

Boğazımı temizledim, dudaklarımı birbirine bastırdım ve Quinn'in konuşma konuları listesini buldum. "Eve hoş geldiniz. Umarım yolculuğunuz tatmin edici geçmiştir."

Elini sırtımdan çekmedi, kolunu sandalyemin arkasına dayadı ve benimkinin yanındaki yeri kaptı. Quinn kolunu kullanarak koltuğumu onunkeye yaklaştırdı, ahşap ayaklar karo zeminde ani bir ses çıkardı ve dizlerimi ona bakacak şekilde çevirdi.

Dizimin hemen altında biten A kesim gri yün bir etek giymiştim. Normal boyda bir insanda etek baldırın ortasında biterdi.

Eteğin altına siyah bir tayt giymiştim. Quinn'in elleri eteğin altına girdi ve parmaklarıyla kalçalarımın doğru bir yol çizdi.

"Bunlar sonuna kadar gidiyor." Bu keşiften dolayı sesi hoşnutsuz geliyordu. Sesinde gözle görülür bir kaş çatma vardı. Yüzüne bakmıyordum çünkü yine hipnozdaydım. Bunun yerine sorunlar listesini tarıyor, önem ve sohbetin akışına göre zihinsel olarak yeniden düzenliyordum.

Başımı salladım çünkü Chicago'nun soğuk havasına uygun sıcak bir tayt giydiğimi, dantelli kalçalar giymediğimi kastettiğini düşündüm. "Evet. Aç mısın? Tavuk yaptım ve buzdolabında senin için biraz ayırdım."

"Hayır, teşekkürler. Eve gelirken bir şeyler atıştırdım." Elleri yukarı doğru ilerlemeye devam etti. "Neden bu kadar çok kat giysi giyiyorsun?"

"Çünkü bugün dışarısoğuktu. Sanırım en yüksek yirmi dört derecedi."

"Şimdi de üşüyor musun?"

"Hayır."

"O zaman...." Quinn bu düşüncesizliği beni kucağına yatıran hızlı bir çekiştirmeye eşleştirdi. Ben itiraz edemeden parmakları taytımı ve pamuklu iç çamaşırlarımı birkaç santim aşağı indirmişti bile.

"Bekle! Bekle bir dakika!" Ellerim çoğunlukla içgüdüsel olarak omuzlarını kavradı ve kıpırdandım. Ağzı bir kez daha boynumdaydı ve boğazımın sütunu boyunca bana ıslak öpücükler hediye etti.

"Karıma ihtiyacım var." Sözleri sıcak ve sahipleniciydi, hem içten hem de dıştan ürpermeme neden oldu. Bu ürpertiye biliyordum. Tedbirsiz bir arzusunun hipnotize olmuş ürpertisiydi.

"Ben senin karın değilim, nişanlımın." Sırtımı dikleştirdim ve ona boynumu daha fazla sundum.

"Aynı fark," diye mırıldandı öpücükler arasında. Taytımı üst baldırlarıma kadar çekmeyi başarmıştı.

Ellerini kavradım ve sabit tuttum. "Ama konuşmamız gerek."

"Bekleyebilir," diye fısıldadı, göz göze gelmek için arkasına yaslandı ama elleri kıpırdamadı.

Ben, aptalca, onun bakışlarına karşılık verdim ve neredeyse adımları unutuyordum.

Akılsızca.

Sonra elleri tekrar çekiştirdi ve ben bakışlarının tüm sıcaklığı ve vaadiyle boğulmamaya çalışarak kendimi salladım. "Hayır... hayır olamaz." Sesim kararsız ve nefessizdi. "Bu çok önemli."

Gözleri benimkileri aradı, bakışları sondaj yapıyordu. "Bir şey mi oldu? Sen iyi misin?"

"Hiçbir şey olmadı."

"O zaman şu anda hiçbir şey senin mükemmel vücudunun her santimini yeniden keşfetmemden daha önemli değil."

"Aslında," dedim ellerini daha sıkı kavrayıp parmaklarımı sıkarak, "mesele bu Quinn -vücudumun tüm santimleri ve düğünden önce cinsel ilişkiye girmemek ve düğün gecesine kadar beklemekle ilgili...."

Quinn irkildi ve gözleri aniden keskin, delici yarıklar halinde daraldı; kalp atış hızım, çığ gibi büyüyen kelimelerimle birlikte iki katına çıktı.

"...Ve başka şeyler de var, özel müşteriler gibi, çünkü bu konu gerçekten çözülmedi ve motosiklet sürerken kask takman gerekiyor. Ayrıca evlilik öncesi anlaşma durumu, çünkü eminim sen de isteyeceksin, çünkü ben de istiyorum, ayrıca aileni ziyaret için ne zaman arayabilirim, çocuk sahibi olmak için birkaç yıl beklemeli miyiz yoksa hemen başlamalı mıyız, kaç tane istiyorsun, çünkü en az iki tane istiyorum ve o noktada yeniden değerlendirmek istiyorum, ama senden iki çocuk için bir taahhüt istiyorum, yani...."

Çok uzun bir süre birbirimize baktık ve bu süre boyunca ikimiz de kıpırdamadık. Ben konuşmamaya kararlıyım, çünkü önce ben konuşursam evlilik öncesi perhizle ilgili verileri aktarmaya başlayacaktım ve bu konuyu tartışmak için özel müşteriler meselesi çözülene kadar beklememiz gerektiğini hissediyordum. Ayrıca, henüz grafiklerimi ve atıf listemi hazırlamamıştım.

Ama konuşmamak giderek zorlaşıyordu. Quinn'in gözleri her geçen saniye daha da kızarıyor gibiydi, ancak yüzünün geri kalanı soğukkanlı bir maske gibiydi. Bir şimşegin, nükleer bir patlamanın ya da başka bir plazmik cehennemin kafatasında bir delik açacağından biraz endişeliydim.

Sonunda, sivri bir yutkunmadan ve bir iki dakika dişlerini gıcırdattıktan sonra, "Evlilik sözleşmesi yapmıyoruz. Bu konuyu bir daha açma."

Ses tonunun buz gibi sertliği karşısında irkildim ve kalbim şok içinde sıkıştı; bıçaklanmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettim.

"Ama... ama düşündüm ki... yani, bence aramızdaki farklılıkları göz önünde bulundurmalısın...."

Quinn ayağa kalktı, ani hareketleri kucağından düşmeme neden oldu. Ellerini bacaklarımdan omuzlarıma doğru götürdü ve ben kalkana kadar bekledi.

Konuşmadan önce dengemi yeniden sağladı. "Yapma."

Gözlerimi kırıpıtırarak ona baktım. "Ciddi olduğunu görebiliyorum. Ama bunu neden tartışamadığımızı anlamıyorum. Eğer sadece dinleseydin.... sanırım bunu anlayacaktın."

"Hayır." Başını salladı, ellerini kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Neden olmaz?"

"nk bunu düşünmek bile bende bu masayı pencereden aşağı atma isteği uyandırıyor." nce masayı, sonra da pencereyi işaret ederek soğukkanlılıkla söylediği tehdidi vurguladı.

Kaşlarımı çattım ve gizlice i çamaşırlarımı ve taytımı düzeltmeye çalıştım. "Bu çok saçma. Evlilik sözleşmesi...."

Sözümü bitiremedim çünkü Quinn benden uzaklaşıp yatak odasına doğru yürüdü ve takım elbise ceketini sert hareketlerle omuzlarından çekti. İki vuruş boyunca geri çekilen formuna baktım, sonra taytımı düzeltmeyi bitirdim ve onu takip ettim.

Kızgındı, gerçekten çok kızgındı ve nedenini anlayamıyordum. Ele aldığım onca konu arasında evlilik sözleşmesi, sorun çıkaracağını düşündüğüm en son konuydu.

Birden bunun bir kavga olduğunu fark ettim. Kavga ediyorduk, gerçek bir kavga. Mantıksal olarak, bunun iyi bir veri noktası olduğunu kabul ettim.

Ama bu hoşuma gitmedi, çünkü boğazım düğümlendi ve damarlarımda korku dolaşmaya başladı. Boynum sıcaaktı ve kafa derim kaşınıyordu.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sıcak ve soğuk, kızgın ve endişeli. Özür dilemek, bu rahatsız edici duygudan kaçmak istedim ama inatçı kararlılığım bana izin vermedi çünkü hatalı olduğumu hissetmiyordum.

Onu yatak odasına kadar kovalarken sesimi yükselttim. "Evlilik sözleşmesi, evliliğimizin sona ermesi durumunda seni, işini ve mal varlığını korumak içindir. Bu iyi bir şey Quinn! Boşanma şartlarını şimdiden belirlemenin yanlış bir tarafı yok, böylece gelecekteki ayrılığımız mümkün olduğunca sorunsuz ve acısız olacak."

Quinn bana doğru döndü, beni şifonyerine doğru itti ve her şeyiyle öfkeli görünüyordu. "Gelecekte bir ayrılık olmayacak."

"Bilmiyorsun...."

"Evet Janie, biliyorum. Ve bu konuyu açmış olman bile... beni incitmeye mi çalışıyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve irkildim, çünkü onun suçlaması karşısında tamamen şaşırmıştım. "Ne? Hayır, Quinn! Hayır Quinn, bunu yapıyorum çünkü sana değer veriyorum."

"Beni terk mi edeceksin?"

"Ne? Hayır...!"

"O zaman bırak." Gözleri beni delip geçti ve bir panter gibi hareket ederek dolaba doğru döndü.

Derin bir nefes aldım ve yardım için tavana baktım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiç yardım etmedi. O sakinleşene kadar diğer çok önemli konulardan bahsedemeyeceğime göre -çünkü muhtemelen çağrışım yoluyla lekeleneklerdi- farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdim.

"Aklıma geldi..." Ses tonumu dengeleyeceğini umarak bir kez daha sakinleştirici bir nefes aldım, böylece sesim çok sarsılmış gibi çıkmayacaktı. "Bana öyle geliyor ki bu bizim ilk kavgamız. Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimiz, bu etkileşimden ne öğreneceğimiz, özellikle de birbirimizle nasıl konuşacağımız çok önemli. Bu nedenle, bunu sakince tartışabilirsek gerçekten harika olur."

Gömme dolabın içinde olduğu için onu göremiyordum ama üç çekmecenin çarpmasından hemen önce son derece acı bir kahkaha attığını duydum. Bir an sonra kapı aralığında duruyordu, kollarını pervaza dayamıştı, iri vücudu tüm alanı dolduruyordu.

"Beni deli ediyorsun," dedi.

Açıkça söylediği sözler ve kullandığı f-kelimesinden dolayı -en azından benim yanımda nadiren küfrettiği için- kirpiklerim titredi ve içgüdüsel olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Eğer kesinlikle yanlış bir şey yapmadığım için özür dilememi bekliyorsan, o zaman çok uzun bir süre bekleyeceksin. Açıkçası neden bu kadar üzgün olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yanlış bir şey yapmıyor musun?" Her zamanki kayıtsız dış görünüşü tamamen parçalanmıştı. Yüz hatlarını büken tüm duygulara uyum sağlamakta güçlük çekiyordum. "Evliliğimizin sonunu planlıyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum!"

"Bana güvenmiyor musun? Mesele bu mu? Ne kadar sürecek? Ne yapmam gerekiyor?" Quinn'in sesi her soruyla birlikte yükseliyor, ta ki bana bağırmaya başlayana kadar. "Bana sadece ne yapacağımı söyle Janie. Başka hangi testler gerekli?"

İçimi çektim ve sözleri canımı yaktığı için gözlerim acıdı. Aslında çenem sallanıyordu ve buna engel olamıyordum. Bu da kelimelerimin sulu ve anlamsız çıkmasına neden oldu.

gergin. "Bunların hiçbirini seni sınamakla ilgili değil Quinn."

"Bu tam bir saçmalık! Bütün bunlar bununla ilgili."

Ona doğru bir adım attım, sesimin bağırma şeklinde çıkmasına da şaşırmıştım. "Seni korumak istediğimi anlayamıyor musun? Gelecekteki benliğimden bile, güvende olmanı istiyorum. Ben uzun bir çılgın kadın soyundan geliyorum. Kocalarımızı aldatırız, ailelerimizi terk ederiz, kız kardeşlerimizin erkek arkadaşlarını kül tablası ve tuvalet olarak kullanırız. Daha ergenliğe girmeden terapiye başladım."

Yüzünü buruşturdu, elleri dolabın çerçevesinden düştü ve yüz ifadesinin yumuşadığını fark ettim ama sözümü bitirmemiştim.

"Ben deliliğin saatli bombasıyım, az önce öyle dedin! Seni çıldırtıyorum. Belki de hiç olmayacak - belki de delirmeyeceğim; delirmeyeceğimi düşünmek istiyorum. Ama korunduğunu bilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim. Etiketleri sevdiğimi biliyorsun. Açıklığı ve tanımlanmış beklentileri severim, çünkü onlar olmadan kaybolurum. Bu *senin* paran. Ben istemiyorum. Evlilik sözleşmesi benim sana inanmamamla ilgili değil. Bu...."

"Janie, bu kadar yeter." Quinn'in sesi yumuşaktı, dört adımda yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı; kolları artık göğsüyle birlikte çıplaktı. Dolaptayken tişörtünü çıkarmıştı.

Pazularını kavradım ve teninin sıcaklığına sarıldım, kalp atışlarını hissedebilmek için yanağımı göğsüne bastırdım.

"Evlilik sözleşmesi istemiyorum," dedi beni sıkarak. "İstemiyorum ve bunu düşünmek bile beni...." Düşüncesini bitirmeden önce yutkunduğunu hissettim. "Bu beni sinirlendiriyor."

Başımı salladım, daha da yaklaştım. "Sana güveniyorum. Bunu bilmen gerek. Bunların hiçbirisi -düğün ve onunla ilgili sıkıntılar- sana güvenmemekle ilgili değil. Bu, ne söz verdiğimizizi bilerek ve emin bir şekilde yeminlerimizi tekrarlamamızla ilgili. Acı çekerek sevmek."

Cevap vermeden önce göğsünün inip kalktığını hissettim. "Biliyorum."

"Ve özel müşterilerle ilgili sorularım sana güvenmemekle ilgili değil; sadece geçmişteki ilişkinin senin güvenliğin ve bizim ilerlememiz için ne anlama geldiğini daha iyi anlamak istiyorum."

Başını salladı. "Bu mantıklı."

Çok heyecanlıydım, bu yüzden ellerimi kollarından sırtının sert düzlemine doğru kaydırdım. "Senin güvenliğin benim ve çocuklarımızın güvenliği olacak.

-ve çocuklardan bahsetmişken, daha fazlası için bir seçenikle birlikte en az iki tane istiyorum." Quinn'in hafif kahkahası süregelen endişemin bir kısmını dağıttı.

"Ben ikiden fazla istiyorum. Ben dört ya da altı çocuk düşünüyordum."

Sertleştim ve ciddi olup olmadığını anlamak için başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Ciddiydi. "Dört m altı mı?"

"ift sayıları severim. Büyürken hep Shelly ve ben Des'e karşıydık. Bu şekilde çocuklarımız takımlar halinde birbirlerine işkence etmek için eşleşebilirler."

"Hmm..." Bunu düşünürken ağzım yana doğru kıvrıldı. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette. Ama şimdilik senin planın -iki, sonra onları aldıktan sonra yeniden değerlendirme- çok mantıklı. Ailemizi kurmadan önce birkaç yıl beklemek istiyorum."

"Kaç tane?"

" ya da dört, ama sen otuz yaşına gelmeden başla." "Bu şartları kabul edebilirim."

Ağzı yana doğru kıvrıldı ve yüz ifadesi birkaç dakika önceki buz gibi cehennemnin tam tersi bir hal aldı. Tartışmanın ne kadar çabuk kızıştığına, volkanik bir hal aldığına ve sonra tekrar başlangıç seviyesine indiğine hayret ettim.

"Bu bizim ilk kavgamızdı," dedim.

Başını salladı, gözleri yüzümü arıyordu.

"yleydi." "Seninle kavga etmeyi sevmiyorum."

"Ben de seninle kavga etmeyi sevmiyorum."

"Güzel." Gğsn ptm. "Gelecekte kavga etmekten nasıl kaınacağımızı bulmaya alışmalız."

"Olacak. Bundan tamamen kaınamayız."

"Biliyorum. Ama olayların sayısını azaltabilirsek, bunun ideal olacağını düşünüyorum. Görünüşe göre işin anahtarı birbirimiz için en iyisini düşünmek. Diğerinin kötü niyetli olduğunu varsaymamak."

Quinn ağzını boynuma daldırdı, çenemi ısırđı ve fısıldadı, "Sadece ıplakken kavga etmenin de işe yaradığını duymuştum."

"O zaman asla kavga etmeyiz," diye dikkatim dağılmış bir şekilde cevap verdim. "Ben sadece sana bakar ve salyalarımı akıttırdım ve sen kazanırdın."

"Ağzının suyu akar mı?"

"Salyalarımın aktığını biliyorsun. Yastığımdaki lekelerin ne olduğunu sanıyorsun? Uyku sırasında salya akması kötü sindirimin ya da çok geç yemek yemenin göstergesi olabilir, ama aynı zamanda seks rüyaları sırasında üretilen tükürük de olabilir."

Bana göz kırptı. "Salyalarınız seks rüyaları yüzünden mi? Seks rüyaları mı görüyorsun?"

"Evet, tabii ki... Öyle değil mi?"

"Evet!" Sanki bu soru erkekliğine karşı bir hakaret ya da akıl sağlığının sorgulanmasıymış gibi cevap verdi.

"İyi, güzel. Seks rüyaları görmek normaldir, bilirsiniz. Otuz bir yaşına kadar erkeklerde kadınlardan daha sık görüldüğü rapor edilmiştir. Sonra kadınlar otuz sekiz yaşına kadar erkekleri geride bırakıyor. Sonrasında ise eşitleniyor."

Uzun bir süre bana baktı. Ona kadınların seks rüyalarının genellikle ön sevişme ve erotik durumlarla ilgili olduğunu, erkeklerin seks rüyalarının ise genellikle penetrasyon içerdiğini söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Belki bunu daha sonra paylaştım.

Sonunda kafası karışmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti. Boynumu ve omzumu öptü, kulağımı dişledi, sonra geri çekildi. Belirgin bir isteksizlikle beni bırakırken bir kez daha derin bir iç çekti. "Diğer şeyler neydi?"

"Diğer şeyler mi?"

"Evet. İçeri girdiğimde diğer şeyler. Çünkü bu gece birkaç saatimi sana gelecekteki seks rüyaların için malzeme vererek geçirmek istiyorum ve dikkatinin dağılmasını ya da aniden eğrelti otları hakkında fikrimi sormanı istemiyorum."

Çıplak göğsüne on saniye boyunca aptalca göz kırptım; kalçalarının V'siyle çerçevelenmiş karnının sert çıkıntılarından başka bir şey görmekte zorlanıyordum. Bu tabii ki ona dokunmayı düşünmeme neden oldu, bu da onun bana dokunmasını düşünmeme neden oldu, bu da seks yapmayı düşünmeme neden oldu ve sonunda *diğer şeyleri* hatırlamamı sağladı. "Oh, evet... diğer şeyler."

Kemerinin tokasına uzandı, ben de ellerimi kendime saklamak için kollarımı kavuşturarak iki adım geri gittim.

"Yani...?"

"Bir tanesi..." Dudağımın içini ısırdım, hangi konuyu ele alacağımı tartıştım. "Özel müşteriler hakkında. Londra'da başladığımız konuşmanın çözüme ulaştığını düşünmüyorum. İşin o tarafını daha iyi anlamak istiyorum."

Quinn kemerini pantolonunun ilmiğinden çıkardı ve arkamdaki şifonyerin üzerine koydu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Bu işle işim bitti, onlarla işim bitti. Bundan sonra hayatımızın bir parçası olmayacaklar."

"Yani bizi etkileme ihtimalleri hiç yok mu?"

Beni inceledi, çenesi titriyordu ama ifadesi bir maskeydi, düşüncelerine dair hiçbir şey belli etmiyordu. Sonunda şöyle dedi: "Zaten biliyorsun. Geri kalan her şey ayrıntı - kim oldukları, faaliyet kayıtları, banka hesap hareketleri. Ayrıntıları bilmek size işin bu tarafının işleyişi hakkında ek bir bilgi vermeyecektir."

"Ayrıntıları bilmek ve bu kararı kendim vermek istiyorum."

Kaşlarını çatı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Neden olmasın?"

Kaşları daha da çatıldı ve gözlerini omzumun üzerinde bir noktaya çevirirken odağını kaybetti. "İzin ver... izin ver bunu düşüneyim."

"Bunun ne anlama geldiğini sorabilir miyim?"

Quinn başını yana eğdi ve kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Ayrıntıları gerçekten görmek istiyorsan, sanırım yapacağım şey birkaç dosya çıkarmak, sana bazı örnekler göstermek ve her biri için alınan kararları gözden geçirmek olacak. Bu yaklaşımın sizi rahatsız edici bir duruma sokmadan sorularınızı yanıtlayacağına inanıyorum. Karşılığında sadece bir şey istiyorum."

"Tamam, nedir o?"

"Bu insanlarla temas kurmanı istemiyorum. Dosyalara bakabilirsin ama hiçbirisiyle konuşmayacaksın. Ve herhangi bir sorunuz olursa, bana soracağınıza söz vermelisiniz - ne Carlos'a, ne Steven'a, ne Dan'e, sadece bana."

Bu talebi çabucak değerlendirdim ve adil olmaktan çok daha fazlası olduğuna karar verdim. "Tamam. Daha sonra daha fazla bilgi isteme hakkımı saklı tutuyorum. Şimdilik bu şartları kabul edebilirim."

Küçük gülümsemesi alaycıydı. "Bunu bugün ikinci kez söylüyorsun."

"Şartları tartışıyoruz, değil mi? Ve tartışmam gereken üç konu daha var."

"Devam et." Quinn pantolonunun düğmelerini çözdü, sonra geri çekildiğim iki adımı geri aldı ve kazağını başımın üzerine kaldırdı.

İtaatkâr bir şekilde kollarımı kaldırdım. "Ailenle tanışmak istiyorum."

Elleri gömleğime uzandı ama ben konuşunca bir an durakladı. "Bir süredir ailemle konuşmuyorum" dediğinde gözleri benimkilere kaymadı.

uzun zamandır." Sesinin dikkatle duygusuzlaştırıldığını fark ettim; bu kalbimi acıttı.

"Bu doğru. Ama artık evleniyorsun. Birkaç yıl içinde bir aile kuracağız. Biyolojik torunlarımız olacak, tabii ikimizin de doğurganlık sorunu olmadığını varsayarsak. Yetiştirilme tarzımı, keşke farklı olsaydı dediğim şeyleri düşünüyorum. Gerçekten bir annem olmadı; gerçekten. Ve aileniz hakkında anlattığınız hikâyeler, büyümekle ilgili anılarınız, güzel anılar."

Quinn bana yan yan bakıyor gibiydi, sanki kendini destekliyordu, sessizce itiraf ederken, "İyi anılarım var. Onlar iyi ebeveynlerdi."

"Gördün mü? Belki de bunun küçük bir kısmı, hayatımda bu rolde birinin olmasını istememdir, özellikle de çocuklarımız olacaksa. Babam var ama o... o hiçbir zaman yanımda olmadı ya da çok ilgilenmedi. Mantıklı gelmeyebilir ama bir anneye sahip olmak güzel olurdu gibi geliyor. Bence en azından bir girişimde bulunmak, bir zeytin dalı uzatmak iyi bir fikir olabilir, ama gerçek bir zeytin dalı değil. Belki bir kavanoz zeytin. Yunan mitolojisinde ve erken dönem Hristiyanlıkta zeytin dalı barışı ve haraç vermeyi simgeler."

Kararsız görünüyordu.

Ellerimi kalçalarına koydum, parmaklarım siyah boxer'ının gri bandına daldı. "Eğer... eğer çok zorsa ya da zamanın yoksa onları her zaman arayabilirim."

Bir kez başını salladı. Taahhütsüz bir baş sallamaydı ve kesin bir evet ya da hayır alamayacağımı anladım.

"Diğer iki şey nedir?" Gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

"Ben... uh... Motosiklete binmenle ilgili."

Gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar ellerinin düğmelerimle uğraştığı yere döndü. "Ne olmuş ona?"

"Bisiklete binmeyi sevdiğinin farkındayım ve bunu kabul etmek zorundayım. Senden istediğim tek şey, istisnasız her zaman kask takman."

"Mantıklı. Tamam. Anlaştık." Son üç düğmeye kadar gelmişti.

Parmak eklemlerinin arkası karnımın derisine sürtünüyor, göğsümde, boynumda, parmak uçlarımda ve karnımda hoş dalgalanmalar yaratıyordu. Listemdeki son maddeyi gündeme getirme isteğim gibi konsantre olma yeteneğim de azalıyordu.

Aslında, Quinn "Son şey ne?" diye sorduğunda tam da kendimi bu konuda sessiz kalmaya ikna ediyordum.

Dudaklarımı yaladım, başparmaklarım göbek deliğinin iki yanındaki derinin üzerinde daireler çizdi, tırnaklarım kalçasının yan tarafına takıldı. Ellerimin altında sıcak ve pürüzsüz hissediyordu ve ben durmak istemiyordum, onun durmasını istemiyordum.

"Janie?"

Ona dokunmanın mümkün olmadığı zamanları düşünmekte zorlanıyordum. Bundan isteyerek vazgeçme düşüncesi, onun bedeninden ve kurduğumuz yakınlıktan vazgeçmek, bir uzvu kesip atmak gibi geliyordu.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Hiçbir şey değildi."

Şimdi bana bakıyordu, bakışları sorguluyordu, parmakları gömleğimin kenarlarını yana doğru itiyor ve gövdeyi ortaya çıkarıyordu. Üzerimde Londra'da iç çamaşırı alışverişi yaptığımız gün satın aldığımız kırmızı dantelli bir sutyen vardı. Gözleri daldı, sutyene takıldı, tekrar benimkilerle buluştu ve sonra ellerini çekti.

"Son şey neydi?"

"Söyletme bana," diye geveledim, başımı daha sert sallayarak.

Uzun bir süre beni izledi ve mutfak masasında beni kucağına çektiği zamanki tiradımı düşünmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

Sonunda başını yana eğdi ve gözleri kısıldı. "Evlilik sözleşmesi, çocuklar, ailelerle tanışma, özel müşteriler ve araba kullanırken kask takmak hakkında konuştuk."

"Evet. Hepsi bu."

"Hayır. Başka bir şey daha vardı."

"Quinn...." Eteğimin fermuarını açmak için ellerimi pantolonundan çektim ve parmak uçlarımda yükselip ağzına bir öpücük kondurdum. "Gerçekten tartışmaya geçecek bir şey değildi."

Az önceki sözlerimi tam olarak hatırladığı ana tanık oldum, gözleri yeniden yüzüme odaklanırken bakışlarının ardında şaşkınlık titreyordu.

"Beklemek mi istiyorsun?" Kelimeleri yavaşça, sanki onları inceliyormuş gibi söyledi. "Düğün gecemize kadar beklemek mi istiyorsun?"

"Hayır...."

Onu tekrar öptüm. Fermuarım sıkışmıştı.

O değildi. dokunmak Ben, ama o izin verildi ve Öpücükler.

"Sen düğün gecesine kadar cinsel ilişkiye girmemekle ilgili bir şeyler söyledi."

"Konuşmayı kastetmiştim, parlamenter hükümet sistemi hakkında konuşmak ve tartışmak gibi."

Güldü, daha çok bir kahkaha attı ve gözleri yüz hatlarımın üzerinde dans etti. Dudakları midemi ayak parmaklarıma kadar götüren o büyük sırıtışı yaptı.

Yeni lakabının Sör McSwoonypants olması gerektiğine karar verdim.

İnatçı fermuarımdan tiksinererek vazgeçtim ve gömleğimi çıkarıp kollarımı boynuna doladım ve vücudumu onunkine bastırdım.

Quinn beni bir kez öptü, gerçekten sadece dudaklarımızı birbirine bastırdı, sonra kollarımı omuzlarından çözdü. "Dur bir dakika. O kadar çabuk değil, bu fikrin bir değeri var."

"Ne fikri?"

"Düğün gecesine kadar beklemek."

Bir süre ona baktıktan sonra, "Peki. Parlamenter hükümet sistemi hakkında tartışmaya girmeyeceğiz."

Yine güldü ama belli etmeden başını salladı. "Hayır. Belki de düğün gecemize kadar beklemeliyiz."

Yüz kaslarımın kontrolünü kaybetmiş gibi görüldüğümünden eminim, çünkü kaşlarımın alnımda garip, kıpır kıpır bir şey yaptığını hissedebiliyordum. Ayrıca ağzım açılıp kapandı, burnum kırıştı ve ona tısladığımdan eminim. "*Booooo!*" da demiş olabilirim.

Bu sadece onu daha çok güldürdü.

Sonunda kahkahasını dizginlediğinde ama hala karnını tutuyordu, iki adım geri çekildi, duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Gömleksiz, pantolonunun fermuarı açık, boxer'ını indirmiş, çikolata soslu, çikolata ganajlı, çikolatalı muslu ve çikolatalı kurabiye kabuklu çikolatalı kek gibiydi... Çok lezzetliydi.

"Buna ne dersin?" Durakladı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı, gülümsemesi devam ediyordu. "Bir iddiaya girmeye ne dersin? Eğer tüm zaman boyunca dayanabilirsen, sonunda tüm ekstra şeylerle birlikte büyük düğünü yaparız. Ama...."

Quinn öne doğru yürüdü -evet! Dudakları dudaklarımın hemen üzerinde geziniyor, parmakları omzumdan göğsüme ve karnıma doğru bir çizgi çiziyordu.

"Ama önümüzdeki birkaç ay içinde herhangi bir noktada pes edersen, düğünü iptal eder ve yirmi dört saat içinde kaçarız."

Vücudumun hemen şimdi, şu anda teslim olma yönündeki yüksek sesli ve ısrarlı eğilimine karşı savaştım. Çünkü dürüst olmak gerekirse, buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Boğazımı temizleyerek ve gereksiz sorular sorarak oyalandım. "Yani, önümüzdeki birkaç ay boyunca beni baştan çıkarmaya çalışacağını mı söylüyorsun? Ve eğer pes edersem yirmi dört saat içinde evlenecek miyiz?"

"Aşağı yukarı."

"Aşağı yukarı derken ne demek istiyorsun?"

"Yani seni baştan çıkarmak gibi bir planım yok, ama onun dışında haklısın."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi ona diktim. "Baştan çıkarma planın yok mu?" "Bu doğru."

"O zaman... sınırların dışında ne var? Yani, ne yapabiliriz?"

"Sadece öpüşmek."

Gözlerimin kafamdan fırlayacakmış gibi görüldüğünden eminim ve "SADECE ÖPÜŞMEK Mİ?" dediğimde sesimin uygunsuz bir şekilde yüksek çıktığının farkındayım.

Mümkünse, bakışlarındaki parıltı daha da uğursuz bir hal aldı. "Bu doğru."

"Hiç dokunmadan mı? Şu anda yaptığın gibi mi?"

Yüz hatlarından bir şey geçti -belki endişe, büyük olasılıkla şartları yeniden değerlendirdi- ve kabul etti. "Öpüşmek ve dokunmak iyi. Ama hayır...."

"Penetrasyon mu?" Kelime bir ciyaklama olarak ortaya çıktı.

Beni dikkatle izleyerek başını salladı ve ekledi: "Ya da oksitosin salgılayan genital uyarılma."

Yüz hatlarını inceledim, dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve teklifi düşündüm. Aklıma bir düşünce geldi. "Ama bu, düğüne yardım edeceğin anlamına geliyor - neşeyle - eğrelti otlarının rengi hakkında şikayet etmek ya da ilgisiz olmak yok. Fikrini söyleyeceksin."

Hemen yanıt vermedi ve bakışları sertleşti, uzaklaştı. Sonunda, "Tamam. Peki. Anlaştık mı?" dedi.

Daha fazla ısrar ettim. "Ve Boston'daki ailenizin evine ziyarete gideceğiz."

Ağzı gergin bir çizgiye dönüştü ama "Tamam" diye cevap verdi.

"Tamam o zaman...." Başımı salladım ve "Bu şartları kabul edebilirim" dediğimde kendi sözlerimin doğruluğundan şüphe ettim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Signal strength icons, Carrier: CIPHER, and a Wi-Fi icon.

10:17 p.m.

18% battery icon.

McHotpants

1 - "

Can'i ún l "rh. h""y d"y.

Akşam toplantım var,
eve geç geleceğim.

F fyin3tC 5t. Louis.
Akşam yemeğinden önce
dönerim.

Uclaýd, eve
döneceğim.

Quinn'le iddiaya girdikten sadece iki gün sonra annesiyle temas kurmayı başardığımda, düğün stresiyle dolu denizde ^{parlak bir nokta} belirdi.

Onu aradım.

Bir Cuma akşamıydı ve siyah bir Cadillac Escalade'in arka koltuğunda çatı katına gidiyordum. Eve varıncaya kadar şoförlüğünü korumam Jacob yapıyordu.

Quinn ve ben genellikle işten birlikte çıkıyorduk ama mesajla geç saate kadar çalışacağını bildirmişti. Benden kaçıp kaçmadığını merak ettim. Bu düşünce iç karartıcıydı.

Quinn'in sekreteri Betty'den bakmasını istediğim numarayı çevirdim. Quinn'den istememiştim, çünkü kısmen onda olduğundan şüpheliydim. Diğer nedeni ise ailesinden her bahsettiğimde midesinin bulanmasıydı.

"Alo?" Hattan bir kadın sesi geldi ve beynim karardı.

Neden bilmiyorum ama telefona onun cevap vermesini beklemiyordum. Belki de düğün firmalarıyla telefonda kovalamaca oynamaya alışkın olduğum içindi. Bir mesaj hazırlamıştım; hatta mesajı daktilo etmiş, çıktısını almış ve şimdi sesli mesajına okumak üzere elimde tutuyordum. Bu nedenle, canlı olarak cevap verdiğini duyduğumda kendimi hazırlıksız hissettim ve neredeyse telefonu kapatacaktım.

"Alo?" Tekrar sordu, sesi sinirli gelmiyordu.

Boğazımı temizledim ve zorla bir selam verdim. "Merhaba! Nasılsınız?" Sonra kendimi tanıtmayı unuttuğumu fark edince irkildim.

"Ben... iyiyim. Peki sen nasılsın?" Ses tonu şüpheyi karıştı. Muhtemelen benim bir tele pazarlamacı olduğumu düşünüyordu. Bir bakıma öyleydin de. Kendimi ona satmaya çalışıyordum ve belki de çocuklarımızın büyükannesi olma rolünü ona kabul ettirmeye çalışıyordum.

Boğazım düğümlendi. İş arkadaşım olmadıkları ve onlarla etkileşimim Betty ile olduğu gibi açıkça tanımlanmış bir dizi parametre dahilinde gerçekleşmediği sürece annelik rolüne sahip kadınlarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Anaç tipler beni geriordu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Merhaba." Tekrarladım, başımı salladım. "Ben Janie Morris. Bu Katherine Sullivan mı?"

"Evet. Bu Bayan Sullivan."

"Doğru ya. Affedersiniz, Bayan Sullivan. Ben...." Nefesimi tuttum, kalbim hızla çarpmaya başladı ve neden birden kendimi uçurumdan atacaktım gibi hissettiğimi merak ettim. "Dediğim gibi ben Janie ve oğlunuz Quinn ile nişanlıyım. Aslında nişanlanalı daha bir hafta oldu, yani her şey çok yeni. Ve arıyorum çünkü...." Yazdığım konuşmaya baktım ve okumaya başladım. "...çünkü sizin ve kocanızın, düğünden önce bir ara benimle buluşmak, akşam yemeği yemek, telefonda konuşmak ya da e-posta alışverişinde bulunmak dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere gelecekteki etkileşimlere uygun olacağınızı umuyordum. Ayrıca, düğüne bir şekilde dahil olma konusundaki ilgi seviyenizi ölçmek istiyorum, belki planlama ile, ama her iki şekilde de baskı yok. Temelde bir yabancı olduğum için bazı çekinceleriniz olabileceğini anlıyorum ve anladığım kadarıyla geçmişte Quinn ile olan etkileşimler haklı olarak gergin olmuştur. Yine de...."

"Bekle... bekle bir dakika." Sesi şaşkın, şok olmuş ve gergindi. Sözüünü kesmesinin ardından uzun bir sessizlik oldu. Arka planda bazı hışırtılar duydum. Kalbim zaten boğazımda olmasaydı, şimdi oraya fırlayacaktı.

Sonunda tekrar konuştuğunda sesi inanılmaz derecede yumuşak ve sıcaktı. "Baştan başlayalım. Ben Katherine-lütfen bana Katherine de."

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü çenem açıklanamaz bir şekilde sallanıyordu. Ağlamamak için Escalade'in tavanına bakmak zorunda kaldım ve neden gözyaşlarına bu kadar yakın olduğumu bilmiyordum. "Merhaba, Katherine...." Sesimdeki sulanmayı kovalamak için durakladım. "Ben Janie. Tanıştığınıza memnun oldum."

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum Janie."

Sesinde bir gülümseme ve belki de tonlamasında küçük bir dalgalanma duydum. Kısa bir süre onun da gözyaşlarıyla mücadele edip etmediğini merak ettim.

"Peki... nasıl...?" Düşüncelerini toparlaması için ona biraz zaman verdim. Bu aynı zamanda benim de birkaç derin nefes almamı sağladı. Bir süre durakladıktan sonra devam etti. "Yani sen ve... Quinn? Bu nasıl oldu?"

"Onun için çalışıyorum, onun şirketi için."

"Oh?" Sesi biraz temkinli geliyordu ama bir sonraki sorusu yeterince hoştu. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir muhasebeciyim, ancak geçmişim mimarlık üzerine. Daha doğrusu, hem matematik hem de mimarlık diplomam var ama hep muhasebeci oldum, hiç mimar olmadım. Siz ne iş yapıyorsunuz?" Gözlerimi tekrar kapattım, sorumun kabalık olarak algılanmasından endişe ediyordum.

"Ben bir  ğretmenim. Lisede matematik öğretiyorum." Basitçe cevap verdi, ses tonu alınmadığını yansıtıyordu.

"Oh!" diye gülümsedim. "Lisedeki matematik  ğretmenimi çok severdim. Çocuklara matematik ve fen dersleri vermeye başlamamın ana nedenlerinden biri oydu. İntegralleri herkese  ğretebilirdi, en azından ben hep öyle düşünmüşümdür."

Hafifçe güldü, midemi ısıtan hoş bir sestir. "Bu sahip olunması gereken harika bir beceri."

Sohbetin içinde rahatlamaya başladım. Çoğunlukla kendimizden, sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeylerden, hobilerimizden ve sevdiğimiz yemeklerden konuştuk. Örgü  rm yordu ama tış işi yapıyordu. Ayrıca dikiş dikmeyi biliyordu ve hevesli bir yorgancıydı. Ayrıca emekliliğine beş yıl kaldığını ama gerçekten emekli olmak isteyip istemediğine karar veremediğini öğrendim.

Hiçbir noktada doğrudan Quinn hakkında soru sormadı ya da onun adını bir daha söylemedi. Ancak ne zaman ondan ya da Shelly'den bahsetsem, sanki nefesini tutuyormuş gibi sessizleşiyordu. Sonra, sözümü bitirdiğimde, anlattığım konu hakkında daha fazla bilgi almak için beni sıkıştırıyordu.

Quinn'in kardeşinin cenazesinden beri ailesiyle konuşmadığını biliyordum. Shelly'nin de ailesiyle konuşmadığını biliyordum. Daha fazla bilgi almak için ikisine de hiç baskı yapmamıştım. Durumu olduğu gibi kabul ettim: Quinn'in ailesi büyük  ğullarının ölümünden onu sorumlu tutmuştu. Shelly annesi ve babasıyla konuşmayı bırakmıştı. Bunun Quinn'le dayanışma göstermenin bir yolu olduğunu tahmin etmiştim.

Ama şimdi, kadınlı yaptığım yarım saatlik telefon görüşmesinden sonra, hik yede daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ya  yle ya da bu aile bir trajediyle birbirinden ayrılmıştı ve aralarındaki uçurum iletişimsizlikten kaynaklanıyordu.

Görüşmeyi, önümüzdeki iki hafta sonunda gerçekleşecek bir akşam yemeği için e-posta gönderme planıyla ve önümüzdeki birkaç gün içinde onu tekrar arayacağıma söz vererek sonlandırdık - *sadece konuşmak için*, demişti. Sonra telefonu kapatmadan önce bana en sevdiğim tatlının ne olduğunu sordu.

Tatlı sorusu beni şaşırttı, bu yüzden kaçamak manevralar yaptım, ona seçim yapmanın çok zor olduğunu ama bir sonraki konuşmamızda ona bildireceğimi söyledim. O gece birkaç saatimi tatlıların ya da tatlıların içindeki malzemelerin gizli bir sembolizmi olup olmadığını araştırarak geçirdim. Örneğin, ona limonlu turta sevdiğimi söylemek istemedim, eğer bu benim bir tart olduğumu düşüneceği anlamına geliyorsa.

Sonunda  ikolata kremalı çikolatalı kekter karar kıldım, çünkü Quinn'i özlemiştim ve çikolata ne yazık ki kanıtlanmıştı.

yetersiz, samimiyetin yerine geçen.

ERTESİ SABAH boş bir yatak ve Quinn'den gelen, kaskını takarak motosikletle gezmeye çıktığını belirten bir mesajla uyandım. Shelly ve benimle her zamanki kahvaltımız için Giavanni'de saat 10:00 civarında buluşacağını belirtiyordu. Başka bir mesaj var mı diye iki kez kontrol ettim, bir şaka ya da kelime oyunu olmasını umdum. Dehşete kapıldım, yeni bir şey yoktu.

Quinn ve ben büyük haberimizi Shelly ile krep yerken paylaşacaktık.

Birbirimizle ilk tanıştığımızda bana her şeyin krep yerken büyük haber olduğunu söylemişti.

Onunla hemen kaynaşmıştık. Belirgin bir şekilde tuhaftı, aralıklı teğet geçmeye veya sessizlik dönemlerine eğilimliydi ve çok uzun süre hareketsiz oturamıyor gibi görünüyordu. Tuhaflıkları beni hiç rahatsız etmedi. Aslında onu büyüleyici buldum. Bunun bir nedeni Quinn'in kendini tamamen ona adanmış olmasıydı.

-aslında, onu maddi olarak desteklediğinden yüzde 99 emindim- ve diğer neden de, kim olduğu ya da aldığı kararlarla ilgili olarak başkalarının fikirlerini önemsiyor gibi görünmemesiydi.

Asla.

Asla.

Aslında, bir ya da iki kez empatiden yoksun olup olmadığını merak ettim, ancak birlikte daha fazla zaman geçirdikten sonra bu teoriyi reddettim. Shelly, çoğu insana karşı mesafeli olmasına rağmen, Quinn'i derinden önemsiyordu ve çoğunlukla hayvanlara yönelik zulümle ilgili olmak üzere savunduğu çeşitli davalar vardı.

Onu tanıdıkça, doğada kendini toplum içinde olduğundan daha rahat hisseden insanlardan biri olduğunu fark ettim.

Ben ise her iki yerde de kendimi eşit derecede rahatsız hissediyordum.

Shelly bazen Cumartesi gecelerini Quinn'in onun adına ve sadece onun kullanımı için satın aldığı çatı katında geçirirdi. Bu, beni Club Outrageous'ta uyuşturulmuş halde bulduktan sonra götürdüğü çatı katıyla aynıydı.

Ancak zamanının çoğunu Chicago'nun üç saat güneyindeki büyük bir çiftlik evinde geçiriyordu. Bir kurtarma vakfı için baktığı dört atı, çeşitli cins ve yaşlarda üç köpeği, yedi kedisi ve sadece küfürlü konuşan Oscar adında bir papağanı vardı. Görünüşe göre eski sahibinin kelime dağarcığı sınırlıymış.

Aynı zamanda çoğunlukla büyük ölçekli metal işleri yapan bir heykeltıraş ve bir araba tutkunuydu.

Çiftlik evine sadece bir kez gitmişim ama çeşitli onarım aşamalarında sahip olduğu çok sayıda eski model araba beni çok etkilemişti. Onları tamir ettikten sonra hayvan barınaklarına yardım eden hayır kurumlarına bağışlıyordu.

Anlayabildiğim kadarıyla, erkeklere ya da kadınlara ilgi duymuyordu ve erkek kardeşiyle haftalık kontrol ve kahvaltı dışında bir ilişkiye ihtiyaç duymuyor ya da aramıyor gibi görünüyordu. Bu bana sağlıksız geldi ama bu düşüncemi kendime sakladım.

Ayrıca -eğer garipliğime meydan okumak yerine onu besleyen bir kardeşe büyümüş olsaydım- Shelly'nin varlığının benim alternatif bir boyuttaki versiyonuma ayna olup olmadığını merak ettim.

Üniversiteye gitmeye, bir iş bulmaya, toplumla etkileşime girmeye mecbur bırakılmışım. Shelly Chicago Sanat Enstitüsü'ne gitmişti ama hiçbir zaman bir işte çalışmamıştı - en azından gerçek bir işte, yaptığı işten sorumlu tuttuğu bir patronu olan bir işte.

Tüm faturalarım ödenmiş olsaydı ve para hayatta kalmam için bir sorun olmasaydı, kendimi internet bağlantısı olan bir çiftlik evine ya da bir kütüphaneye yürüme mesafesinde bir yere kapatıp her gün bilgiyle tıknır mıydım?

Bu varsayımsal soruya cevap veremiyordum, çünkü her iki cevap da - evet ve hayır- kim olduğum ve kim olmak istediğimle uyumsuz geliyordu.

Bu nedenle Shelly'yi bir arkadaş olarak benimsedim ve birlikte olduğumuzda çok fazla çaba sarf etmeme gerek kalmadığını fark ettim. Quinn'le geçirdiği cumartesi sabahlarında benim varlığımı umursamıyor gibi görünüyordu - tam tersi. Bir kahvaltıyı kaçırmışım çünkü kardeşiyle biraz yalnız kalmak isteyebileceğini düşünmüştüm. Quinn'e beni arattı ve ben gelene kadar yemek yemeyi reddetti.

Dürüst olmak gerekirse, bir yemekteki en az eksantrik kadın olmak güzeldi. O sabah Giavanni'ye **g e l e n** ikinci kişi bendim. Shelly zaten oradaydı ve tezgâhta strafor bardaklardan bir kule inşa ediyordu ama çoğu insanın yapacağı şekilde değil. Bardakları üst üste dizmiyordu. Daha ziyade, onları şeritler halinde kesmiş ve yarıklar eklemişti ve onları Lincoln kütükleriyle inşa eder gibi kullanıyordu. Bardakları tasarım öğeleri için dairesel porsiyonlar.

Her zamanki gibi kahvaltı sırası kapının dışındaydı ve yine her zamanki gibi sırayı atlayarak yakında baldızım olacak kişinin yanında *ayrılmış* bir tabureye *oturdum*.

Kahverengi kargo pantolonu ve büyük tahta düğmeleri olan çok kalın kahverengi yün bir kazak giymişti. Başında, kendi aklı varmış gibi görünen uzun kahverengi saçlarını zar zor örten yeşil bir polar şapka vardı. Quinn'inkiyle aynı tonda olan mavi gözleri ben yerimi aldığım da bana kaydı ve sonra tekrar kulesine döndü. Daha yakından incelendiğinde, bir kuleden çok karmaşık bir kapıya benziyordu.

"Nişanlanmışsın," dedi. Bir kadın için normalden daha derin olan sesinde biraz eğlence vardı.

Başımı salladım, yüzünün keskin açılarını inceledim. Fiziksel olarak Quinn'in kadın versiyonuna benziyordu ama kasları yoktu. Kesinlikle fitti - muhtemelen hayvanlara bakmak, metal kaynak yapmak ve araba tamir etmek için harcadığı fiziksel emekten dolayı - ama zayıftı, söğüt gibiydi ve benden iki santim daha uzundu.

Teğet geçecek olursam, güzel olmadığını fark ettim -tıpkı Quinn'in asla güzel bir kadın olamayacağı gibi- ama onda çarpıcı, güzel bir şeyler vardı. Bir kadın şahini gibiydi. En azından ben güzel olduğunu düşünüyordum.

Çok küçük bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Zamanı gelmişti. Düğün ne zaman?"

"14 Haziran'da."

Genellikle insanlara düğün tarihini söylediğimde, bir yıl birkaç ay sonraki 14 Haziran'ı kastettiğimi sanırlardı. Üç aydan daha kısa bir süre kala 14 Haziran olduğunu açıkladığımda ise hep şaşkınlıkla karşılık verirlerdi.

Shelly de şaşkınlıkla karşılık verdi, bakışları benimkine kaydı ve onu tuttu. "Üç ay mı? Bu kadar uzun mu? Neden bekliyorsun?"

Onun tipik alışılmadık tepkisine gülümsedim. "Büyük bir düğün için ısrar ettim." "Bunu neden yapmak istedin?"

"Çünkü Quinn ve ben çok iyi anlaşıyoruz. Yemin etmeden önce biraz acı çekmemizin iyi bir fikir olacağını düşündüm."

Bana şöyle bir baktı, ifadesi düzdü, sonra homurdandı. "Çok tuhafsin. Sana krep söyledim."

"Teşekkürler. Ne inşa ediyorsun?"

"Bilmiyorum." Ellerini tezgâha bıraktı ve strafordan yaptığı şey e kaşlarını çatı. "Bir çeşit kapı sanırım."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Bana Londra'daki Victoria ve Albert müzesine gittiğimde gördüğüm bir kapıyı hatırlattı. Hoşuma gitti."

"Hey."

Quinn'in sesiyle ikimiz de başımızı kaldırdık ve ben ona otomatik bir gülümseme gönderdim, o da bana karşılık verdi. Gözlerindeki o yumuşaklığı, o hülyalı niteliği genellikle rahatsız edici bulurdum. Ancak bugün, bu ifadeyi birkaç gün görmedikten sonra, kaşınan, rahatsız edici, aşırı aktif hayal gücüm için serin, yatıştırıcı bir merhem gibi geldi.

Quinn kaskını tezgâhın üzerine koydu ve eldivenli eliyle çenemi kavrayarak beni öptü. Bulunduğumuz ortam için sosyal olarak kabul edilebilir bir öpücüktü ama yine de daha fazlasını istemekten kendimi alamadım.

Gözlerini benden ayırmadı, yüzünde nazık bir gülümseme vardı, sonra dikkatini kız kardeşine çevirdi.

"Hey, Shelly. Güzel kapı."

"Teşekkürler. Ben de beğendim. Sanırım bunu gerçekten inşa edeceğim ve size düğün hediyesi olarak vereceğim."

Quinn kaşlarını çattı -sadece hafif bir kaş çatma- ve bana baktı. "Ona çoktan söyledin mi?"

"Hayır...."

"Ona bir kez baktım ve tahmin ettim. Bana büyük bir haber vermeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu." Shelly bana geniş bir gülümseme verdi ve bu ifade yüzünde yersiz görünüyordu. Bir an için sanki bir köpekmişim gibi saçlarımı şefkatle okşayacağını sandım.

"Ah...." Quinn başıyla onayladı ve yanımdaki tabureye oturdu.

Bacakları kalçasından dizine kadar benimkilere değiyordu. Günlerdir bu kadar yakın olmamıştık. Quinn gibi güzel kokuyordu. Yalnız olsaydık ona saldırabilirdim.

"Yolculuk nasıldı?" Sorusunu Shelly'ye yöneltirken her zamanki garsonumuz Viki'ye işaret etti.

"İyiydi."

"Bu gece kalacak mısın?"

"Hayır."

"Şimdiden sipariş verdin mi?"

"Sadece Janie ve benim için. Bizimle birlikte krep mi yiyeceksin yoksa yumurta beyazı omlet saçmalığına mı devam edeceksin bilemedim." Shelly bunu kötü niyetle söylememişti. Aslında, onun için neredeyse şefkatliydi.

Viki yaklaştı, hepimize tek kaşını salladı, sonra gözlerini Quinn'e dikti. "Ne olacak yakışıklı? Her zamankinden mi?"

"Janie ile aynı şeyi alacağım. Yaban mersinli krep, değil mi?"

Viki başıyla onayladı, not defterine bir şeyler karaladı, fincanlarımıza kahve doldurdu ve gitti.

Tüm nişan konuşmalarının bittiğini düşündüm ve konuyu Shelly'nin atlarına çevirmek üzereydim. Ama "Onlara söyleyecek misin?" diye sorarak beni -muhtemelen ikimizi de- şaşırttı.

Quinn kaskatı kesildi. Bacaklarımızın birbirine değdiği yerde ondaki değişikliği hissettim. Sonra kahvesini her zamankinden daha yavaş yudumlayarak oyalanmasını izledim. Sonunda, cevap vermekten kaçınmanın başka bir yolu olmadığından, "Kime?" diye sordu.

"Annem ve babam. Onlara Janie'den bahsedecek misin?"

Anneleri ile yaptığım konuşmadan onları haberdar etmek için ağzımı açtım ama Quinn ben daha fırsat bulamadan konuştu. "Evet."

"Yapma." Shelly başını salladı, ifadesi sertti. "Onlara söyleme."

"Neden söylemeyeyim?" İkisini aynı anda izleyebilmek için koltuğumda geriye yaslanarak ağzımdan kaçırıldım. "Neden onlara söylemeyeyim?"

Shelly cevap verirken bana bakmadı, buz gibi bakışları Quinn'in profilini delip geçti. "Bilmeyi hak etmiyorlar."

Quinn'in omuzları derin bir iç çekişle kalkıp indi, ama sırtı dikleşti. "Bu işin peşini bırakmalısın Shell. Des, cenaze... çok uzun zaman önceydi."

Yüz ifadesi karardı, tedirginleşti. "Seni evlatlıktan reddettiler Quinn, kardeşimizin cenazesinde. Sana gitmeni söylediler, seni aileden kovdular, onlar için ölü olduğunu söylediler. Janie'yi o insanlarla paylaşmayı neden düşündün ki?"

Shelly'nin sözleri beni irkiltti ve zihnimde Quinn'in acı çektiği görüntüler canlanırken kalbim Quinn için acıdı. Yirmi bir ya da yirmi iki yaşından büyük olmayan Quinn, kardeşinin cenazesinden kovulmuştu; sevdiği bir kardeş; ölümünden sorumlu hissettiği bir kardeş.

Shelly'nin sözlerini telefonda konuştuğum kadınla bağdaştırmaya çalıştım; lisede hesap öğretene, en sevdiğim tatlının ne olduğunu öğrenmek isteyen ve mümkün olan en kısa sürede bir akşam yemeği planlamamız için ısrar eden kadınla. Telefonda kendisine Katherine diye hitap etmemi isteyen kadın.

Quinn'in gözleri önce benimkilere, sonra da kahve fincanına kaydı. "Bu Janie'ye bağlı."

İkisini de inceledim, kendimden dehşete düşmüştüm, Quinn'e neden uzun süreli ilişkisini çevreleyen koşulları sormayı hiç düşünmediğimi merak ediyordum.

Şimdiye kadar ailesinden ayrılmamıştı. Ona sarılmak, boynundan öpmek ve onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istedim.

Ben de öyle yaptım.

Kollarım gövdesine dolandığında yine kaskatı kesildi ama boynuna birkaç hızlı öpücük kondurup kulağına fısıldadığımda rahatladı: "Seni seviyorum Quinn Sullivan. Benim için çok değerlisin ve seni her zaman seveceğim. Ve eğer senden önce ölürsem, sana musallat olmayı planlıyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri hüzünlü ama sıcaktı ve benden hızlı bir öpücük daha çaldı. "Aynen," dedi.

Bakışlarını yakaladım ve "Belki çömlek yapmayı öğrenirsin, böylece ölümünden sonra çarkı birlikte kullanarak şehvetli, mistik bir sevgi gösterisi yapabiliriz" diye önerdim.

"Olmuş bil." dediğinde sırtarak ve daha az melankolik bir yüz ifadesiyle ödüllendirildim.

Quinn'e annesiyle yaptığım konuşmayı anlatmak için Shelly tuvaleti kullanana kadar bekledim. Shelly'nin konuşması genellikle on beş dakika ya da daha uzun sürerdi, bu bana tuhaf gelmişti. Orada ne yaptığını merak ediyordum. Büyük bir gizem gibi hissediyordum. Ona bunu hiç sormamıştım.

Üçümüzün de yemek parasını tezgâha bırakıp çıktı, "Şapkama göz kulak olur musun Janie? Onu burada bırakacağım."

Başımı salladım. "Şapkan benimle güvende."

"Biliyorum." Dedi, sonra döndü ve uzaklaştı.

Gidişini izledim ve sonra elimi Quinn'in kolunun altından dirseğinin kırımına doğru kaydırdım. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Dün gece sana söyleyecektim ama eve çok geç geldin. Sonra bu sabah söyleyecektim ama sen erken çıktın."

"Ne oldu?" diye sordu, eve geç gelmesine ya da erken gitmesine değinmeden.

Şimdilik ikisini de görmezden gelmeye ve sadede gelmeye karar verdim. "Dün annenle konuştum."

Yüzü tamamen karardı ve gözlerinin arkasında bir şey kapandı. Bir süre sonra, "Anlıyorum" dedi.

"İyi miydi? Olduğunu sanıyordum, çünkü Çarşamba günü sen ve ben bunu tartıştık ve sen 'iyi' dedin, ben de 'evet, sorun değil' anlamına geldiğini düşündüm."

"Evet. Sorun değil. Bunu yapacağını söylemiştin."

Nefesimi bıraktım ve onu inceledim; hala gözlerinde bir ifade ya da sesinde bir tonlama yoktu. Bir robot da olabilirdi.

"Ne hakkında konuştuğumuzu bilmek ister misin?"

Omuz silkti, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi.

"Eğer konuyla ilgiliyse." "Alakalı mı?"

"Bilmem gerekiyorsa."

"Bana onun matematik öğretmeni olduğunu hiç söylemedin. Kalkülüs öğretiyor." Sadece bir kez başını salladı. "Bu doğru."

"Quinn..." Ağzımı yana doğru büküm, kaşlarım aşağı doğru çekildi ve yüzünde tam bir kararsızlıktan başka bir şey aradım. "Annenle bir akşam yemeği planladık; bugünden iki hafta sonra gibi görünüyor. Sorun olur mu?"

Gözleri sağıma, arkamdaki duvara kaydı. "Bu iyi olur. Boston'da kontrol etmem gereken bazı projeler var."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, duygudan tamamen yoksundu, sonra iki elimle elini tuttum ve kucağıma çektim. Yüzü soğuk olsa da eli sıcaktı.

"Bunu yapmak zorunda değiliz, biliyorsun. Cenazeyi fark etmedim; Des'i, sana söylediklerini anlamadım. Sadece iptal edebilir ve ona hata yaptığımı söyleyebilirdim."

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve sanki her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi sık sık kullandığı o yöntemle yüzümde gezindi. "Sorun değil. Bunu yapmalıyız."

Ona başka bir çıkış, en azından erteleme önerisinde bulunmak üzereydim ki, tuttuğum elini kullanarak beni öne doğru çekti ve bir öpücük verdi. Bu öpücük, geldiğinde bana verdiğinden daha az uygun bir öpücüktü. Elini benimkinden çekti, iki eliyle kalçalarımı kavradı ve bacaklarının arasında durana kadar beni öne doğru çekti.

Giavanni's Pancake House'un tezgâhının önünde, sanki açlıktan ölüyormuş gibi ağzı benimkini yuttu. Açlıktan ölmediğini biliyordum çünkü kendi kreplerinin hepsini, benimkilerin de yarısını yemişti.

Yemeğini bitirdiğinde, ikimiz de zorlukla nefes alıyorduk, yüzümü omzuna sakladım ve onu kollarımla sardım.

"Bu gerçekten çok güzeldi," dedim. Sesim biraz titrek çıkıyordu. Hoştan da öteydi. Bu gerekliydi. Neredeyse hiç dokunmadığım bir haftadan sonra, ahlaki bir zorunluluk gibi hissettirdi.

Boğazını temizledi ama cevap vermedi. Parmaklarının kalçalarımın girdiğini hissettim.

"Beni baştan çıkarmayacağını söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım boynuna doğru.

"Seni baştan çıkarmak gibi bir planım olmadığını söylemiştim." "Ama şimdi var mı?"

"Hayır."

"Peki neydi o?" "Sadece bir öpücük."

Bir kahkaha attım. "Bu sadece bir öpücük değildi." "Değil miydi?"

"Hayır. Büyük, sıcak, ıslak bir öpücüktü, bolca dil vardı. Sanırım biraz elleme bile vardı. Eğer yargıçlar orada olsaydı, bunun bir baştan çıkarma girişimi olduğuna karar verirlerdi."

"Peki bir baştan çıkarma yargıcı nereden kiralanır?"

"Pekala," sağa doğru baktım ve bir kamyonun lojistiğini düşündüm. *baştan çıkarma yargıcı*; "Merkezi bir otorite olduğunu sanmıyorum ama-"

Quinn başını salladı, hareketleriyle sözümü kesti ve beni nazikçe bir adım öteye itti. Beni tabureme yönlendirdi. Gözleri temkinliydi ama kesinlikle kötücül bir zevke benzeyen bir şeyle kaynıyordu.

Sırıtarak bir elini bacağıma, diğer kolunu da yanımdaki tezgâha koydu. Kulağıma yaklaşarak, fısıltısı tüylerimi diken diken ederek, "Evlendiğimizde sana *sadece bir öpücük* ile büyük, sıcak, ıslak bir öpücük arasındaki farkı göstereceğim... bol dilli." diye fısıldadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki iki hafta boyunca banyoda çok zaman geçirdim.

Aslında, kişisel dizüstü bilgisayarımı lavabonun altındaki dolapta saklamaya başladım ve Quinn dairede sadece boxer'ıyla dolaştığında, banyoya gidip Lyme hastalığı ve Madagaskar'daki vanilya çiçeklerinin tozlaşması hakkında bir şeyler okudum.

Beni baştan çıkarmak gibi bir planı olmadığı konusundaki ısrarına güveniyordum. Sorun şuydu ki onun sadece varlığı bile vücudumun seks açlığı çeken bir seks düşkünü gibi tepki vermesi için yeterliydi.

Var olmak dışında, bana karşı oldukça yumuşak davranıyordu. Ya da belki de yapmıyordu.

Bunu söylemek zordu.

Baştan çıkarma girişimlerinde bulunmadığı gerçeği hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Aslına bakarsanız, hiç yaklaşmaması açık teşebbüslerinden daha kötü olabilirdi.

Her gün öpüşüyorduk ama asla çok uzun süre ve çok derinden değil.

-Ve yatarken pijama giymeye başladık, oysa daha önce çıplak uyurduk.

Ben atlet ve şort giyiyordum.

O ise siyah tişörtler ve Hanes marka ipli pamuklu pantolonlar giyiyordu. Etiketini kontrol ettiğim için Hanes marka olduğunu biliyordum. Etiketini neden kontrol ettiğimi bilmiyorum; belki de onun pijamaları bana düşmanım gibi geldiği içindir. Ne olursa olsun, servet dağılımı eğrisinin en üst noktası olan yüzde sıfır beşlik dilimde yer aldığı için basit pijama seçimi beni biraz şaşırtmıştı.

Kuşkusuz, Hanes giyim şirketine karşı bir ölçüde kin duymaya başladım. Çıplaklığını kaybetmesi bir rezaletti ve bir yanımda -tamamen mantıksız, suçlanacak birine ihtiyaç duyan yanımda- onları sorumlu tutuyordum.

Ayrıca genel olarak bana daha az dokunuyordu. Daha az sarılıyor, daha az tesadüfi okşuyor, yatakta daha fazla kucaklaşmıyor ya da kaşıklaşmıyordu.

Büyük düğünün *bir* başka yan ürünü de düğünden *başka* bir şey konuşmuyor gibi görünmemizdi. Elbette, işte iş hakkında konuşuyorduk. Evde ise eğretili otları, mezeler ve kurdeleler hakkında konuştuk.

Kurdeleler!

Quinn'den önce, ilgi çekici bir sohbetin olmaması beni pek etkilemezdi.

Ama Şimdi, rastgele bilgilerimi onunla paylaşmaya, bana sorular sormasına, bilginin daha geniş sonuçlarını ve gelecekteki durumlara ve verilerin yorumlanmasına nasıl uygulanabileceğini tartışmaya alışmıştım.

Belki de Quinn'den yoksun olduğum kadar seksten yoksun değildim ve kaliteli Quinn zamanı -ya da Quinnime, yani Quinn + zaman- eksikliği kafamı karıştırıyordu.

İddiaya girdikten sonra ilk iki hafta berbat geçti. Sık sık konuşuyorduk ama kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım.

Marie bir gün durup dururken beni aradı ve ihtiyaım olan her şey için yardım teklif etti. Gerçekten de çok yardımcı oldu. Bir sanatçı olarak renk ve tasarım konusunda bende olmayan bir göze sahipti. Neredeyse orta süsleri, pasta süsleri ve sandalye örtüleri hakkında fikir sahibi olmamı sağlayacaktı.

Chicago bölgesindeki satıcıların bir listesini çıkardım ve fotoğrafılara, kameramanlara, yemek şirketlerine, mekanlara, caz dörtlüsüne, DJ'lere ve havai fişek gösterisi profesyonellerine mesajlar bıraktım.

Ne yazık ki kötü haberler hemen gelmeye başladı.

Babam ziyaretin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Başka planlarını aksatmadığı sürece düğüne gelmeyi düşünebileceğini söyledi. Bu cesaret kırııcıydı ama sürpriz değildi. Ayrıca, ablam June'un son mahkumiyetinden dolayı kefaletle serbest bırakılmasından beri onunla konuşmadığını söyledi. Benim gibi o da nerede olduğunu ya da ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Babam... Tanrım, onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kötü bir adam değildi.

Gerçekten, çocukluğumu annem açısından düşünüyorum. Onun babamın ya da bizim hayatımızın odak noktası olmadığı bir zaman hiç olmadı. Ölmeden önce ve öldükten sonra, o alfa ve omega, zeta ve tri-delta idi.

Aslında tam anlamıyla bir  deltaydı. Babamla tanıştığında kız ğrenci birliğindeydi ve babam mtevezası bir makine mühendisliği öğrencisiydi. En büyük kız kardeşim June ve en kk kız kardeşim Jem'in ikisinin de babasının farklı olduğuna oldukça eminim. Ayrıca babamın anonim, bilinmeyen bir sperm donörü olma ihtimali de yüksek.

Ne olursa olsun, babam annemi asla geri çevirmedi. Kreş cretimizi dedi, bizi her gün bıraktı ve aldı. Geceleri bizi yatırmamış ya da kabus gördüğümüzde bizi sakinleştirmeye çalışmamış olabilir ama başımızın üstünde bir çatı ve ağzımıza yemek koydu.

Hafta sonlarını annemin hapçı ve aynı zamanda eski bir güzellik kraliçesi olan annesiyle ge irmedi imiz zamanlarda mahallede ko turup dururduk.

Şimdi babamla olan ili kim onun bana gönderdiği e-postalardan oluşuyor, çoğunlukla  aka ya da zincirleme posta ya da her ikisi, Kime: satırında elli başka kişiyle birlikte. Her yıl onu birkaç kez aradı ımda, önce kim olduğuma  a ırıyor. Sonra da neden aradı ım konusunda kafası karışıyor.

Dolayısıyla onu aramam da bu doğrultuda gerçekleşti.

D   nle ilgili bir diğer kötü haber ise Chicago'daki neredeyse her yerin çoktan rezerve edilmiş olmasıydı; listeleri üçüncü, altıncı ve onuncu tercihlerime kaydırmak zorunda kaldım. Bu son derece stresliydi -ki sonuç olarak tatmin ediciydi- ve Quinn'le birlikte etkinliğin anlamlı bir parçasını güvence altına alamadı ım için yakınarak epey bir zaman geçirdim.

Daha da kötüsü, davetiyeleri g nderemedim çünkü resepsiyon yerini kesinle tirememi tim. Bu da davetiyeler için iki gün ya da daha kısa sürede teslim edebilecek bir matbaa bulmam gerektiği anlamına geliyordu ki bu da imkansızdı.

Bu nedenle, Sandra bekarlı a veda partimle ilgili tüm faaliyetleri üstlenmek için ısrar ettiğinde, hemen pes ettim ve bunu yapmasına izin verdim. Daha sonra bunu hemen unuttum, bana ne yapacağımı, nereye gidece imi ve ne zaman orada olaca ımı söyleyecek kadar otoriter olduğunu düşündüm.

Ayrıca, Quinn'in ailesi hakkında ne hissedece imden emin değildim. Onu ziyarete zorladı ım için büyük bir suçluluk hissediyordum. Zihnim suçluluk hissetmekten ho lanmıyordu, bu yüzden daha az rahatsız edici konulara, örneğin her geri dönüşüm numarasına hangi plastik sınıfının karşılık geldiği gibi konulara yöneldi.

Katherine telefon konu malarımız sırasında sevimli, nazik ve hatta komik olmaya devam etti. Quinn'in babası ve kardeşinin ada ı olan Desmond Sr.    nc  g r   memize katılarak beni  a ırttı. Katherine ve ben 1 numara ile gösterilen plastikler (PET-Polietilen Tereftalat) ile 2 numara ile gösterilen plastikler (HDPE-Yüksek Yoğunluklu Polietilen) arasındaki farkı tartışırken neredeyse hiçbir şey söylemedi.

Ama sonra, g r   menin en sonunda, Quinn'inkine ürkütücü derecede benzeyen bir sesle, ama çok daha kalın bir Boston aksanıyla, "Cumartesi günü sizi görmeyi gerçekten dört gözle bekliyoruz" dedi.

Sersemlemi , kafam karı mı  ve belki de ba lattı ım şeyden biraz bunalmı  hissederek telefonu kapattım.

Boston'a yapacağımız yolculuk için her şey ayarlanmış ve planlanmıştı. Ancak zaman yaklaştıkça, ailesiyle tanışma ısrarımın hayatımda ikircikli olmayan ebeveyn figürleri -özellikle de bir anne figürü- istememle mi yoksa gerçekten Quinn için en iyisini istememle mi ilgili olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Dikkat dağınıklığının ve fiziksel-ve-entelektüel-intimacy-Quinn-açlığı-beyin-bozukluğu-hastalığının işaretleri Boston'a gitmemizden sadece birkaç gün önce örgü gecesinde ortaya çıktı.

Hepimiz teknik olarak Elizabeth'le paylaştığım dairede toplanmıştık ama o henüz gelmemişti.

Oldukça iyi idare ettiğimi düşünüyordum. Hatta herkes için margarita bile yapmışım ve iyi margaritaydı. Limoncello ve agave nektarı ilavesini takdir ettim.

Marie düğün planlarını tartışıyor ve bir mekân ayarlayamadığımızdan yakınıyordu.

"Quinn yardım edemez mi?" Sandra, "Bütün o havalı yerlerin güvenliğini sağlıyor, seni kurtardığı kulüp gibi." diye sordu.

Üzerimdeki Wonder Woman önlüğünün kırıxıklıklarını düzeltiltim. "Ondan bunu yapmasını istemek istemedim."

"Neden istemeyesin ki? Bu onun da düğünü," dedi Fiona ve margaritasını yudumladı. "Ondan yardım etmesini istemelisin. Erkekler yardım etmeyi sever."

Çiçek aranjmanları ya da ana yemek seçenekleri hakkında ona her fikir sorduğumda gözlerinin nasıl kaydığını düşündüm. Nişanlanmamızın üzerinden sadece üç hafta geçmişti ve onunla düğün hakkında yapmamız gereken her tartışmadan korkuyordum.

İçimi çektim. "Bilmiyorum...."

"Yapabilirsin Janie!" Sandra Kat'in içkisinin bir kısmını yutmadan önce bağırdı. Kat'in dikkati dağılmıştı ama ben fark ettim. "Bu taraftan başla, beni izle, ben senmişim gibi davran." Boğazını temizledi ve kirpiklerini kırptırdı. "Oh, Quinn, varoluşsal olarak flubbered'im."

Ashley araya girerek, "Flubbered'in bir kelime olduğunu sanmıyorum," dedi. "Evet, öyle. Telaşlı ve şaşkın."

"Şaşkına dönmüş olmaz mıydı?"

"Şşş, kafamı karıştırıyorsun." Sandra Ashley'in müdahalesine kaşlarını çattı ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Birbirinize ne diyorsunuz? Evcil hayvan isimleriniz neler? Canım? Turtledove? Thor? Kalbimin Herr Yakışıklısı? Labiamın kertenkelesi? Klitorisimin Kaptanı?"

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ama işe yaramadı. Hepimiz bir kahkaha patlattık.

"Labiamın kertenkelesi mi? Ne oluyor be?" Kat kıkırdadı ve içkisine uzandı. Yine de, suçlunun Sandra olması bir yana, üçte birinin bile bittiğini fark etmemişti.

"Bilirsin işte, kertenkeleler ve dillerini oynatmaları." Sandra odaya göz gezdirdi. "Bence bu hoş bir sevgi ifadesi."

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, ona öyle demiyorum. Nadiren ve sadece ruh halindeki bir değişikliği göstermek için kullandığım Sör McHotpants dışında ona taktığım bir isim yok."

Sandra kaşlarını çattı. "Yatakta bile mi? İkiniz sevişirken bile mi? *Bebekken* bile mi?"

Emin olmak için fiziksel yakınlık yaşadığımız zamanları düşündüm. "Hayır. Seks sırasında pek konuşmayız."

Sandra'nın ağzı açık kaldı. "Seks sırasında konuşmuyor musunuz? Açık saçık konuşmaz mısınız? Yani, hiç mi?"

Başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz. Öncesinde, ön sevişme sırasında, uyarılma veya dayanıklılıkla ilgili birkaç ilginç ve ilgili çalışmadan alıntı yapabilirim. Ama eylem sırasında ikimiz de çoğunlukla sessiziz." Üst dudağımı kemirdim. "Bazen *hareket et* ya da *eğil* diyor ya da vücudumu yerleştirmemle ilgili başka bir talimat veriyor, ama hiçbirisi bir sevgi sözcüğü gibi değil. Son zamanlarda, biz eylemdeyken bana ne söylemem gerektiğini söyledi, daha doğrusu isteklerde bulundu."

"Ne gibi?" Sandra şaşkın görünüyordu. "Edepsiz istekler gibi mi? 'Koca sikimi ne kadar istediğini söyle....' gibi."

"Sandra! Sanırım hepimiz ne demek istediğini anladık." Fiona Sandra ile bakıştıktan sonra konuşmadan önce bana baktı. "Onun sorularına cevap vermek zorunda değilsin Janie."

"Hayır, sorun değil. Quinn 'Beni sevdiğini söyle' gibi şeyler söyledi."

"Ah... bu çok tatlı." Fiona bana onaylayarak gülümsedi. "Bu edepsiz bir konuşma değil, güzel bir yatak odası konuşması."

"Teşekkürler." Ben de gülümsemesine karşılık verdim. "Sınırlı deneyimim var, bu yüzden dürüst olmak gerekirse neyin normal kabul edildiğinden emin değilim. Bu konuşma aslında oldukça faydalı ve -eğer hepiniz konu hakkında rahatsanız- normal, iyi ayarlanmış yetişkinler arasında yatak odasında ne tür şeyler söylendiğine dair veri toplamamı sağlayacak."

"Benim için sakıncası yok," diye söze karıştı Ashley. "Yatak odasında edepsiz konuşmalarla bir noktaya kadar sorunum yok. Örneğin," örgülerini dizlerinin üzerine koyarak yukarı doğru baktı ve doğru anıyı bulmak için Fiona'nın arkasındaki kitaplığı araştırıyor gibiydi. "Bir keresinde, üniversitedeyken, erkek arkadaşım ben... şey, bilirsin işte, fellatiating yaparken bana fahişe demeye başlamıştı."

"Zamparalık mı?" Sandra şaşkın bir yüz ifadesi takındı.

"Oral seks yapma sanatı," diye açıkladı Ashley.

"Ah... devam et."

"Ve bu beni tamamen kapattı. Bu tür şeylerde kızın davet etmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanki, 'Bana orospu de!' diyen ben olmalıyım, yoksa aşağılayıcı hissettiriyor."

"Katılıyorum." Sandra başını salladı. "Yani, mallarımın tadını çıkaran bir erkeğe asla 'Sen bir sürtüksün!' demem. Değil mi? Bu doğru değil."

"İnsanlar seks sırasında edepsiz konuşma olarak kabul edilen başka neler söyler?" diye sordum. "Birbirlerine isim takmak dışında yani." Bir kâğıt parçası çıkarıp not almamı çok tuhaf bulup bulmayacaklarını merak ediyordum.

Hepsi soruyu düşünürken bir duraklama oldu.

Şaşırtıcı bir şekilde ilk yanıt veren Marie oldu. "Benim de fazla deneyimim yok. Ama David'den önce birlikte olduğum adam bana sürekli yaptığı şeyi sevip sevmediğimi soruyordu, ama gerçekten bilmek istiyormuş gibi değil

-bir anket değil- daha çok," durakladı, sonra bir erkeği taklit etmek için sesini alçalttı, "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Bunu yapmam hoşuna gidiyor, değil mi? Her zaman istiyorsun, değil mi?"

"Hmm...." Sandra düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bunu yapan bir adamla birlikteydim. Ereksiyonu sürdürmek için çok fazla övgüye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, bu yüzden 'Evet! Evet!' demenin iyi bir fikir olduğunu çabucak anladım. Tanrım, evet! Durma!" Hepimiz Sandra'nın tiyatrosuna biraz kıkırdadık ve Fiona gülümseyen gözlerini bana çevirdi.

"Yatak odasında açık saçık konuşmak eğlenceli olabilir, özellikle de sevdiğiniz ve sizi seven biriyle birlikteyseniz. Garip görünmekten ya da onu soğutmaktan korkmayın. İnanın bana, söylediğiniz ya da yaptığınız her şey Bencil olmadığı ve *her* ikinize de zevk verdiği sürece iyidir." "Şu haline bak,

Bayan Seks Terapisti." Marie Fiona'ya göz kırptı. "Sen ve Greg çok tatlı bir çift; tabii ki siz her şeyi çözmüşsünüzdür."

Fiona dikkatini devam etmekte olan çalışmasına çevirdi. "Hiç kimse *her şeyi* çözdim."

"Şu margaritadan biraz daha yapma şansın var mı?" Ashley boş bardağının üzerinden bana gülümsedi. "Harikalar, Janie."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Örgü örmeyen tek kişi bendim; bu yüzden barmen olmak hoşuma gidiyordu. "Sorun değil. Hemen döneceğim."

Dikkatim dağılmış bir şekilde, bu bilgiyi özümseyerek mutfağa geri döndüm ve başka bir parti karıştırmaya başladım.

Quinn'in benim için bir evcil hayvan ismi olmasını istediğime karar verdim. Oturma odasından gelen bazı sesler duydum ama bu fikre kendimi kaptırdığım için sadece çevresel olarak duyabildim. Birdenbire kendimi çok önemli hissettim ve olasılıkları sıralamaya, sonra da reddetmeye başladım.

Mutfaktan çıktığımda hâlâ farklı sevgi sözcükleri için tercihlerimi sayıyor ve değerlendiriyordum ve bu kargaşanın Elizabeth'in gelişi olduğunu fark ettim. Onu gördüğümde gülümsedim, çünkü onu özlemiştim ve dünyadaki en sevdiğim insanlardan biriydi - kesinlikle ilk üçteydi.

Elimdeki margaritalardan birini kaldırdım. "Margarita ister misin? Limoncello ve Petron ile yapıyorum."

"Evet. Margarita alacağım." Gülümsememe karşılık verdi. Onu gülümserken görmek güzeldi. Genelde, en azından ben onu gördüğümde, yorgunluktan yarı uyur vaziyette dolaşırdı.

En iyi arkadaşım olmasına rağmen ondan asla düğüne yardım etmesini istemezdim. Aslında, haftalar önce teklif ettiğinde ona kesinlikle yapmamasını söylemiştim.

Asla yeterince uyumazdı, hastanede sürekli fazladan vardiya alırdı. Sadece stres yaratmak için planladığım düğünümü yardım etmesi söz konusu bile olamazdı. Daha fazla strese ihtiyacı yoktu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Tamam, iki tane daha geliyor." Başımı sallayarak bir bardağı Ashley'e, diğerini de Sandra'ya uzattım. Bunun Sandra'nın Kat'in içkisinden daha fazla yudum almasını engelleyeceğini umuyordum.

İçkilerimi karıştırmaya devam ettiğim için mutluydum çünkü bu bana sevgi sözcüklerini düşünmek için daha fazla zaman veriyordu. Açıkçası, kulağa ürkütücü gelmeyen ya da yakından incelendiğinde uygunsuz çağrışımlar yapmayan pek fazla şey düşünemiyordum. Benim sorunum, her zamanki gibi, en önemsiz şeyleri çok yakından incelemem, en önemli şeyleri ise hiç incelemememdi.

Mutfaktan tekrar çıktığımda, hanımlar Elizabeth'in hastane şakalarından birini ve verdiği kötü kararın sonuçlarını tartışıyorlardı

yapıyor. Şakalarının komik olduğunu düşünmüştüm ama büyük olasılıkla diğerlerini uzak tutmanın bir yoluydu.

Tam da köpek cinslerinin potansiyel sevgi sözcükleri olabileceği ihtimali üzerine kafa yorarken biri kırıksıklıklardan bahsetti.

Bu nedenle gönüllü olarak "Pug ve Shar Pei gibi bazı köpek cinslerinin kırıksıklıkları vardır" demeyi uygun buldum. Margaritamı yudumladım ve kenarındaki fazla tuzu yaladım.

Bir an için kimse cevap vermedi ve Quinn'in bana sevgisinin ve bağlılığının bir işareti olarak Pug demesi fikrini reddettim.

"Janie, sol saha yeteneklerin çok etkileyici. Sen tanıdığım en etkileyici sol saha oyuncususun." Sandra bunu Kat'in içkisinden bir yudum daha alırken söyledi.

Kaşlarımı çattım. "Beyzbol pozisyonunu mu kastediyorsun?" Sandalyemde arkama yaslandım, sol saha oyunculuğunu ya da başka bir beyzbol pozisyonunu bir şekilde evcil hayvan ismine dönüştürebilir miyim diye merak ediyordum. "Ben hiç beyzbol oynamadım."

"Hayır, tatlım. Sol saha dışında bir şeyler söyleyen birinden bahsediyorum. Ne söyleyeceğini ya da beni nereye götüreceğini asla bilemem. Ben sadece bu yolculuğa eşlik ettiğim için mutluyum." Sandra bana bir öpücük kondurdu. Sevgisini açıkça göstermesi hoşuma gidiyordu. Sarılmayı çok severdi ve her zaman herkesin kendini iyi hissetmesini isterdi.

Konuşma devam ederken Sandra'nın bu dürtüsü hakkında düşündüm. Romantik biriydi ve evcil hayvan isimleri için iyi bir fikir kaynağı olabilirdi, özellikle de ödevi ciddiye almasını söylersem. Sandra, Kat'in margaritasını aşırıp yakalandığında, onu fikir almak için nasıl yalnız bırakacağımı düşünüyordum.

Kat'in öfkeli ifadesine karşılık "Sorun değil," dedim. "Biraz daha yapıp bir sürahi getireceğim." Ayağa kalktım ve Sandra'nın boş bardağına uzandım. "Ama Sandra açgözlü davrandığı için gelip bana yardım etmesi gerekiyor."

Sandra ayağa kalktı. "Peki. Bu adil bir ceza."

"Ben de geleceğim," diye gönüllü oldu Elizabeth ve el örgülerini bir top haline getirmeye başladı.

Kalbim hem battı hem de kalktı. Battı çünkü Elizabeth'in önünde Sandra'ya sevgi sözcüklerini sormazdım. Elizabeth muhtemelen Quinn'e onun otoriter eğilimlerine gönderme yapan bir şey dememi isteyecekti. Yine de yanımda olduğu için mutluydum çünkü çok sevimliydi ve yukarıda bahsettiğim en sevdiğim insanlardan biriydi.

"Bu mutfağa bayıldım." Sandra'nın arkamdan gelen sesi hüzünlüydü. "Burası yemek pişirmek için bir mutfak."

Ona baktım, etrafına nasıl özlemle baktığını gördüm ve tekila ile limon suyunu karıştırırken onayladığımı söyledim. "Bu mutfağı onaylıyorum. Bulaşık makinesinin lavaboya, buzdolabının da ocağa göre yerleştirilmesini beğendim. Sandra, biraz daha limon sıkmaya başlayabilir misin? Buzdolabının alt çekmecesindeler."

"Bunlar gerçekten güzel margaritalar, Janie. Aferin." Elizabeth bana parlak bir gülümseme verdi, bu da kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Birlikte neredeyse hiç vakit geçirmediğimiz için onu özlemiştim, özellikle de nişandan beri.

"Limoncello ve taze limon suyu sanırım. Ayrıca şeker yerine agave nektarı kullandım." Gerekli malzemeleri eklemeyi bitirdim. Kapağı yerine koyarak çalkaladım ve buzun kutunun içinde kayarken çıkardığı sesin tadını çıkardım.

Elizabeth, "Gelecek hafta Iowa'daki mezunlar toplantısına gittiğimizde bunları yapmalısın" dedi.

Ona baktım, hareketlerim durdu ve altımdaki zeminin eğildiğini hissettim. Be

n. Elizabeth'in lise toplantısı.

Tamamen unutmuştum.

Korkunç bir arkadaşım.

"Janie? İyi misin?"

"Tamamen unutmuşum. Buluşmanızı tamamen unutmuşum." I teneke kutuyu tezgâha indirdi. Elizabeth'in yüzünün düştüğünü fark ettiğimde kalbime bir kramp girmiş gibi hissettim.

"Başka planların mı vardı?"

Soruna bir çözüm bulmaya çalışarak onun ötesine baktım. "Bir yolunu bulacağım... Bir şeyler düşüneceğim."

Bir çözüm düşünmeye çalıştım. Quinn'in ailesiyle akşam yemeği Cumartesi günüydü. Aynı anda nasıl iki yerde olabileceğimi merak ettim. Belki Quinn'in ailesiyle akşam yemeğini Cumartesi sabah kahvaltısına çevirebilir, sonra da akşam Elizabeth'in buluşması için Iowa'ya uçabilirdim. Krep bile getirebilirdim. Elbette ideal olmazdı. Ama Quinn'in annesinin davetini iptal etmekten nefret ediyordum, özellikle de onunla ilk kez buluşacağım için.

Ayrıca Quinn'in bu konuda ne hissettiğinden hâlâ emin değildim. Onu bu konuda zorlamak istemedim; haddimi aşıp aşmadığımı bana söyleyeceğine güveniyordum.

Durumla ilgili her şey endişe verici ve stresliydi ve şimdi en iyi arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmışım.

"Ne planlar yaptın?" Sandra'nın sesi acil durum planımı yarıda kesti. "Belki ben yardımcı olabilirim?"

Sorunu açıklarken ses tonumdan umutsuzluğu uzak tutmaya çalıştım. "Biz Quinn ve ben Boston'a ailesini görmeye gitmeyi planlıyorduk. Ailesiyle tanışacaktım ama..." Elizabeth'e baktım ve yüz ifadesinin hâlâ üzgün olduğunu gördüm. "Sen ve ben bu seyahati çok uzun zaman önce planladığımız için buluşmayı tamamen unutmuşum."

"Kafam karıştı. Quinn'in ailesiyle arası açık değil mi? Onu evlatlıktan reddetmediler mi? Kardeşinin ölümünden ya da buna benzer bir saçmalıktan dolayı onu suçlamıyorlar mı?" Sandra yarısı karıştırılmış margaritalarla dolu kutuyu aldı ve sallamaya başladı.

Başımı salladım. "Evet, suçladılar. Hâlâ öyle mi emin değilim. Birkaç hafta önce annesini aradım ve kendimi tanıttım. Ona oğluyla evlendiğimi söyledim ve bir noktada ona torun vermeyi planladığımı açıkladım."

Sandra'nın elleri titremenin ortasında durdu. "Ne dedin?"

"Şey, ailesinden, annesinden ve babasından ayrı kalmasının onun kara kara düşünmesine bir ölçüde katkıda bulunduğunu biliyorum. Affedilmeleri karşılığında onlara torun verebileceğimi düşündüm."

Elizabeth anlayışla başını salladı ama Sandra sanki buruşuk bir pug'a dönüşmüşüm gibi bana baktı. Sessizlik uzadı. Elizabeth Sandra'nın hareketsizliğini fırsat bilerek elindeki kutuyu aldı ve içindekileri karıştırmaya devam etti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Sandra sonunda kekeleydi. "Çocukları kullanıyorsun-"

Başımı salladım ve açıklamaya çalıştım. "Hayır, çocukları kullanmıyorum. Nasıl olsa çocuklarımız olacak ve neden ailesini şimdi doğru kararı vermeye ikna etmek için bu gelecekteki çocuklar fikrini kullanmayalım diye düşündüm."

Sandra boğulur gibi bir ses çıkardı ve mutfak tezgahına yaslandı. "Çocukları kullanmayacaksın, değil mi? Sonra mı? Doğduklarında? Ailesini yönlendirmeyeceksin...."

"Hayır. Kesinlikle hayır." Bu düşünce beni dehşete düşürdü. "Bunu asla yapmam. Ben sadece anne ve babasının ona bir şans vermesini istiyorum. Sadece çaba göstermelerini istiyorum. O çok... O çok...."

"Huysuz mu?" Elizabeth dedi ve margaritayı Sandra'nın bardağına doldurdu.

Elizabeth'in Quinn hakkındaki yanlış değerlendirmesine kaşlarını çatıttım. "Hayır, huysuz değil. Hassas biri. Bunu pek çok insana göstermez...."

Homurdandı. "Yani bunu sadece sana gösteriyor."

Konuyu tartışmak istemediğim için yorumunu görmezden geldim ve Sandra'ya durumu açıklamaya devam ettim. Sanırım bir yanım ailesiyle ilgili müdahalelerimi ve zorlamalarımı haklı çıkarmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Ama öyle. Ve ailesini özleyiyor. Ve onlar onun ailesi. Ben de onlarla tanışmak istiyorum. Benim hiç annem olmadı, gerçekten olmadı ve onun annesi de harika birine benziyor, oğlunu evlatlıktan reddetmesi dışında. Benim çocuklarımın neden büyükanne ve büyükbabaları olmasın ki?"

Elizabeth beni biraz şaşırtarak şöyle dedi: "Öyle olmalı. Bu kararında seni tamamen destekliyorum."

"Teşekkür ederim, Elizabeth. Desteğinin anlamı çok büyük."

Sandra hâlâ kaşlarını çatmış, durumu düşünüyor gibiydi ki, "Peki ya yeniden birleşme?" diye sordu. Bu insanları ziyaret etmeyi kabul ettirmek senin için çok zor olmuştur, değil mi?"

Dikkatim Sandra'dan Elizabeth'e kaymıştı ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Aynı anda hem Boston'da hem de Iowa'da olmamı sağlayacak bir çözüm düşünemiyordum. Göğsüm rahatsız edici bir şekilde gerildi çünkü yapılacak doğru şeyin Quinn'in ailesiyle olan yemeği iptal etmek olduğunu biliyordum.

Belki de bu bir işaretti. Belki de annesiyle iletişime geçmemem gerekiyordu. Belki de sonunda çabalarımın bir hata olduğunu anlayacaktım.

Ancak ben bunu ifade edemedim Elizabeth, "Boston'a gitmelisin," diyerek beni şaşırttı. Gözlerini benimkilere dikti. "Gerçekten. Boston'a git."

Başımı salladım. "Başka bir tarihe erteleyebilirim. Buluşmanı erteleyemezsin."

"Gideceğim." Sandra'nın özensiz açıklaması -özensizdi çünkü ağzı biraz bozuktu- ikimizi de şaşırttı.

Ona göz kırptım. "Boston'a mı?"

"Hayır, Harika Kadın, Elizabeth'in lise buluşmasına gideceğim. Ben Elizabeth'le gideceğim, sen de McHotpants'ınla Boston'a gidip o korkunç insanlar için bebek yapacaksın."

Elizabeth'e baktım. Elizabeth bana baktı. Elizabeth Sandra'ya baktı. Sandra Elizabeth'e baktı. Sandra'ya baktım. Sandra

Ben.

Sandra bardağını tekrar kaldırdı, Elizabeth'e göz kırptı ve ikimizin şerefine kadeh kaldırdı.

"Arkadaş eskortlara. Eskortlar gibi, ama parasız."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

@kMessages

h4EHotpans

Conacl

Have to go to Vegas. Will

! "-a*r n6*.IJ ' " n

tatUsrow. Will ie home
Geç saatlere kadar.

Günün matematik
dersi: Dedelerin bir
politikası var

 Text

gönd
er

Quinn'in uçağında yalnızdık.

Tamamen yalnız değildik. Pilot Eve ve uçuş görevlisi Donna da uçaktaydı. Ama görünmez olmaya çalıştıkları için pek sayılmazlardı.

Boston'da beş gün geçirmeyi planlamıştık. Cumartesi akşamını, yani bugünü Quinn'in ailesiyle geçirecektik. Pazar günü için planımız yoktu. Pazartesi'den çarşambaya kadar tüm gün kurumsal müşterilerle toplantılar yapacaktık. Perşembe günü Chicago'ya dönmeyi planlıyorduk.

Dan iki gün önce bizden önce uçmuştu ve Steven'in kendisine ihtiyaç duyulan günlerde video konferans yapmasını ayarlamıştık. Özel müşteri sayısı azaldığı için Steven ve ben kurumsal hesapları bölüşüyorduk.

Bu nedenle Quinn ve ben onun uçağında yalnızdık ve Quinn'in uçağı birkaç gün boyunca birlikte olacağımız -birlikte olacağımız- son yerdi.

Karşımdaki koltuğunda oturmuş, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bir rapor okuyordu - şu anda kaşlarını çatmasına neden olan tüm umursamalardan başka.

Ama ben işle ilgili kaygıları düşünmüyordum. Dokunmama kaygılarını... ona çok yakın olma ama öpmeme kaygılarını... samimiyetsizliğimizden hiç etkilenmemiş gibi görünme kaygılarını düşünüyordum.

Ayrıca seks rüyalarımın sıklığının ve canlılığının arttığını ve bunun sonucunda yastığımdaki tükürüğü düşünüyordum. Yastık kılıfını bir hafta içinde dört kez değiştirmek zorunda kalmıştım.

Dört kez!

Görünürdeki ilgisizliğine -en azından benimle ilgili her şeye- bir de ailesiyle ilgili konuyu dolandırıcı bir şarlatan gibi hissetmeden nasıl açacağımı bilememem eklenince kendimi biraz aşırı gergin, cinsel açıdan bodur ve mide bulandırıcı hissettim.

Şunu biraz mide bulandırıcı ve çok stresli yapalım.

"Merhaba," dedi.

Yüzünü netleştirmek için ona birkaç kez hızlıca göz kırptım. Ona bakıyordum. Ama gerçekten ona bakmıyordum. Bugünlerde ona bakmak biraz acı veriyordu. Bu nedenle, ondaki tek bir şeyden başlama pratiğine başlamıştım; kaşının üstündeki yara izi, gömleğinin üst düğmesi ya da kravatındaki tek bir kırmızı şerit gibi.

"Hey." Oturduğum yerde kıpırdandım, iPad'imi çok sıkı tuttuğumu fark ettim ve parmaklarımı gevşettim.

"İyi misin?" Bu soruyu sanki cevabı zaten biliyormuş gibi, sanki açlıktan öldüğümü biliyormuş da az önce bana kekinin kremasını yalamak isteyip istemediğimi sormuş gibi sordu. Bu biraz rahatsız ediciydi.

Bu nedenle sorusuna cevap vermedim. Onun yerine, "Sanırım bir evcil hayvan ismine ihtiyacım var." dedim. "Pardon?"

"Sanırım bana bir evcil hayvan ismi vermen gerekiyor, bir sevgi sözcüğü."

Yüzü her zamanki vurdumduymaz maskesini takınmıştı ama onu şaşırttığımı s ö y l e y e b i l i r d i m .

Sonunda, "*Bebeğim* gibi mi?" dedi.

"Hayır, bu garip ve yanlış hissettiriyor ve pedofilinin alt tonlarını taşıyor. Ben daha yaşına uygun ama sevecen bir şey düşünüyorum."

Beni ve isteğimi değerlendirdi. Bunu ciddiye alıyor gibi görünmesi beni memnun etti. "Cupcake?" diye sordu.

"Yemek yok."

"Neden yok?"

"Çünkü ben yenilebilir değilim." "Katılmıyorum."

Açıkça söylediği bu söz karşısında vücudumun tepkisini kontrol edemedim gözlerim büyüdü, çünkü yenilebilir olduğumu kanıtlamak için onu tuvalete geri götürmekten korktuğum için konuyu fazla derinleştirmek istemedim. Bunun yerine, "Tamam... Yemek konusunu dikkate alacağım ama bence aramaya devam etmeliyiz" dedim.

"Güvercin mi?"

"Güvercin mi?"

Hayır." "Neden güvercin değil?"

"Devekuşuna çok yakın ve şahinler öğle yemeğinde güvercin yer." "Yani?"

"Yani, seni bir şahin olarak görüyorum. Ve her ne kadar beni yenilebilir olarak gördüğünü kabul etmiş olsak da.... beni yemek için öldürdüğün ve tüylerimin kanlı bir yığın halinde etrafa saçıldığı zihnimdeki görüntüden hoşlanmıyorum."

"Pekala, güvercin olmaz. Bezelye ya da kuzuya ne dersin?"

"Meh."

"Meh?"

"Doğru hissettirmiyorlar."

Raporunu yanındaki sandalyeye koydu, dirseklerini kolaklara dayadı ve parmaklarını birleştirdi. "Sen bir şey ner o zaman."

"Tamam... Medusa'ya ne dersin?"

Yüzünü buruşturdu. "Medusa mı?"

"Evet."

"Hayır."

"Neden?"

"ünkü bu bana iyi bir zihinsel imaj vermiyor." "Ne?"

Neden? Poseidon onun çok güzel olduğunu düşünüyordu."

İ çekti, kaşlarını çattı ve başını salladı. "Peki ya yavru kedi?"

Yavru kedi mi? "Yavru kedi mi?" Düşündüm ve kelimeyi aynı anda söyledim.

"Evet. Bunu dene." Quinn durakladı, gözleri benimkinden ağzıma, boynuma, göğsüme, sonra tekrar yukarıya kaydı; dönüşte bakışları yarı kapalı ve tembeldi. Tüm bunlar, başka biri tarafından denense müstehcen olabilecek yavaş bir incelemeyi etkiledi. Ama Quinn benim nişanlım ve sırlıslıkla aşık olduğum adam olduğu için, bu inceleme beni çok tedirgin etti (mümkün olan en iyi ve en sinir bozucu şekilde).

Sonra, alçak sesle ve samimi bir şekilde, "Hey, Kedicik" dedi.

"Guh," otomatik cevabım oldu. Aslında bu bir ses bile sayılmazdı, daha çok kadınsı hislerimin istemeden çıkardığı bir gümbürtü gibiydi. Midem altüst oldu ve göğsümde bir sıcaklık belirdi. Sanırım bu ses tonuyla söylediği her şey hoşuma giderdi.

Gözleri benimkiler arasında dans etti ve sonra dudaklarıma kondu. Ağzı yavaşça kıvrıldı ve o yavaş, seksi sırtışlarından birine dönüştü. "Bunu sevdim. Bu iyi bir fikirdi."

Konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldım. "Neden?"

"ünkü az önce bir kedi yavrusu gibi mırıldandın," diye cevap verdi, aynı alçak ve seksi ses tonuyla.

Kısa bir an için benim neyim var diye düşündüm. Bu adamla şu anda, tam şu dakikada evlenmiş olabilirdim. Bunun yerine, karşısında oturuyor, ona dokunmuyor ve sırf bana *kedicik* dediği için cinsel hayal kırıklığım volkanik seviyelere yaklaşıyordu.

"Bir içkiye ihtiyacım var." Boğuldum. aresizdim ve alkolle kendi kendimi tedavi etmek oldukça iyi bir fikir gibi görünüyordu. Ayrıca terliyordum. Boynum nemliydi, karnım ve göğsüm sıcaktı.

"Sigara değil mi?" diye sordu ve lanet olsun ki sırttı.

"Hayır. Sigara olmaz." Sözcükler biraz huysuzca ortaya çıkmış olabilir - çünkü o orada öylece oturuyordu, bir buz saçağı kadar soğuktı ve ben

Eriyor.

iPad'imi yanımdaki koltuğa bıraktım ve ceketimi çıkardım, ardından bluzumun üst iki düğmesini açtım. Beni tahrik ettiğini bilip bilmemesi umurunda değildi. Beni tahrik ediyordu. Gerçek buydu. Evleniyorduk ve istediğinde ve bazen istemediğinde iç sıcaklığımı, kalp atış hızımı, kan basıncımı ve endorfin seviyemi etkilediği gerçeğini kabul edebilirdim.

"Isındın mı?" diye sordu, sadece biraz ilgili görünüyordu.

"Hayır, Quinn. Ateşim var. Aslında, eğer bilmiyorsan söyleyeyim, yanıyorum." İhtiyatı elden bırakarak ayağa kalktım ve üçüncü bir düğmeyi açtım, gömleğimin kuyruğunu eteğimden çektim ve hava akımını teşvik etmek için kumaşı havalandırdım. "Üzerimde kışkırtıcı bir etkiniz var ve şu anda oldukça rahatsız edici bir şekilde tahrik oldum. Biyometrik değerlerin benim varlığımdan hiç etkilenmiyor olabilir ama tek yapman gereken bana *Kedicik* demek ve ben de vazomotor semptomlar yaşıyorum."

"Vazomotor semptomlar mı?"

"Sıcak basması," dedim basitçe. "Ama bu gerçek bir ateş basması değil, menopozun getirdiği türden değil. Öyle olsaydı hipofiz bezimi kontrol ettirmem gerekirdi. Sıcak basması genellikle menopoz sırasında meydana gelen hormon değişiklikleriyle ilişkilendirilir ama... bazı kadınlarda...."

Quinn ellerini bacaklarımın arkasına ve eteğimin üstüne kaydırıp beni kucağına çekerek sözümü kesti. Resmen ona çarpmıştım ve o da benim sersemlemiş bir şekilde çırpınmamdan faydalanarak beni okşadı, külotumun üzerinden beni avuçladı.

"Guh," dedim ve bunu bir nefesle eşleştirdim, her sinir ucu aniden alev aldı. Quinn merkezime baskı yapmayan eliyle saçlarımdan bir tutam yakaladı ve -oldukça kabaca- boğazımı ortaya çıkarmak için başımı geriye çekti.

Boynumu emdi. Sonra beni ısırdı. Hem de nasıl *ısırdı*. Acı verici ve fantastikti ve zihnim bana bunun bir iz bırakacağını söyledi. Bir anda birkaç şeyin farkına vardım.

Birincisi, popomun altında - oldukça acı verici olduğunu hayal ettiğim bir şekilde - sertleşmişti. Bizi ayıran kıyafetlerin arasından bile biyometrik özelliklerinin ne kadar belirgin bir şekilde etkilendiğini hissettim.

İkincisi, parmakları iç çamaşırimi iterek vücuduma giriyordu. İstilasına o kadar hazırdım ki, hazır olmanın da ötesindeydim. Eğer hazır olmak Illinois-Iowa eyalet sınırıysa, ben ayın etrafında daireler çiziyordum.

Üçüncüsü, artık yalnız değildik.

"Bay Sullivan, pilot bilmek istiyor- Aman Tanrım! Özür dilerim!" Omzumun üzerinden Donna'nın sesini duydum. Kaskatı kesildim.

Quinn ağzını boynumdan "Git buradan" komutunu verecek kadar uzun süre ayırdı.

Duyduğum bir sonraki ses -kendi çılgın nefes alışverişim dışında- Donna'nın ayakkabılarının koridordan mutfığa doğru koşuşturmasıydı.

Öpücükleri, titremeye başlayan bacaklarımın arasındaki parmakları gibi hem çılgınca hem de metodik geliyordu. Kucağında kıpırdandım, kalçalarım kıpırdıyor, ellerim bir şeyler arıyor ve görüşümü ılık patlamaları çevreliyordu. Patlamaya hazır hale gelmem uzun sürmedi.

Sonra da patladım. En azından bir patlama gibi hissettirdi ve bu sefer sesi sağır etmek için ağzımı bir öpücükle kapatmadı. Bunun yerine inlemelerimin çığlıklara dönüşmesine izin verdi -çünkü ben çığlık atan biriydim- ta ki boğazım ağrıyana ve tamamen tükenene kadar.

Ona doğru yığıldım, vücuduna doğru kıvrıldım, tutabildiğim her yerini kavradım.

Quinn saçlarımdaki tutuşunu bıraktı ve beni kollarıyla sardı, ancak ikimizi de düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Eteğim belimdeydi, iç çamaşırım kalçalarımın yarısına kadar inmişti ve bir noktada gömleğim çekilerek açılmıştı ve birkaç düğmesi eksikti.

Yutkundum, boğazım takdirimi ifade ettiğim için biraz ağrıyordu ve boynuna ve çenesine birkaç öpücük kondurdum.

İddianın bittiğini, önümüzdeki yirmi dört saat içinde evleneceğimizi ve tüm bu üretilmiş strese veda edebileceğimi fark ettim. Bu inanılmaz bir duyguydu. Gülümsedim ve çenesini ısırdım.

"Yani... Sanırım düğün iptal oldu," dedim sesim titreyerek.

Quinn kulağıma sokuldu, yaladı ve beni ürpertti. "Bunu neden söyledin?"

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildim. "Çünkü iddiayı kaybettim. Dayanamadım."

"Bahsi kaybetmedin."

Kaşlarımı çattım.

"Kaybetmedim mi?"

Başını salladı. "Hayır."

"Ama... ama biz...."

"Hayır. Biz yapmadık. Ben yaptım." Beni çabucak öptü ve burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi. "İddiaya göre sonuncu sen olacaktın ama benim hakkımda hiçbir şey söylemedik."

kalıcı."

Kaşlarım ç a t ı l d ı . "Bekle, belki de terimleri anlamıyorum.
Yani... yani... ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ bana dokunmadın," dedi basitçe, sonra da *yavru kedisiyle* ekledi
"Ama sana dokunmadan bir dakika daha geçiremezdim."

Titrerken bile umutsuzca iç çektim, bu onun ses tonuna ve sözlerine istemsiz olarak verdiğim hoş bir tepkiydi. "Bu hiç adil değil," dedim. Aslında bu bir sızlanma da olabilirdi. "Bahis bitmiş olmalı."

"Hayır. Düğün hâlâ devam ediyor..."

"Penetrasyon." Ona kaşlarımı çatarak kelimeyi ben söyledim.

Quinn'e kızgın değildim. Kendime kızgındım çünkü karar verme dizginlerimi onun becerikli ellerine teslim etmekten mutluluk duymuştum - kelime oyunu yapmak istememiştim. Quinn, Quinn olarak, onları bana geri verdi. Bunun bana kendimi güçlü hissettirmesi gerekirdi. Bunun yerine, sinirlenmiş hissettim.

Ama sonra, aynı anda, minnettar ve... emin hissettim.

Quinn ve ben her zaman Quinn ve ben olacaktık. Harekete geçebilirdim ama sonuç aynı olacaktı. Kaçınılmaz olanı ertelemek beni mutsuz ediyordu ve mutsuz olmak artık benim için iyi değildi.

Aslında, basit bir eylemde bulunup mutluluğu testislerimden yakalayabilecekken, artık sadece iyi olmaktan da memnun değildim.

Fiona'nın da dediği gibi, eğer kabul ederseniz mutluluğun geçici olması gerekmez. Sanırım pek çok açıdan kendime mutlu olma izni vermekte zorlanıyordum. Belki de mutlu olmayı yeterince hak etmediğimi, bunu hak etmediğimi düşündüm. Belki de bunun uzun sürmeyeceğini düşündüm ve bir gün mutluluğumun sona ermesinden korktum. Belki de bunu bencillikle ilişkilendiriyordum, çünkü annem her zaman kendi mutluluğunu başkalarının mutluluğuna tercih ederdi.

Daha büyük olasılıkla, sadece mutlu olmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum. Sadece... mutlu.

Ben mutlu olduğum için acı çeken başka kimse yoktu. Hiçbir titiz mayın tarlasına gerek yoktu.

Değerlilik için turnusol testi yoktu. Gizli bir el sıkışma yok.

Gözlerim açıktı. Aşıktım. Mutlu olmak istiyordum.

Buna teslim olmadım. Dizginleri elime aldım. Quinn'i koşulsuz sevdim.

Mutluluğu seçtim.

Kucağından atladım.

"Pantolonunu ıkar." Bileğimin bir hareketiyle pantolonunu işaret ettim, eteğimi ve i amaşırımı düzelttim.

Quinn tek kaşını kaldırarak bana baktı, dudaklarında temkinli bir gülümseme belirdi. "Janie...."

"ıkar şunları." Gömleğimi kollarımdan çıkarıp omzuma attım ve styenimin kancasını açıp onu da bir kenara fırlattım.

Quinn'in gözleri hemen göğüslerime kaydı ve hırladığını duyar gibi oldum. Bana doğru uzandı, çıplak göğsümü ağzına götürdü ve tenimi a ısırık ve öpücüklere boğdu.

"Pantolon. ıkar," diye tekrarladım, ona doğru eğildim ve ellerimi karnından kemerine doğru kaydırđım.

"Neden, Kedicik? Ne yapacaksın?"

Gülümsedim, onu çabucak öptüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve "Evleniyorum" dedim.

Uçak Boston'a indiğinde Quinn de ben de çok rahatlamıştık.

Sırtıyordu. Hem de en kötü türden bir sırtımaydı; kendini beğenmiş, kibirli, gururlu bir sırtımaydı ve ben buna hiç aldırmadım. Evet, büyük düğün planlarımdan vazgemiştim. Evet, Marie'ye tüm iyi tavsiyelerinin boşa gittiğini söylemek zorunda kalacaktım. Evet, ben bir dnektim.

Ama umurumda değildi, çünkü mutluydum.

Yine de uçuş görevlimiz için zldm. Bizim mutluluğumuz yüzünden kanatlarda acı çekerek bekleyen biri varsa, o da Donna olmalıydı. Teknik olarak, o kanatlarda değildi; mutfaktaydı. Uçak inmeden hemen önce onu orada buldum.

Bolca zr dilediğimde çok nazik davrandı, bizim adımıza mutlu olduğunu söyledi ve sonra o da özür diledi. Gelecekteki yolculuklar için ticari havayollarındaki emniyet kemeri işareti gibi bir tür işaret üzerinde çalışmamızı nerdim. Bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyor gibiydi.

Pragmatik olarak, bu uçuşun Quinn ve benim uçakta son yakınlaşmamız olmayacağını biliyordum. Bu nedenle, yüksek sesle konuşmam üzerinde çalışmam gerekecekti.

seks sesleri.

Ayrıca gürültü önleyici kulaklıkların doğum günü için harika bir hediye olacağını düşündüm ve bir çift almayı aklıma not ettim.

Uçak indi. Kıyafetlerimizi değiştirdik. Dan limuzinde bizi bekliyordu.

Quinn onu görür görmez tavrındaki her şey değişti. Gülümsemesi kayboldu, gözleri kapandı ve gözeneklerinden bir serinlik yayılıyor gibiydi. Sanki biri bir spor barında "Tampona ihtiyacım var" diye bağırması gibiydi.

Bankta biraz daha kaykılıp Quinn'den Dan'e baktım, sonra tekrar geri döndüm.

"Hey, güvenlik görevlisi Dan," dedim ve araba havaalanından uzaklaşırken ona yarım bir el salladım.

"Selam Janie," diye karşılık verdi, yüzünde sıkı bir gülümseme vardı, sonra gözlerini tekrar Quinn'e çevirdi.

Quinn onun bakışlarını karşıladı ve birkaç dakika öyle kaldı, aralarında anlamadığım bir şey geçti. Gizli bir erkek kodu ya da telepati gibiydi. Sonunda Quinn dikkatini pencereye ve ötesindeki manzaraya yöneltti.

Limuzin tüm yolculuk boyunca sessizdi.

Bir noktada dedim ki, "Boston oldukça sıra dışı bir şehir çünkü Massachusetts'in en kalabalık şehri ve aynı zamanda eyalet başkenti. Çok az eyalet başkenti aynı zamanda eyaletin en kalabalık şehridir."

Quinn ben konuşurken ve sonrasında birkaç kez bana baktı. Sonra yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan bakışlarını pencereye çevirdi.

Dan yüzünü buruşturdu. "Lanet Boston...." diye mırıldandığını duyar gibi oldum. Quinn'in kararsız görüldüğü yerde Dan rahatsız görünüyordu.

Steven'ın Quinn'le limuzine binmekten neden hoşlanmadığını anlamaya başlamıştım. Steven'la aylar önce Quinn'in *Patron* olduğunu öğrendiğim gün yaptığımız konuşmayı düşündüm.

Gergin olduğumdan ve arabanın içi tamamen sessiz olduğundan, zihnim tamamen terk edilmiş bir şekilde dolaşmaya başladı. Bu nedenle limuzin durduğunda ve motor kapandığında, geldiğimize biraz şaşırmıştım.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" Dan'in gözleri Quinn'e dikilmişti ve şoför kapısının hafifçe kapanma sesini duydum.

Quinn arkadaşına baktı ve birkaç saniye boyunca Dan'in sorusunu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi, sonra omuzlarını silkti. "Elbette."

Dan'in yüz ifadesine hayal kırıklığı ya da endişe gibi bir şey gölge düşürdü ve gözleri Quinn'den bana kaydı.

"Bana if.... de." Başladı, durdu, dişlerini sıktı. "Sadece ara beni."

Başımı salladım. Limuzinin arka kapısı açıldığında bir kaldırım, siyah ferforje bir kapı ve beyaz süslemeli mavi-gri bir sıra eve giden beton basamaklar ortaya çıktı.

Her zamanki gibi önce Quinn çıktı. Ben bahsi bozduktan sonra uçakta yeni bir takım elbise giymişti. Koyu griydi, gömleği beyazdı ve kravatı siyahtan griye geçişli, tek bir kırmızı, çapraz şeritliydi. Bu kravatı sevmiştim. Bir erkeğin kravatı hakkında fikir sahibi olduğumu düşünmek garipti ama öyleydim.

Takım elbisesinin üzerine siyah, kaşmir bir palto giymişti. Oldukça şık görünüyordu.

Elini uzattı. Şoför kapıyı arkamızdan kapatırken elini tuttum. Quinn'e baktım ve onun sokağı taradığını, gözlerinin her ayrıntıyı tipik mesafeli hassasiyetiyle yakaladığını gördüm.

Dikkatim önümüzdeki üç katlı sıra eve, basamakları kaplayan saksı bitkilerine ve soğuk, gri güne yaklaşan bahar için umut veren bir küme yeni laleye çekildi.

"Büyüdüğün yer burası mı?" Önümüzdeki evi inceledim. Eski ama bakımlıydı. Beyaz süslemeler yeni boyanmıştı, kırmızı kapı da öyle.

Başını salladı, hâlâ sokağa bakıyordu.

Kısa bir süre için, gerçekten de hâlâ çevremizi mi incelediğini yoksa çocukluğunun geçtiği evle yüzleşmeyi mi ertelediğini merak ettim.

Sonunda eve doğru ilk adımı atan ben oldum ve onu arkamdan çektim. "Hadi gel. Burası çok soğuk."

Gergindim.

Quinn'in anne ve babasıyla yüz yüze tanışacağım için biraz gergindim. Benden hoşlanmayacakları ya da tuhaf olduğumu düşünecekleri konusunda biraz endişeliydim. Bu duygularla ilgili kendi kendime bir inceleme yapmış ve bunların insanın yeni kayınvalidesiyle tanışırken verdiği tipik tepkiler olduğuna inanmışım. Bu duygular bunaltıcı değildi; sadece fark edilecek kadar mevcuttu.

Bundan daha fazlası, çok daha fazlası, Quinn için gergindim. Onunla eşinin durumu hakkında her konuşmaya çalıştığımda çenesini kapatıyordu.

Ebeveynler. Onun iyi olmasını istedim. Aslında, onun mutlu olmasını istiyordum. Bugünün bunu baltalamamasını umuyordum.

Öyle olsaydı, bunu telafi ederdim. Belki bir köpek yavrusu alırdık, belki de kalp atış hızınızı, attığınız adımları ve yaktığınız kalorileri kaydeden yeni bir biyometrik saat. Ya da iç çamaşırı giymeden bir hafta geçirirdim.

Ya da belki üçünü de.

Basamakları tırmanırken kıyafetime baktım, koyu lacivert ceketimin büyük pirinç düğmesiyle oynadım ve basamakların ortalama yüksekliğini düşündüm. Basamak yüksekliğinin yanı sıra şu anda kabul edilen derinlik ve genişlik 1927 yılında belirlenmiştir. İnsanların boyu uzadı, bacakları uzadı ve inşaat normlarının boy artışını hesaba katacak şekilde ne zaman yeniden değerlendirileceğini merak ettim.

Paltonun altına açık mavi düğmeli bir gömlek, krem rengi bir kalem etek ve krem rengi çoraplar giymiştim. Kıyafetimi lacivert ve kırık beyaz stilettolarla eşleştirmiştim. Gerçekten güzel ayakkabılardı.

Merdivenlerin tepesine ulaştık ve inşaat normlarıyla ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp şimdiki zamana odaklanmaya çalıştım. Quinn'in yüzü hiç görmediğim kadar donuk olsa da ona güven verici bir gülümseme verdim.

Yutkunmaya çalıştım ama biraz zorlandım. Titreyen bir elle kapı ziline uzandım ve düğmeye bastım, evin içinden gelen zil sesiyle irkildim.

Geri çekildim, bekledim, sonra Quinn'e aceleyle fısıldadım, "Gerçekten gerginim."

Eli benimkini sıktı, dudakları aniden kulağıma yaklaştı ve karşılık olarak fısıldadı. "Üzülme. Seni çok sevecekler."

Ona kendim için gergin olmadığımı söyleme fırsatım olmadı.

BÖLÜM IV

AİLE İLE TANIŞMA

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

QUINN

Ben bu anı hayal ediyorum.

Oğlunu öldürdüğünüz insanların yüzüne nasıl bakarsınız? Kardeşinizin ölümünde büyük bir rol oynamışken ailenizi nasıl selamlarsınız?

Silahı ben tutmadım ya da tetiği ben çekmedim ama suçlular kardeşim Des'i vurmakta özgürdü çünkü onların serbest kalmasına yardım etmiştim.

İndiğimizde Dan'ın limuzinde olmasının bana desteğini gösterme şekli olduğunu biliyordum. Her şey olup biterken o da oradaydı. Hâlâ ona sağdıcım olup olmayacağını sormam gerekiyordu ama bu beklemek zorundaydı.

Janie'ye kardeşimin ölümünü söylemek planlarım arasında yoktu. Ona söylemeyi beklemiyordum; söylediğimde de herkesin söylediği şeyi söyleyeceğini düşünmüştüm: senin hatan değildi, kendini sorumlu tutamazsın, bilemezdin.

Bunların hepsi saçmalıktı.

Ne yaptığımı biliyordum. İnsanları tehlikeye attığımı biliyordum. Daha da kötüsü, iyi bir aileden gelen akıllı bir çocuktum ve daha iyisini biliyordum.

Daha iyi biliyordum.

"Kendini neden suçladığını anlıyorum." demişti.

Sözleri bir vahiy gibiydi. Bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmadı. Bana bir şeyler anlatmaya çalışmadı. Duruma soğuk bir mantıkla baktı ve taşıdığım suçlamanın mantıklı olduğu sonucuna vardı.

Bu yüzden ona beni suçlayıp suçlamadığını sorduğumda verdiği yanıt önemliydi, çünkü dürüstçe verdiği yanıt anlamlı olacaktı.

"Tetiği çeken ve onu öldüren kötü adamı suçluyorum. Bu durumda, yaptığı hatanın farkına varmış ve değişmeye çalışmış bir kişi gibi konuşuyorsunuz. Hatırlarsanız, iyi bir adamla kötü bir adam arasındaki fark budur."

Ve bu tüm farkı yarattı.

Verdiği yanıt durumun rasyonel bir analiziydi. Kazanacak bir şeyi yoktu ve beni sorumluluktan kurtarmak için boş sözler söyleyecek biri de değildi.

Beklemediğim şey, sorumlu tutulmam gerektiğini fark etmesiydi.

Buna ihtiyacım vardı.

Değişebilmem için hesap verebilirliğe ihtiyacım vardı. Farklı kararlar almam gerekiyordu. Yaptıklarımın sorumluluğunu almadan asla farklı kararlar veremezdim.

Sorumluydum. Sorumlu tutulmaya ihtiyacım vardı.

Ama bunların hiçbiri, hiçbir tazminat Des'i geri getirmeyecekti.

Bu yüzden babamın gözleriyle karşılaşmak en az kardeşimin cenazesinde olduğu kadar zordu.

Ama başardım.

Kapı açıldı ve onlar oradaydı. Önce babamın gözleri benimkileri buldu. Hatırladığımdan daha yaşlı ve daha kısa görünüyordu ama bu onun küçük olduğu anlamına gelmiyordu. Şimdi tam olarak benim boyumdaydı; çocukken çok daha iri görünürdü.

Kardeşim anneme çekmiş, sarı saçlı, açık kahverengi gözlü, orta yapılı. Ama Shelly ve ben babama benziyorduk. Janie ona bir şahini hatırlattığımı söylemişti. Eğer durum buysa, babam da bir kartaldı; büyük, gururlu ve öldürmeden hemen öncesine kadar sessizdi.

Ayrıca tanıdığım en sabırlı adamdı. Bir heykeli bile bekleyebilirdi. Ne düşündüğünü bilmenizi istemediği sürece onu okumak her zaman zor olmuştur. Muhtemelen bu yüzden mükemmel bir polis dedektifidi.

Annem Janie'yle konuşuyordu, Janie tokalaşmak için elimi bırakmıştı ve babamla ben hâlâ birbirimize bakıyor, hiçbir şey paylaşmıyorduk. Etkileşim uyuşturucuydu.

Ne aradığını bilmiyordum - belki de pişmanlık. Aradığı her neyse, bunu ona veremezdim çünkü bu asla yeterli olmayacaktı. Yapacağım hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı.

"Quinn?"

Janie'ye baktım, gülümseyen yüzü, beklenti dolu kehribar gözleri.

"Evet?" dedim. Dedim.

"El sıkışma geleneğinin uzak antik çağlarda ortaya çıktığını biliyor muydun? O zamanlar insanlar avlanarak yaşıyorlardı. Eğer bir yabancıyla karşılaşırlarsa, av aletlerini bir kenara bırakıp ellerini açarak o kişinin bir tehdit olmadığını gösterirlermiş."

O konuşurken dikkatim Janie'yi pür dikkat izleyen anneme kaydı. Janie sözlerini bitirir bitirmez annem öne çıktı ve onun dirseğine dokundu.

"Ben sadece havuç kesiyordum ama üzerimde başka silah yok." Janie'ye gülümsüyordu. Sanki ondan hoşlanıyormuş gibi gülümsüyordu.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Janie sıcak bir gülümsemeyle. "Ama Quinn'in muhtemelen bir silahı olduğunu tahmin ediyorum. Ama merak etmeyin, ruhsatı var."

Annemle babamın dikkati bana çevrilmişti ve onların bakışları altında hareketsiz durmaktan başka çarem yoktu. Janie aramızda bir ileri bir geri bakarken rahatsız edici bir an geçti. Boynunun kızardığını ve benek benek olduğunu fark ettim.

Bundan sonra ne olacağını biliyordum. Janie sessizliği daha fazla bilgiyle doldurmaya çalışacaktı.

Ama bilgi fışkırmadı, çünkü annem evden dışarı çıktı. Tam önümde durdu, bana yarım bir gülümseme verdi ve kollarını belime doladı, yanağını göğsüme bastırdı.

İrkilerek başının üstünden Janie'ye baktım.

Janie'nin gözleri kocaman açılmıştı ve çenesini anneme doğru kaldırdı. Kaşlarımı çatığımda Janie sarılma taklidi yaptı ve çenesini daha ısrarlı bir şekilde kaldırarak, "*Annene sarıl!*" dedi.

Ben de öyle yaptım. Kollarımı beni büyüten, beni sevmeyene kadar sevmiş olan kadına doladım ve o da buna ceketime doğru burnunu çekerek ve daha sıkı sarılarak karşılık verdi.

Boğazımda biriken yumruyu yuttum ve hiçbir neden yokken dikkatim babama döndü. Annemin omzuma yaslanmış başına bakarken taş suratlı ifadesi kaybolmuştu, sonra gözleri benimkilere kaydı.

Gözleri ıslaktı.

Dünya kendi ekseninde dönüyordu çünkü bu, babamın ağlamaya en çok yaklaştığı andı.

BİR SONRAKİ SAATİ YÖNETMEK, çocukluğumun senaryosuz bir film setinde olmak gibiydi.

Annem bana uzun süre sarıldı. Bu ancak Janie'nin kendini daha fazla tutamayarak babamın üzerine atılması ve ona da sarılmasıyla sona erdi. Babam o kadar şaşırmıştı ki gülmeye başladı, bu da annemi güldürdü. Sonra Janie güldü ve babamın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bana güldüğün için. Gülüşümün sesini hiç bu kadar sevmemiştim" dedi, sonra geri çekildi ve ileri gittiği için özür diledi ve bazı kültürlerde sarılmanın öpüşmekten daha mahrem olduğunu, bu nedenle önce izin istemesi gerektiğini açıklamaya çalıştı.

Babam bana sırtarak ve onu tekrar kollarının arasına alarak karşılık verdi. Ön verandadaki kucaklaşma sonunda nişanım ve ailem arasında bir grup kucaklaşmasıyla sonuçlandı ve ben de hem Janie hem de annem tarafından zorla içine çekildim.

Sonra eve girdim, paltom ve takım elbise ceketim alındı, elime bir bira tutuşturuldu ve büyüdüğüm evin mutfağında duruyorduk.

Nereye bakacağımı bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi ya da bu insanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Janie sessizliği doldurmaktan mutlu görünüyordu, yanımda durup kolunu belime doladı ve kalçasını tezgâha dayadı.

Örgü örmedeki yetersizliğinden, örgünün kökenlerinden, bir sanat olarak elyaftan, havuç yetiştiriciliğinden, Paskalya Tavşanı'nın kökenlerinden, tavşan çeşitlerinden, Sanayi Devrimi sırasında Birleşik Devletler'deki İrlandalı göçmenlere yapılan kınanacak muameleden, en büyük kemirgenlerden, vebadan, modern virüslerden bahsetti.

Janie gergindi. Ama annemle babama baktığımda, bu kez gerçekten onlara baktığımda, tek gergin olanın o olmadığını fark ettim. Annemin bana kaybolacakmışım gibi baktığını gördüm. Onu yakaladığımda yüz ifadesi endişeli ve üzgün bir hal aldı.

Ona küçük bir gülümseme vermeye çalıştım. O da bana daha büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Babam, Janie'nin anlattığı tüm bilgilere dalmış gibi görünüyordu. Ara sıra onu durdurup bir soru soruyor, bir noktayı ya da bir gerçeği açıklığa kavuşturmasını istiyordu.

Janie bana ailemle temasa geçtiğini söylediğinde hissettiğim tek şey utanç ve giderek artan bir korku duygusuydu. Oraya vardığımızda ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

Sonunda Janie kendini benden ayırdı, bir önlük bağladı ve anneme yemekte yardım etmeye başladı. İlkokul hakkında konuştular.

sayı teorisi, Janie'nin Stanford Üniversitesi tarafından sunulan ücretsiz bir yüksek lisans kursunu nasıl aldığı hakkında.

Dikkatim buzdolabına mıknatıslarla tutturulmuş bir resme takıldı ve onu fark ettiğimde ciğerlerim yangından çıkan dumanı solumuş gibi acıdı. Önceden düşünmeden buzdolabının yanına gittim ve resme baktım.

On iki yaşımıdayken çekilmiştim. Yanında başka bir resim vardı; ben, Des ve babam, ilk balık tutma gezimde çekilmiştik. Onun yanında da Shelly ile benim altı yaşımıdayken çekilmiş bir başka fotoğrafımız asılıydı; ikimizin de yüzünü makyajla boyamıştı.

Buzdolabı resimlerle doluydu ve hiçbiri yeni değildi.

Babamın yanımda durduğunu görmekten ziyade hissettim. İlk başta konuşmadı, sadece profilime baktı.

Sonra dedi ki, "O geziyi hatırlıyor musun? En büyük balığı sen yakalamıştın."

Fotoğrafa bakarak başımı salladım. "Hatırlıyorum."

"Kafan karışmış gibi görünüyorsun evlat," dedi; açık sözlü sözleri sürpriz değildi. İyi ya da kötü, o her zaman açık sözlüydü. Kullandığı kelimelere de her zaman dikkat ederdi.

Gözlerim resme dikildi, sonra yana kayarak onunkilerle buluştu. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi beni izliyordu, sanki bunu yüksek sesle söylememi bekliyordu.

"Kafam karıştı," diye itiraf ettim. "Senin olacağını düşünmüştüm...." Sözümü bitirmedim çünkü ailemin benimle ilgili tüm fotoğrafları yakacağını ya da beni onlardan çıkaracağını düşündüğümü yüksek sesle söylemek saygısızlık gibi geliyordu.

Eğer roller tersine dönseydi, ben de öyle yapardım.

Uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca beni inceledi. Saçları artık neredeyse tamamen ağarmıştı ve kaşlarının arasında derin çatık çizgiler oluşmuştu.

"Pişmanım...." Başladı, durdu, devam etmeden önce boğazını temizledi. Orada bulunan hanımlar tarafından duyulmaması için sesi alçaktı. "Kardeşin öldüğünde olanlardan, sana söylediklerimden uzun zamandır pişmanlık duyuyorum."

Ona bakakaldım. Şaşkınlığım belli oluyor olmalıydı çünkü bu az konuşan adam konuşmaya devam etti.

"Annen ve ben kederden kör olmuştuk ama bu bir mazeret değil. Söylediklerimiz ve davranışlarımız yanlıştı. Onursuzcaydı ve ikimiz de pişmanlık duyuyoruz.

Sana nasıl davrandığımızı. Umarım bizi affedebilirsin."

Boğazım düğümlendi, otomatik olarak cevap verdim. "Hayır. Affedilecek bir şey yok. Bunu hak ettim."

"Hak etmedin."

"Hak ettim. Olmayabilir...." Omzunun üzerinden baktım. "Sorumlusu bendim."

"Değildin."

Gözleriyle tekrar karşılaştım ve yüzündeki pişmanlık dolu ifadeyi görünce şaşırdım.

Başımı salladım ve sıkılmış dişlerimin arasından "Sen yanlış bir şey yapmadın" dedim.

Elini omzuma koydu, başını sallayarak benimkini yansıttı. "Yaptık ve bunun için üzgünüz. Ve eğer izin verirsen bunu telafi etmek istiyoruz."

"Neredeyse her şeyi yerim ama arkadaşım Elizabeth mayonezden nefret eder." Janie'nin sesi arkamdaydı, eli kalçamdaydı. "Affedersiniz çocuklar. Haşlanmış yumurta için mayonez getirmem gerekiyor. Katherine'e neredeyse her şeyi yiyebileceğimi ama Elizabeth'in mayonezden nefret ettiğini söylüyordum. Sanırım dokusuyla ilgili bir şey olmalı, çünkü pudingi de sevmiyor. Duyusal işlem bozukluğu olduğunu ima etmiyorum; sadece yumuşak, jelatinimsi yiyecekler öğürmesine neden oluyor."

Babamın eli düştü ve bir adım uzaklaştı. Gözleri bir an benimkileri yakaladı, sonra Janie'ye kaydı. "Duyusal işlem bozukluğu mu?"

"Evet. Dokulara karşı aşırı hassasiyet; yiyeceklere, kumaşlara ya da dokusu olan her şeye." Janie beni yoldan çekmek için kalçama bastırdı. Buzdolabının kapısı açılıp bizi babamın görüş alanından gizlerken bana gülümsedi. "Bazen insanlar bir şeylerin nasıl hissettirdiğini anlamak için biraz zamana ihtiyaç duyarlar - bu konuda bir yargıya varmadan önce alışmak için."

Gözlerimi ona diktim. Hâlâ babamın sözlerinin şaşkınlığı içindeydim ama hem Elizabeth'in mayonez sevmemesinden hem de benim şu anki rahatsızlığımdan bahsetmeye çalışmasını anladığımı belirtmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Omuz silkti, burnunu kırıştırdı. "Onu yemeye zorlamayı denedim ama hiç işe yaramadı. Bu yüzden daha az ısrarcı olmayı öğrendim."

"Hâlâ ısrarcısın," dedim biramdan bir yudum alarak. Babamın az önce itiraf ettiklerinden sonra daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

"O kadar da ısrarcı değilim... değil mi?"

Gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim, geniş ve meraklı gözlerinin şeklinden hoşlandım, ruj sürmediğini fark ettim. Bu, onu daha sonra herhangi bir kanıt olmadan öpebileceğim anlamına geliyordu.

"Evet. O kadar ısrarcısın."

Ağzı yana doğru kıvrıldı ve dudağının içini ısırıldığını anladım. Buzdolabının kapanmasına izin verdi ve mayonez kavanozunu iki elinin arasında tuttu.

Sonra ağzından kaçırdı: "Ama benimle evlenmek istiyorsan bundan hoşlanıyor olmalısın."

"Hoşuma gitti." Bir an nerede olduğumu unutarak ona yaklaştım ve hızlı bir öpücük verdim.

Ya da belki unutmamıştım. Belki de ailemin evinde, sevdiğim kadınla sanki buraya aitmişiz gibi, hep birlikte böyle bir an yaşamak istiyordum.

Kafamı kaldırdığımda babamı anneme bakarken yakaladım. Gülümsüyordu.

BABAM kardeşimden bir daha bahsetmedi. Akşam yemeğine kadar neredeyse hiçbir şey söylemedi, ki bu benim büyüdüğüm zamanlardaki tipik bir durumdu. Hiç konuşkan biri değildi. Ondan ne kadar az konuşursan o kadar çok insanın seni dinleyeceğini öğrenmiştim.

Ama bu evdeki sessizlik alışılmadık bir şeydi. Kardeşim Des, Shelly ve annem arasında ev asla sessiz değildi.

Buradaki her şey aynıydı -mobilyalar, halılar, duvarlardaki resimler- ve hiçbir şey doğru gelmiyordu. Ailemi son gördüğüm zamanı düşünüp duruyordum. Annem ağlamadan bana bakamıyordu bile.

Babamın özrü çok hızlı, çok erken ve Janie'nin dediği gibi gerçeklikle uyumsuz geldi. Ciddi olduğuna inanmıştım ama anlamamıştım. On yıl boyunca kardeşimin ölümündeki payımın suçluluğuyla yaşamıştım. Eve girdiğimden beri bu suçluluk duygusu içinde boğuluyordum ve özür dilemesi de bunu daha da arttırdı.

Beni kapıdan kaçmaktan alıkoyan tek şey Janie'ydi. Sanırım onun varlığı ailem ve benim için bir tampon oluşturdu. O, birlikte var olabilmemiz için gerekli bir kanaldı. Onu, tarih ve anılarla dolu bu evde bir şeylerin değiştiğini hatırlatan bir unsur olarak görüyordum.

değişmeye devam edecekti. Artık bencil, aptal bir ergen değildim. Daha fazlası olmaya çalışıyordum.

Janie ve ben masayı hazırlıyorduk. Ben tabakları ve bardakları masaya yerleştirirken o da çatal bıçak takımıyla beni takip ediyordu. Düşündüklerim hakkında konuşmamı istediği belliydi ama beni zorlamadı. Düşüncelerimle baş başa kalmaya ihtiyacım olduğunu hissediyor gibiydi.

Annem akşam yemeğini getirdi. Tüm yiyecekler toplandığında en sevdiklerimin neredeyse hepsini yaptığını fark ettim: soslu sosis ve patates püresi -diğer adıyla bangers and mash- jambonlu ve yenibaharlı haşlanmış yumurta, balkabağı, esmer şekerli havuç ve ev yapımı esmer ekmek.

Kokular ağzımı sulandırdı ve anı bombardımanına tutuldum. Dua sırasında annemin gözlerini üzerimde hissettim ve başımı kaldırıp baktım.

Endişe ve umut karışımı bir hali vardı. Duygularını saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Şöyle demek istedim: "Umudunu ya da endişeni hak etmiyorum. Oğlunuz olmayı hak etmiyorum."

Bunun yerine, şükranlarımı sunduktan sonra, "Her şey gerçekten harika görünüyor. Teşekkür ederim." dedim. Gülümsemesi anında oldu ve yanıtı biraz soluk soluğa geldi.

"Şey, her gün... Yani, burada olduğunuz için çok mutluyuz. İkiniz de."

Kısa bir sessizlik oldu, çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. Tekrar, orada olduğum için nasıl mutlu olabileceğini sormak istedim. Bir özrü hak ettiğimi nasıl düşünebildiklerini bilmek istiyordum. Bir yanım onlara bağışlamak, beni görmeye nasıl dayanabildiklerini sormak istiyordu.

"Burada olduğum için mutluyum," diye geveledi Janie. "Umarım çatal bıçak takımını doğru yerleştirmişimdir. Kaşığı bıçağın içine mi yoksa dışına mı koyacağımı unutuyorum. Genelde evde Quinn ve ben sadece yemek için gerekli olan kapları kullanırız, yani genelde sadece çatal, biftek ya da tavuk yemediğimiz sürece bıçak da kullanırız. Tabii çorba için de kaşık gerekiyor." Janie yüzünü buruşturdu, biraz sinirli görünüyordu. "Pardon, bunların hepsi çok açık."

"Düğün için ne servis edeceğini biliyor musun?" Annem Janie'ye nazik bir sesle sordu.

Janie içini çekti. "Bir düğün planlamak için uygun olmadığım sonucuna vardım, gerçek bir düğün için değil. Sanırım en son konuştuğumuzda sana söylemiştim.

hala resepsiyon için bir yer bulamadığım bir telefon. Her şey, diğer tüm kısımlar, gerçekten de resepsiyon yeri etrafında dönüyor."

"Henüz bir yer ayırtmadınız mı?" Janie tabağındaki sosisleri keserken annem babamla bakıştı.

"Hayır, açıkçası hiçbir şey tamamlanmadı. Bir düğün planlamak kediler için güzellik yarışması düzenlemek gibi. Beyhude bir çaba gibi geliyor."

Bir saniye sonra Janie kendi kendine mırıldandı: "Sanırım bunu söylememeliyim, çünkü Romanya'nın Bükreş kentinde her yıl kediler için bir güzellik yarışması düzenleniyor." Babama döndü ve ekledi, "İki yüzden fazla kedi katılıyor ve kazanan küçük bir kedi tacı alıyor. Gerçi bunu kedinin başına nasıl sabitledikleri hakkında hiçbir fikrim yok...." Bir yudum almak için şarabını eline aldı.

"Belki de yavru kedi yarışmasına katılmalısın" demekten kendimi alamadım.

Gözleri benimkilere kaydı, genişledi ve az önce yudumladığı şarap masa örtüsüne düşmeden önce ağzını kapattı. Boğulmasına neden olduğum için kendimi kötü hissettim ama boynuna yayılan kızarıklığın ilk belirtilerini görmek beni memnun etti.

"Yavru bir kediniz var mı?" diye sordu annem. "Evet," dedim.

"Hayır," diye mırıldandı Janie.

Sonra anneme dönerek, ama hâlâ bakışlarımı tutarak, "Özür dilerim, bana düğünü soruyordunuz," diye hızla ekledi.

"Ah, evet. Şey... Bunun sizin özel gününüz olduğunu biliyorum ve bu ikinizle ilgili -birbirinize duyduğunuz aşkla- ama...." Annem tereddüt etti ve gözleri benimkilere takıldı. "Ama eğer Chicago'da bir yer bulamadıysanız ve orada evlenmeye karar vermediyseniz, acaba Boston'da evlenmeyi düşünür müsünüz?"

Şaşkınlığımı, patates püresinden bir ısırık aldıktan sonra büyük bir yudum bira içerek gizledim.

"Boston'da mı?" Janie sordu; ses tonundan şaşkınlığı açıkça anlaşılıyordu.

"Evet. Haddimi aştıysam özür dilerim. Son görüşmemizden sonra bunu düşünüyordum. İrlanda Kulübü'ne sordum ve her ihtimale karşı tarihi benim için saklıyorlar. Düğünü burada yaparsan tüm aileyi çağırabiliriz ve ben de planlamaya yardımcı olabilirim."

"Bu annen için çok anlamlı olurdu." Babam gözleri tabağında olmasına rağmen bunu bana söyledi.

"Bu benimle ilgili değil," dedi annem, kaşlarını babama doğru çatarak. Dikkatini tekrar Janie'ye yöneltti. "Bu seninle ve Quinn'le ilgili. Hayatınıza birlikte başlamak ve sizi desteklemek için orada olması gereken tüm arkadaşlarınız ve ailenizle kutlama yapmakla ilgili. Ve tabii ki ailenizi de hesaba katmalısınız, o yüzden Boston çok uzaksa söylediklerimi unutun."

"Dürüst olmak gerekirse, ailemin dikkate alınmasına gerek yok. Bunu duygusuz olmak için söylemiyorum; gerçekten de işler böyle yürüyor." Janie bunu kötü niyetle söylememişti. Geçmişte, ailesinin işlevsizliğinin termodinamiğin yasalarından biri olduğunu söylemişti.

"Peki ya senin ailen?"

"Babamın geleceğinden eminim, yeterince haber verilirse ve seyahat masraflarını karşılarsak, nerede olursa olsun. Küçük kız kardeşim bir sosyopat ve nerede olduğunu bilmiyorum. Quinn biliyor olabilir. Ama onu orada istediğimizi sanmıyorum..." Janie bu düşünce karşısında başını salladı, ben de Jem'den söz edilince yüzümü buruşturdum.

Janie fark etmedi. "Ablam gelemmez. Son duyduğumda fuhuş suçundan kefaletle serbest bırakılmıştı; Batı Yakası'nda bir eskort servisi işletiyordu. Ayrıca, June normal bir etkinliği sık sık garip ve rahatsız edici bir hale dönüştürür. Üniversite mezuniyetime geldi ve en sevdiğim profesörümü ayartmaya çalıştı. Pek görüşmüyoruz."

"Sen ve kız kardeşin mi, yoksa sen ve en sevdiğin profesör mü?" Babam sordu.

"İkisi de değil. Korkarım o köprü, Janie onu erkekler tuvaletinde köşeye sıkıştırdığında yandı."

Annem uzun bir süre Janie'ye bakıp bu bilgiyi özümseydikten sonra, "Peki ya annen?" diye sordu.

"O öldü."

Annemin gözleri büyüdü. Yüz ifadesinden hem sempati hem de şok ifadesi okudum. "Çok üzüldüm."

Janie onu rahatlatmak için gülümsedi. "Teşekkür ederim ama ben küçükken pek sık yanımda olmazdı. Onunla ilgili çok az anım var, vegan yemeklerinin berbat hazırlanışını içermeyen."

Annemin bakışları benimkilere kaydı ve onları aradı. Sıkıntılı görünüyordu. Aynı zamanda kararlı da görünüyordu.

"Yemeklerden bahsetmişken, bu sosisler çok lezzetli." Janie'nin sesi her zamankinden biraz daha tizdi ve konuyu değiştirmeye çalıştığını biliyordum. Ailesiyle ilgili tartışmalar -aslında tartışmaların sonuçları ve insanların tepkileri- onu her zaman tedirgin ederdi.

"Onları bana ortağım verdi. Tom'u hatırlıyor musun?" Babam tabağındaki patates püresini kaşıklarken bana sordu. "Her yıl Kanada'ya geyik avına gider, her zaman sosis getirir."

"Geyik mi?" Janie sordu.

Sesinin tonundaki bir şey dikkatimi çekti ve ona baktım, aniden solgunlaştığı için bir kez daha baktım.

"Evet. Geyik."

Janie çatalını bıraktı, bir eli midesine, diğer eli su bardağına gitti, titriyordu.

Ona kaşlarını çatarak baktım, göz göze gelmeye çalıştım, özellikle de artık yeşile döndüğü için.

Annem de fark etti, çünkü "İyi misin canım?" diye sordu. "Geyik de mi?" Janie'nin gözleri büyüdü ve çenesini sıkılaştırdı. "Geyik ve geyik? Sosise dahil olan başka orman hayvanları var mı? Belki kunduzlar?"

"Hayır," dedi annem, "sadece geyik. Sana canım diyordum. Sosisin içinde geyik yok."

"Oh...." Janie gözlerini kırıştırdı. Boğazının çalıştığını görebiliyordum; yutkunmak için mücadele ediyordu.

"Neyin var?" Endişem alarma dönüşmeye başlamıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hasta olacakmış gibi görünüyordu.

"Sadece...." Gözlerini benimkilere kaldırdı ve paniklediğini gördüm. Ağzını kapattı ve başını salladı.

"Janie," diye ayağa kalkmaya başladım ama elini kaldırarak hareketlerimi engelledi ve beni yerimde tuttu. "Janie, sorun ne?"

Tekrar başını salladı, gözlerini kapattı. "Söylemek istemiyorum." Sözleri boğuktu çünkü eli hâlâ ağzının önündeydi.

Annem yalvarırcasına bana baktı.

"Söyle," dedim. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve telefonumu çıkarıyordum. Kimi arayacağımı bilmiyordum - belki Elizabeth'i. O bir doktordu ve Janie'nin en iyi arkadaşıydı. Ambulans çağırmam gerekip gerekmediğini söyleyebilirdi. Belki de bu krizi atlatması için onunla konuşabilirdi.

"Bu sadece...." Janie yüzünü ellerinin arasına gömdü, dirsekleri masaya çarpıyordu. "Geyikler deli dana hastalığının bir türünü taşıyor ama bu deli dana hastalığı değil, deli geyik hastalığı."

"Deli geyik hastalığı mı?" diye sordu babam, çatalı ağzının yarısına kadar gelmiş ve üzerine bir parça geyik sosisi saplanmıştı. Janie ile geyik eti lokması arasında bir bakış attı.

"Geyikler çıldırır, boynuzlarını kırar, ormanda koşuşturan çılgın geyikler. Yedi yüz kilo ya da daha ağır olabiliyorlar, yani yıkımı tahmin edebilirsiniz. Ve tedavisi yok - geyikler için değil. Ve eğer geyik eti yerseniz, hastalığı kapabilirsiniz -yediğiniz geyikte hastalık olduğunu varsayarsak- ve bunu bilemezsiniz çünkü geyik etini tükettikten sonra on yıl ya da daha uzun bir süre boyunca ortaya çıkmaz. Yani hepimize bulaşabilir, beyinlerimiz eriyebilir ve hepimiz delirebiliriz... yaklaşık on yıl içinde."

Tiradının sonu sağır edici bir sessizlikle noktalandı. Sonra bu sessizliği annemden gelen boğuk bir kahkaha patlaması izledi. Anneme baktığımda, yüzünün alt yarısını kapatan bir peçeteye kıkırdamalarını engellemeye çalıştığını gördüm. Ama gözleri neşeye parlıyordu ve ne kadar çabalasa da gülmesini engelleyemiyordu.

Babama baktığımda omuzlarının titrediğini gördüm. Gözleri kapalı olduğu ve eli ağzının üzerinde kenetli olduğu için eğlencesini saklamakta daha iyi bir iş çıkarıyor, buna karşı daha çok mücadele ediyordu.

Ben bile sırtıyor ve başımı sallıyordum.

Janie parmaklarının arasından bize bakıyordu. Yüzü ve boynu kırmızının her tonuna bürünmüştü ama gözleri annemle babamın arasında gezinirken ağzının bir kenarında yorgun bir gülümseme belirdi. Ellerini çekti.

"Sanırım...." Omuzlarını silkti, acı çekmiş gibi görünüyordu ama aynı zamanda isteksizce kendinden memnundu ve derin bir nefes aldı. "Kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz!"

ON ALTINCI BÖLÜM

JANIE

QUINN VE BABASI bulaşıkları yıkadı.

Yemek biter bitmez Quinn ayağa kalktı, bulaşıkları toplamaya başladı ve sanki genetik kodlarına işlenmiş gibi babasıyla birlikte yemek odasını terk etti. Katherine benimle en sevdiği öğrencilerinden biri hakkında konuşurken, bu iki dev adamın sessizce servis tabaklarını toplamalarını izledim.

Ayağa kalkıp kalkmamayı tartıştım, bunu yapmaya karar verdim, ancak Quinn sandalyemi geri ittiğimde başını salladı ve gelişmekte olan sessiz iletişim araçlarımızla kalıp annesiyle sohbet etmem gerektiğini belirtti.

Eşyaların sonuncusu da alındığında ona döndüm, yakınına eğildim ve "Bulaşıkları hep Desmond mu yıkar?" diye fısıldadım.

Mutfığa açılan kapıya baktı ve başını salladı. "Evet, yemeği ben yaparsam bulaşıkları o yıkar. O yemek yaparsa ben de bulaşıkları yıkarım. Her zaman böyle yaptık. Bu aynı zamanda güzel çünkü gelenek olduğu için ikimiz de bizden ne beklendiğini biliyoruz, bu da daha az kirli bulaşık ve daha az dırdıra yol açıyor."

"Oh." Ayağa kalkmaya başladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Bulaşıklara yardım etmeye."

"Hayır, hayır. Benimle kal, yemeğe yardım ettin ve eğer sakıncası yoksa arkadaşlığın için minnettarım." Gülümsemesi sıcaktı, şefkatliydi ve bu nedenle annelik hissi uyandırıyor, bu da beni biraz rahatsız etti. Ama Katherine elime uzandı ve sıktı. "Biliyor musun, bana biraz Shelly'yi hatırlatıyorsun."

"Öyle mi?" Bu düşünce karşısında sııttım. Uzun boylu, beceriksiz ve Quinn'i seven biri olmak dışında pek ortak yanımız olduğunu düşünmüyordum.

"Evet. Sanırım merak yüzünden. Tanıdığım en meraklı çocuktum, her zaman bir şeyleri parçalara ayırır, nasıl çalıştıklarını bilmek ister, onları tekrar bir araya getirirdi - ama asla daha önce oldukları şekilde değil. Her zaman yeni bir şekilde."

"Ben meraklıyım. Bu doğru. Bu bir gerçek."

"Ve ayrıca iyilik. Çocukken ve gençken her şeyi çok derinden hissedirdi. Bir keresinde mahallede dolaşan üç bacaklı bir köpek bulmuştuk. Daha on bir yaşındaydı ama Desmond'un etrafta bulduğu tahta ve eski araba parçalarından hayvan için protez bir uzuv yaptı. Yuvarlanıyordu, tekerleği vardı, böylece köpek diğerleriyle birlikte koşabiliyordu."

Ciddi Shelly'nin -çünkü o her zaman ciddiydi- mümkün olduğunca çok sayıda sokak hayvanına yardım etmek istediğini hayal edebiliyordum. Hâlâ da öyleydi.

"Ama ikiniz önemli açılardan da farklısınız." Katherine'in gülümsemesi parlaklığını yitirirken gözleri de odak noktasını kaybetti. "O... yeni şeylere açık değil ve değişimle arası hiçbir zaman iyi olmadı. Hiçbir zaman çok sevecen olmadı, kucaklaşmalara cevap vermedi, bu tür şeyler."

"Hayır, haklısın. Bir keresinde ona sarılmaya çalıştım ve elini yüzüme koyup beni itti. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti."

Katherine bana sempatik bir gülümseme verdi, sonra da kısık bir kahkaha attı. "Sevgisini dışa vurmadan hoşlanmaz. On dört yaşındayken bana sevgisini göstermek için sarılmak ve öpmek yerine kurban kesmeyi tercih ettiğini söylemişti."

Bir sonraki sorumu neden sorduğumu bilmiyorum ama kendimi buna mecbur hissettim. "Bu sizin için zor muydu? O büyürken?"

Katherine'in bakışları benimkileri aradı ve soruyu düşünüyor gibiydi. Sonunda şöyle cevap verdi: "Hem evet hem hayır. Çocuklarımda her zaman en iyisini aradım ve bekledim. Onlarla ilgili her şeyi sevmeyi öğrendim ama her zaman bundan hoşlanmadım. Quinn'in ergenlik çağındayken suçlular için çalışmasını sevmedim ama zeki ve girişimci olmasını sevdim. Kızımı beni itip kakmadan kucağıma alamamam hoşuma gitmiyordu ama onun bağımsızlığını ve bireyselliğini seviyordum."

"Peki ya en büyüğünüz Desmond Jr.?"

Bana gülümsedi ama bu kalbimi kıran bir gülümsemeydi. "Bilmiyorum... Sanırım bir çocuğu kaybettiğinizde sevmediğiniz her şeyi unutuyorsunuz. Des'i düşündüğümde aklıma sürekli gülmesi, ailesine olan sadakati, onur duygusu ve tatlılığı geliyor. Ama eminim, bizimle birlikteyken beni de deli ediyordu."

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama sadece yarım ağız eğmeyi başarabildim. Elimi tutuşu değişti ve parmaklarımı iki avucunun arasına aldı.

"Ve şimdi sen varsın," dedi.

"Ben mi?" Kaşlarım önce kalktı sonra indi. "Peki ya ben?"

"Artık keşfedecek, sevecek, beğenecek bir sen varsın."

"Ben tuhafım. Bunu bilmen gerekir, eğer bilmiyorsan."

"Ben de tuhafım. Matematik şakalarını çok seviyorum ve bulmaca çözen insanlar hakkında fikirlerim var."

Bu şaşırtıcıydı. "Araştırmalar, beyninizi aktif tutmak ve anılarınızı saklamak için son derece iyi olduklarını gösteriyor."

"O çalışmalar muhtemelen bulmaca çözen insanlar tarafından yapılmıştır."

Tek kaşımı kaldırdım ve araştırmacı önyargısı olasılığını düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse.... bilmiyorum."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Beni aradığına çok sevindim. Seni tanıdığım için çok mutluyum."

Birbirine dolanmış parmaklarımıza baktım. O benim elimi tutuyordu, ben de onunkini. Erken olsa da, bana güven ve şefkatle bakan, bilge ve deneyimli bir kadına sahip olmak çok garip ama aynı zamanda doğru ve doğal hissettiriyordu. Önemli olan her yönden bir anneden yoksun olduğumu biliyordum ve anneler ile kızlarının dinamiğini merak ediyordum.

Ama o ana kadar, Katherine'in mutfak masasında otururken, el ele tutuşurken, bu ilişkiyi ne kadar umutsuzca istediğimi bilmiyordum. Sanırım onun fikrine çoktan aşık olmuştum. Mantıken bu endişe vericiydi çünkü onu çok iyi tanı mıyordum.

Odaya girdiklerinde ikimiz de dikkatimizi Quinn ve Desmond'a yönelttik. Quinn'in gömleğinin kolları ön kollarına kadar kıvrılmıştı ve ellerini bir havluyla kurulamaya çalışıyordu. Desmond elinde bir pasta ve tabaklarla arkasından geldi.

Quinn'in bakışları benimkilerle buluştu, bir süre öyle kaldı, sonra annesiyle benim el ele tutuştığımız yere kaydı. Yüz ifadesi hiç değişmedi. Yüzündeki iki ya da üç kırılma dışında, orada bulunduğumuz süre boyunca temelde aynı ifadeyi takınmıştı.

Vurdumduymaz.

Bu beni endişelendirmedi ya da telaşlandırmadı, özellikle de Quinn'in babasının karbon kopyası olduğunu gördüğümde. Gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu ve genellikle düşüncelerindeki ya da duygularındaki değişimin tek dışa vuran işaretiydi. Onları bir arada görmek gerçekten büyüleyiciydi.

Ama onda da annesinin izlerini gördüm, özellikle de aptalca şakalarını ve kuru zekâsını. Katherine de dokunaklıydı: iyi bir

Sevgisini hafif okşamalar, omuz sıkmalar, kısa kucaklaşmalarla gösteriyordu. Akşam yemeği hazırlarken birkaç kez gözlerimin içine bakıp gülümseyerek yanağımı okşamıştı ve kocasına dokunmak, sırtını kaşımak, elini kolunda gezdirmek için her zaman bahane aradığını fark etmiştim.

Bunları bana oğlunu hatırlatacak şekilde yapıyordu ve bu kalbimi ısıtıyordu. Bu kişilik özelliğini Quinn'e aktardığı için ona daha sonra teşekkür etmem gerekecekti, çünkü kesinlikle en sevdiklerimden biriydi.

"Neler oluyor?" Quinn'in bakışları hâlâ ellerimizdeydi.

"Biz de tam bulmaca içeren hafıza denemelerinde araştırmacı önyargısının olup olmadığını konuşuyorduk," dedim ki bu çoğunlukla doğruydı.

Quinn'in gözleri tekrar benimkilere döndüğünde daraldı ve ifademin doğruluğunu değerlendirdi.

Ani bir düşünceyle sarsıldım.

"Uh-Quinn, bir dakikalığına banyoda bana katılabilir misin?"

Bana bir kez göz kırptı. "Banyoda mı?"

"Evet. Banyoda."

Annesi.... "Eğer ikinizin konuşmaya ihtiyacı varsa.... konuşabiliriz" demeden önce anne ve babasının birbirlerine baktıklarını fark ettim.

"Hayır, hayır. Ben banyoyu tercih ederim. En iyi düşüncelerimi orada yapıyorum." Masadan kalktım, Katherine'e başımı salladım ve Quinn'in elini tuttum. "Hemen döneceğiz."

Onu yemek odasından dışarıya, belli bir yöne değil, sadece dışarıya doğru yönlendirdim. Hızla kontrolü ele aldı ve bizi aile fotoğraflarıyla kaplı bir koridordan geçirerek merdivenin altındaki küçük bir yarım banyoya götürdü.

İçeriye girdiğimizde kapı kapalıydı ama ışık açılmadan önce onu duvara yasladım ve öptüm. Bu hoşuna gitmişti, çünkü hemen beni sırtım duvara dönük olacak şekilde çevirdi. İlk başta, her şey -her dokunuş, elleme, ısırma, yalama- çılgınca, acil, gerekli hissettirdi.

Sonra, belki tam bir dakika sonra, ağırlığı bana doğru kaydı ve ağzının hareketleri yavaşladı, tadını çıkardı. Ellerini kullanarak başımı bir o yana bir bu yana eğdi, istediği gibi açı verdi ve başım iyice dönene kadar beni telaşsız bir titizlikle öptü.

Sonunda çenesini eğdi, böylece alınlarımız birleşti ve birbirimizi içimize çektik.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim," dedi.

Çok ciddi olan yanıtı beni gülümsetti. Hâlâ karanlıkla çevriliydik, bu da usulca konuştuğumuz sözcüklerin daha yüksek sesle ve daha samimi duyulmasını sağlıyordu.

"Quinn... Senin mutlu olmanı istiyorum," dedim ve ellerim kollarını kavradığı yerden beline doğru hareket etti.

"Mutluyum."

"Ve seninle mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyorum."

Başını salladı, yüzünü hareket ettirerek çenemi ısırdı, boynumu okşadı. "Güzel."

Cesaretimi toplayıp derin bir nefes aldım ve -neredeyse zifiri karanlık olmasına rağmen- biraz sonra söyleyeceğim sözlerle hazırlanmak için gözlerimi kapattım.

"Ve bence *mümkün olan en kısa süre* hâlâ 14 Haziran ve işte nedeni: Bence düğünü burada, Boston'da yapmalıyız." Bu haber karşısında sertleştiğini hissettim, bu yüzden daha hızlı konuşmaya çalıştım. "Bence düğünü annenin planlamasına izin vermeliyiz, ya da ne kadarını planlamak istiyorsa o kadarını. Bence büyük bir aile düğünü yapmalıyız. Bence beyaz bir elbise giymeliyim ve altına Londra'da seçtiğin gelin iç çamaşırını giymeliyim. Çünkü bence bu ailen için çok şey ifade edecek -gelinlik değil, aile düğünü- ve ayrıntılar gerçekten umurumuzda değil ve eğer kendin için çok az ya da hiç masraf yapmadan -hatta büyük masraflar yaparak- başka birine büyük bir mutluluk vermek senin elindeyse, özellikle de o kişiyi seviyorsan, bunu yapmalısın. Ve tam açıklama adına, sanırım annene biraz aşık olabilirim...."

"Tamam," diye fısıldadı kulağıma, ellerinden biri omzumdan belime, oradan da göğsüme doğru okşadı.

Karanlıkta gözlerimi açtım. Üzerimde yükselen formunun ana hatlarını zar zor seçebiliyordum.

"...Tamam mı?"

"Evet."

Yüzümü kocaman bir gülümseme kapladı. Quinn, omurgam boyunca kıvılcımlar çıkaracak ve karnımın alt kısmının dönmesine neden olacak şekilde bana doğru hareket etti. Bedenim içgüdüsel olarak onunkine, ona uzandı.

"Teşekkür ederim." Bu sefer kelimelerim biraz nefes nefese kalmıştı.

"Hayır, Kedicik." Başını kaldırdı, dudaklarını iki kez dudaklarıma değdirdi, sonra burnunu burnuma dokundurdu. "Teşekkür ederim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

QUINN

Çarşamba günü LL HELL BROKE loose.

Aptal pisliklerle uğraştığım uzun bir günün ardından tek yapmak istediğim kız arkadaşım ile sevişmekti. Sonra da nane yapraklarından uçucu yağ elde etmenin en iyi yolunu ya da o anda en ilginç olduğuna karar verdiği konuyu anlatırken onun sesini dinlemek istedim.

Bunun yerine, oteldeki süitimize döndüğümde Dan'i, göt herif kardeşi Seamus'u, Janie'yi ve annemi oturma odasında oturmuş çay içerken buldum.

Lanet olsun.

Cumartesi akşam yemeğinden beri ailemi her gün görüyorduk.

Pazar sabahı onlarla kiliseye gittik, sonra da yemeğe çıktık. Babamla yazın yapacağımız balık tutma gezisi hakkında konuştuk. İkimizi de şaşırtarak, yaz sonunda şirketimin yöneteceği iki yeni mülk, kurumsal müşteri hesapları hakkında tavsiyesini istedim. Bu tartışmadan sonra, ona daha sonra danışmanlık yapmak isteyip istemediğini sormaya karar verdim.

Janie Pazar gününün geri kalanını annemle düğün planları hakkında konuşarak ve Chicago'dan arkadaşı Marie ile görüşerek geçirdi.

Boston'daki sonraki günler kurumsal müşteri toplantılarıyla geçti. Geceleri akşam yemeği için ailemin evine geri döndük. Salı günü, onların yanında olmak nihayet daha kolaydı ama ben duvarlara tırmanmaya hazırdım. Sanırım bir daha özür dilemeye çalışmamalarının da faydası oldu. Ama ne zaman birlikte olsak, onlara üzgün olduğumu söylemek istiyordum.

Söylemedim, çünkü özür dileme fikri bana yetersiz geliyordu. Affedilmeye hazır olduğumdan emin değildim. Bu yüzden sessiz kaldım ve suçluluk duygumu içime attım.

Bu sabah, aynı zamanda Boston'daki son tam günümüzün son sabahıydı, Janie ve ben kahvaltıdan sonra ayrıldık. Eski özel müşterilerimle yarım kalan işleri tamamlamam gerekiyordu. O da annemle birlikte düğünle ilgili bazı ayak işlerini halletmesi gerektiğini söyledi.

Bu ayak işlerinin yerel haydutlarla çay içmeyi de içermesini beklemiyordum. Seamus-Dan'ın para aklayan şerefsiz kardeşi ve Jem'in eski erkek arkadaşı, birkaç ay önce Janie'yi kaçırmaya çalışan aynı eski erkek arkadaş, ortadan kaldırmak istediğim en iyi üç orospu çocuğu listemdeydi.

Ama Şu anda ilk öldüreceğim kişi Dan'di.
Ondan sonra Seamus. Ondan sonra... belki Janie. Muhtemelen olmaz.

Odayı hızlıca taradım, iki yerel teğmenim Carl ve Stan'in çevrenin iki ucunda durduğunu görünce şaşırdım. Gözleri benimkilerle buluştu. Bir bakışları mevcut durumdan pek de memnun olmadıklarını gösteriyordu.

Odanın güvenli olduğundan emin olduktan sonra kapıyı gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak kapattım ve içeridekilerin beni fark etmesini bekledim. Hemen ve hepsi aynı anda fark ettiler, hep bir ağızdan konuşmalarından başlarını kaldırdılar.

Oda sessizliğe gömüldü.

Dan'e ters ters baktım. O da bana ters ters baktı. Kızgın olduğunu gördüm ve Carl ile Stan'i çağıranın o olduğunu biliyordum. ay içmeyen tek kişi Dan'di. Koltuğunun kenarında, Seamus ve kadınların arasında gergin ve rahatsız görünüyordu.

Bakışlarımı Seamus'a çevirdim. Bana pis pis sırttı. Artık ortadan kaldırmak istediğim insanlar listemde bir numara olduğuna karar verdim.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona vurmak yerine çantamı kapının yanına koydum ve deri eldivenlerimi çıkarmaya başladım.

"şehirde olduğunu duydum, dostça bir sohbet için uğrayayım dedim." Yağlı gülümseme genişledi ve Janie'ye baktı. Pi kurusu ona göz kırptı.

Seamus bırakın çay saatini paylaşmayı, annemle ya da Janie'yle aynı havayı solumamalıydı.

Eldivenlerimi ve paltomu yakındaki bir sandalyeye fırlattım, gözlerim Seamus'tan hiç ayrılmadı. "Burada ne yapıyorsun?" Bu kez daha yavaş söyledim.

Gözleri benimkilere kayarken yüzündeki gülümseme kayboldu. Gergin görünüyordu.

Annem ayını masaya koydu ve ayağa kalktı. "Onu içeri davet ettim."

Anneme bakmadan önce, Seamus'un bakışlarımın ardındaki tehdidi hissetmesine izin verdim.

Yorgun görünüyordu. "İki seçeneğim vardı Quinn. Onu içeri davet etmek ya da geri çevirmek. Öyle ya da böyle, seninle konuşmak istedi. Ama bundan da öte, bir açıklama yapmak istiyor."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum...." Seamus dedi ama annem onun sözünü kesti. "Unutuyorsun, Seamus, bezini ben değiştirdim. Samalamaya alışma Bana." Sonra tekrar bana döndü. "Ayrıca Seamus'u tanıdığımı da unutuyorsun."

O ve Dan çocukken okuldan sonra bana gelirlerdi. Seamus benim trigonometri dersimden A almıştı."

"Okulu bırakmadan hemen önce," diye söze girdi Dan. Ses tonu bana çıldırmak üzere olduğunu söylüyordu.

"Dinle..." Seamus kardeşine ters ters baktı, sonra gözleri anneme kaydı. Utanmış gibi görünmeye cüret etti. "Bir şeyi böldüysem özür dilerim."

"Böldün," dedi annem. "Ve biliyorum ki üzgün değilsin. Burada olduğumuzu biliyordun -Janie ve ben- ve Quinn'in burada olmadığını." Annemi inceledim. Seamus'un yüzünde bir şey arıyor gibiydi, sanki çok ihtiyaç duyduğu bir karakter özelliğinden yoksunmuş gibiydi ve bana tekrar baktığında iç çekişi yenik düşmüştü. "Janie ve ben gidiyoruz. Bir terziyle randevumuz var."

"Bayan Sullivan, özür dilerim. Lütfen benim yüzümden gitmeyin." Seamus tekrar denedi, sesi şaşırtıcı derecede samimiydi.

"Eğer birine üzgün olduğunu söylemek istersen, Seamus, annenin telefon numarası bende var. Belki onu aramak istersin."

Rol yapmayı bıraktı. Yüz ifadesi düzleşti, ağzında sert bir çizgi oluştu ve annemin hayal kırıklığı karşısında sessiz kaldı.

Ne demek istediğinin anlaşılması için sadece beş saniye izin verdi. Sonra çantasına uzandı. Janie ayağa kalktı ve gözlerim hemen ona kilitlendi.

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim, o kadar güzeldi ki. Meraklı ve sakın görünüyordu ama korkmuş değildi, her ne kadar tüm olay boyunca alışılmadık derecede sessiz olsa da.

Ayrıca bir tür açık pembe şal elbise giymişti, bana bornozu hatırlatan türden, bağları bağlı olması dışında. Biliyordum, çünkü daha önce onun diğer şal elbiselerinden biriyle ilgili deneyimim vardı; tek yapmam gereken kravatu çekmekti ve elbise açıldı.

Seamus'tan nefret ediyordum.

Dişlerimi sıktım ve nefes verdim, Janie ve ben yalnız kalabilelim diye herkese dışarı çıkmalarını emretme dürtüsüyle savaştım. Bunu yapmamamın tek nedeni annemin haklı olmasıydı. Seamus bir açıklama yapmak istiyordu. Radarımdaki sinir bozucu bir işaretten başka bir şey değildi. Gösterisini şimdi yapmazsa, daha sonra yapacaktı.

Annem önce yanımdan geçti, bana küçük bir gülümseme verdi ve kolumu sıktı. Sonra yanağıma nazik bir öpücük kondurarak beni şaşırttı.

Kendimi yeniden on iki yaşında hissettim. Bu beni affedilmiş hissettirdi.

Carl annemi takip etti. Başını salladığında hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışıyordum; onlarla ilgileneceğini biliyordum.

Janie arkadan geliyordu, tereddütlüydü, nasıl davranacağına dair bir işaret bekliyordu. O kadar zekiydi ki bu beni öldürüyordu. Yanından geçerken elini tuttum ve yanağına rahatsız edici bir öpücük kondurdum. Yaklaştığında, parfüm ya da yeni bir sabun gibi farklı koktuğunu fark ettim ve nedenini bilmek istedim.

Stan sonuncuydu ve geçerken mırıldandı, "Onları eve götüreceğiz."

"Sen götür." demeden önce gözlerim Seamus'a kaydı.

Kapının kapandığını duydum.

Sonra bara doğru yürüdüm ve kendime bir viski doldurup odaya sırtımı döndüm. Artık acelem yoktu ve kötü bir ruh halinde olduğum için bunu sevmediğim biriyle paylaşmaktan mutluydum.

İlk bardağı hızlı bir yudumla içtikten sonra iki parmak daha doldurdum.

"Hayır teşekkürler, bir şey istemiyorum," diye seslendi Seamus.

"Sormadım ve teklif de etmiyorum." Döndüm ve başkanlık süitinin penceresinden Boston'ın ufuk çizgisine baktım.

"Bu hiç hoş değil." Seamus tekrar oturarak sızlandı. "Kız arkadaşın için o kadar sağlam yaptıktan sonra."

Gözlerim yana kaydı ve ona ters ters baktım.

"Jem'in çaldığı tüm parayı sana *verdi*." Dan bunu kardeşine söyledi ve başını salladı. "Ona bir iyilik yapmadın."

"Gitmesine izin verdim, değil mi?"

"Ve Quinn bir telefonla operasyonunu çökertebilirdi. Şu anda hapiste çürüyor olurdun, değil mi?"

"Burada ne işin var?" Soruyu bu kez daha yavaş sordum, kelimeler arasında tehditkâr bir şekilde durakladım.

Seamus koltuğunda kıpırdandı, giderek rahatsız oluyordu. "Bu kadar kaba olacağını bilmiyordum."

"Dalga geçmeyi bırak, pislik. Çıkar ağzındaki baklayı." Dan oflayıp pufladı, büyük deri koltuğunda arkasına yaslandı ve başını iki yana salladı. Utanmış görünüyordu.

Seamus pek çok şeydi ama aptal değildi. Becerikliydi, zekiydi ve eğer yasal bir sektörde gerçek bir işte çalıştığının yarısı kadar çalışsaydı

para akladığını bilseydi, çok başarılı olurdu. Ama yapmadı. Var olmasına izin verdiğim mütevazı bir imparatorluğun hükümdarıydı.

Daha doğrusu, var olmasına izin verdiğim bir imparatorluğun. Çünkü Doğu Yakası'nda kimin para aklamaya ihtiyacı olduğunu biliyorsam, değerli bilgilere sahiptim demektir.

Ama artık bilgi ticareti yapmıyordum ya da en azından bundan kurtulmaya çalışıyordum. Bu da Seamus'un krallığının yöneticisi olarak şu anki konumunun en iyi ihtimalle istikrarsız olduğu anlamına geliyordu.

Ve şu anda onu odamda bulmuşken, Janie'ye göz kırparken ve uçucu yağ çıkarma yöntemleri hakkında daha fazla şey öğrenmemi engellerken, Seamus'un hükümdarlığının sona ermek üzere olduğundan oldukça emindim.

"Senin hakkında bir dedikodu duydum," dedi Seamus, umutsuz bir saldırganlık gösterisi yaparak.

Sadece ona baktım, çünkü henüz bana konuşmam için bir neden vermemiştii.

Saniyeler geçtikçe daha da telaşlandı.

Sonunda ağzından kaçırdı: "Sen soğuk bir piçsin Quinn. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Hayır, değildin."

"Peki, bu doğru mu? Herkesi dışlıyor musun?"

Bir süre bekledim. Sonra kanepeye doğru yürüdüm ve bariz olanı söyleyerek oturdum. "Bu benim için zaman kaybı."

"Şimdi bana karşı mı çıkacaksın?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü, eğer nüfuz peşinde değilsen, benim bilgime ihtiyacın yok."

"Seamus, neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben bir güvenlik firması işletiyorum.

Şirketler için güvenlik sağlıyorum-işletmeler, bankalar, oteller, vesaire. Bildiğim kadarıyla senin bir şirketle bağlantın yok. İkimizin birbirimizle hiçbir ilgisi yok."

Gözleri kısıldı ve sanki varlığının devamının anahtarıymış gibi yüzümü inceledi. "Sadece şunu bil: sen benim peşimden gelersen, ben de senin peşinden gelirim."

Dan saygısızca bir küfür mırıldandı. Ardından da şöyle dedi: "Burada ne işin var senin? Ne yapacaksın? Örgü şişleriyle bıçaklanmaları için Chicago'ya daha fazla adam mı göndereceksin? Bırak artık, Seamus." Öfkeyle oflayıp pufladı.

Seamus kardeşine, "Yapamam," dedi ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Yapmalısın çünkü Quinn dışarıda; neredeyse on yıldır dışarıda ve değer verdiği herkes dokunulmaz."

"Bu saçmalık Dan." Seamus kardeşine döndü. "O dışarıda değil. Bir imparatorluk kuruyor, küresel bir bağlantılar imparatorluğu, kullanacağı insanlardan oluşan bir imparatorluk. İnsanları *kullanmakta* ustadır. Mükemmel bir temsilci olduğumu düşünüyorum ama onun yanında ben bir *hiçim*. Şimdi de ellerini yıkamak mı istiyor? Çok yazık! O kadar kirli eller temizlenmez."

"Yaptığımız hiçbir şey yasadışı değil." Dan ellerini havaya kaldırdı ve tavana doğru bağırdı.

"Evet, bilme kısmı hariç. Sizin adamınız *bildiği* için yüzlerce suçun ortağı."

Sıkılmıştım. Seamus'un dramatiği sıkıcıydı.

"Sadede gel." Dan elini havada gezdirdi. "Ne istiyorsun?"

"On yıldır yaptığın tertemiz bilgi toplama işinin geri dönüp başıma bela olmayacağına dair güvence istiyorum, işte bunu istiyorum."

Seamus bu konuşmayı yaptığım ilk kişi değildi. Özel müşterilerimin çoğunun, hesaplarını boşalttığımı öğrendikten sonra sorduğu ilk soru, "Sırlarımı saklayacağınıza dair nasıl bir güvenceye sahibim?" sorusuydu.

Bilmedikleri şey, eğer sır yeterince kötüyse, onu çoktan ortaya dökmüş olduğumdu. Ayıplanacak sırları olan insanlar kullanılmazdı; ifşa edilirdi.

Eğer sır uyuşturucu dağıtımı, insan kaçakçılığı ya da herhangi bir kitlesel yıkım ya da bir bireyin sömürülmesiye, bu bilgi zaten doğru kişilere, benim dahil olduğum ortaya çıkmadan bunu durdurabilecek kişilere aktarılmıştı.

İşin içinde olduğumun asla bilinmeyeceğinden emindim çünkü doğru insanlar - sonuçta kötü adamlara bedel ödeten insanlar

-Kanıtlı sağlayanın ben olduğumu bilmiyordum.

Neyse ki, özel müşterilerin çok azı bu türdendi. Bunların çoğu fonlarını offshore'da saklayan, vergi kaçırın, eğlence amaçlı uyuşturucu kullanan ya da eşlerini aldatan tipteydi. Sırları utanç verici olandan potansiyel olarak hayat ve kariyer yıkıcı olana kadar değişiyordu, ancak çok nadiren

-bana göre- tamamen kötü.

"Seamus, sen bir aptalsın." Dan'in sabrı tükenmişti.

Bir kardeşten diğerine baktım. Fiziksel olarak birbirlerine çok benziyorlardı; 1.80 boylarında, tıknaz, kahverengi gözlü. İkiz olabilirlerdi. Kardeşim Des ve ben akraba bile görünmüyorduk. Yaklaşık olarak aynı boydaydık ama o sarışındı ve anneme çekmişti.

Des benim kahramanımdı; tıpkı Seamus'un Dan'in kahramanı olduğu gibi. Ama Des'in onur ve cesaret gibi değerlerine hayranlık duymak kolayken, Seamus bencil bir pislikti.

Seamus kardeşine ters ters baktı. "O lanet olası yüksek atından in...." "Bu kadar yeter." Bu konuşma hiçbir yere gitmiyordu ve Sonuna kadar. "Seamus, sana varlığınla tamamen ilgisiz olduğuma dair güvence vermekten başka sunabileceğim bir şey yok."

Seamus burnunu çekti, kaşlarını çattı ama başını salladı. "Evet. Tamam... iyi."

Bir an bekledim, rahatlamasına, kayıtsızlığımın vaadiyle rahatlamasına izin verdim.

Sonra ekledim, "İlgilenmem için bana bir sebep verme."

TAM da günün daha da kötüleşemeyeceğini düşündüğüm anda kıyamet koptu.

Ailemin evine girdim ve Jem'i buldum.

Aslında babam Jem'e kelepçe takarken içeri girdim. Yüzüstü yatıyordu, yanağı girişteki ahşap zemine bastırılmıştı. Bir dizini sırtına dayamış, onu olduğu yerde sabitlemişti ama deliliğinin hakkını vermek gerekirse, Jem onu tuttuğu yerden kurtarmak için elinden geleni yapıyordu.

"Bana haklarımı okumadın *domuz*," diye bağırdı uzun bacaklarını çırparak kıvranırken.

"Ördeği sikeyim, bak kim gelmiş." Dan kapının hemen önünde durdu ve babama baktı, "Üzgünüm Bay Sullivan."

Babam bir iç geçirdi; onun dışında tamamen sakin görünüyordu.

"Janie nerede?" Oturma odasını kontrol etmek için boynumu bükerek sordum. "Burada değil," diye cevapladı babam. "Öğleden sonra çıktılar, geri dönmediler."

henüz."

Endişe içimde kabardı ve telefonumu çıkardım. Arkamı dönüp Stan'i ara.

"Patron." İlk zil sesinde cevap verdi.

"Neredesin?" "Beau
Boutique."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne böyle?"

"Biliyorsam ne olayım. Hayatımda hiç bu kadar pembe görmemiştim. Kaç tane elbise denemek zorunda? Ve hepsi beyaz! Hanımlar başparmağım kadar bardaklarla şampanya içiyorlar. Ama endişelenme patron. Biraları yok. Ben sordum."

"Tanrım, Stan...."

"Biliyorum, değil mi?"

"Hayır." Yumruğumu kapının pervazına vurdum. "Onları eve getirmen gerekiyordu."

Hat bir an sessiz kaldı, sonra Stan fısıldadı: "Annenden şampanya almamı mı istiyorsun?"

Gözlerimi devirdim, ona kıcını kaldırıp eve dönmesini söylemeyi düşündüm ama sonra Janie ve annemin geliş gidişlerini dikte etmeye çalışırsam verecekleri tepkiyi hayal ettim. Annemin kalıp şampanyasını içmesi daha iyiydi. Bu şartlar altında kadınların dışarıda olması muhtemelen daha iyiydi.

"Tamam. Bir saatleri var. Dan'e adresi mesaj at."

Telefonu kapattım ve arkamı döndüğümde Dan'in arkamda durduğunu gördüm. "Her şey yolunda mı?"

Ona ters ters bakarak başımı salladım. Sonra, kıyamet koptuğu ve Dan kendini toparladığı için, şimdi tam zamanı olduğuna karar verdim.

"Sağdıçım olur musun?"

Bana göz kırptı. Sonra gözleri kısıldı ve aniden sinirlenmiş gibi göründü. "Tabii ki. Bunu neden soruyorsun ki? Annenle smokinler hakkında konuştum bile."

"Güzel." Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama başaramadım. "Hadi gidelim."

Babamın ve elleri kelepçeli müstakbel baldızımın hâlâ yerde yattığı girişe doğru yürüdük. Babama bir kez başımı sallayarak Janie ve annemin iyi olduğunu sessizce belirttim, sonra dikkatimi Jem'e verdim. Ara sıra kendi kendine mırıldanıyor, sonra da çığlık atıyordu. Az önce babamın kolunu ısırmaya çalışmıştı ve tam bir baş belasıydı.

Boston'da olmaması gerekiyordu. Amerika'da bile olmaması gerekiyordu. Onu yüz bin dolar nakit para ve yeni bir pasaportla Rio'ya bırakmışım. Ortadan kaybolacağına dair bana söz vermişti. Söz vermedim.

sözüne gerçekten inanıyordum ama bir daha asla benim sorunum olmayacağını umuyordum.

Onun görüş alanına girdim, duvara yaslandım ve alnımı ovuşturdum. Başım ağrımaya başlamıştı. Bronz görünüyordu, bu da onun için çok çilli olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda gözlerinin Janie'ninkiler gibi kehribar rengi değil, daha açık renkte görüldüğü anlamına geliyordu. Jem'inkiler neredeyse sarı görünüyordu.

"Seamus'tan yeni ayrıldım," dedim.

Gözlerinin arkasında panik titreşiyordu. Duygularının alevlenmesini çabucak bastırdı ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ne olmuş yani? Bana ne?"

"Eğer beni tekmelemeyi, ısırmayı ve kızdırmayı bırakmazsan Seamus'u arayıp seni almasını isteyeceğim."

Seamus'un Jem'in ölmesini istediği gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, bu tehdidin çok etkili olacağını düşündüm.

Gözleri bana sarı cam parçaları fırlattı. "Yapamazsın. Janie seni asla affetmez."

"Janie'yi bilirsin. Çok pragmatiktir."

Jem ofladı, hırladı, gözlerini kapadı, sonra tekmelemeyi kesti. Bacakları bir *gümbürtüyle* yere düştü.

Babam bana baktı, kaşlarını kaldırdı.

Ona gerçeğin hangi versiyonunu söyleyeceğimi düşündüm ve sonunda "Seamus onun erkeği" demekle karar kıldım.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Dan senin ikinci komutanın ve Janie de senin kadının...." Gözleri hafifçe kısıldı ve görünmez bir ilişki şeması oluşturduğunu görebiliyordum. "Dünya küçük."

Omuz silktim, Janie'yi ilk kez Chicago'da Fairbanks binasında fark ettiğimi çünkü onu Jem sandığımı daha sonra söylemeye karar verdim. Janie'yle aramızdaki ilişkiden kısmen Jem'in sorumlu olduğunu rahatsız edici bir şekilde fark ettim.

Bu düşüncüyü bir kenara bıraktım.

Birkaç saatten kısa bir süre içinde ikinci kez, kendimi kaybolmasını istediğim ilk üç kişi listemdeki bir kişiye aynı soruyu sorarken buldum.

"Neden buradasın?"

Gözleri hâlâ kapalıydı ama ben konuştuğumda şakağındaki kas sıçradı.

"Dangalak görsel ikizine söyle kelepçelerimi çözsün."

"Hayır," diye cevap verdi babam. "Seni bir şey için tutukluyorum. Sadece suçlamaların tam listesine henüz karar vermedim. Beş dakika sonra tekrar yapacaksam kelepçeni çözmeme gerek yok."

"Hapse girmeyeceğim!" diye bağırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Neden buradasın?" Parmaklarım kaşlarımın arasındaki boşluğa girerek tekrarladım. Bir ibuprofen'e ihtiyacım vardı.

"Dinle...." Dudaklarını yaladı, gözleri odanın içinde geziniyordu. "İki haftadır şehirdeyim, kız kardeşimle burada olduğunuzu duydum. Janie'yle konuşmam lazım ve... paraya ihtiyacım var."

"Sana verdiğim paraya ne oldu?" Babamın nasıl bir sonuç çıkaracağını umursamadan sordum çünkü bir noktada onu doğru yola getirebileceğimi biliyordum. Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı ve son birkaç gündür hangi noktada ailemle gelecekte bir ilişkim olacağına kesin gözüyle bakmaya başladığımı merak ettim.

"Ben tükendim," dedi. "Yeterli değildi."

"Tükendin."

"Janie'yle konuşmam lazım!" diye bağırdı.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Dan başını sallayarak, kollarını bir meydan okuma duvarı gibi kavuşturarak.

"Janie'ye onunla konuşmak istediğini söyleyeceğim," dedim, isteğini açıkça reddetmek istiyordum ama bunu yapmak bana düşmezdi. "Bu ona bağlı."

"Sadece... sadece onunla konuşmama izin ver ve bana biraz para ver, ben de seni rahat bırakayım, yemin ederim."

"Pencereden girdiğinde elinde bu vardı." Babam pantolonunun arkasından 22'lik bir tabanca çıkarmak için bu anı seçti. "Önce Janie olduğunu sandım, o yüzden ateş etmedim."

Sinirli bir kahkaha attım. Tanrıya şükür annem Beau Butik'ten randevu almıştı da Janie beyaz elbiseler deneyebilecekti.

"Dinle, ucube gösterisi," dedi Dan; ipinin ucuna gelmişti ve buna şaşırmadım. Jem'i benden çok daha iyi tanıyordu. "Hapse gireceksin. Bu adamı görüyor musun, Bay Sullivan? Quinn'in babası mı? O gerçek bir anlaşma, tatlım. Onun evine girdin. Boston Polisi'nden. O bir dedektif. Bu da onun belalı biri olduğu anlamına gelir. Belalı bir polis dedektifinin evine *silahla* girdiğin için hapse gireceksin, seni çılgın sürük."

Dan bir an bekledi, Jem'e durumdan sıyrılmak için bir yol bulması için zaman tanıdıktan sonra ekledi: "Quinn bile seni bundan kurtaramaz."

Jem'in ağır nefes alışları odadaki tek sestti. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Kimse etkilenmemişti.

Sonra babam Jem'e haklarını okudu.

Tam o sırada telefonum çaldı. Dikkatimi dağıttığı için rahatlamış bir şekilde olay yerinden uzaklaştım. Yemek odasına doğru yürüdüm. New York'tan bir numaraydı ama sahibini tanımıyordum. Yarım saniye cevap verip vermemeyi düşündüm.

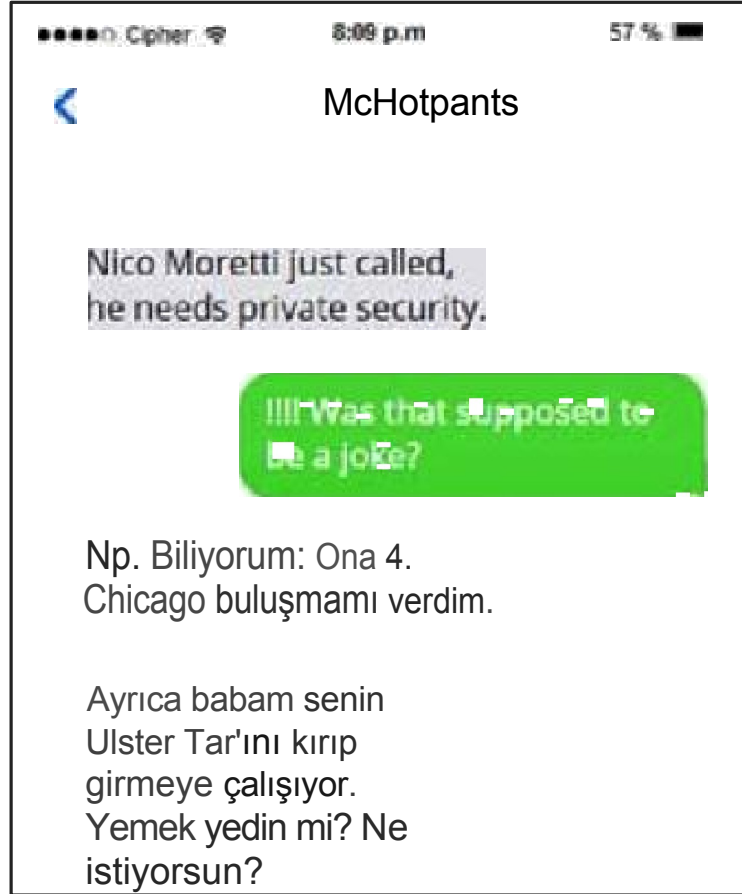
Bu noktada hiçbir şey beni şok edemezdi, bu yüzden aramayı açtım.

"Evet?" "Merhaba. Quinn Sullivan'la mı görüşüyorum?" Arayan bir erkekti, sigara içiyordu, yirmili yaşlarının sonlarında ya da Otuzlu yaşlarının başında, sesi belli belirsiz tanıdık gelen biri. "Kimsiniz?"

"Elizabeth Finney bana kartınızı verdi. Ben Nico Moretti ve yeni bir özel güvenlik şirketine ihtiyacım var."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JANIE

"N^{ICO MORETTI?} Komedyen mi?" Katherine benden Quinn'e baktı, yüzünde sevinç ve inançsızlık karışımı bir ifade vardı. "Gösterisinin sonunda soyunan şu yakışıklı adam mı?"

"Onun soyunduğunu nereden biliyorsun?" Desmond'ın elleri durmuş, pizza dilimi tabağıyla ağzı arasında gidip geliyordu. Quinn'e özgü bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çatmış karısına bakıyordu.

Saat 22:30'u geçiyordu ve akşam yemeğini yeni bitirmiştik. Açlıktan ölüyordum; bu nedenle Dan'ın akşamki olayları anlattığı süre boyunca sessiz kaldım. Seamus'un ziyaretiyle ilgili gerçekleri -muhtemelen Quinn'in ailesinin yararı için- bulanıklaştırdığı izlenimine kapıldım ama Jem'in tutuklanmasını anlatırken hiçbir şeyden geri durmadı.

Anlaşılan ben gelinlik denerken epey bir şey kaçırmışız.

Jem'in evlerine zorla girmeye çalışması beni şaşırtmıştı ama yine de artık yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Benimle konuşma isteği konusunda ne yapacağıma karar verememiştim. Bu nedenle kararımı erteledim. Bir yere gidecek gibi değildi.

Tüm bu olanlar yüzünden kendimi hem sinirli hem de suçlu hissediyordum. Sinirliydim çünkü bir kez daha akılsızca deliliğini ve kötü kararlarını her yere ve hayatıma yayıyordu. Çılgın bir şef gibiydi, bir restoranın etrafına kokuşmuş domates sosu topakları fırlatıyor ve sonra herkese akşam yemeğinin servis edildiğini söylüyordu. Bu benzetme onun davranış tercihleri kadar anlamlıydı.

Suçlu hissediyordum çünkü sinirlenmişim. Bir yanımda her zaman onun için, bir ilişki için umut besliyordu ve küçük kız kardeşim için kızgınlıktan daha fazlasını hissetmek istiyordum.

Desmond ve Katherine'den özür dilemeye çalıştım ama onlar beni geçiştirdiler, başkalarının kararlarından sorumlu olmadığımı söylediler.

Sanırım özellikle Katherine, Nico Moretti hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Dan, her iki tarafı da dinlememiş olsa da Quinn'in çağrısını anlatmaktan mutluydu. Nico hakkındaki heyecanını da gizlemeye çalışmadı. Görünüşe göre Dan bir hayranıydı.

Katherine kocasının yüz ifadesi karşısında gözlerini devirdi ve sonra bana sırrını açmak için döndü. "Çok seksi biri."

Gülümsedim ama aynı fikirde olmama rağmen yorum yapmadım.

Quinn yemek boyunca sessiz kalmıştı. Bildiğim kadarıyla, Nico Moretti'yi müşteri olarak kabul ederse, bu onun ilk ünlüsü ve ilk yeni müşterisi olacaktı.

Dört aydan fazla bir süredir özel müşteri hesabı. Ne düşündüğünü merak ettim ama sormadım.

Quinn sandalyesinde arkasına yaslandı ve viskisini eline aldı. Sanki Teksas damıtımevlerinin üretim yöntemleri üzerine kafa yoruyormuş gibi bardağın içindekileri inceliyor gibiydi.

Bu yüzden yüksek sesle "Özür dilerim" dediğinde şaşırdım.

Hepimiz ona baktık. Katherine ve Desmond'ın şaşkınlık dolu bir bakış attıklarını, sonra da dikkatlerini bana çevirdiklerini fark ettim. Ben de Dan'e baktım. O da şaşkın görünüyordu.

"Ne oldu canım?" Katherine yüzünde nazik bir gülümsemeyle sordu.

"Des için üzgünüm. Olanlar için ve bunu engelleyebileceğim için üzgünüm." Quinn'in bakışları anne ve babasının arasında gidip geldi.

Bunu uzun bir an izledi. Katherine'in gülümsemesi azaldı, yüzü düştü ve yüz hatlarına bir acı gölgesi düştü. Desmond Quinn'in bakışlarını tuttu, ifadesi taş gibiydi ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Quinn gibi onun da düşünceleri özeldi ve duyguları hayalet gibiydi.

Quinn yutkundu, boğazı zorlukla çalışıyordu ve acısını gizlemek için hiçbir çaba göstermediğini görünce şaşırdım. Onu hiç bu kadar çaresiz görmemiştim ve kalbim ona doğru uzandı. Farkında değildim ama ellerim ve kollarım da öyle. Hareket ettiğimi tam olarak anlayamadan omuzlarını kucaklamış ve ona sıkıca sarılmışım.

Fısıltıyla tekrarladı: "Çok üzgünüm."

Katherine dudaklarını birbirine bastırdı ve çenesini kaldırdı. Gözleri parlıyordu ve gözyaşlarını tutamadığını biliyordum.

"Quinn...." diye başladı, durdu, boğazını temizledi. "Bilemezdin."

Başını annesine doğru salladı ve acı dolu bir iç çekişle "Neden benden nefret etmiyorsun?" diye sordu.

Yüz hatlarını acılı bir anlayış kapladı, sanki onun sözleriyle içinde bir şeyler kırılıp onarılmıştı, sanki bir yapbozun parçaları nihayet birbirine uymuştu ve ortaya çıkardıkları resim korkunç derecede yanlıştı.

"Bebeğim, senden asla nefret edemem. Biz senden *hiç* nefret etmedik. Kederimize yenik düşmüş olabiliriz, çaresizlik içinde sana saldırmış olabiliriz ama senden asla nefret etmedik, asla. Koşulsuz sevmek sadece neşe getirir. Sen bizim oğlumuzsun ve Des...Des...." Çenesi titredi ve iki damla gözyaşı yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Katherine hızla onları sildi ve devam etmeden önce yutkundu. "Des öldüğünde bizim de kalbimiz kırıldı, senin de; Shell'in de. Akılsızca suçlamak yerine birbirimizi teselli etmeliydik. Bu bizim suçumuz, bebeğim. Bu senin suçun değil. Ve bu konuda daha önce bir şeyler yapmadığımız için çok ama çok üzgünüm." Cümlesinin sonu bir hıçkırıktaydı kayboldu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Quinn başını salladı ama annesinin sözlerine itiraz edemedi babası uzanıp karısını kollarının arasına aldı, kucağına çekti ve başını omzuna yasladı.

Sonra gözlerini Quinn'e çevirdi. Quinn'in babasının yüz ifadesinden küçük bir nefes alışını duydum ve hissettim, belki de bu ifade sevgi ve şefkat dolu olduğu içindi.

Sonra Desmond konuştu. "Suçlama bir hırsızdır. Zamanımızı, bir aile olarak geçirebileceğimiz, anılar yaratabileceğimiz, birbirimize destek olabileceğimiz zamanı boşa harcarken bizi kör eder. Annen ve ben seninle, kız kardeşinle ya da Janie'yle bir gün daha geçirmek istemiyoruz. Bu saçmalığı kesip atmalısın. Bırakmalısın, çünkü annenin sana ihtiyacı var... Benim sana ihtiyacım var. Ve bence senin de bize ihtiyacın olabilir."

Sonunda otele döndüğümüzde saat gece yarısını ^{geçmişti}. Ben yorgundum ama Quinn de bitkin durumdaydı. Bu yüzden eve dönerken limuzinin arkasında başını kucağıma yaslamasını istedim. Uykuya dalana kadar parmak uçlarımla kaşlarının kıvrımını, burnunun eğimini ve çenesinin çizgisini takip ettim.

Onu uyandırdığım için üzgündüm ama çırılçıplak soyunup aynı derecede çıplak vücuduna sarılma, ten tene temas etme ve ikimiz de birbirimizin sıcaklığıyla çevrili derin bir uykuya dalma olasılığı beni rahatlatmıştı.

Odamıza vardığımızda Dan'ın süitten yeni çıktığını görünce şaşırdım. Yemek boyunca bizimle birlikteydi ama Quinn'in özüünden ve ardından gelen ağır tartışmadan kısa bir süre sonra ayrılmıştı.

"Hey...." Dan kapının hemen dışında durdu, bana küçük ama içten bir gülümseme verdi ve Quinn'e bir kez başını salladı. "Odayı şöyle bir taradım. Her şey temiz görünüyor. Birkaç dakika içinde dört adam gelecek."

Gece vardiyasında iki kişi içeride, iki kişi dışarıda olacak. Ayrıca otel güvenliğine ekstra önlemler alacağımızı bildirdim."

Quinn bir kez başını salladı. "Teşekkürler. İyi geceler."

Dan onaylarcasına çenesini kaldırdı ve yanımızdan geçerek asansöre doğru yürüdü. Onun gittiğini görmedim çünkü Quinn beni otel odasına itiyordu. Hemen kapıyı tekmeleyerek kapattı ve belimdeki kravata uzandı.

Tek bir çekişle elbise çözüldü ve açıldı. Quinn'in minnettar iniltisi beni gülümsetti ve sırtışım "Biliyordum. Bu elbiseye bayıldım."

Elleri içeriye uzanıp kumaşı ayırdığında ve belimi kavradığında güldüm. Beni ne ve kendisine doğru çekti, ağzımı aldı ve bizi yatak odasına doğru yürütmeye başladı.

O nereye giderse ben de peşinden gidiyordum; ayaklarım güven dolu adımlarla geriye doğru kayıyor, ellerim onun omuzlarında, elleri vücudumda geziniyordu. Arzuyu ateşlemek için bana dokunmuyordu. Okşamaları maksatlı olmaktan ziyade sahipleniciydi, sanki makul olmayan bir süre boyunca tenimden mahrum bırakılmıştı ve sadece hakkını alıyordu.

Yatak odasına ulaştığımızda bir kapıyı daha tekmeleyerek kapattı -yatak odası kapısı- ve beni yatağa götürdü, üzerimde diz çöktü ve ben onun altına yatana kadar vücudumu kaydıldı. Elbise hala omuzlarımı ve kollarımı örtüyordu ama açık n kısmı gvdemi, kalçalarımı ve bacaklarımı erveliyordu.

pştk. Ve sonra, aniden, artık pşmyorduk.

Gözlerimi açtığında Quinn'in bana baktığını ve yatak odamızı aydınlatan loş ışıkla daha da belirginleşen kaşlarını çattığını gördüm.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve yüzünde düşüncelerine dair bir ipucu aradım. "Ne oldu?"

"Sana zel bir müşteri dosyası rneği göstereceğimi söylemiştim. Bunu yapmadım."

Bir süre onu izledim, devam etmesini bekledim. Devam etmeyince parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve ensesini hafifçe kaşıdım.

"Bunu geri döndüğümüzde yapabiliriz."

Gözlerini bana dikti, düşünceli bir şekilde beni inceliyordu. Ağrılığını yana kaydıldı ve beni göğsüne yaklaştırdı, bacağımın onunkinin arasına girmesini teşvik etti, başımı omzuna koydu.

Sonra "Farklı kokuyorsun" dedi.

Başımı kaldırdım ve ona baktım, günün erken saatlerinde satın aldığım için bunu fark etmesine biraz şaşırmıştım. "Ah, evet. Biraz parfüm aldım."

"Neden?"

"Dün algılanan çekicilikle ilgili bir araştırma okudum. Erkeklerin bir kadın güzel koktuğunda onu yaklaşık yüzde yirmi daha çekici bulduğunu söylüyordu."

"Nasıl... nasıl böyle bir çalışma olabilir ki?"

"Sanırım tüm testlerde aynı kadını ama farklı erkekleri kullandılar. Erkekler kadını çekiciliğine göre değerlendirdikten sonra..."

"Boş ver onu. Benim bilmek istediğim neden parfüm sürdüğün."

Tekrarladığı soru karşısında bir kaşımı kaldırdım çünkü zaten cevapladığımı sanıyordum. "Çünkü her ne kadar şu anda bana vurulmuş gibi görünsen de, eninde sonunda bakışlarıma alışacağının, hatta belki de onlardan sıkılacağının farkındayım. Güzel kokmanın ve bunu sık sık değiştirmenin bana yaklaşık yüzde yirmi avantaj sağlayacağını düşündüm."

Quinn bir süre beni izledikten sonra gözlerini kapadı ve iç çekti. "Beni delirtiyorsun ve şu anda seninle ne kadar deli olduğun konusunda tartışacak kadar enerjim yok."

Göğsüne doğru gülümsedim ve gömleğinin ön düğmelerini açmak için hareket ettim. "Güzel. Sen de kıyafetlerini çıkarmalısın."

Elleri yukarı kalktı ve benimkilerin üzerine kapanarak hareketlerimi durdurdu. "Bunu yapmadan önce, uyumadan önce, seninle özel müşterilerden biri hakkında konuşmam gerekiyor."

"Sabaha kadar bekleyebilir."

"Hayır." Başını yastığının üzerinde salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. Bir sonraki konuşmasında kelimeleri yorgunluktan bulanıklaşmıştı. "Club Outrageous'ta sana ilaç verilen o geceyle ilgili. O adam, sana ilaç veren adam, o ailenin güvenliğini biz sağladık."

Şimdi tüm dikkatimi ona vermiştim.

"Ah...?" Bu bilgiyi düşündükten sonra aklıma gelen bir sonraki soruyu sordum. "Onu bu şekilde mi tutuklattınız? Sırlarından birini ona karşı mı kullandın?"

"Bir bakıma... evet." Quinn esnedi ve bu konuşmayı sabah hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim. Şimdiden yarı uykulu görünüyordu.

"Quinn, neden bu müşteri hakkında bilgi sahibi olmamı istiyorsun?"

"Çünkü... Parducci... onlar benim ne yaptığımın... iyi bir örneği...."

Devam etmesini beklerken birkaç saniye geçti. Onun yerine tamamen sessiz kaldı, göğsü düzenli nefes alıp vererek inip kalkıyordu.

"Quinn?" Fısıldadım ve bekledim.

İşe yaramadı. Uyuyordu. Uyumasına izin verdim.

Ama onu soydum. Bu, bir file bebek bezi giydirmeye çalışmak gibiydi.

Uzun, ağır uzuvları vardı; ve kendinden geçmişti, ölü bir ağırlıktı.

İşim bittikten sonra akşamki rutin işlerimi halledip yatağında ona katıldım ve sabah ona bu iyi örnek özel müşteriyi soracağımı hatırladım.

Bilinçsizliğe teslim olmadan önce babasının suçlama hakkında söylediklerini düşündüm. Suçlamanın benden, bizden zaman çalmasına izin vermeyeceğime dair kendime sessizce söz verdim. O küçük hırsız piçin evliliğimizde yeri olmayacaktı.

Ama rüya alemine dalmadan hemen önceki son düşüncem, Katherine'in o akşam daha önce söylediklerinin bir yankısıydı; özellikle, *koşulsuz sevmek sadece neşe getirir*.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

L EAVING BOSTON ACI TATLIYDI.

Bir gece önce Quinn'in ailesiyle vedalaşmıştık ama uçağa binmek ve şehrin düşüşünü izlemek yanlış geldi. Sanki evimi ya da kendimden bir parçayı geride bırakıyormuşum gibi hissediyordum. Bu düşünceyi daha sonra incelemek üzere bir kenara koymaya karar verdim.

Ancak arkadaşlarımı özledim. Örgü grubumu ve garip bir şekilde Steven'ı özledim. Onu her gün görmeye, randevu sıkıntılarını ve mükemmel mobilya arayışını dinlemeye alışmıştım.

Hayatımın Jon'la birlikte olduğum zamanlardan ne kadar farklı olduğunu düşündüm.

Jon'un benim davranışlarımı kolaylaştıran biri olduğunu şimdi fark ediyordum. Münzevi eğilimlerimi teşvik etmişti. Beni hiçbir zaman konfor alanımın dışına itmemişti. Sonunda, ilişkimiz sona erdiğinde, beni kaybetmekten korktuğu için beni hiç zorlamadığını fark ettim.

Korkunun sağlıklı bir ilişkide yeri olmadığını öğreniyordum.

Bazen Quinn'in tek yaptığı beni zorlamakmış gibi geliyordu; hissetmeye, düşünmeye, harekete geçmeye, istemeye, ihtiyaç duymaya zorluyordu. Ayrıca Cub's biletleri, çizgi romanlar ve ayakkabılardan daha fazlasını dilememi ve hayal etmemi sağladı.

Eskiden olduğu kadar rahatsız edici düşüncelerden kafamda ya da yürüyerek kaçmıyordum. Hâlâ banyoda saklanıyordum ama nedense bu o kadar kötü hissettirmiyordu. Belki de korku ve endişelerimle yüzleştiğim içindir. Bu iyi, sağlıklı ve olumlu bir değişim gibi hissettiriyordu.

Dan uçakta bizimle birlikteydi ve adımlarında yeni bir baharla yürüyor gibiydi. Onu ağabeyi Seamus ile birlikte görmek bana kız kardeşlerimle olan ilişkiyi hatırlattı. Sonuç olarak, kendimi ona biraz daha yakın ve onun yanında daha rahat hissettim.

Bu yüzden, özellikle Chicago'ya indiğimizde ve Dan toplantıya gelmeyi talep ettiğinde, Nico Moretti'ye olan tutkusu konusunda ona takılmama izin verdim.

"İstersen en iyi arkadaşın olacağından eminim," dedim ona kurnazca gülümsemeye çalışarak. Üçümüz birlikte belirlenen saatte belirlenen restoranda bekledik. Nico iki dakika gecikti.

Dan bana hiç de inandırıcı olmayan bir kaş çattı. "Onun en iyi arkadaşı olmak istemiyorum. Erkeklerin *en iyi arkadaşı* olmaz." Bakışları Quinn'inkilere kaydı ve garip bir bakış attılar, sonra gözleri başka yere kaydı.

Bunu not aldım ve daha sonra analiz etmek üzere dosyaladım.

Dan ekledi, "Evet, en iyi arkadaşlarımız var... sanırım. Ama bu tür konular hakkında konuşmuyoruz."

"Ne tür şeyler?" Üstüne gittim.

Omuz silkti, gözleri restoranı tarıyordu. "Arkadaşlık sıralaması, kızların yaptığı gibi değil. Her zaman ya bu konuda konuşurlar ya da düşünürler."

"Arkadaşlık sıralaması hakkında mı?"

"Evet, ama sadece arkadaşlarla değil; her türlü ilişkide - beni deli ediyor. Kızlar her zaman nasıl sıralandıklarını bilmek isterler. Mesele şu ki, bir insanın sizin hakkınızda ne hissettiğini söyleyemiyorsanız, muhtemelen bilmek istemiyorsunuzdur."

Bu ifadeyi düşündüm ve büyük ölçüde haklı buldum. Ancak bu yeni teoriye dayanarak mevcut ilişkilerimi -arkadaşlıklarımı ve diğerlerini incelemek için çok fazla zaman harcayamadan, Nico Moretti restorana girdi.

Aslında yürüyüşü için daha doğru bir tanımlama *çalımlı* yürüyüş olurdu. Ama bu o kasıtlı çalımlı yürüyüşlerden biri değildi. Sanki elinde değildi. Çalımlı olan oydu; çalımlı olan da oydu. Ve birlikte yürümeleri gerekiyordu.

Dan kaskatı kesildi ve koltuğunda biraz daha dik oturdu; Nico'nun da içeri girdiğini görmüş olmalıydı. Quinn'in sırtı kapıya dönüktü ve Nico'nun içeri girdiğinin farkında olduğundan emin olmama rağmen -çünkü Dan'ın pür dikkat kesilmesi bunu açıkça gösteriyordu- Quinn koltuğunda dönmedi.

Aksine, Quinn menüyü dikkatle incelemeye devam etti. Dan gereksiz yere, "O burada," dedi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Quinn. "Bunu söyleyebilirim çünkü ağzının suyu akıyor."

Dan, Quinn'e tedirgin bir bakış fırlattı. "Kapa çeneni, göt surat. Dallama olma."

Dan ve Quinn'in konuşmalarını dinledim ama dikkatim tamamen hostes standında olup bitenlere odaklanmıştı. Bir yanım Nico Moretti'ye akın eden iki kadının (sanki iç organları onun çekim gücüne kapılmış gibi) bayılacağından endişe ediyordu.

Bu endişemi dile getirdim ve muhtemelen benim hissettiğim kadar endişeli göründüm. "Bu kadınlar bayılacak gibi görünüyor."

Dan kahkahasını bastırdı. "Evet. Ya öyle olacak ya da bütün kıyafetlerini çıkaracaklar."

"Umarım öyle olmaz. Dışarısı otuz derece ve burası da pek sıcak değil." Bu doğrudu. Ceketimi üzerimde bırakmayı tercih etmişim. Üşüyordum.

Sonunda kadınlar bizi işaret etti ve ikisi de Nico'yu masamıza yönlendirdi; biri önde, diğeri arkada.

Yaklaşırken onu inceledim. Gülümsüyordu, gözleri üç kişilik grubumuzun üzerinde geziniyordu. Bakışlarımız buluştu, tutuştu ve gülümsemesi genişledi. Benimle ilgili bir sırrı bildiği izlenimine kapıldım... mesela ne renk iç çamaşırı giydiğimi ya da okyanus yunusları ailesinde en sevdiğim türün orkalar olduğunu.

Dan ayağa kalktı, önce elini uzattı. "Merhaba. Daniel O'Malley. Tanıştığımıza memnun oldum. Bana Dan de."

"Merhaba Dan, tanıştığımıza çok memnun oldum." Nico Dan'e dostça bir baş selamı verdi ve dikkatini bana çevirerek elini uzattı. "Sen Janie Morris olmalısın." Yüz ifadesi sıcak, açık, esrarengiz ve tamamen ilgi çekiciydi. Ondandır hoşlandığıma karar verdim ve bu çok garip bir şeydi çünkü onu hiç tanıımıyordum.

"Evet. Öyleyim. Ben Janie Morris... Adım bu. Janie...Morris." El sıkışını ve sırtışını kabul ettim, ikisine de karşılık verdim. O kadar geniş gülümsüyordum ki yanaklarım acıyordu. Bir aptal gibi görüldüğümünden ve ses çıkardığımdan eminim.

Quinn sonunda menüsünden başını kaldırdı, hala sonsuz bir tokalaşma içinde aşağı yukarı sallanan ellerimize baktı ve sonra ayağa kalktı. Aslında ayağa kalkması daha çok yavaş, tehditkâr bir açılma gibiydi ve Nico ile temasının sona ermesini gerektirdi, çünkü Quinn vücuduyla beni görüş alanından çıkardı.

Nico'nun "Ve sen de Quinn Sull olmalısın...." dediğini duydum.

"Otur." Quinn Dan'in yanındaki ve benim karşımdaki koltuğu işaret etti. "Geç kaldınız. Henüz sipariş vermedik."

Nico sandalyeye oturmak için hareketlendi, her zamanki gülümsemesi şimdi dudaklarının kıvrımından ibaretti ve sanki onu saklamaya çalışıyormuş gibi birbirine bastırmıştı. Gözleri bir kez daha bana kaydı, sonra hemen uzaklaşıp Quinn'e döndü.

Quinn şimdi menüsüne sanki onu öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. "Tebrikler," dedi Nico, hâlâ Quinn'i izliyordu.

Quinn sadece gözlerini yana kaydırıp ve Nico'nun dostça bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne?" "Nişanınız için tebrikler. Elizabeth bana en iyi arkadaşının Arkadaşım yeni nişanlanmıştı." Nico bana eliyle işaret etti ama yüzüme bakmadı.

bunu söylediğinde.

Quinn gözlerini kısarak, "Teşekkürler," dedi.

"Dr. Finney'i, yani Elizabeth'i nereden tanıyorsunuz?" Dan, Quinn'in konuğumuzu soğuk bir şekilde karşılamasından rahatsız olmamış gibi görünerek hoş bir şekilde sordu. Benim gibi Dan de belli ki bu adamın büyüüne kapılmıştı.

Nico'nun dikkati Dan'e kaydı ve soruya nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi durakladı. Gülümsemesi kayboldu ve gözleri yoğun bir şekilde parladı. Bu değişim o kadar ani olmuştu ki kaşlarımın şaşkınlıkla kalktığını hissedebiliyordum.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Birlikte büyüdük, birbirimize aşıkız ve o benimle evlenecek," dedi.

Quinn az önce dudaklarına götürdüğü suda boğuldu ve herkesin dikkatini üzerine çekti. Çabucak toparlandı, bardağı yerine koydu ve Nico'ya sanki bir uzaylıymış gibi baktı.

"Elizabeth'le mi evleniyorsun? Bu ne zaman oldu?"

Nico omuz silkti. "Henüz haberi yok." Sonra menüyü eline aldı ve seçenekleri gözden geçirmeye başladı, "Burada ne var?" diye sordu.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz onun kim olduğunu anladım.

Nico, *o Nico'ydu*. Elizabeth'in üniversitede ilk tanıştığımızda bana anlattığı çocuktü. Çocukluk aşkı Garrett'in en iyi arkadaşıydı ve on altı yaşındayken bekâretini kaybettiği *Nico'ydu*.

O *Nico'ydu*. Ve onu seviyordu.

Hayatın, özellikle de Elizabeth'in hayatının çok ama çok ilginç bir hal alacağını hissediyordum.

ONU SEVDİM.

Dan de ondan hoşlanıyordu.

Ve sonunda Quinn de ondan hoşlandı. Ama Quinn'in ondan son derece isteksiz bir şekilde hoşlandığı açıktı, sanki ondan hoşlanmak zorunluymuş ve kendi isteği dışında gerçekleşiyormuş gibi.

Benim için yemek sipariş ettiğinde itiraz etmememin tek nedeni Quinn'in huysuz ruh haliydi, ama bu konuda onunla kesinlikle konuşmam gerektiğini aklıma not ettim. Kabul ediyorum, ne yaptığımı öğrenmişti.

Ama sonra garson geldiğinde bana konuşma fırsatı vermedi. Altı ayı aşkın süredir birlikteydik ve bu beni hâlâ rahatsız ediyordu. Bu garip, yersiz şövalyeliğe bir son vermem gerekecekti.

Nico durumunu açıkladı ve önceki güvenlik ekibiyle yaşadığı sorunları anlattı. Görünüşe göre, yeğeninin kistik fibrozis klinik deneyinin bir parçası olarak her sekiz saatte bir infüzyona ihtiyacı vardı. En iyi arkadaşım ve eşi olmaya karar verdiği kadın olan Elizabeth, deneme sırasında yeğeninin tedavi eden doktoruydu.

Ayrıca yeğeni ve yeğeninin vasisi olan annesinin hastaneye yakın bir otelde kaldıklarını belirtti. Bu düzenin ideal olmadığını düşünüyordu.

Nico da Elizabeth hakkında konuşmadan duramıyordu. Neredeyse sürekli ondan bahsediyordu. İlk başta bunu bilerek yaptığını düşündüm, çünkü en iyi arkadaşım hakkında her şiirsel ağda yaptığında, Quinn biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Ama sonra Nico bunu o kadar çok yaptı ki Quinn, Elizabeth'in sürekli konuşmanın odağında olmasından rahatsız olmaya başladı.

Nico'yu ve tüm bu gerçekleri dinlerken çözümün çok açık olduğunu fark ettim. Nico'nun Quinn'in binasına taşınması gerekiyordu.

Quinn'in binası güvenli ve emniyetliydi. Nico binadayken yanında bir güvenlik görevlisi bulundurma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Ayrıca, ailesi otel yerine gerçek bir evde olacaktı ve -Elizabeth *de* binada yaşadığı için ve hastane itiraz etmediği sürece

-Yeğeninin kan nakilleri hastane yerine yeni evlerinde yapılabilecekti. Çalışmanın ayrıntılarını bilmiyordum ama denemeye değermişti.

Ortaya çıkan tüm sorunlar için en mantıklı çözüm buydu.

Dan hemen kabul etti. Quinn isteksizce kabul etti. Nico, Quinn'in kabul etmesini bekledi, sonra bana kocaman, minnettar bir gülümseme verdi.

"Sanırım Elizabeth'in komşusu ben olacağım," dedi. Zeytin yeşilinin açık bir tonu olduğunu yeni fark ettiğim gözleri aslında yaramazlığın ikiz parlayan yıldızları gibi parlıyordu.

Quinn, "Nihai evlenme teklifini çok daha kolay hale getirecektir," dedi. -Ağzını bir tarafa çekerek isteksizce gülümsedi.

"Evet, çok daha kolay...." Nico başını salladı, bakışları omzumun üzerinden bir noktaya kaydı, muzip parıltısı arttı. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Bir şeyler planladığı izlenimine kapılmıştım.

Dan eğlenmiş görünerek saatine baktı. "Pekala, binaya gitmeliyiz. Ben de sizinle geliyorum Bay Moretti."

Nico kabul etti, cüzdanını ve telefonunu çıkardı, masanın üzerine birkaç büyük banknot koydu. "Bana Nico de. Gerçek soyadımın Manganiello olduğunu bilmelisin. Sanırım buna ihtiyacın olacak. Moretti bir sahne adı."

Quinn başını salladı. "Buraya nasıl geldin? Araban var mı?"

"Hayır. Taksiyle geldim."

Quinn'in göz devirmesini bastırıldığını fark ettim, sonra Dan'e döndüm. "Bir araba çağır; Bay Manganiello'ya bir tane tahsis etsinler."

"Nico. Bana Nico de," dedi tekrar, dikkati telefonundaydı. Ekranı kaşlarını çatı ve sonra ayağa kalktı. "Özür dilerim, affedersiniz. Ben annem; yeğenim Angelica ile ilgili olabilir."

Nico telefona bakmak için masadan kalktı ve Quinn sesli bir iç geçirdi. Dan'e kaşlarını çatı ve Nico'nun bıraktığı faturaları topladı. "Onu takip etmen ve parasını geri vermen gerekecek."

"Elbette. Tamam." Dan ayağa kalktı. "İyi biri, değil mi?" Heyecanla başımı salladım. "Öyle!

Ondan hoşlanıyorum."

"Fena değil. Çok fazla gülümsüyor," diye homurdandı Quinn.

Dan, Quinn'e sırttıktan sonra gitmek için döndü ve omzunun üzerinden seslendi. "Bir kez olsun odadaki en güzel erkek göz şekeri sen olmadığın için üzgünsün."

"ONDAN HOŞLANIYORUM!" Yeni sütyen ve iç çamaşırı takımımı çıkararak söyledim. Dürüst olmak gerekirse, bununla gurur duyuyordum. Londra'daki zanaatkâr iç çamaşırı ustaları tarafından el yapımı olarak üretilmişti, sorumlu bir şekilde yetiştirilen ipek böceklerinden yapılmıştı ve sanki benim için yapılmış gibiydi. Hiçbir şey üzerime oturan dantelli bir sütyen ve onu tamamlayan iç çamaşırı kadar güzel hissettiremez.

"Kim?" Elizabeth sordu. Kanepemize çökerken biraz bunalmış görünüyordu.

İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında Elizabeth'in bunalmışlık hali anlamlıydı.

Öğle yemeğinden sonra Nico'yu Quinn'in binasına götürüp ikinci çatı katını ve uygun olabilecek diğer birkaç daireyi gezdirdik. Ona Elizabeth'le paylaştığım dairenin anahtarını vermiştim, böylece katı görebilecekti.

Plan. Quinn ve ben vardığımızda Elizabeth ve Nico'yu bir anın içinde bulduk.

Bir an derken, birbirlerine saldırmak üzereydiler.

Kısacası, Elizabeth iç çamaşırlarıyla dans ediyordu çünkü bir külot dansı partisinin ortasındaydı. Nico, Elizabeth'in yanına geldiğinde, onu en yakın yüzeye fırlatacak ve *karizmasını* çizerek ondan evlilik sözü alacakmış gibi görünüyordu.

Karizma derken, teslim olana kadar şaşırtıcı seksapeli ve ham duygularını kullanmayı kastediyordum.

Araya girmeseydik işe yarayabilirdi.

Quinn ve Nico kovulduğu için Elizabeth ve ben yalnızdık. Kovma işini yapan bendim çünkü en iyi arkadaşımı tanıyordum.

Vücudunu -Nico'dan- bir çift yastığın arkasına saklamaya çalıştığını görür görmez, önemli bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Nico ile etkileşimini izledikçe, kendi kendine empoze ettiği bir endişe ve nevroz denizinde boğulduğunu fark ettim.

Onu hiç bu kadar karmakarışık görmemiştim ve kesinlikle hiç bu kadar açık ve şiddetli bir alçakgönüllülük girişiminde bulunduğunu görmemiştim. Onu tanıdığımndan beri hiç mütevazı olmamıştı.

Konuşmamız gerekiyordu.

"Nico. Bay Manganiello." Dedim. "İyi biri."

"Evet. İyi biri." İçini çekti, bir düşünce labirentinde kaybolmuş gibiydi. Aniden, "Boston'dan ne zaman döndün?" diye sordu.

"Daha bugün, aslında bu sabah. Nico dün gece Quinn'i aradı ve bugün bizimle buluşmak, özel güvenliği ayarlamak için ayarlamalar yaptı ve ben de o zaman ailesinin ikinci çatı katına taşınmasını önerdim." Telefonuna doğru yürüdüm, erkek gruplarının albümleri arasında gezindim. Oyalanıyordum çünkü konuşmayı tekrar Nico'ya yönlendirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Dr. Ken Miles'la olan planlarınızdan vazgeçtiniz mi?"

Dr. Ken Miles, Elizabeth'in yatmak için kendini kandırdığı son adamdı. Henüz onunla yatmamıştı ama bu onun her üç yılda bir yaptığı bir şeydi. Üniversiteden beri, kendini bir erkeğe ilgi duymaya zorlamasını izlerdim, genellikle Hades kadar seksi ama derinlikten yoksun birine: bir Gooch'a.

Tahmin edilebileceği gibi, Bay Rastgele Gooch'la yatar ve sonra ilgisini kaybederdi. Anladım ki sadece sığ Gooch'ların peşinden gidiyordu.

Çünkü o zaman duyguları sıklıktan öteye gidemezdi.

Ama Nico sığ değildi. Ve eğer Elizabeth Nico'ya karşı bir şeyler hissediyorsa, o zaman muhtemelen çıldırıyordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Henüz değil. Belki. Bilmiyorum." Cevap vermemesi şüphelerimi artırdı.

Bir an bekledim, nasıl devam edeceğimden emin değildim, sonra ağzımdan kaçırđım, "Nico gerçekten iyi birine benziyor."

Boğazını temizledi. Bana baktığını hissedebiliyordum. "Bunu zaten söylemiştin."

"Evet. Sadece onun gerçekten iyi bir insan olduğu gerçeğini yinelemek istedim." "Peki neden bu gerçeğı tekrarlamak istiyorsun?"

Döndüm, gözleriyle buluştum ve ne kadarını söyleyeceğimi düşündüm. Nico onu sevdiğini söylediğinde ona inanmıştım. Ayrıca, daha önce de belirtmiş olabileceğim gibi, Nico'dan hoşlanıyordum. Elizabeth'in geçmişı, onun karakter derinliğı ve gerçek duyguları engelini aşmalarını zorlaştıracaktı.

Quinn, ben ve düğün planlarıyla o kadar meşguldüm ki Elizabeth'teki değişimi fark etmemiştim bile. Tanıştığımızdan beri hiç aksatmadan yanımda olmuştu. Bana danışmanlık yapmış, yol göstermiş, tavsiyelerde bulunmuş, tuhaflıklarımı konuşmama ve sorunlarımın üstesinden gelmeme izin vermişti. Ama karşılığında benden hiçbir zaman aynı şeyi istememişti.

Yardım etmeye kararlıydım.

Sonunda, "Çünkü sana aşık olduğundan yüzde doksan yedi eminim," demekle yetindim.

Bana bakmaya devam etti, "Neden yüzde doksan yedi?" diye sorarken endişesi açıkça belliydi.

"Yüzde üçlük bir güven aralığı standarttır."

"Neden bana aşık olduğunu düşünüyorsun?" Ses tonu savunmaya yönelikti, sanki kendini suçlu hissediyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dedim, bilmiyormuş gibi davranmayı bırakmasını istiyordum.

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. O adam. Iowa'dan gelen adam, Garrett'ın en iyi arkadaşı. Çocukken arkadaş olduğun, sonra nefret ettiğın, sonra nefret etmediğın, sonra da bekaretini kaybettiğın kişı. Onunla bu öğleden sonra tanıştım ve ben, bariz olanı kaçırma kraliçesi, yardım edemedim ama fark ettim. Durmadan senden bahsetti, Quinn bunu rahatsız edici buldu ama ben büyüleyici olduğunu düşündüm. Ayrıca sana sanki istiyormuş gibi bakıyor... şey, *istiyormuş* gibi."

Benim tiradım sadece onun nefesini kesmeye yaradı. "Ne dedi?" diye sordu, her geçen saniye daha da telaşlanmış görünüyordu.

Ona aşık olduğunu açıkça itiraf ettiğini söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim.

Elizabeth'e yardım etmek istiyordum, onu bu kadar önemseydiği belli olan ve karşılığında onun ilgisine layık olduğu benim için bile aşıkâr olan birinden korkutmak değil.

"Senden penisilini icat etmişsin gibi bahsediyor. Sanki bir melekmişsin gibi. Dürüst olmak gerekirse bu oldukça rahatsız edici."

Kaşlarını çattı; çok üzgün bir kaş çatmaydı bu. "Çok kötü olduğum için mi?"

"Hayır. Berbat değilsin; ne saçma bir şey söylüyorsun." Kaşlarımı çattığımdan eminim ve kızgınlığım çok açıktı. Onun varsayımına sinirlenmişim ama aynı zamanda kendime de sinirlenmişim. Elizabeth'in yanında olmak yerine, istemediğim bir düğünü planlıyordum.

Sonunda dedim ki, "Bu endişe verici çünkü o çok aşık ve sen- şey, bilirsin işte. Garrett'la olanlardan sonra ilişki yaşamıyorsun."

Sanki kimsenin ona bakmasına dayanamıyormuş gibi elleriyle yüzünü kapattı. "Oh, Janie, ne yapacağımı bilmiyorum."

Bu davranışı beni endişelendirmişti. Kanepede oturduğu yere doğru yürüdüm ve ona yaklaşarak elimi sırtına koydum. "Sorun nedir? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, ama seni gerçekten özledim." Sanki ölecekmiş gibi burnunu çekti. Ağl

a. Ses tonundaki üzüntüyle kalbim göğsümde çarptı.

Tanrıya şükür aklım başıma gelmiş ve bahsi Quinn'e atmıştım. onu uçakta bırakarak. Şükürler olsun ki mutluluğumu sonsuza dek ertelemek yerine şimdi mutlu olmayı seçmiştim. Şükürler olsun ki Katherine düğün dizginlerini benden almaktan memnun görünüyordu, çünkü önemli olan şeylere odaklanmam gerekiyordu.

Quinn'le *gerçek* mücadeleler yaşamak ve bunlar üzerinde çalışmak gibi, stres üretmek gibi değil.

Kayınvalidemle kalıcı ilişkiler kurmak gibi.

Arkadaşlarımdan destek almaktan ve vermekten keyif almak gibi.

Ve şu anda Elizabeth'in benim desteğime ihtiyacı vardı.

"Şimdi buradayım," dedim, "Bu konuda konuşmak ister misin?" İşte o zaman Elizabeth ağlamaya başladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Eve geldiğimde Quinn koşu bandında koşuyordu. Normalde hava izin verdiğinde dışarıda koştuğu için bu alışılmadık bir durumdu. Ona sorgulayıcı bir bakış attım ve o da üç parmağını kaldırdı. Bu onun üç dakikasının kaldığını gösteren işaretiydi.

Ona bir öpücük kondurdum ve bunun sonucunda yüzünde belli belirsiz bir gülümsemenin belirdiğini görmek beni memnun etti.

Havaalanından doğrudan restorana gittiğimiz için, önümüzdeki üç dakikayı bavullarımı boşaltarak değerlendirmeye karar verdim. Ancak yatak odasına geçtiğimde, (hâlâ bilinmeyen bir hayır kurumunun) düzenlediği balo gecesinden kalma büstiyer, külot ve çorap takımını, *üzerinde Beni Giy* yazan bir notla birlikte yatağın üzerinde buldum.

Gözlerimi kısarak nota baktım.

Ani bir ilhamla yan masama geçtim, bir kâğıt parçası çıkardım, üzerine *Beni Giy* yazdım ve kravatlarından birine iliştim. Onunla hala mantıksız davranışları hakkında konuşmak istiyordum -her zaman benim yerime sipariş vermesi, kapıları sanki sakatmışım gibi açması, kendi koltuğumu çekmeme asla izin vermemesi- ve kravatını kullanarak yaptığım zekice masa çevirmenin tartışmaya mükemmel bir giriş olacağını hissettim.

Odaya girdiğinde kravatı yatağın üzerine, önceden hazırladığım kıyafetimin yanına yerleştiriyordum.

Kendi kendime gülümseyerek arkamı döndüm ama iki kez baktım çünkü gömleksizdi ve terliyordu, kapının çerçevesine yaslanmıştı ve alametifarikası olan sessiz Quinn yoğunluğuyla beni izliyordu.

İlk düşüncem, sistemime oksitosin salgılaması için sabırsızlandığımdı. İkinci düşüncem ise kravatın bile fazla kıyafet olduğuydu.

"Hey, Kedicik," dedi.

Sanırım ben de selam verdim, ama belki de vermedim. Belki mırıldandım ya da homurdandım... ya da miyavladım.

Her ne yaptıysam yüzüne küçük bir gülümseme kondurdum. Gözleri kıyafetimde bir aşağı bir yukarı gezindi ama kıyafetlerime bakmadığı izlenimine kapıldım.

"Elizabeth'le eğlendin mi?"

Başımı salladım, bu soru ve konu şehvet sisinden çıkmamı sağlayan bir can simidiydi. "Evet. İyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum ve önemli şeylere geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Bunun yerine...?"

"İkimizin de istemediği bir düğün planlamak yerine." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Bu konuda haklıydın ve haklı olduğunu bildiğimi bilmen benim için çok önemli."

Düşüncelerimin akışını takip etmeye çalışırken gözleri kısıldı. "Teşekkür ederim... Sanırım."

"Bir şey değil." Ellerimi eteğimin üzerinde düzeltirken nefesimi topladım, çenemi kaldırdım ve eski görgü kuralları konusunu açmaya hazırlandım. "Hazır konu önemli şeylerden açılmışken, seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Parduccis'ler," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Parduccis mi?"

"Evet, dün gece bahsettiğim özel hesap." Quinn kapıdan uzaklaştı ve dizüstü bilgisayarının odamızdaki masanın üzerinde durduğu yere doğru ilerledi. Bilgisayarının başına geçerken bir yandan da göğsündeki ve boynundaki teri havluyla kuruladı.

Onu izledim ve hareketlerinden büyülendim. Ne zaman üstsüz olsa, ne zaman pantolonsuz olsa ya da aslında üzerinde ne kadar kıyafet olursa olsun her zaman böyle oluyordu. Beni her seferinde akıl almaz bir şekilde büyüliyordu.

Başımı Ida'nın etkisinden uzak tutmak için pi sayısının ondalık noktasını takip eden sayıları zihinsel olarak ezberlemeye başladım.

Havluyu kirli çamaşır kutusuna attıktan sonra dizüstü bilgisayarı aldı ve yanına gelmemi işaret etti. "Bazı detaylar burada ama istediğin zaman ofiste dosyanın tamamına bakabilirsin."

Yanına doğru yürüdüm ve omzunun üzerinden baktım. "Peki... kim bu insanlar?" İstediiğim şeyle karşı karşıya kaldığım için biraz tuhaf hissetmişim, sanki mahremiyetime bir saldırı gibi.

"Onlar günümüz sanayicileri, çok zenginler, Senatör Watterson'ın kampanyasına büyük katkıda bulunuyorlar ve muhtemelen üçüncü dönem senatör olmasının nedeni de bu."

Dudağımı ısırdım ve çıkardığı gözetleme kayıtlarından birini okumaya başladım. Hem okuyup hem konuşmaya çalıştığım için dikkatim dağılmış bir şekilde, "Bana ilaç verenin oğulları olduğunu mu söyledin?" diye sordum.

Doğruldu, bana döndü, bakışlarımı yakaladı ve tuttu. "Evet. Oğullarının adı Damon Parducci ve hem saklamaya çalıştıkları sır hem de şirketimin altı ay önce onlar için güvenlik sağlamayı bırakmasının nedeni o."

"Neden? Ne oldu?"

Quinn gerçekleri amirine bir rapor verir gibi anlattı - süsleme yok, sadece keskin ayrıntılar.

"Hesabın güvenliğini sağladıktan kısa bir süre sonra Damon'ın sorunlu olduğunu fark ettik ama o bizim operasyonlarımızın kapsamına girmiyordu. Biz sadece karı kocanın güvenliğini sağlamakla görevlendirilmiştik. Hepsi yetişkin olan çocukların hiçbirisi bizim yetki alanımızda değildi. Ancak Bay ve Bayan Parducci ile oğulları arasındaki birkaç telefon görüşmesini dinledik. Oğulları uyuşturucu bağımlısıydı ve onu bir rehabilitasyon programına sokmaya çalışıyorlardı. Bizim işimiz bu. Bilgi toplarız, saklarız, potansiyel olarak yararlı bulduklarımızı işaretleriz. Oğullarının uyuşturucu sorunları işaretlenmişti. Damon'ı izlemeye başladık çünkü ailesi üzerinde potansiyel bir baskı unsuru olarak görünüyordu. Ancak...."

Quinn'in çenesi gerildi ve kısa bir süre gözlerini kaçırdı; bakışlarını benimkilere çevirdiğinde yüzü bir şekilde daha sertti. "Ancak onu izlemeye başladığımızda büyük miktarda mal sattığını keşfettik.

-Çok büyük bir miktar. Ayrıca, genç kızları uyuşturduğunu ve onlara tecavüz ettiğini tespit ettik."

Gözlerim büyüdü. "Ona izin mi verdiniz...?"

"Hayır." Quinn'in elleri olası bir geri çekilmeyi engellemek istercesine kollarına uzandı. "Hayır. Pete o gece onu takip ediyordu ve Damon'ı kızın sistemini benzodiazepinlerle doldurmaktan daha zararlı bir şey yapamadan durdurdu. Ama kızın ilk olmadığına inanıyoruz."

"Tanrım... ne oldu?"

Sesi bir kez daha monotonlaştı, yüz ifadesi asıldı ama beni bırakmadı. "Bulduğumuz bilgilerle ailesiyle yüzleştim, onlara oğullarının yaptığı kötülüklerin kanıtlarını gösterdim ve onu polise teslim etmek zorunda kalacağımı söyledim."

Devam etmesini bekledim. Devam etmedi, ben de sordum. "Tabii...?"

Başını salladı. "Hayır, hayır. Bunun kozla ilgisi yoktu. Onlara bunun olacağını söyledim ve profesyonel ilişkimizi neden bitirmek zorunda olduğumu açıkladım."

"Ama... üzülmediler mi? Ne yaptılar?"

"Evet, çok kızdılar ve olayı örtbas etmek için bana rüşvet vermeye çalıştılar. Sonra da beni tehdit ettiler."

"Sen ne yaptın?"

Omuz silkti. "Onlara off-shore varlıklarından ve on bir yıl önceki vergi kaçakçılığından da haberdar olduğumu söyledim."

"Ve... off-shore varlıklarını oğullarına tercih mi ettiler?"

"Evet."

"Neden aileyi ihbar etmediniz? Oğlu zaten ifşa ediyordunuz, neden ebeveynleri de etmediniz?"

"Sömürü, tecavüz, uyuşturucu dağıtımı gibi bir şey keşfettiğimizde bunu saklamıyoruz, isimsiz bir ihbar yoluyla polise iletiyoruz. Bazen de video, ses ya da resim gibi somut kanıtlar sağlıyoruz. Bu vakada Damon, dağıtmak amacıyla çok büyük miktarda kokain bulundurmaktan tutuklandı ki bu ağır bir suçtur ve otomatik olarak on beş yıl hapis cezası gerektirir."

"Peki ya ebeveynler?"

"Vergi kaçırmaları misillemeye karşı bir sigorta." Quinn'in gözleri kısıldı ve derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım rahatladılar. Oğulları uzun zamandır başlarına bela olmuştu."

"Ama... kızlar ne olacak?"

"Onu kıza tecavüz etmeden önce durdurduğumuz için uyuşturucu suçlaması daha ağır bir cezayı gerektiriyordu. Elimdeki tecavüz kanıtlarının çoğunu aktardım; böylece herhangi bir kadın ortaya çıkarsa, hikayeleri doğrulanabilir. Sizi Canopy odasında bulduktan sonra tutuklanması için zaman çizelgesini hızlandırdım."

Başımı salladım, bunu düşündüm ve her ihtimale karşı ek açıklama istedim. "Bu tür şeyleri her zaman polise mi iletirsiniz? Her zaman mı?"

"Evet. Her zaman. Aslında, görmeniz için birkaç dosya daha çıkardım-ofiste sizi bekliyorlar. Damon Parducci kadar kötü bir şey değil ama kötü adamları polise teslim ettiğimiz benzer sorunlar var."

"Kararı kim veriyor? Yapılan kötülüğün teslim edilecek kadar kötü olup olmadığına ya da... koz olarak kullanılacak kadar kötü olmadığına kim karar veriyor?"

Quinn nefes aldı, bakışları sabitti ama çenesi gergindi. Sonunda şöyle dedi: "Ben yap."

Onu inceledim. Bu bir keşif değildi, daha çok eğitilmiş bir tahmin. Onayını çeşitli açılardan analiz ettim. Kendisine yüklediği sorumluluk korkunç bir yükü, özellikle de başlangıçta kendisine ait olmadığı için. Kanunlar, mahkemeler, yargıçlar ve jüriler adaleti sağlamak için vardı.

O ise süper ateşli bir kanunsuzdu.

"Oh, Quinn...." Ona sempatik bir gülümseme verdim. "Sen gerçekten Batman'sin."

Küçük bir kahkaha attı ve gözlerini kapattı. "Onun gibi bir şey. Ama haklıydın, topladığım bilgilerden faydalandım." Göz kapakları kalktı ve bakışları bir şekilde kararlı ve keskindi. "İlk başta her şey intikamla ilgiliydi, kardeşimi öldüren insanları yok edebilmek için toplayabildiğim kadar çok bilgi topladım. Ondan sonra...."

Onu daha fazla dürtmek istedim ama bekledim.

Quinn'in elleri kollarımdan çekildi ve başımın üzerinden bana baktı. "İnsanları kullanma konusunda yetenekliyim diyelim."

Uzun bir süre onu izledim. Özüm senemeyecek kadar çok şey vardı. Tüm bu ayrıntı paylaşımı daha fazla soruya yol açıyordu. Kafamı yabancı otların arasından çıkarıp büyük resmi, topladığı bilgilerle nihayetinde ne yaptığını, hala elinde olan ve teslim edilmesi gereken bilgileri, bunları polise verirse ne olacağını düşünmem gerekiyordu.

Sadece bizim için değil, bu kötü adamların kurbanları için de daha geniş kapsamlı sonuçlar nelerdi?

Quinn'in insanları istediğini yapmaya ikna etmek için sırları kullandığı gerçeğini görmezden gelemezdim. Londra'daki o gece bana ilk söylediğinde buna şantaj demiştim. İkna ile şantaj arasındaki çizgi ince bir çizgiydi; teknik olarak yasadışı olmayabilirdi.

Teknik dürüstlük ve teknik yasallık, doğru ve yanlış ile uyumsuz kavramlardı. Etiketlerimi seviyordum, bu da göreceli ahlaktan hoşlanmadığım anlamına geliyordu.

Sonunda bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi, başını yana eğdi, kaşlarından birini kaldırdı. "Başka bir şey hakkında konuşmak istiyordun."

Hâlâ analiz hamster çarkımın içindeydim. "Ne hakkında?"

"İçeri girdiğimde, önemli şeyler hakkında konuşmak istediğini söyledin, ama bu özel müşteriler değildi."

Başımı yavaşça salladım. "Hayır. Özel müşteriler değildi. Gerçi itiraf etmek gerekirse ve geçmişe baktığımda, konuşmak istediğim şey biraz saçma geliyor."

"Neydi o?" Bu soruyu nazıkçe sordu, sanki benimle ilgili hiçbir şey saçma değilmiş gibi.

"Sana söyleyeceğim çünkü az önce benimle paylaştığın şey ve diğer konu hakkında düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var - bu çok saçma. Ama dikkatimi dağıtacaktır." Durakladım, konuyla ilgili düşüncelerimi hızlıca gözden geçirdim ve ekledim: "Sanırım az önce paylaştıkların hakkında düşünmek için çok zamana ihtiyacım olacak."

"İstediğin kadar düşünebilirsin." Quinn omzumdaki saçları taradı.

"Başka sorularım da olacak." "Olacağını tahmin etmiştim."

"Ama aşırı tepki vermeyeceğime güvendin?"

Başını salladı. "Evet. Londra'daki konuşmamızdan ve sonrasında uçakta olanlardan sonra... ve sen evlilik sözleşmesi fikrinden vazgeçtiğinde, aşırı tepki vermeyeceğine güvendim."

"Hmm..." Ona küçük bir gülümseme verdim, sadece küçük bir gülümseme, sonra derin bir nefes alarak onun uygunsuz centilmenliği hakkında ne hissettiğimi söyledim.

"Quinn, artık benim için kapıları açmanı istemiyorum."

Bana baktı, ifadesi boştu ve bunun kızgın, sinirli ya da kafası karışık olduğu anlamına mı geldiğini bilmiyordum. Ben de devam ettim.

"Yemeğimi sipariş etmeniz uygunsuz olduğunu düşünüyorum. Garsonlarla ve garson kızlarla konuşma yetisine sahibim. Ayrıca kendi sandalyemi de çekebilirim."

"Terbiyeli olduğum için mi kızgınsın?"

"Sorun şu ki, sen bunları başkaları için yapmıyorsun. Seni hiç başkası için sandalye çekerken görmedim. Bunları benim için yapıyorsun çünkü ben bir kadınam."

Gözlerinin etrafındaki deri sanki gülümsüyormuş gibi kırıştı. Gülümsemiyordu ama kaşlarını da çatmıyordu. "Bunu beklemiyordum."

"Şey... ben böyle hissediyorum."

Arkasındaki sandalyenin koluna yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana sanki hayatında gördüğü en sevimli şeymişim gibi baktı.

Sonra şöyle dedi: "Kedicik, bunun hem sana hem de dünyaya benim için önemli olduğunu söyleme şeklim olduğunu hiç düşündün mü? Bu senin kadın olmanla ilgili değil. Aslında, senden çok benimle ilgili. Bunları yapmak, küçük de olsa, bana senin hakkında ne düşündüğümü göstermek için bir çıkış noktası sağlıyor."

"Ama aynı zamanda dünyaya zayıf olduğumu gösteriyormuşum gibi hissettiriyor. Senin mantığına göre, senin için kapıları tutuyor olmalıyım. İkimiz de her zaman kapıları tutamayız. Bir binaya girmeyi asla başaramayız."

"Benim için kapıları tutmaya başlamayacaksın; böyle bir şey olmayacak."

"Quinn, bu beni ikiyeüzölü gibi hissettiriyor. Ben eşit muamele istiyorum. Benzer pozisyondaki bir erkekle aynı maaşı istiyorsam, bu kendi kapımı açabileceğim ve kendi ceketimi giyebileceğim anlamına gelir. Sırf kadın olduğum için bu jestleri kabul etmek eşit muamele değildir."

"Kadın olduğun için değil. *Benim kadını* olduğun için." "Quinn...."

"Tamam." Beni durdurmak için ellerini kaldırdı, sonra da "Kendini 1964 model, tüm parçaları orijinal bir Ford Mustang olarak düşün" dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve burnumdan soludum. Ne demek istediğini anladığımı sanıyordum ama bir arabaya benzetildiğim için kendimi iyi hissetmem gerektiğinden emin değildim, bu araba tüm zamanların en havalı arabası olan 1964 model Ford Mustang olsa bile.

"Tamam...."

"Şimdi, eğer o araba benim olsaydı, ona çok iyi bakardım, değil mi? Hatta dışarı çıkarken dikkatli olurdu. Şehrin çukurlu bölgelerinden uzak dururdum. Ona iyi bakıldığından emin olurdu ve ben kullanmadığım zamanlarda güvenli olduğundan emin olurdu, değil mi?"

"Ama ben tüm zamanların en havalı arabası değilim.

Ben bir insanım." "Evet öylesin. Sen benim insanımsın.

Ve ben de senin."

Gözlerimi kısarak ona baktım, bariz bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. "Anlamadığım ne söylemeye çalışıyorsun?"

Ellerime uzandı ve kendi elleriyle tuttu, gülümsemesi yumuşak ve sevecendi. "Benim için o kadar çok şey yapıyorsun ki, çünkü beni seviyorsun, sadece bana ne kadar değer verdiğini göstermek için."

Şimdi nereye varmak istediğini anlayabiliyordum ve bu mükemmel bir noktaydı. Dudağımı ısırarak başımı salladım ve kabul ettim.

"Evet."

"Senden bunları yapmayı bırakmanı asla istemem."

"Yaptığım şeyler seni zayıf bir ikiyeüzölü gibi hissettirseydi yapardın." diye karşılık verdim.

Quinn durdu, beni düşündü ve sonra, "Bana bir keresinde niyetlerin önemli olduğunu söylemiştin," dedi.

"Doğru. Önemlidir." Gah! Bir başka iyi nokta.

"Niyetim seni zayıf hissettirmek değil. Bunu asla yapmak istemem."

Bu tartışmayı kazanıyordu. Aslında bu bir tartışma değildi. Bu bir tartışmaydı. Bu tartışmayı o kazanıyordu. Artık kararsızdım. Mükemmel bir ikna ediciydi.

Bir kez daha denemeden yenilgiyi kabul etmeye hazır olmadığım için ona tekrar meydan okumak için ağzımı açtım, ama sonra şöyle dedi: "Keşke bu seni rahatsız etmeseydi. Keşke sana saygı duyarak sana ne kadar saygı duyduğumu göstermeye devam etmeme izin versen. Kendi sandalyenizi çekebileceğinizi biliyorum ama bunu yapmak hoşuma gidiyor. Dünyaya benim için önemli olduğunu, en çok senin önemli olduğunu göstermeyi seviyorum."

BÖLÜM V

VEGAS, BABY. VEGAS

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

■ CIPHER

2:37 p.m.

6%

[← Messages](#)

McHotpants

[Contact](#)

Bugünden iki ay sonra
evleneceğiz,

Star Wars günün kutlu
olsun. Dördüncüsü
seninle olsun.

Bugünden itibaren bir ay
içinde evlenmiş
olacağız.

Sakın tutuklanmayın.

Nico Manganiello'nun haklı olduğu ortaya çıktı. O ve Elizabeth birbirlerine aşıklardı ve nişanlandılar. Ama bu başka bir gün için başka bir hikaye. Haftamızı takip eden bir buçuk ay boyunca pek çok şey oldu içinde Boston ile Quinn's Ebeveynler. Birçok vardı kayda değer Örneğin, tığ işi yapmayı öğrendim.

Ayrıca, kavgaya varan birkaç yoğun müzakere turundan sonra, Quinn ve ben onun çağdışı tavırları konusunda bir uzlaşmaya vardık. Centilmence davranışların bir listesini yaptık ve ben rahatsız edici bulduğum ilk üç şeyi seçtim; bunlar arasında yemek siparişi vermek gibi herhangi bir sıfatla benim yerime konuşmak, benim için kapıları açmak ve sandalyemi çekmek vardı.

Sonunda, çıplakken tartışmaya başvurduğumuzda, benim için sipariş vermeyi bırakması konusunda anlaştık; ayrıca bazen o benim kapımı açacaktı, bazen de ben kendi kapımı açacaktım. Ama çıkmaza girdiğimizde ve yazı tura atmak zorunda kaldığımızda sandalyeyi çekme tartışmasını o kazandı.

Ancak bu kayda değer olayların hiçbirisi düğün planlamasının getirdiği yapay stresi içermiyordu.

Ancak, özellikle bir olay düğün planlamasının getirdiği gerçek stresi içeriyordu.

Shelly, Quinn'in ailesiyle barışma haberini pek iyi karşılamadı. Boston'dan döndükten sonraki Cumartesi günü ona söyledik. Giavanni's Pancake House'dan kreplerini bırakıp çıktı ve o zamandan beri ne benim ne de Quinn'in telefonlarına cevap vermedi.

Benim aramalarıma da cevap vermiyordu ve hayatımızdaki yokluğu beni rahatsız ediyordu. Uzlaşmanın onu neden bu kadar derinden üzdüğünü anlamıyordum. Yine de en iyi zamanlarında bile davranışları dengesizdi.

Ona biraz zaman tanımaya ve birkaç hafta sonra evinde onu köşeye sıkıştırmaya karar verdik. Aslında ben onu birkaç hafta sonra evinde köşeye sıkıştırmaya karar verdim. Quinn'e henüz planımdan bahsetmemiştim ama zamanı geldiğinde yüzde yüz katılacağından emindim.

Ayrıca Jem'in görüşme talebini de görmezden gelmeye karar verdim. Quinn ona iyi bir avukat tuttu -ki ailesinin evine zorla girdiği için bu biraz garipti- ve ben de bu durumdan elimi eteğimi çektim. İyi bir yerdeydim, mutluydum ve sadece mümkün olduğunca uzun süre mutlu bölgede kalmak istiyordum.

Katherine, Quinn'in annesi, planlamayı bir şampiyon gibi üstlenmişti. Ben bilmiyordum eğer varsa böyle vardı bir şey olarak bir düğün planlama

Şampiyonluk; ama Bükreş'te her yıl bir kedi güzellik yarışması düzenlendiği göz önüne alındığında, en iyi düğün planlayıcısı yarışması ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm.

Aslında bundan hoşlanıyor gibiydi. Marie de yardım etti. Temel olarak, stil danışmanı olarak görev yaptı. Marie'nin mutlu terk edilmişliğinin ve düğüne olan bağlılığının, asla evlenmemeye kararlı olmasıyla ilgisi olduğu izlenimine kapıldım.

Marie bunu bir örgü gecesi ikimiz mutfakta limon damlalarını karıştırırken bana bildirdi.

İkisi arasında kimin daha çok eğlendiğinden emin değilim.

Muhtemelen Marie. Quinn'in parasını harcarken belli bir keyif alıyor gibiydi, oysa Katherine her zaman daha küçük bir bütçeye bağlı kalmaya çalışıyordu.

Ne olursa olsun, parayı teslim edip unuttuğum için mutluydum. Dürüst olmak gerekirse, gelinlik seçimini tamamladıktan sonra bu konuyu unutmuştum.

Bu nedenle kızlar Mayıs ayının son haftasında bir Perşembe günü öğleden sonra ofisime geldiklerinde kafam karışmıştı.

Steven ya da Quinn'i görmeyi umarak bilgisayarımdan başımı kaldırdım. Ofiste kapıyı hiç çalmayan tek iki kişi onlardı. Onun yerine beni Sandra, Ashley, Kat, Fiona ve Marie karşıladı.

Sandra'ya baktım; Sandra bana göz kırptı. Ashley'e baktım; Ashley bana sırtıttı. Fiona'ya baktım; Fiona selamlamak için çenesini kaldırdı. Kat'e baktım; Kat bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Marie'ye baktım; Marie bana iki başparmağını kaldırdı.

Onlara kaşlarımı çattım.

"Um...." Saate bakarak söyledim. "Bugün Perşembe."

"Evet!" Sandra bir adım öne çıktı ve masamın kenarına oturdu.

"Örgü gecesi hareket ettik mi?"

"Hayır." Bacaklarını ileri geri sallamaya başladı ve geniş yeşil gözleri rahatsız edici derecede heyecanlıydı. En azından ben gözlerindeki heyecanı rahatsız edici buluyordum. Sandra'nın bu kadar heyecanlı olması hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

"O zaman... neler oluyor?"

"Uçuşumuza yetişmek istiyorsak acele etmeliyiz." Kaşlarım havaya kalktı. "Uçuşumuz mu?"

"Bu doğru, Seksi Beyin. Bekarlığa veda partisi, bu bir gelenek! Yirmi dokuz Mayıs Perşembe günü saat iki.

önümüzdeki üç gün boyunca seni kaçıracam. O yüzden bilgisayarı kapat, kışını kaldır ve kendini Vegas'a hazırla."

ELIZABETH bizi havaalanında karşıladı. Görünüşe göre çantamı benim için hazırlamıştı. Beni her zaman bir fahişe gibi giyinmeye zorlamaya çalıştığı için bu endişe vericiydi.

Şunu belirtmek gerekir ki *fahişe* terimiyle herhangi bir yargı ima edilmemektedir. Fahişeler bedenlerini satmak için giyinirler. Bu nedenle, giydikleri kıyafetler vücutlarının müşteriler için en cazip olan bölgelerini vurgular.

Ben bedenimi satmak istemedim. Bu nedenle insanların bana satılıkmışım gibi bakmasından hoşlanmıyordum.

Quinn'in özel jetini almadığımızı öğrenince hem sevindim hem de endişelendim. Bunun yerine, tüm biletleri ticari bir havayolu şirketinden birinci sınıf olarak satın almıştı ve Sandra'nın isteği üzerine, uçağa adımızı atar atmaz limon damlaları bizi bekliyordu.

Uçuş boyunca sadece dört tane içtim çünkü diğer herkese ayak uydurmaya çalışıyordum.

Vardığımızda bizi elbette bir limuzin bekliyordu. Bu aslında iyi bir şeydi çünkü hepimiz sarhoştuk. Şoförü, Boston'da Quinn'in annesiyle beni elbise alışverişine götüren korumalardan biri olarak tanıdığımı sandım ama emin olamadım.

Çünkü öğleden sonra beşte sarhoştum.

Neyse ki Las Vegas'taydık. Las Vegas'ta sarhoş olmanın dünyanın her yerinde ayık olmak gibi olduğu gerçeğini düşündüm. Yani... normal. Ayrıca, herhangi bir saatte Strip'te ayık olan insanların yüzdesini belirlemek için ne gerektiğini kısaca merak ettim.

Sayının şok edici olduğu kadar büyüleyici de olacağını tahmin ediyordum ama muhtemelen şaşırtıcı olmayacaktı.

Otel odamıza girdiğimizde, ben de dahil olmak üzere herkesin nefesi kesildi.

Çok büyüktü.

Dünyanın en büyük otel odalarından biri olmalıydı. Metrekaresini ölçene kadar emin olamayacaktım.

Giriş, tavandan aydınlatılan camın arkasındaki bir şelaleye açılıyordu. Sağ tarafta, akla gelebilecek her türlü içkinin bulunduğu büyük bir bar vardı. Şurada

solda bir koridor vardı. Şelalenin arkasında dört kanepeler, yedi sandalye ve kırk dokuzuncu kattan görülen panoramik Las Vegas manzarasıyla dev bir oturma odası vardı.

Süit bana 1970'lerin salonunu hatırlattı, eğer o salondaki her şey yepyeni olsaydı, ahşap paneller olmasaydı, büyük boy, kırmızı, turuncu ve altın rengi olsaydı ve cennet gibi hissetseydim.

Kırmızı kanepeler yumuşaktı. Turuncu tüylü halı daha yumuşaktı. Şöminenin önündeki ayı postu halı daha da yumuşaktı.

Yayıldık, etrafa bakındık ve sekiz yatak odası bulduk. Her birinin kendi banyosu vardı ve her küvet tubinin zamanına (küvet + Quinn) layıktı.

Sandra ayı postunun üzerinde yuvarlanırken, "Bir noktada bu halının üzerinde soyunacağım," dedi. "Hatta bavulumda eve götürmeye bile çalışabilirim."

Büyük sandalyelerden birine oturdum ve Fiona bana bir şişe su uzattı. "Susuz kalmayın," dedi gülümseyerek.

"Bavuluna sığmaz." Ashley'nin sesi barın arkasında durduğu ve tüm alkol seçeneklerini gözden geçirdiği yerden geliyordu. "Burası zincirin dışında. Burada bir şişe Royal Salute var."

"Vay anasını!" Marie yanına geldi. "Bu bin dolar gibi bir şey." Elizabeth içeri girdi ve benimkinin karşısındaki sandalyeye çöktü. "Bu da ne? Royal Salute?"

Ashley, "Otuz sekiz yıllık viski," diye cevap verdi, sonra ıslık çaldı. "Ona dokunmayacağım. Birikim hesabımda bin dolarım bile yok."

"Kaç ons?" diye sordum. "Yedi yüz mililitre yazıyor."

Kafamda hesap yaptım, mililitreyi onsa çevirdim ve şişe fiyatını shot sayısına böldüm. "Bir shot için altmış dolar eder."

"Eh, lanet olsun. Bunu karşılayabilirim." Ashley sırtıttı.

Elizabeth bana göz kırptı ve ben de biraz huzursuz hissetmeye başlamama rağmen gülümsedim. Belki de limon damlalarının etkisi geçmeye başladığı içindi.

Parmağımdaki kocaman antika yakut yüzüğe baktım ve beynimde etrafıma uzun uzun bakıp son birkaç saati düşündüm -oda, limuzin yolculuğu, birinci sınıf biletler- ve bunun artık benim hayatım olduğunu fark ettim.

Quinn'le evleniyordum ama aynı zamanda onun banka hesabıyla da evleniyordum. Bu düşünce beni heyecanlandırmadı. Beni korkuyla doldurdu.

O gece bir gösteriye gittik. Sonra kumarhanenin tepesindeki kulüpte kumar oynadık, içtik ve dans ettik. Sonra da sızdık. Ertesi sabah geç yatmaya kimse itiraz etmedi.

Saat 12:30 civarında odamdan sürünerek çıktım ve uyanan üçüncü kişiydim. Fiona ve Ashley de uyanıktı ve çoktan kahvaltıya, havuza, alışverişe gitmişler ve geri dönmüşlerdi. İkisi de çok içen tipler değildi, bu yüzden akşamdan kalma olmamaları çok mantıklıydı.

Ben de akşamdan kalma değildim ama uyumak iyi geldi. Otel odasına gece 03:00'ten sonra dönmüştük ve uykusuzluktan arızalı bir internet arama motoru gibiydim. Bana ayın evreleri hakkında bir soru sorabilirdiniz ve ben de ev yapımı şekerlemelerin nasıl yapılacağı hakkında bilgi verebilirdim.

Sonraki yarım saat içinde herkes yaşayanlar diyarına katıldı ve bu noktada hepimizin otelin spa'sında bir öğleden sonra ve akşam mutluluğu planladığımızı öğrendim. Yine spa'nın tamamı rezerve edilmişti. Kendimi çok şımartılmış hissettim ve lüks seviyesiyle uyumsuzluk yaşayan tek kişi olduğum için biraz sinirlendim.

Daha önce hiç spaya gitmemiştim. Hiç masaj ya da yüz bakımı yaptırmamıştım ve kesinlikle hiçbir yerde ağda yaptırmamıştım. Bazen kendi tırnaklarımı boyar ya da kendime pedikür yaptırırdım. Bakım yapmayı genellikle arabanızı temizlemek ve süpürmek gibi standart bir bakım olarak düşünürdüm. Spa'da bir gün geçirmenin, bir ayar yaptırmak ya da yağ değiştirmek gibi bir şey olduğunu sanıyordum.

Ne olursa olsun, bu deneyim aşırı ve biraz da akşam yemeği için hazırlanmış bir et parçası gibi hissettirdi. Soyuldum, tüylerim yolundu, temizlendim, yumuşatıldım, terbiye edildim, haşlandım ve giydirildim.

Oraya vardığımızda iç çamaşırlarımız hariç her şeyi çıkarmamız söylendi. Görevli bize pelüş havlu kumaştan bornoz ve terlikler verdi, tene çok hoş geliyordu. Herkesin farklı bir programı vardı. Ben doksan dakikalık bir masajla başladım. Daha sonra çamur banyosuna girdim, mineral banyosu, vücut kese, ardından kaş ağdası ve yüz bakımı.

Büyük bir odaya girdiğimde ve ayaklarımın dibinde bir küvetle çok resmi görünümlü bir sandalyeye oturmam söylendiğinde kafam karışmış, başım dönmüş, rahatlamış ve bunalmış bir haldeydim. Diğer tüm kızların zaten orada pedikür yaptırdıklarını ve benzer şekilde şaşkın ifadeler takındıklarını gördüğüme sevindim.

Sandra hariç.

Işıl ışıl parlıyor ve hararetle konuşuyordu. Konuşmanın sonunu yakaladım, "...etrafına mücevherler yerleştirdikleri makale. Mücevherler! Hayal edebiliyor musun? Buna vagazzled deniyor."

"Bu çılgınlık." Ashley ayaklarına bakım yapılırken örgü örüyordu. "Ve aptalca. Kim vajinasının etrafındaki deriye mücevher yapıştırılmasını ister ki?"

"Belki bazı kadınların vajinaları çirkindir," diye omuz silkti Sandra ve suyunu yudumladı.

Bir gece önceki aşırı tüketimden beri hepimiz su içiyorduk.

"Heteroseksüel bir erkek için çirkin vajina diye bir şey yoktur."

Elizabeth araya girdi. "Gerçi ben şahsen onları çok tuhaf buluyorum."

"Pekâlâ, ellerinizi kaldırın, burada kimler aletine ağda yaptırıyor?" Sandra sordu ve elini kaldırdı.

Etrafıma bakındım ve Kat, Marie ve Elizabeth'in de ellerini kaldırdıklarını gördüm.

Sandra gözlerini kısarak Fiona'ya baktı. "Gerçekten mi? Greg şikâyet etmiyor mu? Şeftalinin kabuğunu soymanı istemiyor mu?"

"Şeftalinin derisini yüzmek mi?" Fiona bu cümleye bir kaşını kaldırdı.

"Evet, şeftalinin kabuğunu soymak, kiviye soyamak, kediye tımar etmek, çimleri biçmek, budamak, çitleri kesmek, ton balığını tartmak?" Sandra'nın ağda örtmecelerini ezbere okuması hepimizi etkiledi.

Ashley, "Ben koyun kırmak demeyi tercih ediyorum," dedi.

"Çünkü Tennessee'lisin ve çiftçilikle ilgili göndermeleri seviyorsun." Sandra'nın kasıtlı olarak Ashley'le dalga geçmeye çalıştığını biliyordum. Ashley de elbette bunu biliyordu. Dalga geçme girişimini görmezden geldi.

"Hayır, çünkü bu bir örgü göndermesi. Anladın mı? Koyunları kırmak? Yün taramak?"

"Oh! Bu iyiydi." Elizabeth gülümsedi ve Ashley'e kadeh kaldırır gibi su şişesini kaldırdı.

"Peki ya kazağın tüylerini temizlemek?" Kat düşünceli görünerek ekledi. "Bilirsin, kazaklar tüy yumağı haline geldiğinde."

"Bu kazağın tüylerini almak olmaz mı?" Sandra sordu.

Elizabeth başını salladı. "Aynı tınıya sahip değil. Kazağın tüylerini almak daha çok hoşuma gidiyor."

"Zamboni'nin bu konuşmada bir yeri olduğunu hissediyorum...."
Zamboni'yi de içeren iyi bir ağda örtmecesini düşünmeye çalışarak söyledim.
"Ama nasıl kullanılabileceğini düşünemiyorum."

"Pistin buzunu çözmek için mi?" Marie önerdi.

Herkes başını salladı ve düşünceli bir şekilde boşluğa baktı.

Sonra Kat kısa sessizliği bozdu ve "Vagazzled demenin bir başka yolu da iniş pistini aydınlatmaktır" dedi.

"Bu çok iyi!" Sandra heyecanla başını salladı, "Bunu kullanacağım.
Belki kokpit kelimesini nasıl ekleyeceğimizi bulabiliriz."

"Asıl söylemek istediğin neydi?" Fiona gözlerini Sandra'ya kaldırdı.

"Diyordum ki, Greg senin kıllı karinden şikâyetçi değil mi?"

Fiona omuz silkti. "Buğdayı biçmek ve dekoratif ekin çemberleri bırakmak konusunda endişelenecek ne zamanım ne de fırsatım olabilir ki? İki çocuğum var. Bacaklarımı tıraş edersem şanslıyım."

"Buğday hasadı!" Marie Fiona'ya uzaktan bir beşlik çaktı ve ekledi,
"Dahice!"

"Peki ya sen Janie?" Elizabeth gözlerini bana dikti. Bunu beni daha iyi görebilmek için mi, gözdağı vermek için mi, yoksa bir gece öncesinden hâlâ sarhoş olduğu için mi yaptığını bilmiyordum.

"Peki ya ben?"

"Artık evlendiğine göre halıyı süpürmeye başlayacak mısın?"

Kaşlarımı çattım, dudaklarımı yana doğru büktüm ve soruyu düşündüm. Hiçbir fikrim yoktu.

Bunu hiç düşünmemiştim. Seksi ayakkabılara olan tutkumu saymazsak, son derece bakımsız biriydim. Tıraş olurdum ama ağda yapmayı hiç düşünmemiştim.

"Belki. Her şeyi bir kere denerim." Sonunda omuz silktim.

"Herhangi bir şey mi?" Sandra'nın gözlerini kısarak gülümsemesi beni tedirgin etti.

"Neredeyse her şey," diye düzelttim.

Sonra "Sperm yüzüne ne dersin?" diye sordu.

"Sandra!" Fiona'nın bakışı ve sesi şok olmuş gibiydi.

"Çocuklar buna böyle mi diyor?" Marie sırtarak söyledi.

Fiona'nın sözü bitmemişti. "Gerçekten, buna gerek var mı?"

"Hayır, gerçekten, bu gerçek bir şey! Söz veriyorum!" Sandra ellerini havaya kaldırdı, gözleri kocaman olmuştu.

Sonra bize pedikür yapan güzel bayanlardan biri konuştu. "Bu doğru. Bu gerçek bir şey. Heather Locklear da yaptırıyor. Bizde de var. Balina spermi kullanıyoruz."

Sandra hariç hepimizin yüzünde aynalı ifadeler belirirken oda çok ama çok uzun bir süre sessiz kaldı. O haklı görünüyordu.

"Balina spermi mi?" Kat'ın sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Balina... *spermi* mi?"

"Ama nasıl...." Balina spermi çıkarmanın lojistiğini hayal etmeye çalıştım. "Spermi balinadan nasıl çıkarıyorlar?"

"Dalış kıyafetleri mi?" Marie kıkırdamalar arasında teklif etti. Ashley'e baktı ve ikisi de kahkahayı patlattı.

"Bu iğrenç bir şey." Fiona başını iki yana salladı ama öfkesinin etkisi kötü bir şekilde gizlediği kahkahasıyla bozuldu. "Yapamam... Yapamam...."

"Teneke yapma yeteneğini mi kaybettin?" Sandra Fiona'ya sordu.

"Aslında çok mantıklı." Elizabeth de benim gibi gülmüyordu. Tavana bakıyordu ve sperm yüz bakımı hakkında eleştirel düşündüğünü anlayabiliyordum. "Meninin bir bileşeni olan spermin yüksek oranda anti oksidan içerir. Kırışıklıkları düzeltmek için kullanılabilmesi mantıklı. Protein oranı da yüksektir."

Ashley öğürür gibi bir ses çıkardıktan sonra, "Hamamböcekleri de proteinle doludur, ama onları ezip yüzüme sürdüğümü görmüyorsunuz" dedi.

"Ama proteinin türü önemli," dedi Elizabeth, kendi pozisyonunu savunarak.

"İşte bu yüzden Elizabeth ve Janie en iyi arkadaşlar." Sandra bana göz kırptı. "Janie sürecin işleyişini öğrenmek istiyor, Elizabeth ise tıbbi faydaları hakkında eleştirel düşünüyor."

"Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Fiona titredi, yüzü buruştu. "Biri, çabuk, konuyu değiştirsin."

Sandra omuz silkti. "Ayaklarınızdaki ölü deriyi yemek için balık kullandıkları bir kaplıca tedavisi de duydum."

"Aman Tanrım! Kaplıca tedavilerini bırak!" Ashley örgüsüne saldırganmış gibi baktı, el hareketleri sarsıntılıydı. "Yeter artık. Artık garip spa uygulamalarından bahsetmek yok. Yüzüme balina spermi sürmekten ve deri yiyen balıklardan bahsederek keyfimi kaçırıyorsunuz."

Su sıçraması ve örgü şişlerinin tıkırdaması dışında oda sessizliğe gömüldü. Elizabeth'e baktım ve küçük bir gülümsemeyi paylaştık.

Gülümseyin. Sonra Sandra'ya baktım ve spa ile ilgili paylaşacağı tuhaf bir tedavi daha olduğunu biliyordum. Ayrılmadan önce bunları araştırıp araştırmadığını merak ettim.

Tam bu işin peşini bırakacağını düşünürken Sandra ağzından kaçırıldı: "O zaman sanırım rahibe idrarından bahsetmeyeceğim."

"Sandra!"

BÖLÜM YIRMI İKİ

QUINN

 Messages

Stan Willis

 Contact

Thin's af€-- değil iyi, patron.

"Elvits "We "ddirij/ Chapel
%Buming LOR on tha
s!rlp""e gelin

Dring reinforcefnenn.

"Sorneoñ "e is "géttlng . mâr
"rled."

They're taking their
clothes off.

 Text Message

Kum

İlk mesajı aldığımda çölde makineli tüfeklerle ateş ediyorduk.

Telefonumun ekranına bir göz attım. Mesajı okuyunca silahımı emniyete aldım, sehpasına geri koydum ve atış alanından çıktım.

Sonra aynı anda dört yeni mesaj daha geldi. Her biri bir öncekinden daha garip ve endişe vericiydi.

Mesajlarda bayanların Elvis'in Yanan Aşk Düğün Şapeli'ne doğru yola çıktıkları yazıyordu. Stan'e göre biri evleniyormuş ve yardıma ihtiyacı varmış. Ayrıca kıyafetlerini de çıkarıyorlarmış.

Hiç tereddüt etmedim.

Durumunu öğrenmek için Stan'i aramaya çalıştım ama telefonunu açmadı. "Kahretsin." Mesajlara ters ters bakıp onları tekrar okudum.

Nico arkamdan geldi ve yanımda durdu. Benden telefona doğru baktı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Şunu oku." Ona mesajları gösterdim. Son ikisini okuduğunda gözleri kısıldı.

Gözleri benimkilere kaydı. Bu onu kaşlarını çatarken gördüğüm nadir anlardan biriydi. "Gitmeliyiz."

On dakika sonra Dan, Nico ve ben helikoptere binmiş Las Vegas'a doğru yola çıkmıştık. Yolculuk yirmi dakikadan az sürdü. Nico saatini elli kez kontrol etti.

Pilota Excalibur'daki helikopter pisti yerine Circus, Circus helikopter pistine inmesini söyledim. Google haritaları bana eski kumarhanenin Elvis'in Yanan Aşk Düğün Şapeli'nden sadece bir blok ötede olduğunu söylemişti.

Hâlâ kıyafetlerimizi giyiyorduk. Dış gömleğimi çıkardım ve diğer çocuklar da aynı şeyi yaparak bizi kamuflej kargo pantolonları ve yeşil tişörtlerle bıraktılar. Şehirde hava çölde olduğundan daha sıcaktı. Ayrıca, düğmeli uzun kollu gömlek bana birden deli gömleğini hatırlattı.

Helikopter pistinden koşarak çıktık, merdivenlerden indik ve doğruca asansöre gittik. Bunca zamandır sessiz olan Dan, aşağı iniş boyunca küçük kutuda volta atıyordu.

Sadece "Neler oluyor?" demek için durdu. Sonra da açık avucuyla aynalı asansör duvarına vurdu.

Stan'in cep telefonunu sürekli hızlı arıyordum ama sürekli sesli mesaja düşüyordu.

Paniklememiştim.

Sinirlenmiştim.

Bir yerine üç koruma görevlendirmek ilk planımdı. İçgüdülerimi dinlemeliydim.

Diğer insanlar tarafından tehlikeye atıldıklarını düşünmüyordum ama hep birlikte, Vegas'ta, muhtemelen sarhoş bir halde, kesinlikle kendileri için tehlikeliydiler. Beni en çok Stan'in telsiz sessizliğı endişelendiriyordu. Tahminimce telefonundan kadınlardan biri tarafından koparılmıştı.

Nico kapılar açılır açılmaz asansörden dışarı fırladı. Dan de onu takip etti. Ben en sondaydım. Kumarhanenin sesleri ve karmaşası beni ürkütmüştü. Buralar labirent gibiydi, insanları katta tutup paralarını harcamalarını sağlamak içindi.

Dışarı çıkar çıkmaz Nico yönümü sormak için bana baktı. İşaret ettim ve şapele doğru koşmaya başladık. Ben diğer ikisinden daha hızlı koşuyordum ve tabela görüldüğünde depar attım.

Kendimi hazırlayarak şapelin kapısını açtım. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama çılgınca olacağından şüpheleniyordum.

Haklıydım da.

Elvis de dahil olmak üzere herkes iç çamaşırlarını giymişti ve Stan görünürde yoktu. Hepsi dans ediyordu ve ses sisteminden rahatsız edici bir erkek grubu müziğı yükseliyordu.

Gözlerim Janie'yi aradı ve buldu. Başında bir duvak, *üzerinde "evleniyorum"* yazan bir kuşak, beyaz dantelli bir iç çamaşırı takımı ve zebra desenli stiletto'lar vardı. Gülüyordu ve sarhoştu.

Zarar görmediğini görünce durumu değerlendirdim. Elvis ve

Kat dans ediyorlardı ve Elvis onun belini tutuyordu.

Sandra bir sıranın üzerinde duruyor ve dudak senkronizasyonu yapıyordu. Yanında tanımadığım ve daha önce hiç görmediğim bir adam vardı. Adamın elleri Sandra'nın üzerindeydi *ve üzerinde Sandra Fielding'le evlendim ama elime geçen tek şey bu berbat tişört* oldu yazan bir gömlek giymişti. Boxerına kadar soyunmuştu, pantolonu yoktu.

Janie ve Ashley birbirleriyle dans ediyorlardı... ve birbirlerine dokunuyorlardı.

Önce inledim, sonra yüzümü buruşturdum.

Masum bir dokunuştu -el ele tutuşmak, sarılmak, kıçlarını birbirine çarpmak- ama yine de oluyordu ve ben bunu gördüm.

Janie'nin beni külotlu dans partilerinden uzaklaştırdığı için şimdi minnettardım. Kadınına ne kadar sadık olduğun umurumda değil.

Janie Morris ve Ashley Winston'ın dantel iç çamaşırlarıyla birbirleriyle dans etmeleri kadar ateşli bir dans, kalıcı bir etki bırakacaktır.

Marie ve Elizabeth de birlikte dans ediyordu; tangoya benziyordu ve Marie başroldeydi.

"Aman Tanrım!" Bu *Ermergoodnish*'e benziyordu çünkü Sandra ağzında geveliyordu. Beni işaret etti ve müziğin üzerinde "Kostümle gelmişsin!" diye bağırdı.

Tişörtüme, kargo pantolonuma ve botlarıma baktım. Tam o sırada Nico ve Dan uçarak odaya girdiler, kısa bir süre durdular ve etraflarına bakındılar.

Sandra ve Kat arasında gidip geldim, hangisini önce çıkaracağıma karar vermeye çalıştım. Dan Elvis'e doğru koştu ve benim yerime karar verdi.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye hırladı Dan ve onu duvara doğru itti. Kat'e dönüp onu kollarının arasına almadan önce bir süre ona baktı.

Bunun üzerine Elvis ellerini teslimiyetle kaldırarak afalladı. "Hey, hey -Özür dilerim."

Dişlerimi sıktım, Elvis'e ters ters baktım. "Müziği kapat."

Taklitçi, hâlâ teslim olmuş bir duruşla, duvar boyunca ses sistemi kontrollerine doğru ilerledi. Hızlı hareket etmesi beni memnun etmişti.

O bunu yaparken ben de üç büyük adım atarak Sandra'yı sıranın üzerinden kaldırdım ve tanımadığım erkekten uzaklaştırdım. O itiraz etmedi ama adam etti.

"Hey-hey, adamım."

"Kapa çeneni." Sandra'yı Nico'ya verdim, sonra adama döndüm ve onu tarttım. Adam çoktan banktan inmeye çalışıyordu.

Ellili yaşlarının sonlarındaydı, yaklaşık 1.80 boylarında ve doğal olmayan bir şekilde bronzlaşmıştı. Cildi boyanmış gibi görünüyordu. Bir kulağında büyük bir elmas küpe vardı ve sarı saçları bana Donald Trump'ı hatırlatıyordu.

"Seni tanımıyorum," dedim. "Ona dokunamazsın."

"Hey dostum, biz evliyiz."

Müzik durdu; şapel aniden sessizliğe gömüldü. "Ne dedin sen?" Yaklaşarak söyledim.

Yutkundu ve gözleri odada sekerek dolaştı. "Ben, uh, dedim ki... uh, biz evlendik...?"

Bunu söylerken elinde bir kâğıt parçası tutuyordu. Elinden kaptım ve okudum. Haklıydı. Bu bir evlilik cüzdanıydı ve Sandra'nın adı gelin kutusuna yazılmıştı. İmzalamıştı.

Sadece gözlerimi kaldırıp adama baktım ve kâğıdı ikiye böldüm. "Artık değil. Pantolonunu giy ve defol git buradan."

Adam irkildi, sonra başını sallayarak uzaklaştı.

"Gömleği de bırak." diye eklemeyen önce gözlerim onun üzerinde gezindi.

Daha hızlı başını salladı ve gömleği kafasına geçirip bir banka fırlattı ve pantolonunu aldı ama kapıdan çıkmadan önce giymedi.

Bütün gözler bana döndü ve her birinin yüzünü inceledim.

İçimi bir endişe kapladı. Sarhoş gibi görünmüyorlardı. Kafaları güzel görünüyorlardı.

Odayı geçip Janie'ye gittim; Ashley'e yaslanmıştı. Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve gözbebeklerine baktım. Tahmin ettiğim gibi, gözbebekleri büyümüştü.

"Bu da ne...?"

Marie tökezleyerek öne çıktı. "Heya Quinn, naber?" Sırtıma bir tokat attı. "Düğün için mi buradasın?"

Ona ters ters baktım. "Ne aldın?"

Sandra kıkırdama krizine girdi ve Nico bankta oturmasına yardım etmese kış üstü düşecekti. "Sanırım... *çikolataydı*." Elleriyle yüzünü kapattı. Hâlâ gülüyordu.

Nico Elizabeth'in yanına gitti ve onun da gözlerini inceledi. "Hey, Bella, iyi misin?"

Başını fazla abartılı bir şekilde sallıyordu. "Ben grrrrrrr harikayım!"

"Gerçekten burada mısınız?" Janie sordu. Sorusu dikkatimi tekrar ona çekti. Kollarını boynuma doladı. Gözlerinin kehribar rengi neredeyse görünmezdi. Nefesimin altında küfrettim.

"Janie, ne aldın?" Saçlarını yüzünden çektim.

"Çikolataydı, eminim." Sandra ayağa kalktı, düşecekmiş gibi sendeledi, sonra bana doğru yürüdü. Üç adım ötemde durdu, yumruklarını kalçalarına yerleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Ab-snythe ile... arbsooth... absinthe-absinthe... evet."

"Absint mi? Bu absent değil." Dan, Kat'i banka oturttu ve önünde diz çöktü. Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu LSD'ye benziyor."

"Ya da LDS." Sandra omuz silkti.

Elizabeth kıkırdadı. Sandra Elizabeth'e baktı. Sandra ve Elizabeth kahkahalara boğuldu. Kısa süre sonra bütün kadınlar gülmeye başladı. Janie alnını göğsüme dayadı ve kollarımı kavradı. Bir kıkırdama nöbetine tutulmuştu.

"Hayır...." Nico kolunu gülmekte olan Elizabeth'e doladı ve kaşlarını çattı. "LSD değil. Halüsinasyon yok."

Marie yere oturdu. "Yapamıyorum...." *Nefes alamıyorum* demeye çalıştığını ama çok güldüğünü anladım.

Dan onun yanına otururken Kat Elizabeth'i işaret etti. "Ne yazık ki hiç doktor tanımıyoruz" derken gözlerinin dolduğunu gördüm.

Ve oda tekrar patladı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Bu çılgınlıktı.

Suçlunun Sandra olduğundan emindim. Janie'yi bankın yanına götürdüm ve Dan'in yanına oturttum. Sonra Sandra'ya döndüm ve ellerimi omuzlarına koydum.

"Sandra." Kollarını kavradım ve dikkatini çekmek için onu biraz salladım. "Onlara ne verdin?"

Kahkahası azaldı ve kaşları kalktı. Gözleri beni tanımaya çalışır gibi yüzümde gezindi.

"Sandra, onlara ne verdin?"

Bakışlarında bir berraklık titreşimi gördüm ve burnunu kırıştırdı. "Amsterdam absinthe. Zararsızdır."

"Ohhhh...." Dan söyledi. Ona baktım. Gözlerini devirdi. "Bu haşhaş, Quinn. *Amsterdam* Absinthe haşhaş için kullanılan bir takma addır."

Bakışlarım tekrar Sandra'ya kaydı.

O da Dan'e baktı ve kafası karışmış gibi gözleri kısılmıştı. "Hayır, hayır, hayır. Özellikle hatırlıyorum. Absinthe aromalı çikolata istemiştik çünkü... şey gibi... sarhoşluk hissi vermesi gerekiyordu."

"Haşhaş almışsın," dedi Dan. Gülümsemeye karşı koyuyordu.

"Hayır. Çikolata Amsterdam Absinthe çikolatası. Ve ayrıca...." Sandra dudaklarını büzdü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Haşhaş *yasadı*. Absinthe değil."

"Onları acile götürelim mi?" Nico Elizabeth'i kollarının arasına aldı. "Oh, Nico...." Elizabeth alnına ve burnuna bastırdı. boynuna. "Seni seviyorum."

Janie ve Kat Dan'e yaslandılar ve Dan, "Hayır, kötü bir tepki verecek olsalardı çoktan vermiş olurlardı. Hadi...." dedi. Kat'in düşmesini engellemek için onunla hokkabazlık yapıyor, bir yandan da iyi bir adam olmaya ve çıplak tenine dokunmamaya çalışıyordu. "Hadi onları giydirelim ve buradan gidelim."

"Güvenlik görevlisi Dan," dedi Janie ve kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarını kulağına dayadı. "Tatlısın ama kısasın. Randy'yi dinleme

Newman, Dan. Yaşamak için bir sürü nedenin var."

"Boyu kısa değil." Kat öne doğru düştü. Dan onu dik tutmaya çalışıyordu ve bir şekilde kendini onun kucağında buldu. "İkiniz de aynı boydasınız. O kısaysa sen de kısasın."

"Geçerli bir nokta. Sen kısa değilsin, mükemmelsin." Janie öne doğru uzandı ve Kat'e beşlik çakmaya çalıştı. Denemesi boşa gitti ve öne, Kat'in üzerine düştü. Şimdi ikisi de onun kucağındaydı ve yine gülüyorlardı.

"Kahretsin, lütfen kıyafetlerini bulabilir miyiz?" Dan'in sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Bu değiş tokuşu izledim ve komik bulduğuma şaşırdım. Dan'i rahatsız görmek her zaman üst sıralarda yer alırdı. Etrafı iç çamaşırlarıyla güzel kadınlarla çevriliyken, ki bu kadınlardan biriyle iki hafta sonra evlenecektim, duyduğu rahatsızlığın ironisi durumu daha da komik hale getiriyordu.

"Evet," dedim Nico'nun sırtışına karşılık vererek. "Evet, hadi onları buradan çıkaralım."

"Yapamayız. Henüz gidemeyiz," diye seslendi Marie yerdeki yerinden. "Birinin evlenmesi gerekiyor."

"Ne?" Nico, Dan ve ben hep bir ağızdan "Ne?" dedik.

"Bu doğru." Ashley görünmez bir müzik eşliğinde sallanıyordu. "Bir anlaşma yaptık.

Anlaşmaya uymak için harekete geçmeliyiz; redaksiyon yapamayız."

"Kafiye!" Sandra Ashley'i işaret etti ve -sürpriz, sürpriz- herkes yeniden gülmeye başladı.

"Hayır, hayır, hayır," dedim. "Kimse evlenmiyor."

"Donald'a ne oldu?" Sandra odaya şöyle bir göz gezdirdi.

"Donald kim?" Dan sordu.

"Sanırım evlendik."

"Donald gitti. Donald'ı unut." Onları giydiren arabaya bindirmem gerekiyordu.

"Beni terk mi etti? Ağlıyor muydu?"

"Hayır. Ağlamıyordu." Sandra'nın tuhaf sorusu karşısında kaşlarımı çattım. "Ama gitti."

"Şey... Sanırım başka birini bulmamız gerekecek."

"Kimse evlenmiyor." Bu kez daha yüksek sesle söyledim. "Hepiniz giysilerinizi giymelisiniz. Otele geri dönüyoruz."

"Hayır-hayır-hayır." Hepsi bir ağızdan seslendi. Oturanlar ayağa kalktı ve birbirlerine doğru ilerledi. Sonra, bir grup olarak

Ben. En azından, kafalarının iyi olduğunu düşünerek yapabilecekleri kadarını yaptılar.

"Oluyor işte! Biri evlenene kadar gitmiyoruz." "Sandra...."

Dönüp bana baktı, gözlerini kırıştırdı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni korkutuyorsun." Korkmuş görünmüyordu. Sesi de korkmuş gibi değildi. "Ve huysuzsun. Neden hep böyle huysuzsun? Bana annenle olan ilişkiden bahset. Ağlaman sorun değil. Ben buna alışığım."

Ashley yüksek sesle fısıldadı ve sarhoş bir şekilde kendini Sandra'nın omzuna attı. "Bu doğru. Öyle. Hep ağlarlar."

"Yeter artık. Biz gidiyoruz."

"Hayır! Bu listedeki son şey." Elizabeth bir liste uzattı. On maddeden oluşan numaralandırılmış bir listeydi. En alttaki hariç hepsinin üstü çizilmişti.

Gömleğimi çekiştirerek koro halinde bana seslenmeye başladılar. Janie öne doğru ilerledi, bana doğru bastırdı ve kulağıma fısıldadı. "Lütfen, lütfen, lütfen. "

"Biraz yardım eder misin?" Nico'ya baktım.

Omuz silkti. "Onlar istemediği sürece onları buradan nasıl çıkaracağımızı bilmiyorum."

"Peki." Dişlerimi sıktım ve "Janie ve ben evleneceğiz" dedim.

"Evlenemezsin," dedi Nico, sert bir kafa sallayışla beni vazgeçirmeye çalışarak. "Annenin kalbini kırarsın."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Her salı kızlarla tığ işi yapıyorum. Bu konuda her şeyi biliyorum." Nico odaya baktı ve Elvis taklitçisine, "Burada evlenmek için ne yapmamız gerekiyor?" dedi.

Heykel gibi duran Elvis kendini salladı ve kekeleyerek, "Uh-uh-uh...." dedi.

"Kim evleniyor?" Dan örgü grubunun devam eden protesto korusu üzerine sordu.

Janie hâlâ bana sürtünüyordu ve ben de onun öpücüklerine karşılık vermeye başlamıştım. Beni deli etmiyorsa ne olayım. Onu hiç bu kadar sınır tanımaz görmemiştim. Hem tahrik olmuş hem de çileden çıkmıştım. Beni ateşlemişti.

"Takım için bir tane alacağım. Elizabeth ve ben yaparız." Nico ellerini birbirine sürttü. Gülümsüyordu. Bu bir fedakârlık olacakmış gibi görünmüyordu.

Dan başını Nico'ya doğru salladı. "Yarın öğrendiğinde çok kızacak."

"Öğrendiğinde mi? O burada, değil mi? Uyanık, değil mi? Ve bak...." Kargo pantolonundan bir kutu çıkardı ve açıp bize bir pırlanta nişan yüzüğü ve iki alyans gösterdi. "Yüzükler bile bende."

Dan yüzüklerden Nico'ya baktı. "Bunu sen mi planladın?"

Nico başını salladı. "Hayır. Ama bundan faydalanacağım." "Aklını kaçırmış."

"Domates, tomah-to."

"Peki," dedim, ellerimi kaldırdım çünkü en kolay seçenek buydu ve Janie'nin devam eden saldırısı bunaltıcı hale gelmişti. Ya buna bir son vermeliydim ya da onu yalnız bırakmalıyım. Sadece onunla gidemezdim ve kolay olmasını istiyordum. Onları eve götürmem gerekiyordu ve çoğu çıplak altı örgücüyle tartışmak kolaylığın tam tersiydi. "Tamam. Düğün yapacağız. Ama önce herkesin giyinmesi gerek."

"Yaşasın!" Janie bana gülümsedi ve saldırı sona erdi. Birbirlerine sarılarak çıplak vücutları ve uzuvlarıyla dağınık bir şekilde uzaklaştılar.

"Giysilerinizi giyin. Düğün sonra," diye hatırlattım onlara.

Sonraki birkaç dakika kıyafetlerini ayırmakla geçti. Janie, Elizabeth'e duvağı verdi. Kıyafetlerini giydikten sonra işler pek de iyiye gitmedi. Her biri en kısa etek için diğerini alt etmeye çalışıyor gibiydi.

Janie kolayca kazandı ama bunun tek nedeni bacaklarının daha uzun olmasıydı. Elizabeth'in mavi elbisesinin ve Janie'nin kırmızı elbisesinin askıları yoktu. Pantolon giyen tek kişi Sandra'ydı ve onlar da deri pantolonlardı. Kıyafetler giysiden çok ambalaj kâğıdına benziyordu.

Nico sonunda Elvis'i konuşturdu ama Dan adama pis pis bakmaya devam etti. Dan'ın hâlâ onu Kat'in üzerinde elleriyle bulmayı düşündüğünü tahmin ediyordum. Kat ve Dan arasında neler olup bittiğini bilmek istemiyordum. Tüm kadınların geçmişlerini araştırdığımda Kat'in bir mimarlık firmasında sekreterlik yapmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyordum ama bu bilgiyi Dan'le paylaşmamıştım, o da sormamıştı.

Kızlar daha ayık görünmüyorlardı ama düğünü dört gözle bekledikleri için yönlendirmeleri daha iyi anlıyor ve söylenen sıralara oturuyorlardı. Periyodik olarak rastgele kahkaha nöbetleri ve homurdanmalar patlak verdi.

Sandra'nın Amsterdam absent çikolatasından bir örnek alıp test ettirmem gerekecekti, sırf bir şey yutmadıklarından emin olmak için

daha güçlü ya da tehlikeli. Ama hiçbirisi hasta görünmüyordu. Dan bir araba çağırdı ve Elizabeth ile Nico evlenir evlenmez ayrılmak üzere kadınlardan söz aldık.

Dan'in sağdıç olmasına ve benim de Elizabeth'i koridorda yürütmeme karar verildi. Grup Janie'nin baş nedime olmasını istediğinde itiraz ettim çünkü Janie düz bir çizgide pek iyi yürüyemiyordu. Reddedildim.

Bir yerden bir orgcu çıktı. En az seksen yaşlarındaydı ve sanki başından beri gelmeyi planlıyormuş gibi şapele girdi. Oturdu ve "A Big Hunk O' Love"ı çalmaya başladı. Taklitçinin genellikle şarkıya eşlik ettiğini tahmin ettim. Ama o söylemedi. Ön tarafta duruyordu, Elvis'e hiç benzemiyordu.

Nico ve Dan de en önde duruyordu. Janie'nin, Elizabeth ve benim küçük binanın arka tarafında beklediğimiz yerden yavaş adımlarla uzaklaşmasını izledim. Şaşırtıcı bir şekilde düşmemişti.

"Çok şanslıyız," diye yüksek sesle fısıldadı Elizabeth yanımda. Ona baktım. "Ne?"

O da bana baktı. "Şanslıyız. Ben Nico'ya sahip olduğum için şanslıyım. Sen de Janie'ye sahip olduğun için şanslısın. O kalbimin atışına anlam katıyor. Sen ve ben... neredeyse herkesi küçümsüyoruz, bu da tüm sevgimizi ve şefkatimizi küçük bir azınlığa sakladığımız anlamına geliyor. Bu yoğunluğa nasıl katlanıyorlar bilmiyorum ama katlanıyorlar."

Yüzüne baktım. Hâlâ kafası dumanlıydı, bu da duvarlarının yıkıldığı ve dürüstçe konuştuğu anlamına geliyor olabilir.

Devam etti. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Quinn. Onu hak ettiği gibi seviyorsun. Onun da seni sevmesine izin vermelisin."

"Seviyorum," dedim. Sonra, çok dürüst davrandığı ve muhtemelen sabah bunların hiçbirini hatırlamayacağı için, "Janie beni daha iyi bir insan yapıyor," diye ekledim.

Şapelin önüne dönmeden önce bana küçük bir gülümseme verdi. "Sen kendini daha iyi bir insan yapıyorsun. Janie sadece buna neden değdiğini hatırlatıyor."

Gözlerimi kırıştırarak bu bilgelik külçesini anladım. Ama ben daha başka bir şey söyleyemeden koridorda yürümeye başladık. Janie'ye baktım. Hâlâ uçurtma gibi havadaydı ama arkasına gülümsüyordu. Nico Elizabeth'i izliyordu. Ayakkabılarından fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Beş adımda onlara ulaştık ve Elizabeth'i Nico'ya uzattım. Sonra ön sıralardan Janie'ye en yakın olanına oturdum, böylece Janie tam karşımda duruyordu. İstersem ya da düşmeye başlarsa, ayağa kalkmadan öne uzanabilir ve onu kucağıma alabilirdim.

Neyse ki org müziği durmuştu. Neredeyse inleyerek rahatlayacaktım. Elvis herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizledi ve sonra şarkı söyler gibi başladı: "Sevgili...."

Kelimeleri bir kâğıt parçasından okudu ve okuduğu süre boyunca bir kez bile başını kaldırmadı. Bunun nedeni muhtemelen Dan'in hâlâ ona kem gözle bakıyor olmasıydı.

Nico ve Elizabeth'e baktım ve artık bizi görmedikleri izlenimine kapıldım; Vegas şapelinin boktanlığının ya da çiçek ve süsleme eksikliğinin farkında bile değillerdi. Sadece birbirlerini görüyorlardı.

Olması gereken de bu, diye düşündüm.

Bazı insanların neden güzel bir kilisede, tapınakta ya da camide evlenmek istediklerini anlıyordum. Yaratıcılarının varlığıyla çevrili bir ortamda yeminlerini etmek istiyorlardı. Bu deneyimin kutsal olmasını istiyorlardı. Birlikte yaşamaya söz verirken etraflarında güzellik olsun istiyorlardı.

Zamanı geldiğinde daha çok Nico gibi olacağımı düşünmüştüm. Elizabeth'e baktı ve gördüğü tek güzellik oydu. Roma'daki Aziz Petrus Bazilikası'nda, Kuveyt'teki Sıddıka Fatıma Zehra Camii'nde, gökyüzünün altında, bir çadırdan ya da Las Vegas, Nevada'daki boktan bir şapelde olmaları fark etmezdi.

Nico'nun umurunda değildi.

"Ben Elizabeth Heather Finney, seni Niccolò Ludvico Manganiello...."

"Kocam olman için," diye sordu Elvis.

Ama Elizabeth ondan sonra tekrar etmedi. Biraz öne doğru sallandı ve sonra onun adını tekrarladı. "Niccolò Ludvico Manganiello...."

Elvis ikisinin arasına baktı ve boğazını temizledi. "Bu doğru. Şimdi söyle, *kocam olmak için.*"

Elizabeth onu duymazdan geldi. Bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. "Manganiello... Manganiello... Manganiello!" Soyadını her söylediğinde daha yüksek sesle bağıırıyordu. Elizabeth'in Nico'nun soyadını söylemekte zorlandığını biliyordum. Ama *Manganiello*'yu bağıırarak söylemesi çok saçmaydı.

Nico güldü ve başını salladı. "Bütün bunlar çok saçma. Asıl önemli olan, beni tanımadan önce sevmiş olman ve beni sevmen.

sempre. Sii mia e lascia che io sia tuo."

Nico bir keresinde bana Elizabeth'in onunla İtalyanca konuştuğunda deliye döndüğünü söylemişti. Bu bilginin konuyla ilgisiz olduğunu düşünüyordum.

Ne olursa olsun, haklıydı. Kilisenin en ön sırasında otururken, kanıtı gün gibi açık bir şekilde gördüm.

Elizabeth tekrar sallandı, ellerini Nico'nun omuzlarına doğru kaldırdı. Hanımların hepsi yüksek sesle iç çekti. Janie'ye baktım ve onun bana açlıktan ölüyormuş da ben kızarmış tavuğa dönmüşüm gibi baktığını gördüm. Bakışlarının yoğunluğu karşısında kaşlarımı kaldırdım.

İtalyanca öğrenmem gerekiyordu.

Burnu Nico'nunkinden bir santim uzakta olan Elizabeth inledi ve "Boş ver. Karı koca deyin artık!"

Elvis önce ikisine, sonra bana baktı. Omuz silktim.

"Uh... karı koca," dedi.

Elizabeth Nico'nun kollarına atladı, bacaklarını Nico'nun ortasına doladı ve onu öperken attığı şaşkın kahkahayı yuttu.

Araba bizi hanımların kaldığı kumarhane oteline geri götürdü. Arabadan indiğimizde kızları ayırdık; her birimiz iki kişinin otele girmesine yardım ettik.

"Bu kedi gütmek gibi bir şey." Dan kendinden geçmiş Marie'yi itfaiyeci gibi omzunda taşıyordu. Diğer kolu Kat'in beline dolanmış, onunla birlikte tökezleyerek yürüyordu.

"Bu daha kötü," dedim.

Daha kötüydü. İşkence gibiydi.

Janie göğsüme sarılmıştı ve elleri geziniyordu. Nico'nun küçük gösterisinden beri bana bir yemekmişim gibi bakmayı bırakmamıştı. Kumarhanenin zemininde yürürken iki kez parmaklarını pantolonumdan çekmiştim. Sandra sırtımda olmasaydı Janie'nin keşfi daha hoş olabilirdi.

Sandra'nın kaçmasını engelleyebilmemin tek yolu onu sırtıma almamdı. Bacakları belime, kolları boynuma dolanmıştı. Her birkaç dakikada bir topuklarını yanlarıma gömüyordu.

"Yee haw!" ya da "Bir ip getirin!" ya da "Bir at kurtarın, bir kovboy sürün!"

"O kadar da kötü değil." Nico söyledi. "Chi s'accontenta gode."

Nico'nun kolları Elizabeth ve Ashley ile doluydu. Gülümseyen tek kişi oydu. Ashley şaşırtıcı derecede uysaldı. Başını Nico'nun omzuna koymaktan ve sessizce Nico'yu takip etmekten memnun görünüyordu. Elizabeth kollarını ona dolamış, boynunu ve yüzünü öpüyordu. O da hiç soru sormadan onu takip ediyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Dan kaşlarını çattı. "İtalyanca bilmiyorum."

"Memnun bir zihnin sürekli bir ziyafet olduğu anlamına geliyor," dedi Nico. "Birinin seçtiği bir yükün hissedilmemesine benzer." Elizabeth'in etrafındaki eli vücudunun yan tarafına kaydı ve kışını kavradı. "Keyfini çıkarırsan görevin o kadar da zor olmadığını fark edebilirsin."

"Bunu söylemek senin için kolay." Dan dişlerini sıktı ve bir kumar makinesinin etrafından dolaştı. Kat onun kulağını okşarken o da neredeyse uyuyan Marie'ye destek oluyordu. "Karını tutuyorsun. Eğer eğleniyorsam ben bir pisliğim."

Sonunda asansöre ulaştık. Nico düğmeye bastı. Beklemeye başladık.

Dikkatim Dan'e kaydı. Kat ona doğru eğildi, vücudunu onunkine yasladı ve çenesini öptü. "Çok tatlısın," dedi ve eli boynundan göğsüne, oradan da daha aşağıya kaydı.

Onlara bir kaşımı kaldırdım.

"Siktir...." Dan'in nefesi kesildi. Gözleri kumarhanenin tavanına dikildi. "Siktir. Siktir. Siktir. Acele et."

"Sanırım senden hoşlanıyor." Nico, Elizabeth'in öpücükleri arasında sırtıttı.

"Hayır." Dan'in sesi gergindi. Kat'ten uzaklaşmaya çalıştı ama Kat ona yapışmıştı. Eğer çok hızlı ya da çok uzağa giderse Kat düşecekti. Marie'yi bırakırsa, o da düşecekti. "Kat ayık olsaydı bunu asla yapmazdı. Biriniz bana yardım edebilir mi? Elini çekebilir mi?"

"Üzgünüm." Nico'nun sesi üzgün gelmiyordu. "Ellerim dolu."

Dan bana baktı. Sandra kulağımın dibinde kıkırdadı ve kışımı şapırdatarak eğildi. "Bu çok eğlenceli!" dedi. Sözcükleri geveledi, sanki "*Thishun*" der gibiydi. Sonra yığıldı, vücudu ölü bir ağırlıktı. Düşmesini engellemek için öne eğilip bacaklarını kavramak zorunda kaldım.

Bu hareket Janie'yi canlandırdı. Bana daha fazla döndü, boynumu öptü ve gömleğimi pantolonumdan tamamen çıkardı. İçinden fısıldadı

"Benimle edepsizce konuşmanı ve bana Kedicik demeni istiyorum, böylece sırtını kaşıyabilir ve seni yiyebilirim...."

Sözünü bitiremeden doğruldum ve geri çekildim. Aksi takdirde muhtemelen Sandra'yı yere atar, Janie'yi kapar ve bir merdiven boşluğu bulurdum.

Bunun yerine Dan'e ters ters baktım ve "Tek başınasın" dedim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

JANIE

TERTESİ SABAH uyandığımda kendimi ölmüş gibi

hissedi-yordum. Sonra dünya yavaşça odaklanmaya başladı. Yatakta olduğumu fark ettim.

Ve bir adamın göğsünde yatı-yordum. Ve üstsüzdüm.

"Oh kahretsin!"

İrkilerek ve tamamen dehşete kapılarak yataktan fırlamaya çalıştım ama sadece birbirine dolanmış çarşaf-lar içinde yere düşmeyi başarabildim.

"Janie?"

Yerdeki pozisyonumdan gözümü kırıştırdım, tamamen hareketsiz duruyordum. Nefesimi bile tuttum.

Adımı söyleyen ses Quinn'inkine benzi-yordu. Dudaklarımı yaladım, kendimi nefes almaya zorladım, sonra yatağın kenarından baktım.

Quinn orada yatı-yordu, başını elinin üzerine koymuş, dirseğini yatağa dayamıştı. Üzerinde tişört yoktu ama kamuf-laj kargo pantolonu giymişti. Gözlerimi kısarak pantolona baktım, sonra bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim.

Saçları normalden biraz daha uzun olduğu için dağınıktı ve gözleri uykuluydu.

Gözlerimi kapattım ve tekrar açtım. Yeterince emindim, o hâlâ oradaydı.

"...Quinn?" Sesimin tınısı beni şaşırtmıştı. Sesim hırıltılıydı ve boğazım acı-yordu. Ona tekrar göz kırptım. "Ne... kim... nasıl... neden buradasın?"

Quinn oturduğu yerden kalkarken bakışları üzerimde gezindi. Beni inceli-yor ya da bir şey söylememi bekli-yor gibiydi.

Ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Zihnim tuhaf bir şekilde boştu ve başım ağrı-yordu. Düşünmeye çalıştım, son anımı hatırlamaya çalıştım ve hatırladığım tek şeyin bir gece önce dışarı çıkmaya hazırlanmak olduğunu gördüm.

Spa'dan sonra otel odasına geri döndük. Fiona erken dönüyordu, bu yüzden hepimiz vedalaştık ve son gecemiz için hazırlandık.

Elizabeth'in seçtiği kırmızı bir elbise-yi giydiğimi ve bunun skandal olduğunu düşündüğümü hatırlı-yorum.

Kızların bana bir duvak ve üzerinde şöyle yazan beyaz bir kuşak taktıklarını hatırlıyorum

Evleniyorduk.

Sandra'nın çikolataları, Ashley'nin içkileri dağıttığını ve Las Vegas'a kadeh kaldırdığımızı hatırlıyorum.

Ondan sonraki her şey bir bilinmezlik boşluğuydu.

"Kedicik."

Gözlerim yeniden onunkilere odaklandı ve ona baktım. Dalgın ve dikkatli görünüyordu.

"Evet?"

"Ne hatırlıyorsun?"

Ağzımı bir çizgi haline getirdim ve başımı salladım, gözlerim kapandı.

"Lütfen, lütfen, lütfen bana tekrar ilaç verildiğini söyleme."

İç çektiğini duydum ve cevabı biliyordum.

Çıldırmaı düşünüm. Buna karşı karar verdim. Bunun yerine, kıpırdamadan oturmaya ve sadece... beklemeye çalıştım. Anıların geri gelmesini ya da bu kötü rüyadan uyanmayı bekleyecektim. O anda fark etmemiştim ama kıpırdamadan oturmak ve gerçekliğin varlığını inkâr etmek, tanım gereği çıldırmaktı.

Sonra biri çığlık attı. Aslında daha çok bir çığlık gibiydi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sese doğru baktım.

Quinn kapıya baktı, bana baktı, sonra yatağa geri düştü. Ön koluyla gözlerini kapattı. Güldüğünü duyduğumu sandım; sesi hem sinirli hem de eğleniyor gibiydi.

"Sen...?" Yutkunmaya çalıştım ama o kadar kavrulmuştum ki hiçbir şey yutamadım. Suyu ihtiyacım vardı. "Bunun ne olduğuna bakacak mısın?"

"Hayır."

Onu izledim. Başka bir şey söylemeyince yatağa yaklaştım. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

Kapının arkasından bir çığlık sesi daha geldi. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Hâlâ hareket etmiyordu.

Odadan çıkmak için ayağa kalktım ama yarı çıplak olduğumu hatırladım. Ayrıca başım dönüyordu. Giyecek bir şey bulmak için dengesiz bir daire çizerek döndüm. Yeşil bir erkek tişörtü buldum -muhtemelen Quinn'in, tabii etrafta Quinn'in bedeninde ve onun gibi kokan başka bir adam yoksa- üzerime geçirdim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Yapma, Janie."

Omzumun üzerinden ona baktım. Bitkin görünüyordu ve yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. "Neden?"

"Çünkü kapıyı bir kez açtın mı, dünyayı içeri alırsın. Sen yatağına dön. Elizabeth'in krizi bekleyebilir."

Gözlerim büyüdü ve irkildim. "Elizabeth'in krizi mi?"

Quinn tekrar iç çekti, inledi, küfretti, sonra yorganı başına çekti. Çarşafın boğucu etkisine rağmen, "Dün gece kaçmadığımıza şükret." dediğini duydum.

Kaşlarımı çatarak yorganın altında oluşan yumruya baktım ve sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Hiçbir anlam bulamayınca kapıyı açtım ve tökezleyerek yatak odasından çıktım.

Yatak odalarından birinden sesler geldiğini duydum ve seslere doğru bir adım attım. Odalardan birinde Elizabeth'i yatakta otururken buldum, çarşafı bembeyazdı. Bir yanında Ashley, diğer yanında Marie vardı. Hepsi de bir gece önce giydikleri kıyafetleri giymişlerdi.

Ama Elizabeth'in üzerinde benim duvağım vardı.

"Hey. Neler oluyor?" Parmak uçlarımda yatağına doğru yürüdüm, odada bir tehlike olup olmadığına baktım ama bulamadım.

Elizabeth yuvarlak gözlerini bana çevirdi ve sol elini kaldırdı. "Bak."

Gözlüğümü takmayı unuttuğum için gözlerimi kısarak odayı geçtim. Nişan yüzüğü ve alyans taktığını fark edene kadar neredeyse tepesine çıkmıştım. Dün gece ikisi de yoktu, çünkü Nico'yla nişanlı olmalarına rağmen henüz bir yüzük seçmemişlerdi.

Nefesim kesildi.

"Biliyorum! Değil mi?" Elizabeth inledi ve yüzüğe belirgin bir umutsuzlukla baktı.

"Bu da ne...? Bunlar nereden geldi?"

"Bilmiyorum!" Elizabeth başını salladı, eli kucağına düştü ve yüzüğü çıkarmaya çalıştığını gördüm. Bir türlü çıkmıyordu.

"Oraya nasıl geldi?" Ashley ve Marie'ye bakarak sordum.

Onlar da aynı derecede şaşkın görünüyorlardı.

"Bilmiyorum!" Elizabeth çığlık attı. Yüzükleri daha büyük bir güçle çekiştiriyor ve panikliyordu.

Ağzımı açtım, kapattım ve tekrar açtım. "Dün gece ne oldu?"

"Hiçbir fikrimiz yok." Ashley'nin sesi kulaklarımı doldurdu. "Sanki bir dakika önce hepimiz senin düğününe kadeh kaldırıyorduk ve bir dakika sonra burada ölü kemirgen nefesleriyle duruyorduk, hades gibi görünüyorduk ve Elizabeth... biriyle evlendi."

Elizabeth inledi ve geriye doğru yatağa düştü; elleriyle yüzünü kapadı ve bir topun içine kıvrıldı.

"Nico olabilir mi?" Marie'nin sesi umutlu geliyordu. "Yani, Nico olabilir. Süitin etrafında dolaşan yabancı bir adam görmüyorum."

Elizabeth başını salladı ama yüzünü kapatmaya devam etti. "Bütün hafta New York'ta film çekti. Bir şekilde erken bitirip buraya gelmediyse, bizi dün gece her ne yapıyorsak onu yaparken bulup yüzükleri almadıysa, beni bir düğün şapeline götürüp evlenmediyse, o zaman Nico değildir. Ayrıca, henüz bir tarih bile belirlemedik."

"Ayrıca, eğer Nico olsaydı, şu anda burada olmaz mıydı?" Ashley odadakilere sordu. "Aslında birinin burada olması gerekmez miydi? Yani, yeni kocan buralarda bir yerde olmalı."

Elizabeth tekrar inledi ve yan tarafına yuvarlandı.

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Ashley." Marie başını salladı ama gülümsemesini de bastırıyordu.

Ashley yüksek sesle nefes verdi ve Elizabeth'in yanındaki yatağa uzanıp sırtını ovuşturdu. "Özür dilerim. Her şey yoluna girecek."

"Gerçekten evli olup olmadığınızı kim bilebilir?" Marie, Elizabeth'in diğer tarafındaki yatağa oturdu. "Belki biri sana yüzükleri saklaman için vermiştir...."

Elizabeth cenin pozisyonu aldı.

"O evli." Kapıdan bir ses geldi ve hepimiz kapıya doğru döndük. Elizabeth başını kaldırdı ve parmaklarının arasından baktı.

Sandra elinde bir kâğıt parçasıyla orada duruyordu; kızıl saçlı bir rakuna benziyordu. "Evlilik cüzdanını barın üzerinde buldum."

Bir duraklama oldu ve hepimizin nefesimizi tuttuğumuzdan emindim.

Sonra Ashley ağzından kaçırıldı, "Bizi merakta bırakma kadın! Ne yazıyor?"

Sandra ruhsata baktı ve ismi okudu. "Niccolò Ludvico Manganiello."

Elizabeth yavaşça doğruldu, gözleri kocaman ve kırışmıyordu, ağzı açıktı. Tamamen şaşkın görünüyordu. Sonra, "Nico mu?" dedi.

Sandra başıyla onayladı ve ikinci bir kâğıt parçası uzattı. "Sana bir not bırakmış."

"Bana bir not mu bırakmış?" Elizabeth nefes aldı; sonra tekrarladı, ama çok daha yüksek sesle, "BANA NOT MU BIRAKTI?!"

İrkildim ve gözlerim Ashley'inkilere kaydı. Yüzünün alt yarısını kapatıyordu ve gülmemeye çalıştığını görebiliyordum.

Elizabeth aniden ayağa kalktı, biraz sallandı ve Sandra'ya doğru yürüdü. Notu aldı, açtı ve açıkçası vahşi gözlerle okudu. Kâğıdın arkasından sadece iki ya da üç satır yazıldığını görebiliyordum. Elizabeth birkaç kez okuduktan sonra ağzından kısa, histerik bir kahkaha çıktı.

"Bizi merakta bırakma, kadın! Ne yazıyor?" Ashley tekrarladı, ancak bu sefer bunu komik bir rahatlama için kullanmaya çalıştığını hissettim.

Elizabeth notu bana uzattı ve sonra "Onu öldüreceğim... Onu öldüreceğim..." diye mırıldanarak odada adımlamaya başladı.

Ondan gazeteye baktım ve içindekileri yüksek sesle okudum.

Sevgili Karım,

Artık tarih belirleme konusunda endişelenmemize gerek yok. Rica ederim. Kocan, Nico

SANDRA ÖZÜR DİLEMEYİ BIRAKMADI.

Elizabeth ve Nico'nun bir gece önce evlendiğini ve hiçbirimizin bunu hatırlamadığını öğrendikten kısa bir süre sonra Sandra çikolataya absent katıldığını itiraf etti. Daha spesifik olarak, Amsterdam absinthe denilen bir absint türü.

"Yine de anlayamıyorum." Sandra alnını ellerinin arasına almış, kahve fincanına bakıyordu.

Oda servisini çağırmiştık ve hepimiz geniş oturma odasında toplanmış, açık büfe brunch yiyeceklerini yiyorduk.

Marie ve Ashley örgü örüyorlardı. Sandra kendini dövüyordu. Dan büfenin yanında kendine yumurta kaşıklıyordu. Elizabeth yüzünde hülyalı bir gülümsemeyle dalmıştı. Ben Quinn'in kucağında oturmuş bir tabak meyve yiyordum.

Ve Kat kimseyle göz teması kurmuyordu.

"Absinthe hafızamızı kaybetmemize neden olmamalıydı; sarhoş olmak gibi bir şey ama sisli değil. Ve tamamen yasal! İnternette bile sipariş edebilirsiniz." Sandra'nın sesi umutsuz geliyordu.

"Bu konuda kendini üzme." Kat uzanıp Sandra'nın sırtını sıvazladı, gözlerini arkadaşından ayırmamaya dikkat ediyordu. Aslında Kat gözlerini ya aşağıya dikmeye ya da çoğunlukla aşağıya indirmeye dikkat ediyordu.

Ashley aniden homurdandı. "İtiraf etmem gereken bir şey var!" Örgüsünü yana fırlattı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Çok ama çok üzgünüm ama sanırım ben de suçlu olabilirim."

Kat hariç hepimiz iri gözlerle birbirimize baktık, çünkü o hâlâ yerden iki santimden fazla yüksekte durmaktan kaçınıyordu.

"Dökül bakalım, Ashley." Marie dirseğiyle onu dürttü. "Ne yaptın sen? İçkilerimizi mi mahvettin?"

Ashley inledi. "Evet! Evet, içkilere ilaç attım."

Marie'nin ağzı açık kaldı. "Yapmadın...."

"Ben yaptım. Kardeşim Cletus'tan bana biraz içki göndermesini istedim. İçkilerimize kattım." Omuzları geniş bir nefesle yükselip alçaldı, sonra mırıldandı: "İçkilerimize bolca kattım...."

"Hooch da ne demek?" Dan ellerini kalçalarına koyarak sordu.

"Moonshine! Beyaz şimşek... çok kötü." Kadının gözünden parmaklarını bana doğru uzattı. "Özür dilerim."

"Seni pis köylü!" Sandra burnunu Ashley'e doğru kırıştırdı ama sesi pek üzgün gelmiyordu. "Keşke bana söyleseydin. Çikolatayı dağıtmazdım."

"Hem içeceğin hem de çikolatanın içine koyduklarınızdan birer örnek almam gerekecek." Quinn bunu büyük sosis ve yumurta ısırıkları arasında söyledi.

"Evet, kesinlikle." Sandra Quinn'in isteğini başıyla onayladı ve mutsuz bir iç çekişle bakışlarını bana çevirdi. "Özür dilerim, Janie."

Omuz silktim. "Zararı yok Sandra."

Bu sözleri söyler söylemez iki ilginç şey oldu.

Kat ve Dan birbirlerine baktılar ve sonra dikkatle başka tarafa baktılar; Kat kıpkırmızı kesildi ve Dan boğazını temizledi.

Diğer ilginç şey ise Elizabeth'in söylediklerimi başıyla onaylamasıydı. "Hey, öğleden sonra hepimiz kontrolden geçeceğiz ve McHotpants yarasa laboratuvarında o şeyin içinde gerçekte ne olduğunu anlamak için bir analiz yaptırabilir."

Sandra ona baktı, hâlâ perişan görünüyordu. Ashley parmaklarının arasından hepimizi süzüyordu ve sessiz kalmaktan memnun görünüyordu.

Elizabeth Sandra'ya doğru eğildi ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Bu bizim de hatamız; senden çikolata almamamız gerektiğini bilmeliydik. Çikolatayı paylaştığınızı hiç görmemiştim."

"Bu senin hatan değil. Benim ve Ashley'nin suçu. Bir dahaki sefere ilaçlarımızı nasıl koordine edeceğimizi öğrenmeliyiz." Sandra kollarını önündeki masanın üzerinde kavuşturdu ve başı öne eğildi.

"Oh, hayır. Bir dahaki sefere *asla* olmayacak," diye alay etti Marie, işine dönerek ve sonra sordu, "Benim bilmek istediğim Quinn, Nico ve Dan the Man buraya nasıl geldi?"

Sandra hariç herkes, yüzü hâlâ kollarına gömülü olduğu için, dikkatini Quinn'e çevirdi. Isırığının ortasındaydı ve tamamen ilgisiz görünüyordu.

Cevap vermeden önce yemeğini çiğnemeyi bitirmesini bekledik. "Çölde makineli tüfeklerle ateş ediyorduk ve Stan'den bir mesaj aldım. Biz de Circus, Circus'a giden bir helikoptere bindik ve koşarak kiliseye gittik." Sonra bu son derece tuhaf açıklama sorularımızı yanıtlamış gibi bir ısırık daha aldı.

Elizabeth ona bir yüzgeç çıkarmış gibi baktı. "Bir dakika, sen çölde makineli tüfekle ateş mi ediyordun?"

Başıyla onayladı.

"Nico ve Dan'le mi?"

Başını salladı.

"Makineli tüfekle ateş ettiğiniz çöl ne kadar yakın?"

Omuz silkti, sola baktı, yutkundu ve "Helikopterle yaklaşık yirmi dakika" diye cevap verdi.

"Helikopter mi? Helikoptere mi bindin?" Ashley sonunda ellerini yüzünden çekti.

Başını salladı.

"Neden vardı sen Orada Her neyse?" Elizabeth basıldı. "Nico bu hafta New York'ta olması gerekiyordu."

"Öyleydi. Sadece bir günlüğüne geldi."

"Makineli tüfekle ateş etmek için...?"

Başını salladı ve "Evet." diyerek noktalandı.

Ashley dikkatle Quinn'i inceliyordu. Birkaç uzun dakikadan sonra aniden, "Bekârlığa veda partin için mi *oradaydın*?" diye sordu.

Quinn başını salladı. "Evet."

Ben Ashley'e baktım, o bana baktı, sonra ikimiz de Marie ve Elizabeth'e baktık.

Ama düşüncelerimizi dile getiren Sandra oldu. "Çöle gidip makineli tüfeklerle ateş edebilir miyiz?"

Quinn kaşlarını çatı ve Dan'e baktı. Dan'in kaşlarını kaldırdığını, sonra tavana bakıp iç çektiğini gördüm. Dan için bunun, şaşkınlığını ifade etmenin sessiz bir yolu olduğunu anlamaya başlamıştım.

Bazı insanlar "Yapamam.... yapamam bile"

der. Bazıları "Kaltak, sen *delisin*" der.

Bazıları da "Söyleyecek sözüm yok." der.

Dan sadece tavana baktı ve derin bir nefes aldı.

Quinn bakışlarını bana çevirdi, gözleri arıyordu. "Gitmek istiyor musun?" "EVET," dedim hemen ve belki biraz fazla yüksek sesle.

"EVET İSTİYORUM

ÇÖLE GIDIP MAKİNELİ TÜFEKLERLE ATEŞ ETMEK İÇİN."

Yüz ifadesi yumuşadı ve gözleri yüz hatlarımda gezinirken hülyalı ve hayranlık dolu bir hal aldı. Sonra öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Ne istersen, Kedicik. Ne istersen senindir."

BÖLÜM VI

DÜĞÜN

BÖLÜM YIRMI DÖRT

\$ kŕe+uagex

McHotpanu

İletişim

Stéri'lff'e söyle, onu
kaybeder.
Telefonda acı çekti.

Onu öldürmeyeceğim:
III maka Nm gna7d
Mele,

 Text Message

Stnd

Düğünden birkaç gün önce babam nihayet gelmeye karar verdi. Quinn'in sekreteri Betty'ye ayarlamaları yaptırdım ve Dan'e smokin ayarlamasını hatırlattım. Düğünden önceki Perşembe günü Quinn, ben, Katherine, Desmond, Dan, Elizabeth ve Nico'yla akşam yemeği yemeyi kabul etmesine çok şaşırmıştım.

Annemin paspası olmuştu ve şimdi de düğünümde beni ele veriyordu.

Ama önce babam, Quinn, onun ailesi, Elizabeth ve Nico ile akşam yemeğini atlatmam gerekiyordu.

Bir yanım babamın sadece Nico'nun orada olacağını öğrendiği için mi gelmeyi kabul ettiğini merak ediyordu.

Öte yandan Shelly hâlâ telefonlarıma cevap vermiyordu.

Varlığımın her zerresine rağmen ona mesaj bile attım. Hâlâ cevap yoktu.

İşten bir gün izin alıp çiftlik evine gitmekten başka çarem yoktu. Eğer bu işe yaramazsa, Nico'yu onun üzerine salacaktım. Görünüşe göre kimse ona karşı koyamazdı.

Quinn'e çiftlik evine gitme planımdan bahsettim. İtiraz etmedi ama benimle gelmek de istemedi. Düğünden sonra her şeyin normale dönmesini beklememizi, sonra da Cumartesi kahvaltısına tekrar başlaması için onun üzerinde çalışmamızı söyledi.

Planı tatmin edici değildi.

Quinn ve ben kaçmayı ya da sadece adliyeye gitmeyi tercih etseydik, onun yokluğunu umursar mıydım bilmiyorum. Ama annesi düğün için çok uğraşmıştı. Örgü grubumun yanı sıra Quinn'in tüm ailesi de orada olacaktı ve Shelly'nin de orada olmasını istiyordum.

Pazartesi günü uçağa binecek ve düğün gününe kadarki bir hafta boyunca Boston'da kalacaktık. İstemiyorsa gelip bütün gün kalmasını beklemiyordum. En azından o gün orada olmasını, düğünü bizimle paylaşmasını ve düğünün bir parçası olmasını istiyordum.

Bu benim için önemliydi.

Bu yüzden Shelly'nin çiftliğine giderken ön koltukta Stan'in yanına oturdum ve konuşmamı prova ettim.

Bir ara ona baktım; The Cars'ın "Good Times Roll" şarkısı eşliğinde başını sallıyordu. The Cars'ı Nico Elizabeth için bir karışık kaset yaptığında keşfetmiştim. Daha sonra telefonuma onların en iyi şarkılarını indirdim.

Kuşkusuz, telefonda nefret etmediğim tek şey müzik dinleyebiliyor olmamdı.

Her neyse, çok geçmeden tüm korumalarımın The Cars'ı gerçekten çok sevdiğini keşfettim ve Quinn de sevdi. Bu nedenle, Quinn ve ben kendi özel külot dans partilerimizi verdiğimizde, genellikle "Shake It Up" ile başlıyor ve genellikle "Drive" ile bitiyordu.

Stan, şimdi müzikle birlikte başını sallıyor, tamamen rahat görünüyordu. Bu yüzden Vegas'ta olanlar için özür dilemek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

"Ee... Stan."

Gözleri önce bana sonra tekrar yola kaydı. "Öyle mi?"

"Sadece söylemek istedim... Sadece söylemek istedim...." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Herkes adına, Vegas'ta sana yaptıklarımız için gerçekten çok üzgünüm."

Bakışları tekrar benimkilere kaydı, bir süre öyle kaldı, sonra ön cama gitti. Boğazını temizledi. "Bunun için endişelenme."

Ama endişelendim ve endişelenmeye de devam edecektim. Hiçbir şey hatırlamıyor olsam bile, bu beni rahatsız edecekti.

Stan'e göre, Marie onun telefonunu çalmış, o da bizim kıyafetlerimizi çıkarmamızı engellemeye çalışmıştı. Sonra da içinde bulunduğumuz şapelin - Elizabeth ve Nico'nun evlendiği şapelin- kapısından dışarı atmış. Adam telefonu almaya çalıştı ama Marie yakınlarda duran bir polis memuruna Stan'in bizi taciz ettiğini ve rahat bırakmayacağını söyledi.

Bunun üzerine gözaltına alındı ve biz Quinn, Dan ve Nico ile şapelden çıkarken bizi kaçırmış olmalı.

Başımı salladım. "Bu konuda endişeleneceğim. Çok ama çok üzgünüm. Davranışlarımız için hiçbir mazeretim yok ve umarım özrümü kabul edersiniz."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Hayır, sorun değil. Bu tür şeylerde işler hep biraz çığırından çıkar."

"Bu konuda bu kadar nazık olduğun için teşekkür ederim ve bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver."

Omuz silkti ve mutlu görüldüğünü düşündüm ki bu bana biraz garip geldi. Ne olursa olsun, üzülmesindense mutlu olması daha iyiydi.

Yolculuğun geri kalanını çoğunlukla The Cars dinleyerek geçirdik. Manzaranın şehirden şehir dışına ve tarım arazilerine doğru değişimini izledim. Shelly için yapacağım konuşmanın zihinsel provasını yapmak dışında, beynimin dolaşmasına izin verdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, zihnimdeki gezintiler çoğunlukla hayatım ve Quinn hakkındaydı, neredeyse normal bir insan gibi.

Özel hesapları ve birkaç hafta önce doğrudan Quinn'den ve ofiste incelediğim dosyalardan öğrendiğim tüm ayrıntıları düşündüm. Vegas'tan döndükten sonraki Pazartesi günü nihayet bir kenara koyduğu hesap belgelerine baktım.

Quinn'in insanlara şantaj yaptığı iddiasının meseleyi çok basite indirgemek olduğunu şimdi anlıyordum. Bu bana, sorumlu olmadığı halde "kardeşimin ölümünden ben sorumluyum" ya da insanları tam olarak kullanmadığı halde "insanları kullanmakta iyiyim" gibi şeyler söylemesini hatırlattı.

Quinn'in aslında kendisini gerçekten kötü bir adam olarak gördüğünü anlamaya başlamıştım. O bir bozguncuydu; her şey siyah ve beyaz, doğru ve yanlış ve kendisinin kesinlikle iyi adam olmayanlar sütununda yer aldığına karar vermişti.

İnsanlara şantaj yaptığına hiç şüphe yoktu, özellikle de iş hayatının başlarında. Gangsterlere ve suçlulara şantaj yapmış ve sadece kardeşinin ölümüne en çok katkıda bulunan kişileri alaşağı etmeye odaklanmıştı.

Ama şimdi, bir araya getirdiğim kadarıyla, özel hesaplardan topladığı bilgileri işini yönlendirmek için kullanıyordu. Özel müşterilerinden birinden yeni bir kulüp açma planını öğreniyor ve ardından güvenliği sağlamak için kurumsal hesabın peşine düşme konusunda agresif davranıyordu. Bu durum özellikle bir hesabın (örneğin kulüp) daha sonra daha büyük bir hesaba (örneğin Las Vegas, Atlantic City ve Monaco'daki kumarhaneler) yol açması halinde geçerliydi.

Kulüpler için güvenlik sağlamak, oteller için güvenlik sağlamaya, bu da kumarhaneler için güvenlik sağlamaya, bu da bankalar için güvenlik sağlamaya yol açtı. Bu güvenlik işinin besin zinciriydi.

Bireylerin istismarını içeren tüm suçların derhal FBI, CIA veya polise iletildiği iddiasını destekleyecek kanıtlar buldum. Uyuşturucu, tecavüz, insan kaçakçılığı, dolandırıcılık, yolsuzluk ve benzerlerinden bahseden her şey, müşteri ilişkisinin kesildiği ve kanıtların Quinn'in doğru kişiler olarak adlandırdığı kişilere anonim olarak teslim edildiği bir plana bağlıydı.

İnsanların sırlarını da onları zorlamak için kullandığını gördüm ama tam olarak *kullanmıyordu*.

İncelediğim dosyalardan biri, özel bir müşterinin kocasını nasıl terk ettiğini anlatıyordu. Quinn'in bir kaydını dinledim.

Müşteriye resimleri göstermiş, bilgileri paylaşmayacağını teyit etmiş ve ardından Senatör Watterson'a sahtekar CEO'ya en yüksek cezayı vermesi için baskı yapmasını önermiştir.

Şantaj örneklerinin çoğu bu türdendi. Kanıtları müşterilere gösterdikten sonra bir öneride bulunuyor, örneğin yolsuzluk içermeyen alternatif bir iş uygulaması öneriyor ya da hükümetten üst düzey bir yetkiliyle görüşme talep ediyor ya da bir kumarhane veya bankanın kurumsal güvenlik irtibat görevlisiyle görüşme talep ediyordu.

İnsanların sırlarını kullanıyordu ama düşündüğü şekilde değil. Onlara dosyalarını gösteriyor, onlara ihanet etmeyeceğini söylüyor, sonra da bir iyilik istiyordu.

Bu insanlar ona güvenmişti.

Ve muhtemelen bu yüzden onun hizmetlerini kaybetmeye bu kadar isteksizdiler.

Özel hesap dosyalarını incelemeyi ertelemiştim çünkü büyük bir parçam bulacaklarımdan korkuyordu, özellikle de Quinn'in davranışlarını anlatmasından sonra. Ama şimdi işin içindeki mizahı, ironiyi görüyordum. İnsanları kullanma konusunda yetenekliydi. O kadar yetenekliydi ki, kullanıldıklarının farkında bile değillerdi; ona güvenmişler ve bunun için ona teşekkür etmişlerdi.

İki gün önce dosyaları incelediğimden beri bulgularımı Quinn'le tartışma fırsatım olmamıştı; hâlâ tüm ayrıntıların içindeydim ve teorimde boşluklar arıyordum. Ama hiçbir boşluk bulamıyordum.

Shelly'nin aklını başına getirdikten sonra Quinn'in de aklını başına getirmem gerekecekti. Bir şekilde onu ikna etmem, zaten iyi adamlardan biri olduğunu görmesini sağlamam gerekecekti.

Shelly'nin çiftliğine giden toprak yola girdiğimizde cip sarsıldı ve bu sarsıcı hareket beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Shelly'yi hemen gördüm, ya da en azından görünen her şeyini; kot şortunu, iş botlarını ve atletini. Kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve teninin görüldüğü her yerde yağ lekeleri vardı. Bir arabanın üzerine eğilmişti, başı kaputun içindeydi.

Stan onun bulunduğu yerden yaklaşık yirmi metre ötedeki dairesel araba yolunda durdu ve başını motordan çıkardığını gördüm. Gözleri kısıldı ve kaşlarını çatıldığını görür gibi oldum ama bize doğru gelmek yerine kaputun altını kurcalamaya devam etti.

Çenemi ve onunla birlikte kararlılığımı sıkılaştırdım, sonra arabadan çıktım.

Ben de kot pantolon giymiştim ama üzerimde düz gri bir tişört vardı. Yemek kavgası ya da bilek güreşi gibi her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak istiyordum.

Converse tenis ayakkabılarımı bilerek giymiştim. Çiftlik Jimmy Choo stiletlara uygun bir yer değildi.

"Git başımdan." Bunu ben ona ulaşmadan önce söylemişti.

Ona ve arabaya doğru yürümeye devam ettim. "Seninle bazı şeyleri konuşana kadar gitmiyorum. Telefonu açmadığına, e-postalara ve kısa mesajlara cevap vermediğine göre, arabayla geleceğimi biliyor olmalısın."

Geniş bir nefes verirken omuzlarının yükselip alçaldığını gördüm. "Belki de bu seninle konuşmak istemediğim anlamına geliyordur."

"Oh, gerçekten mi? Bunu hiç düşünmemiştim." Nadiren iğneleyici ifadeler kullanırdım ama huysuz Shelly'yle konuşmak için epeyce yol gitmiş olduğumdan bir istisna yapmışım.

Ses tonum ya da sözlerim dikkatini çekti, çünkü bana baktı, gözleri kısıldı. "Üzgün müsün?"

"Evet, üzgünüm."

Doğruldu, bakışları üzerimde gezindi ve cebinden bir havlu çıkarıp ellerini sildi. "Neden *üzgünsün*?"

"Çünkü seni özledim ve sen benimle konuşmuyorsun." Ben planladığım yanıtı veremeden bu cümle ağızımdan dökülüyordu.

Hayır... bu doğru değil. Kaşlarımı çattım çünkü prova ettiğim konuşmamdan sapıyordum. *Üzgünüm çünkü onun düğüne gelmesini istiyorum. Bu yüzden üzgünüm.*

Ama belki de değildi.

Bana göz kırptı ve bakışlarında bir şey değişti. Ama babası ve ağabeyi gibi onu da anlamak neredeyse imkânsızdı, özellikle de benim için ve özellikle de onunla beş ay boyunca sadece cumartesi kahvaltıları dışında çok sınırlı bir etkileşimim olduğu için.

"Beni özlüyor musun?" "Evet."

"Hayır, özlemedin."

"Bana ne düşündüğümü söyleme. Eğer seni özlediğimi söylediysem, özlüyordumdur." Ciddi olduğumu göstermek için ellerimi kalçalarımın altına koydum.

Ağzının kenarı gülümseyecekmiş gibi yukarı doğru çekildi ama gülümsemedi. "Düğüne gelmiyorum."

"İyi," dedim, kendimi şaşırtarak.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Düğüne gelemem."

Ellerimi iki yanımdan ayırdım. "Peki."

Ofladı pufladı. "Lanet olsun. Ne söylememi istiyorsun?"

"Özür dilemeye ne dersin? Beni hayatından çıkardığın ve nedenini söylemediğin için özür dilemeye ne dersin? Buna ne dersin?"

Shelly botlarına baktı ve yere düşen bir damla yağın üzerini örten toprağı tekmeledi.

Ona ters ters baktım, belki de mantıklı olandan biraz daha fazla duygu hissettim, sonra bilinç akışıyla konuşmaya başladım. "Neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyorum, tamam mı? Yani, sana, kardeşine ve ailene bakıyorum ve bunu istiyorum. On yıldır birbirimizle konuşmadığımız kısmı değil, birlikte mutlu anılar yaşadığımız kısmı. Ve hepiniz çok aptalsınız! Bu harika aileye sahipsiniz -Quinn harika, anneniz harika, babanız harika, siz harikasınız- ve birbirinizle konuşmuyor musunuz? Söyleyecek sözüm yok! Yapamıyorum...."

Başımı salladım, bir daire çizdim ve sonra ona döndüm. "Annen mi? Seni özlüyor. Baban da öyle. Seni olduğun gibi kabul ediyorlar ve sen tuhafsin! Bunu sana rahatça söyleyebiliyorum çünkü ben de tuhafım. Kardeşin öldü. Hepiniz onu seviyordunuz. Ama onun ölümü birbirinize duyduğunuz sevgiyi ortadan kaldırmaz."

Yine homurdandı ama bu sefer sesi hırıltı gibiydi. "Quinn'i cenazeden kovdular...."

"Evet, kovdular. Ve oğulları yeni öldüğü için çok üzgündüler. İnsanlar kederden çılgına döndüklerinde akıl almaz şeyler yaparlar. Bunu anlamak zorundasınız. Ama sen ailen ve oğulları arasında bir köprü olmaya çalışmak yerine, neredeyse herkesle konuşmayı bıraktın. Quinn'e haftada sadece bir sabah izin veriyorsun. Bu doğru değil. O bundan daha fazlasını hak ediyor."

"Ama ben hak etmiyorum!"

Birbirimize baktık ve ben onun detaylandırmasını bekledim. Kaşlarımı çatmış olabilirdim.

Yapmayınca zorladım. "Bu da ne demek oluyor? Daha fazlasını hak etmiyorum da ne demek?"

Mavi gözleri alev alev parlıyordu; Quinn'in yüzünde çok az, Shelly'ninkinde ise hiç görmediğim bir ifadeydi bu.

Kızgındı ama sadece üzgün değildi. Öfkeliydi.

"Bu, Quinn'in gençken suçlularla çalışmaya başlamasının sebebinin ben olduğum anlamına geliyor. Ondan bunu yapmasını ben istedim. Verilerini saklayabileceğini biliyordum. Onları tanıştırdım ve bunu gerçekleştirdim. Chicago'da sanat okuluna gitmek istiyordum. Chicago'daki sanat okuluna gitmem için bana para verdi. Quinn okulu bıraktı.

Üniversite. MIT'ye kabul edildiğini biliyor muydun? Des öldüğünde cenazesine gitmedim. Chicago'da kaldım çünkü kaçırmak istemediğim bir eserim, bir heykelim vardı."

Bana fırlattığı yapboz parçalarını olabildiğince hızlı bir şekilde birleştirmeye çalışarak ona bakmaya devam ettim.

Konuşması bitmiş gibi arabaya doğru döndü ama sonra tekrar bana döndü. "Des öldükten üç ay sonra ailem beni aradı ve Quinn'le iletişime geçip geçemeyeceğimi sordu. Onunla konuşmak, özür dilemek istediler. Onlara bir daha asla onlarla konuşmak istemediğini söyledim."

"Ne? Quinn'in bundan haberi var mı?"

"Hayır." Shelly başını salladı, ellerini kalçalarına koydu ve ayaklarına baktı. "O zaman ben de artık onları tanımak istemediğimi söyledim."

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü..." Gözlerini kapattı, başını salladı. "Çok öfkeliydim... onu incittikleri için aileme... kendini öldürttüğü için Des'e... bana ihtiyacı olduğu için Quinn'e... onun yanında olamadığım için kendime."

Şimdi onu anlayarak izliyordum. Quinn'in ailesi uzak duruyordu çünkü Shelly onları itmişti. Quinn'in bir ilişkiyle ilgilenmediğine inanıyorlardı. Bir oğullarını ve tüm ailelerini bir anda kaybetmişlerdi.

"Utaniyorsun." Kelimeleri bir anda fark ettim, düşündüm ve söyledim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben devam ederken buz gibi hançer gibiydiler. "Yaptıklarından, Quinn'i suçlularla çalışmaya zorlamaktan, ailenin yanında olmamaktan utaniyorsun. Aileni kendinden uzaklaştırdığın için utaniyorsun ve seni asla affetmeyeceklerini düşünüyorsun."

Tek kelime etmeden bana baktı.

Göğsümdeki gerginliği biraz olsun azaltacağını umarak geniş bir nefes verdim. Ama olmadı.

"İnsanlara bu şekilde davranmak doğru değil," dedim. "Hatalarınızın sorumluluğunu üstlenemeyecek kadar utandığınız için insanları, özellikle de ailenizi hayatınızdan çıkarmanız doğru değil. Bu onları incitir."

Kıpırdamadı ve beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

"Seni dışarı itmediler, Shelly. Sen onları uzaklaştırdın. Ama bilmelisin ki ailen seni seviyor ve buna artık ben de dahilim. Sen

Sizi affedecek bir aileniz var ama affedilmeyi istemelisiniz. Hazır olduğunda, istediğinde seni bekliyor olacağız."

Tam bir dakika bekledim, bir şey söylemesini bekledim. Söylemedi. Ben de dönüp arabaya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve içeri süzüldüm.

Stan yaklaştığını görünce arabaya bindi ve ben emniyet kemerimi bağlayana kadar motoru çalıştırdı.

Arabayı garaj yolundan çıkardı ve ben de dikiz aynasına baktım. Shelly arabaya dönmüş, hiçbir şey olmamış gibi kafasını kaputun altına sokmuştu.

Sanki ben hiç orada değilmişim gibi.

Eve ^{vardığında}, çatı katındaki tüm ışıkları kapattım, tüm perdeleri çektim, kendime bir bardak viski doldurdum ve karanlıkta oturdum.

Belki bir yudum aldım ama aslında viskiyi içmedim. Sadece onu tutmak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Büyürken çok fazla kara film izledim, çok fazla çizgi roman okudum. Bir karakter kara kara düşünmek istediğinde karanlıkta otururdu, genellikle büyük deri bir sandalyede, yanmayan tek bir lambanın olduğu bir masanın yanında, elinde bir bardak viski ile.

Ben pek kuluçkaya yatan biri değildim. Hayatımda belki dört kez yapmışımdır. Ama bugün, Shelly ile yaptığım tartışmadan sonra kara kara düşünmeye ihtiyacım vardı.

Shelly'nin itirafını Quinn'e söylemeli miydim, bilmiyordum. En azından beklemeye, düşünmeye karar verdim. Belki de güvenlik görevlisi Dan'e ne yapmam gerektiğini soracaktım.

Konuşmanın sonunda ortaya çıkan bir diğer rahatsız edici gerçek ise kız kardeşim Jim'le konuşmam gerektiği idi. Benimle konuşmak istemişti ve ben onu görmezden gelmişim. Benden özür dilemek ve/veya sağlıklı, sevgi dolu bir ilişki kurmak için müstakbel kayınpederimin evine silahla girmiş olma ihtimaline karşı, onunla konuşmam gerekiyordu. Ona bu şansı vermeliydim.

Quinn işten sonra eve geldiğinde beni bu şekilde, karanlıkta kara kara düşünürken buldu. Tıpkı filmlerdeki gibi içeri girdi ve elektrik düğmesini açarak yanımdaki lambayı aydınlattı ve ani parlaklıktan gözlerimi kısmama neden oldu.

Gözlerini kıstı, bakışları viski bardağına kaydı ve sonra tekrar yüzüme döndü.

"Hey... neler oluyor?"

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve başımı arkamdaki sandalyeye bıraktım. "Kara kara düşünüyorum. Ben böyle kara kara düşünürüm. Evlenmeden önce benim hakkımda bunu bilmelisin."

"Evet. Bana şimdi söylemen iyi oldu." Sesindeki espriyi duydum, her zamanki donukluğuna rağmen, sonra yanımdaki koltuğa doğru yürüdüğünü duydum. Otururken deri bir fısıltı gibi gıcırdadı.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Elimden dolu bardağı aldı ve bir yudum içti.

Gözlerimi açtım ve sorusunu düşündüm. Shelly'den ailesi hakkında öğrendiklerimi ona söyleyip söylememeye henüz karar vermemiştim. Bunu yapmanın bana düşüp düşmeyeceğine ya da ona ulaşmaya çalıştıklarını ama kız kardeşi tarafından yalanlandıklarını bilmek isteyip istemeyeceğine karar veremiyordum.

Belki de ona söylemeye karar vermediğim için, aniden aşırı paylaşma dürtüsüne kapıldım.

Ben de dedim ki, "Dinlediğini bilirsem işeyemem."

Bir yudumu çok hızlı yuttuğu için ağzı kapandı ve gözüne toz kaçmış gibi bana göz kırptı. "Ne dedin?"

"Banyoda işimizi yaparken kapının asla açık olmasını istemiyorum. Bazı şeyler gizemli kalmalı."

Bir süre beni izledikten sonra omuz silkti. "Tamam... sorun değil." "Ve çantamı taşımanı istemiyorum, asla. Bundan nefret ediyorum ve Aslında erkeklerin eşlerinin çantalarını taşımasından ciddi bir ahlaki rahatsızlık duyuyorum. Sakın elini bile sürme. İstersen kendi çantanı alabilirsin ama benim çantama dokunmanı istemiyorum."

Ağzı sert bir çizgiyle birbirine bastırılmıştı ve gözleri beni sanki gördüğü en büyüleyici yaratıkmışım gibi izliyordu.

"Ve sesler," diye devam ettim. "Onları çıkaracağını biliyorum ama osurmak gibi seslerin farkında olmalısın. Başka bir yerde yapmaya çalış ki ben duymayayım. Ben de sana aynısını yapacağım. Çaba göster, anlıyor musun? Neden bunu biriyle paylaşayım ki?"

"Geçirmek de mi?"

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Sorduğuna sevindim. Nedense yüksek sesle, uzun geçirmelerin sorun olmadığını ama küçük geçirmelerin iğrenç olduğunu düşünüyorum. O yüzden bir yarışma yapmadığımız sürece geçirmeye hayır diyelim."

Bir süre bana baktı, sonra başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Bu mantıklı. Bir isteğim var."

"Tabii, buyur."

"Regl döneminden asla bahsetme. Ben de kanıt görmek istemiyorum."

"Asla mı? Peki ya sen bir şey yapmak istersen ve ben..."

"O zaman takvime koyarız. Bunun için bir kodumuz olabilir, böylece ne zaman olacağını bilirim. Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım, başımı salladım. "O zaman mide ya da sindirim sorunlarını da duymak istemiyorum -eğer gerçekten bir sorun yoksa ve doktora gitmen gerekmiyorsa."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ve," diye devam ettim, başka bir madde düşünerek, "giderken beni öpmeni ve eve geldiğinde beni öpmeni istiyorum."

Quinn bana hızlı bir gülümseme verdi, sonra öne eğildi ve ağzıma bir öpücük kondurdu. "Bunu sevdim." Tekrar kanepeye yaslandı. "Aynısı senin için de geçerli. Sen de bana her gün beni sevdiğini söylemelisin."

"Seni seviyorum ve seveceğim. Bu iyi bir söz. Sen de söylemelisin." "Ben de söyleyeceğim ve seni seviyorum. Başka bir şey var mı?"

Onu inceledim, başka özel istekler düşünmeye çalıştım, bir şey bulamadım. Sonunda başımı salladım. "Aklıma başka bir şey gelmiyor ama gelirse sana e-posta ile gönderirim."

Elini tutmam için uzattı ve "Bu şartları kabul edebilirim" dedi.

Önce eline sonra da ona gülümsedim ve elini sıktım. Bunlar, evlilikle ilgili konuları tartıştığımız son seferde kullandığım sözlerin aynısıydı.

Ama geçen seferki meseleler çok daha büyük, önemli şeylerdi. Bu sefer, diye düşündüm, sorunlar çok daha küçük, günlük türden şeylerdi; ama hepsi bir arada ele alındığında, belki de daha az önemli değillerdi.

Quinn'in ağzı yana kaydı ve elimi bıraktı; gözleri yüz hatlarımda gezindi -baş, burun, yanaklar, dudaklar, çene, boyun, sonra saçlarımdan gözlerime geri döndü.

Sonra gözlerini kırptırdı, kaşlarını çattı. "Çikolata ve Ashley'nin içkisinin sonuçlarını aldık."

Kaşlarımı çattım, çünkü Quinn'in *Ashley*'nin içkisi dediğini duyacağımı hiç düşünmemiştim.

"Gerçekten mi? Hasar ne? LSD miydi?" Olaydan sonra biraz araştırma yapmıştım. LSD seçenekler arasında en korkuncu gibi görünüyordu, bu yüzden tabii ki LSD olduğunu varsaydım. Kimse uyuşturulmaktan ya da hafızasını kaybetmekten hoşlanmaz. Beni tamamen çıldırmaktan alıkoyan tek şey Stan ya da Quinn'in tüm bu süre boyunca bizimle birlikte olmasıydı.

"Hayır, çikolatanın içinde haşhaş, içkinin içinde de kaçak içki vardı. Ama kaçak içkiye metanol katılmış. Görünüşe göre metanol, kaçak içki ve haşhaşla birleşince kötü şeyler olmuş."

"Kaçak içki ve haşhaş mı?"

Başını salladı.

"Kulağa yetmişli yılların sert ama sevimli polis dedektifi ile onun pasaklı ama sevimli yardımcısını anlatan bir sitcom gibi geliyor."

"Ayrıca bir müzik grubu için de iyi bir isim olurdu." Bana zoraki bir gülümseme verdi, ben de ona daha büyük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Kızlara söyleyeceğim. Sadece kaçak içki ve haşhaş olduğunu öğrenince rahatlayacaklar. Kaçak içki ve haşhaş demekten asla bıkmayabilirim. Eğer köpeklerimiz olursa onlara Ayışığı ve Haşhaş adını vermeliyiz."

"Hayır. Köpeklerimize Moonshine ya da Hashish adını vermeyeceğiz. Babam bir polis dedektifi."

Bunu düşündüm ve sonra başımı sallayarak onayladım. "Haklısın. Uyuşturucu malzemeleri içermeyen bir liste hazırlayacağım."

"Köpeklerden ve onlara sahip olan insanlardan bahsetmişken, Shelly nasıldı?" Quinn bunu viski bardağını incelerken sordu ve kalbim biraz kırıldı.

O anda kız kardeşinin ne yaptığını ona asla söylememeye karar verdim. Bu onun göreviydi, itiraf etmesi gereken bir günahtı. Ya da eninde sonunda ailesinin karşısına çıkabilecek bir şeydi. Ama ona söylemeyecektim.

"İnatçılık ediyordu, ben de ona topun kendi sahasında olduğunu söyledim - bu tenisten gelen bir deyimdir, ancak bazı çılgın insanlar bunun badmintondan geldiğini düşünür. Tabii ki bu iddia tamamen yanlış, çünkü top senin sahasında değil, raket senin sahasında olmalı."

Quinn'in gözleri benimkileri tuttu, ama "Neden buna raket deniyor?" dediğinde yüzü titizlikle ifadesiz görünüyordu.

"Mükemmel bir soru, sorduğuna sevindim. Kelime, oyun sırasında yaptığı ileri ve geri hareketi ifade ediyor: adını bir dokuma tezgâhının mekiğinden alıyor."

"Peki ya horoz kısmı?"

Gözlerim ona dikildi ve Thor'un gücüyle boynumun ısındığını hissettim. Bu bir tuzaktı.

Boğazımı temizledim ve cevap vermeden önce kot pantolonumdan bir parça tüy toplayarak başka tarafa baktım. "Üzerinde tüyler var."

"Oh. Yani.... adını ileri ve geri hareketinden almadı."

"Hayır! Hayır değildi." Gözlerimi devirdim ve sonra kapattım.

Yine de ona çok kızamazdım, çünkü Quinn'in kahkaha sesiyle karşılaştığımda kin tutmam imkânsızdı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

daha dikkatli olmalıydım.

Quinn de kapıyı çalmalıydı. Gerçekten, ikimiz de suçluyduk.

Birlikte uçmuş olsaydık, bu önlenebilirdi. Olan şuydu: Pazartesi sabahı erkenden Boston'a uçtum, böylece son bir gelinlik provası yapabilecektim. Uygun olduğunu varsayarsak, onu yanımda götürebilecek ve ayakkabılar, duvak, iç çamaşırı, mücevherler - her şeyle birlikte deneyebilecektim.

Bu olasılık beni mantıksız ve aşırı derecede heyecanlandırmıştı. Peri masallarının ve buna bağlı prenses kostümlerinin hiçbir zaman hayranı olmamıştım - güzel bakirenin kibri ve bencilliği yüzünden cezalandırıldığı, genellikle trajik sonlarla biten ve benim son derece tatmin edici bulduğum ihtiyat masalları hariç - ama tüm kıyafeti denemek için sabırsızlanıyordum.

Havaalanından doğruca Beau Boutique'e gittim ve elbisemi denedim. Üzerime tam oturdu. Elbiseyi dikkatlice arabaya yükledim ve otele doğru yola çıktım. Daha doğrusu Stan beni otele götürdü.

Odaya girer girmez Stan'e rahat etmesini söyledim ve yatak odasına geçip kapıyı arkamdan kapattım.

Sonra her şeyi giydim.

İç çamaşırları, jartiyer kemerli büstiyer ve Londra'dan gelen çoraplar; topuklarında güzel ipek işlemeli çiçekler olan fildişi Vera Wang ipek stilettolar, kenarları antik dantelli organze ipek duvak.

Dönüp dolap aynasına baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve yansımamı inceledim.

Çok güzel bir elbiseydi, pratik üç çeyrek kollu ve kare yakalı basit bir fildişi kılıftı ve içinde güzel görünüyordum. Basit ve ucuz olduğu için seçmiştim. Daha fazlasını istemiyordum ya da ihtiyacım yoktu. Aslında, yansımamı incelerken, onu farklı bir renge boyayıp yeniden kullanabileceğimi, belki etek ucunu baldırıma kadar getirebileceğimi düşündüm.

Ve işte o zaman düşünülemedecek bir şey oldu.

Quinn aniden *oradaydı*. Aniden ortaya çıkmıştı, aynada beklenmedik bir yüzdü, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Döndüm, ellerim elbiseyi onun görüşünden saklamak için boşuna hareket ediyordu ve bağırdım, "Quinn! Ne... Burada ne yapıyorsun?"

Sonra elbiseyi ondan saklamaya çalıştığımı fark ettim. Damat Quinn'in düğün gününden önce gelinliğimin içinde beni görmesine izin vermemek gibi aptalca bir geleneği içgüdüsel olarak benimsemiştim. Farkında bile olmadan bu geleneğe uymuştum.

Bu beni telaşlandırdı, kafamı karıştırdı ve utandırdı.

Bu yüzden kollarımı indirdim -mesafeyi ölçmek için mililitre kullanmak gibi tamamen mantıksız gelse de- ve düğünden beş gün önce gelinliğimin içinde bana bakmasına izin verdim.

Hâlâ beni inceliyordu, ifadesi ılımlı ve etkilenmemişti. "Sabah toplantılarım erken bitti. Demek gelinlik bu?"

Ona ters ters baktıktan sonra ellerimi havaya kaldırdım. "Evet. Evet, gelinlik bu."

"Hmm...." Gözlerini benimkilere dikti ve "Duvağını çok beğendim" dedi. "Duvak mı?"

"Evet. İşin ne zaman bitecek? Öğle yemeği yemek ister misin?"

Bir süre ona baktım ve açıklanamaz bir şekilde hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Önce kendime sonra da ona baktım. Elbisemi savunma ihtiyacı hissettim.

"Eskiden insanların farklı renklerde gelinlikler giydiğini biliyor muydun? Sadece Kraliçe Victoria zamanında, Prens Albert ile evliliği sırasında, kadınların gelinlikleri ağırlıklı olarak beyaz oldu."

Bavulunu bir bagaj rafına kaldırdı ve sordu: "Evlilik ne zaman gerçek bir şey haline geldi? Dinin ortaya çıkmasıyla mı? Çok tanrılı toplumlarda evlilik vardı. Zeus ve Hera ve onların şamataları aklıma geliyor."

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım. Genel olarak evlilikten bahsettiğimi ve özel olarak gelinliklerden bahsetmek istediğimi düşündü, çünkü nedenini bilmiyordum. Evet, gelinlik seçimimi gerçekten ama gerçekten beğenmesini istiyordum ve o benim için gelinlikten biraz fazla etkilenmiş görünüyordu.

İsteksizce sorusunu yanıtladım ama sonra konuşmayı gelinlik tarihine geri döndürmeye çalıştım. "Bugün düşündüğümüz yapıya benzer bir kurum olarak ilk evlilikler Mısırlılara atfedilir. Ve ilginçtir ki, gelinlik her zaman tüm evlilik törenlerinin önemli, sembolik bir parçası olmuştur. Sizce de ilginç değil mi?"

Evliliğin kabul gören bir paradigma olduğu her toplumun gelinlik geleneğini paylaştığını?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Düşünürseniz mantıklı geliyor. Gelin genellikle ödül olarak kabul edilir, törenin odak noktasıdır. Bu da -kültür, din ya da tarihin hangi döneminde olursa olsun- herkesin gelinin öne çıkmasını, en iyi şekilde görünmesini isteyeceği anlamına gelir."

Yüzümü buruşturdum. Nedense, ki bunu tahmin edemezdim, onun cevabı kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Aynadaki yansımama tekrar baktım. En iyi halimde miydim?

Hayır. Değildim.

Pratik bir elbiseydi. Boyayıp tekrar giyebilirdim ve bir kez giyilecek bir elbiseye binlerce dolar harcamadığım için bir nebze olsun huzur duyabilirdim.

O zaman neden huzurlu hissetmedim? Neden hoşnutsuz hissediyordum?

Quinn arkamdan yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. Aynada gözlerimle buluştu ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Kedicik, gelinliğinin nasıl görüldüğü umurunda bile değil. Altında ne olduğunu biliyorum. Hiçbir gelinlik bununla yarışamaz."

Ona küçük bir gülümseme verdim, çünkü beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum.

Ama kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Karmakarışık ve mutsuz
hissediyordum. Birdenbire bu
elbiseden nefret ettim.

Zaten hoşnutsuz olduğum için hapishanedeki kız kardeşimi ziyarete gitmeye karar verdim.

Beni camın arkasında gördüğünde durdu, bir dakika tereddüt etti ve sonra gözlerini kaçırdı. Arkasını dönüp beni görmezden geleceğini düşünmüştüm ama bunun yerine camın diğer tarafındaki koltuğa geçip telefonu eline aldı.

Ahizeyi kendi tarafıma aldım ve "Ne var ne yok?" diye sormadan önce gözlerini benimkilere dikmesini bekledim.

Ağzının bir tarafı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Bilirsin işte, her zamanki gibi: Rio'da tatil. Yılın bu zamanı orası çok sıcak oluyor."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Bu onların kışı. Ilıman ve kuru."
Jem gözlerini devirdi. "Hiç boş veremez misin? Ben hiç
kesin değil mi?"

"Elbette. Ama önce müstakbel kayınpederimin evine silahla girerek ne yaptığını tam olarak anlatmanı istiyorum."

Yüz ifadesi düz ve soğukkanlıydı. Bana iki kez göz kırptı. "Önemli değil."

"Benim için önemli."

"Peki." Burnunu çekti, öne doğru eğildi. "Oradaydım çünkü paraya ihtiyacım vardı ve Quinn'in tonla parası olduğunu biliyorum ve benim için onun üzerinde çalışmanı istedim."

Bir süre ona ters ters baktıktan sonra Dan'in bu tür durumlarla başa çıkma yöntemini uyguladım. Tavana baktım ve derin bir nefes aldım.

Ya bunu yapacaktım ya da "Kaltak, sen delisin" diyecektim.

"Neden burada olduğumu bile bilmiyorum." dedim. Ama onunla konuşmuyordum. Kendimle konuşuyordum.

Sanırım bazı şeylerin asla değişmeyeceği gerçeğiyle rahatlamalıydım.

"Yani... evleniyor musun?"

Bu soru üzerine dikkatim tekrar ona kaydı. Garip bir şekilde gergin görünüyordu, sanki cevap onun için önemliymiş gibiydi.

Omuz silktim. "Evet. Evleniyorum."

"Sen ve Quinn, ha?"

"Evet. Ben ve Quinn."

"O iyi biri. Akıllı adam, daha kötüsü de olabilirdi." Masanın üstündeki formikanın yontulmuş kenarını karıştırdı. "Eğer sana zarar verirse, onu mahvederim."

Yine ona baktım, sonra tavana baktım ve derin bir nefes alarak, "Seni anlamıyorum, Jem. Dürüst olmak gerekirse, bana *hiçbir* anlam ifade etmiyorsun."

"Neyi anlamıyorsun Janie? Sen benim ablamsın. Sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Tabii bunu yapan sen değilsen?"

Çenesi gerildi, gözleri kısıldı ve cevap vermeden önce uzun bir süre bana baktı. Cevap verdiğinde, sözlerinin ardındaki yoğunluk beni şaşırttı. "Sahip olduğum tek şey sensin, Janie. Yaptığım şeyin birileri için hâlâ önemli olduğunu bilmeye ihtiyacım var, çılgınca olsa bile."

Bu ifade irkilmeme neden oldu ve cevap vermek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

Uzaklara baktı, iç çekti ve ekledi, "Bana bu ilacı veriyorlar. Ben... boş ver onu. Daha iyi hissediyorum. Daha az sinirli. Bu güzel bir şey."

Bir süre onu izledim ve kalbim -sapık, aptal kalbim- bir umut kırıntısı yaşadı. Ona baskı yapmamaya karar verdim. Bu konuda savunmaya geçmesini istemedim, bu yüzden konuyu değiştirdim ve kendime ne kullandığını öğreneceğime söz verdim. Sonra ilaçları araştıracaktım. Sonra da yardımcı olup olamayacağımı görmek için doktorlarıyla konuşmaya çalışacaktım.

"Babam düğüne geliyor," dedim. "Seni ziyarete gelmesini ister misin?"

"Babam mı?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Neden?" "Neden ne?"

"Neden düğüne geliyor?"

"Çünkü o benim babam; beni evlendirecek; babalar düğünlerde böyle yapar."

Yüzü şaşkın bir alaycılıkla çarpılmıştı. "Neden seni vermesini istiyorsun ki? Sana hiç sahip olmadı. Hiçbirimize sahip olmadı. Biz ona ait değiliz."

Söyledikleri karşısında kaşlarımı çattım ama omuz silktilim. "Bu bir gelenek."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra ofladı. "Evet, her neyse. Kendini vermelisin. Kendini sen yetiştirdin, beni de sen yetiştirdin sayılır."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Sanırım bu, çocuk sahibi olup olmamam gerektiği sorusunu yanıtlıyor."

"Tabii ki çocuk yapmalısın." Dürüstçe kırılmış görünerek beni şaşırttı. "Harika bir anne olacaksın. Sen harikaydın; sorun bendim. Sürekli bir şeyleri kırıp döküyordum...." Yan tarafa, sonra bizi ayıran masaya baktı ve tekrar formikayı karıştırdı.

Onda farklı bir şeyler vardı. Belki de ilaçların etkisiydi.

Onu izledim ve boğazımda bir yumru oluştu. Yan tarafa baktım ve aniden bastıran neme karşı gözlerimi kırptım. Benimle oyun mu oynuyordu yoksa samimi miydi bilmiyordum. Çok da önemli değildi, çünkü hapisteydi ve muhtemelen uzun süre orada kalacaktı.

Sözlerin beni etkilediğini ona göstermektense düğüne bağlı kalmaya karar verdim, çünkü çoğunlukla iyi huylu bir bölge gibi geliyordu. "Düşünüyorum da

"Düğün için farklı bir elbise almayı düşünüyorum."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Biraz geç değil mi? Bu şey ne zaman?"

"Cumartesi."

Alay ettikten sonra sordu: "Neden yeni bir elbise istiyorsun? Elindekinin nesi var?" diye sordu.

"Bu...." Elbiseyi tanımlamak için doğru kelimeyi bulmakta zorlandım. Ona Quinn'in tepkisizliğinden bahsetmek istemedim çünkü bu ona benim üzerimde güç verecek, beni nasıl rahatsız ettiğini bilmesini sağlayacaktı. Bunun yerine sonunda "Sade" dedim.

Kıkırdadı. "Tabii ki öyle. Sen hep böylesin. Her zaman sonuncu olmaya gönüllüsün. Büyürken bana hep patates cipslerinden payını verirdin. Bu seni kolay bir hedef haline getiriyor."

"Ne yapmamı isterdin? Cipslerini mi alayım? Sana pislikmişsin gibi mi davranayım?"

Senin gibi mi davranayım?"

Başını yavaşça sallarken Jem'in gözleri benimkileri tuttu. "Hayır, Janie. Ne olursa olsun seni kendim gibi görmek istemem. Senden istediğim şey, ne istemen gerektiğini düşündüğün konusunda endişelenmeyi bırakman ve gerçekten ne istiyorsan onu yapman. Eğer fırfırlı falan yeni bir elbise istiyorsan, bütün iyiliklerini, bütün senetlerini topla ve git yeni bir elbise al."

Ona baktım, beynim fazla mesai yapıyordu, söylediklerine kilitlenmişim; özellikle de *her iyiliği istemek*.

Zihnimde bir plan oluşmaya başladığında bir kahkaha attım. "Jem... sen bir dahisin!"

Tek kaşını kaldırdı ve elinin tersiyle burnunu sildi. "Biliyorum. İkimiz de ilkokulda IQ testine tabi tutulduk."

SUV'ye döner dönmez cüzdanımı çıkardım ve Niki'nin kartını aradım.

Evet, şu Niki, Quinn'in eski kölesi ve şu anki moda endüstrisi gurusu. Kartını saklamıştım çünkü Batı Yakası'nda kurumsal müşterilerimiz vardı ve orada bir bağlantımız olmasının iyi olabileceğini düşünmüştüm. Belki örgü gruplarının nerede bulunduğunu biliyordu.

Lanetli cep telefonumu kullanmak zorunda kalacak olsam da onu aramak için iki kere düşünmedim. Bir keresinde acil bir moda sorununda ona yardım etmişim ve şimdi de benim sorunumla nasıl başa çıkabileceği konusunda fikirleri olacağını umuyordum. En kötü ihtimalle hayır diyecekti ve ben de sade ve mantıklı elbisemi giyecektim.

Telefon cevaplanmadan önce üç kez çaldı. "Konuş benimle."

Aniden selam vermeyince biraz hazırlıksız yakalandım ama hemen toparlandım. Ben de onun isteğini olduğu gibi kabul ettim, selamlamayı atladım ve onunla konuştum. "Marie Antoinette'in kafasının kesildiği gerçeğine gönderme yapmayan ama tamamen muhteşem olan bir gelinlik bulmak için yardımınıza ihtiyacım var. Asıl mesele, evlenmemize sadece dört gün kalmış olması."

Sıra bir süre sessiz kaldı, sonra "Kimsiniz?" dedi.

"Bu Janie Morris. Londra'da bir yardım etkinliğinde tanışmıştık." "Ne hayır işi? Hangi hayır işi için?"

İçimden homurdandım. "Bak, eninde sonunda birinin bana bunu soracağını biliyordum. Hayır kurumunun adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Oradayken sordum ama kimse bilmiyor gibiydi. Daha sonra araştırmaya çalıştım ama hiçbir dernek sütununda hayır kurumunun tanımı yoktu. En azından bir kişinin bildiğini düşünebilirsiniz. Bildiğim kadarıyla emekli kedi güzellik yarışmacıları için bir hayır kurumu da olabilirdi."

"Bekle, bekle, bu... banyoda elbisemi taşımama yardım eden sen misin?"

Sen Quinn Sullivan'ın nişanlısısın, değil mi?"

Sesinden ruh halini anlamaya çalıştım. Sesi heyecanlıydı ama sinirli ya da tedirgin de olabilirdi.

"Evet, benim. Ben o kızım."

"Ah! Öyle demeliydin. *Nasılsın?* Bana her şeyi anlat." "Eğer bilmek istiyorsan, ben iyiyim. Quinn'in kız kardeşi dışında

Mantıklı davranmıyor. Bence ailesinde nasıl bir hediye olduğunun farkında değil. Tek yapması gereken özür dilemek ve bunu içtenlikle yapmak ki herkes yoluna devam edebilsin. Ayrıca Quinn'in kendisine yeterince kredi vermediğini ve kendisinden tamamen haksız olan aşağılayıcı terimlerle bahsettiğini düşünüyorum. O iyi bir insan. Keşke bunun farkına varabilse. Bir de kız kardeşim var. Onu hapishanede ziyaret etmeyi yeni bitirdim. Kayınvalidemin evine zorla girmekle suçlanıyor ve silahı vardı. Şu anda onun hakkında ne hissetmem gerektiğinden emin değilim. Ona yardımcı olabileceğini düşündüğüm bazı ilaçlar veriyorlar ama...."

"Janie, yavaşla...!" Diğer taraftan Niki'nin güldüğünü duydum. "Gelinlik sorunuyla ilgili her şeyi anlat demek istedim. Muhteşem bir gelinliğe ihtiyacın olduğunu söyledin ve sanırım Marie Antoinette'le ilgili bir şeyler de duydum. Gelinliğinizin nesi var?"

"Çok mantıklı ve sade ve istediğim şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ama tamamen yanlış." Gözlerim Stan'in başının arkasına kaydı. Bu öğleden sonra gözlerini yoldan ayırmamaya kendini adamış görünüyordu.

"Ah, kızım. Hiçbir kadın düğün gününde mantıklı bir şey giymemeli. Buna izin yok. Bir prenses gibi giyinip prensinin donunu uçuracağın tek gün o gündür."

"Gelinliği seçerken bunu istediğimi düşünmemiştim ama şimdi... Bunu itiraf ettiğim için kendimi tamamen gülünç hissediyorum ama prensimin külotunu indirmeyi kesinlikle çok istiyorum." Beynim... beynimle savaş halindeydi. Kalbim ve bedenim kararsızdı. Beyin beyine savaşıyordu. "Bu hiç mantıklı değil!"

"Bu bir gelenek kızım. Gelenekleri yarım yamalak yapamazsın."

"Ne yapabilirim ki? Boston'dayım. Elbisemi aldığım yerde benim bedenimde hiçbir şey yok, en azından en son elbise denediğimde yoktu. Ya çok büyükler ya da çok kısalar. Çok uzun boylu olduğumu hatırlarsınız."

Niki bir an sessiz kaldı. Telefonunu diğer kulağına götürdüğünü duydum ve sonra arka planda bir klavyede çivi tıkırtıları duydum. "Düğünün beş gün sonra olduğunu mu söyledin?"

"Bugün Cumartesi. Yani teknik olarak dört çeyrek gün gibi bir şey."

Daha fazla sessizlik. Daha fazla klavye tıkırtısı.

Sonra, "Ah, ha! Sana yardım edebilirim! Donovan Charles'ı hiç duydun mu?"

İsim tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. "Sanırım..." "O bir moda tasarımcısı, önemli biri ya da çok yakında öyle olacak. Onun Boston'da bir haute couture mağazası var ve evinde birkaç gelinlik olduğunu biliyorum. Bazıları son koleksiyonundan *ve muhteşemler*."

"Muhteşem mi?"

"Evet, kesinlikle. Size bir tane satmayabilir ama bir günlüğüne ödünç almanıza izin verir. Bundan eminim. Onu aramama izin verin. Şimdi yapacağım."

Ona uyup uymayacağını sormak, teşekkür etmek ya da henüz aklıma gelmeyen başka bir şeyi söylemek için ağzımı açtım ama o

kapandı.

Telefonu kulağıma dayadığım birkaç dakika geçti. Hâlâ konuşmamızın ileri ataletine kapılmışım; zihnim henüz onun telefonu kapattığına ya da bana yardım etmeyi kabul ettiğine alışmamıştı. Ama tam kucağıma indirmiştim ki, telefon çaldı.

Bana mesaj atmıştı ve eğer doğru yorumladıysam, bunun anlamı: Donovan Charles yardım etmek istiyordu.

Perşembe sabahı saat 11:00'de otelime birkaç elbise gönderecekti.

Ona otelin adresini mesaj atmam gerekiyordu.

Niki inanılmaz ve harikaydı.

Quinn'in serseriler konusunda harika bir zevki vardı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

g hteessages

McHotpans

conacl

çunctiens-durdu mu
calling each other? A:
BacaJse th@had
œnœnt argumœ&

Oan læsus, hzœfn Bœton,
worf'tmàke tt back before

when you see him next

NstvHln olmayın
£vcythlrg x£l bc ëlu. i
lonpou,

gönd
er

Quinn Perşembe günü sabah 9:00'dan itibaren ve sonraki sekiz saat boyunca otel odasına girmesi yasaktı. Elbiseleri denemek için ne kadar zamana ihtiyacım olduğunu ya da saat 11:00'de gelip gelmeyeceklerini bilmiyordum.

Akşam yemeği için zamanında bitirmem gerekiyordu. Hepimiz saat 18:30 civarında yakındaki bir restoranda toplanacaktık. Quinn ve babam ilk kez tanışacaklardı.

Gergin değildim.

Tuhaflaşmak, içinde bulunduğum durumu tanımlamak için en doğru ifadeydi.

Babamı yıllardır görmemiştim. Quinn ve ailesi onunla tanıştığında ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Her şey çok Alacakaranlık Kuşağı gibi geliyordu.

Buna Quinn'in otel odasına girmesinin yasak olduğunu bilmediğini ama Dan'in Quinn'in yasaklı olduğunu bildiğini ve bunu bir sır olarak saklayacağına söz verdiğini de ekleyin. Dahası, Dan bana Quinn'i mümkün olduğunca uzun süre yolundan çekeceğine dair söz verdi.

Dan'e Quinn'i yolumdan çekmesini istememin nedenini söylemedim. Elbise karmaşasından kimseye bahsetmedim. Bunun birkaç nedeni vardı.

Birincisi, Donovan Charles'ın gelinliklerinden herhangi birini beğeneceğimden emin olamıyordum. İnternette araştırmıştım ve 1940'ları anımsatan kadınsı kıyafetleri seviyor gibi görünüyordu. Bu iyiydi; bu tarzı seviyordum; bu cesaret vericiydi. Ama gelinliklerinin hiçbir fotoğrafını bulamadım.

İkincisi, beğensem bile üzerime uyup uymayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ve son olarak, göz alıcı bir gelinlikle Quinn'in donunu uçurma arzumu hâlâ kabullenememiştim. Prenses elbisesi giyen, kurdeleler ve fiyonklar takan bir kız tipi değildim.

En azından öyle olduğumu düşünmüyordum.

Ama Jem'in tavsiyesi beynimde dönüp duruyordu.

Bu çelişkinin üzerinde fazla durmamaya karar verdim, çünkü bir kimlik krizine işaret ediyordu.

Bu nedenle, kimseye söylemediğim için, Çarşamba günü saat tam 11:00'de kapının çalındığını duyduğumda yalnızdım ve bekliyordum. Kapıya koşup açarken iki kere düşünmedim. Yüzümün, en azından başlangıçta, heyecanlı bir beklenti karışımı olduğuna eminim.

Quinn'in babası Desmond kapıda duruyordu.

Beklenmedik görüntüsüyle irkildim ve şaşkınlığımı dizginlemeye çalıştım.

"Oh! Desmond...merhaba."

"Merhaba."

"Ben... merhaba. Neler oluyor?" Arkasından koridora baktım ve kapımın hemen dışında Stan'i gördüm.

"İçeri girebilir miyim?" Desmond sordu.

"Oh, evet...evet, elbette. Özür dilerim." Yoldan çekildim ve içeri girmesini işaret ettim. Stan'e elbiselerin önünü kesmesini söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Elbiseleri yeniden yönlendirsem, bir şey saklamaya çalışıyormuşum gibi dürüst olmayan bir his uyandıracaktı. Quinn'in babası pek konuşkan biri değildi ve muhtemelen çok uzun süre kalmayacaktı. Bu sabah uğrayacağını söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışırken zihnim allak bullak olmuştu. Katherine onu düğün için bir şey almaya mı göndermişti? Elimde hiçbir şey yoktu.

En iyi hareket tarzını düşünmek için çok az zamanım olduğu için kapıyı kapattım ve Desmond'ı oturma alanına kadar takip ettim.

Sehpaya doğru yürüyüp üzerine bir çanta koydu ve odayı taradı. "Burası güzelmiş."

"Evet. Güzel bir otel. Büyük küvetleri olması hoşuma gitti."

Bana çok küçük bir gülümseme verdi. "Katherine de büyük küvetleri sever." "Düşünmek için mükemmel yerlerdir."

Quinn'in bana sataşmadan hemen önce nasıl baktığını hatırlatan bir şekilde gözlerini bana dikti. "Çok düşünüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, çünkü çok düşünürdüm, ama başka bir şey söylemedim.

Ona beyin kullanımı ve bununla ilgili efsanelerden bahsetmek istedim ama vazgeçtim. Quinn rastgele bilgi vermemi takdir etmiş olabilirdi ama ailesini bunları dinlemeye zorlamak istemiyordum.

"Ne?" Bana yan yan baktı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil. Ben çok düşünürüm. Haklısın."

Ağzı yana doğru çekildi ve başparmaklarını pantolonunun kemer halkalarına geçirdi. "Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyorsun."

Başımı salladım, dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. Sırıttı. "Hadi ama. Çıkar ağzındaki baklayı."

Eminim yüz ifadem, rastgele bilgileri onun üzerine kusmamak için kendimi ne kadar zor tuttuğumu ele veriyordu, çünkü itiraf ederken sesim titriyordu: "Garip. Ben tuhafım. Ve seni sıkmak istemiyorum."

"Anlat bana."

Bir an için onu düşündüm ve sonra ağzımdan kaçırdım: "Tamam, peki. İnsanların beyinlerinin sadece yüzde onunu kullandığı efsanesine inanmamalısın. Çoğu insan, beynin bir insanın ağırlığının sadece yüzde üçü olduğu -ortalama olarak- buna rağmen enerjinin yüzde yirmisini kullandığı gerçeğini dikkate almaz."

Tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? İnsanların beyinlerinin sadece yüzde onunu kullandığını duymuştum. Bu doğru değil mi?"

"Hayır. Doğru değil. Bazı insanlar bu yanlışlığın kalıcılığını Einstein'a atfediyor; insanlar ona neden bu kadar zeki olduğunu sorduklarında o da buna benzer bir şey söylemiş. Bence o sadece kendi aptallıkları ve sınırlılıkları konusunda kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamaya çalışıyordu; beyinlerinin daha fazlasını kullanabilselerdi daha üst düzey kavramları anlayabileceklerdi. Gerçek şu ki, her gün beynimizin neredeyse her bölümünü kullanıyoruz, belki hepsini aynı anda kullanmıyoruz. Beyniniz neye sahipse onu alırsınız ve Einstein hem kutsanmış hem de lanetlenmişti."

"Yani aptal insanlar için hiç umut yok mu?"

Durakladım, bu aşırı basit soruya en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşündüm. Soruyu yeniden ifade ederek, konuyu aptallık türlerini ve her birinin üzerine nasıl çıkılabileceğini tanımlayan birkaç siloya ayırmayı umarak yanıtlamak üzereydim.

Ancak bunu yapamadan süitin kapısı bir kez daha çalındı. İrkildim, döndüm, kapıya doğru koştum ve açtım.

Koridorda kırmızı şeritli siyah bir takım elbise giymiş bir kadın -çok ama çok şık bir kadın- duruyordu. Kıyafetleri göz alıcıydı. Siyah saçları sıkı bir topuz yapılmıştı ve ayak ucunda kırmızı bir üçgen olan siyah stilettolar giymişti.

"Janie Morris?" Mükemmel olduğu belli olan bir kaşını kaldırarak sordu. Başımı salladım. "Evet. Ben oyum. O benim."

"Oh evet. Oldukça hoşsun." Gülümsedi; gözleri vücudumda aşağı yukarı hareket etti ve tekrar yüzüme geldi. "Çillerin olması çok kötü. Fotoğrafçılar çillerden nefret eder."

Bu ifade karşısında sadece gözlerimi kırıştırabildim.

Onu içeri davet etmemi beklemedi. Bunun yerine Stan'e döndü ve "Sen, lütfen bana yardım et." dedi. Üzerinde beş büyük giysi torbasının asılı olduğu bir giysi askısını işaret etti. Sonra bana döndü, kollarımızı birbirine bağladı ve beni süitin içine çekti.

"Niki kesinlikle *harika biri*. Onu çok seviyoruz. *Çok sevimli*. Bu yüzden onu arayıp durumu açıkladığında Donovan'ın yardım etmesi *gerekliyordu*. O da

Bize çok etkileyici olduğunuza dair söz vermişti; elbette haklıydı. Ama ne olursa olsun, elbette yardımcı olacaktık. Ancak, düğünü çekebilecek olmamızın bizim için ne kadar uygun olduğunu tahmin edebilirsiniz."

"Düğünü çekmek mi?"

"Evet. Damat bu mu?" Desmond'un önünde durmuş, onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

"Ne? Hayır. Hayır. Hayır, bu benim kayınpederim." "Oh." Kadın ona gülümsedi.

Adam kaşlarını çatı.

Sonra kadın bana döndü. "Damadınızın babasına benzediğini varsayarsak bu harika bir haber. Tebrikler. Şimdi bunu nerede yapacağız? Işığa ihtiyacım olacak, çok ışığa."

"Uh...." Desmond'a baktım. Beni izliyordu ve yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gözlerimi kapadım, iç çektim ve elimi yatak odasına doğru kaldırdım. "İçeride. Onları orada deneyebilirim. Odanın büyük bir penceresi var."

"Muhteşem!" Dedi ve iki yanağıma da öpücük kondurduktan sonra Stan'e döndü. Elinde portatif giysi askısıyla kapının yanında oyalanıyordu. "Sen, sevgilim, benimle gel. Sadece buraya getir."

Stan arkasındayken yatak odasında kayboluşunu izledim ve her şeyin nereye yerleştirilmesi gerektiğine dair talimatlar verişini dinledim.

Teredditle Desmond'a döndüm. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Açıklamamın boğazımda düğümlendiğini hissettim ve kendimi tutamadım.

"Quinn beni gelinliğimin içinde gördü ve korkunçtu - Quinn değil, gelinlik. Aslında korkunç değil ama çok kullanışlı sentetik liflerden yapılmış. Gerçekten çok güzel ama Quinn hiç tepki vermedi. Hiç tepki vermedi. Ben de hayal kırıklığına uğradım...."

"Başka elbiseler için mi aradın?"

"Hayır. Hapisteki kız kardeşimi ziyaret ettim ve tavsiye istedim, inanabiliyor musunuz? Ona ilaç veriyorlar. Araştırdım, yılan zehrinden elde edilen bir nörotoksin. Onun için işe yarıyor gibi görünüyor."

"Ve kız kardeşin... bir elbise bulmana yardım etti mi?"

"Hayır, ne istemem gerektiğini düşündüğüm konusunda endişelenmeyi bırakıp gerçekten istediğim şeyi yapmam gerektiğini söyledi. Bazı açılardan ona katılıyorum.

Ancak genel bir yaşam felsefesi olarak, bunun durumların yüzde yüzüne uyarlanamayacağına inanıyorum."

Başını salladı. "Ona ve onun tavsiyelerini uygulamana katılıyorum." Bu ifade karşısında gülümsedim, beni onayladığı için nedense kendimi daha iyi hissettim. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Ben sadece... Ben sadece

Quinn için güzel olmak istiyorum. En iyi halimle görünmek istiyorum."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve bir şeyler söylemek istediğini hissediyordum. Sonunda derin bir nefes verdi ve "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi.

"Oh, evet. Evet, lütfen ver. Tavsiyeye ihtiyacım var." Başım aşağı yukarı sallanıyordu çünkü birinin bana öğüt vermesini gerçekten ama gerçekten istiyordum. Örgü grubumdaki kadınlar dışında hayatım boyunca tavsiyeden yoksun kalmıştım. Tavsiyelere bayılırdım. Bedava veri gibiydi.

"Shelly ortaokulda zor bir dönemden geçerken ona ne söylediğimi sana anlatayım." Gülümsememe kendi küçük gülümsemesiyle karşılık verdi. "Kendin için güzel ol, Janie. Ve sadece sen istersen. Eğer bir erkek sana layıkta, nasıl görüldüğünden çok kim olduğunla ilgilenecektir."

Bunu düşündüm, sözlerinde muazzam bir bilgelik gördüm ve ardından ağlamaya başladım.

Bu sadece onun daha geniş gülümsemesine neden oldu. Sonra beni kollarının arasına aldı ve sarıldı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu usulca. Hâlâ gülümsediğini görebiliyordum.

"Bilmiyorum," diye sulu bir cevap verdim. Omuz silktim ama yüzümü göğsüne yaklaştırdım, ellerim gömleğinin arkasını kavradı. "Sanırım bu çok iyi bir *babanın* söyleyeceği bir şeydi, tıpkı dizilerde, filmlerde ve harika kitaplarda babaları gösterdikleri gibi ve kendimi iyi hissettim."

"Baban sana hiç öğüt vermedi mi?"

"Bana her ay komik e-postalar göndermeyi seviyor."

"Ergenlik çağındayken bile mi?"

Başımı salladım. "Terapistime sormamı söyledi."

Desmond'ın göğsünün inip kalktığını, elleri kollarıma gitmeden hemen önce kollarının daha da sıkılaştığını hissettim. Gözlerimin içine bakabilmek için beni biraz uzaklaştırdı.

"O zaman kızım, bana baba de," derken bakışları inanılmaz derecede nazikti.

Yeni bir gözyaşı nöbetine girdim. Bu onu güldürdü. Beni öne doğru getirdi ve tekrar sarıldı. Ona uzun süre sarılmama izin verdi. Hatta bir babanın sarılacağını düşündüğüm gibi sarıldı, yatıştırıcı ve bilge bir şekilde ve çok büyük olduğu için biraz garip bir şekilde; sanki o devasa Boston polis dedektifi kollarıyla beni ezmek istemiyordu, bu yüzden beni dikkatlice tuttu.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi ve beni tekrar uzaklaştırdı. "İçerideki o deli kadın her an geri gelebilir ve sana bir şey vereceğim."

Ellerimin tersiyle gözlerimi sildim ve burnumu çektim. "Bana bir şey vermek zorunda değilsin."

Getirdiği çantaya uzandı ve küçük ahşap bir kutu çıkardı.

Dışı Kelt sembollerine benzeyen şeylerle oyulmuştu. "Ben istiyorum," dedi ve kutuyu bana uzattı.

Ağzımı yana doğru büktüm ve küçük hazine kutusunu yavaşça açtım. İçinde sarı altın bir Claddagh yüzüğü vardı. Nefesim kesildi, gözlerim onunkilere kayd.

Ağzı düz olduğu için tam olarak gülümsemedi. Ama gözlerinin etrafındaki kırışıklığı gördüğümde, bunun onun için muhtemelen bir gülümseme olduğunu anladım.

"Bu benim annemin yüzüğüydü, ondan önce de onun annesinin. Quinn evlenme teklif ettiğinde bunu kullanmalıydı, ailemdeki gelenekler böyle. Senden nişan yüzüğünü değiştirmeni istemiyorum. Sadece onu takmanı ve zamanı geldiğinde oğlunla birlikte bu geleneği sürdürmeni istiyorum."

"Elbette." Çenem titredi.

"Ağlama" derken gülümsemesi açıkça görülüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Ağlamıyorum. Sadece gözümde bir şey var." "İşte ruh bu."

"Sevgilim!" Siyahlar içindeki kadın kapıdan başını uzattı. "Her şey hazır ve başlamak için sabırsızlanıyorum! Kayınpederine burada beklemesini söyle. Defilemiz için seyirciye ihtiyacımız var."

Başımı salladım, yüzüğü yuvasından çıkardım ve sağ elimin orta parmağına geçirdim. Tam oturmuştu.

Ona fısıldadım, "Kalmak zorunda değilsin. Bu senin için sıkıcı olacak."

Desmond ayaklarının üzerinde kıpırdandı, kapıya baktı, sonra kısa bir süre beni inceledi. Aniden döndü ve yakındaki bir sandalyeye oturdu. "Hayır, kalacağım."

Ögle yemeğinden sonraya kadar." Yutkundu ve boyun eğmiş görüldüğünü fark ettim. "Onun yerine ne yapacağım? Tek planım pastırmalı sandviçti."

Ona dudaklarımı büzerek gülümsedim ve ne ağlamamak ne de ne kadar rahatsız görüldüğüne gülmemek için kendimi zor tuttum. Ama bana sunduğu bu hediye kabul etmeye karar verdim. Oda servisi menüsüne doğru ilerledim ve masadan aldım.

"Al." Ona dosyayı uzattım. "Çoklu görev yapacağız. İki pastırmalı sandviç sipariş et."

DESMOND KALDI VE **gelinliğimi seçmeme yardım etti.**

Hakkını vermek gerekirse, hatta belki de karşılıklı şaşkınlığımıza rağmen, sert bir eleştirmendi ve yedi seçenekten her birini seçtiğimde fikrini dile getirdi. Tabii ki görüşleri kısa, açık sözlü ve on kelimedenden azdı. Bu benim için muhteşemdi, çünkü benim kibar davranacağım yerde o konuştu ve elbiselerin daha saçma unsurlarına hakaret etti.

Siyah takım elbiseli kadın Ramona gücenmiş gibi davrandı ama bu meydan okumadan zevk aldığı belliydi.

Düğün dergilerinde gelinlerin Gelinlik'i bulduklarında yaşadıkları fenomenle ilgili birkaç makale okumuştum. Meleklerin şarkı söylemesi gibiydi, diyorlardı. Askıda dikkat çekici görünmeyen bir gelinlik gelin adayına giydirildiğinde bulutlar parçalanıyor, gökler açılıyor ve küçük melekler gökyüzündeki yerlerinden büyümlü gül yaprakları serpiyorlardı.

Bunun gülünç bir düğün propagandası olduğunu düşünürdüm. Düğünler büyük bir işti; tüketim odaklı bir dünyada peri masalı gibi bir gün yaratmak için yılda milyarlarca dolar harcanıyordu. Mükemmel gelinlik diye bir şey yoktu. Bu bir efsaneydi, tıpkı Koca Ayak ya da sicim teorisi gibi - ki kaçıklar dışında herkes bunun bir bilimden çok bir felsefe olduğunu bilir.

Beşinci elbiseyi deneyene kadar bunun bir efsane olduğunu düşünüyordum.

Gökler açıldı, gökyüzü yarıldı ve meleklerin gözlerine gül yaprakları kaçmış olmalı çünkü aynadaki yansımanın ben olduğuma inanmakta güçlük çektim. Mükemmel bir elbiseydi.

Odadan çıktığımda şüphelerim doğrulanmıştı ve Desmond cep telefonundan başını kaldırıp Ramona'nın beni içine soktuğu rezillığe mümkün olduğunca az kelimeyle hakaret etmeye hazırlandı.

Bunun yerine iki kez baktı, başladı, baktı, kaşları saç çizgisiyle buluştu. Sonra ıslık çaldı, ama bağırarak değil. Tek bir nota ıslık çaldı, alçak ve uzun.

"Vay be."

Ramona sırtıttı. "Evet. İyi dedin, seni canavar adam." Sonra bana döndü. "Denememiz gereken iki tane daha var ama sanırım bu o olacak."

Sonra beni odaya geri itti ve ben beş numarama özlemle bakarken diğer iki elbiseyi denedik.

Her şey karara bağlandığında ve kazanan beş numara olduğunda, Desmond üç kişilik öğle yemeği sipariş etti.

Bana göre tadı belki de dünyanın en iyi pastırmalı sandviçi gibiydi, ama bu izlenim büyülü gül yapraklarının kalıcı kokusundan kaynaklanmış olabilir.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

DESMOND VE Restorana birlikte gittik. Yolda Katherine'i almak için eve uğradık.

Stan arabayı onunla birlikte kullanmam konusunda ısrar edince komik bir çekişme yaşandı.

Desmond kelimelerle karşılık vermedi. Bunun yerine bir süre Stan'e baktı, koluma uzandı ve "Hadi gidelim" dedi.

Yolda babamı o gün dördüncü kez aradım çünkü henüz benimle iletişime geçmemiştir. Daha önce her aradığımda telefon telesekretere düşmüştü. Bunun uçakta olduğu anlamına geldiğini umuyordum. Yemekten haberi vardı ve geleceğini söylemişti. Ama bana uçuş bilgilerini hiç göndermemiştir, bu yüzden ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu sefer babam tam otoparka girerken telefonunu açtı.

"Alo?"

Rahat bir nefes aldım. "Merhaba baba. Ben Janie."

"Merhaba."

"Şimdi restorana giriyoruz." "Tamam."

Bir saniye bekledim ve sonra sordum, "Neredesin?"

"Havaalanındayım."

"Uçağın rötör mü yaptı?"

"Hayır. On dakika erken geldi. Çantamı alıyorum. Kontrol ettim çünkü baş üstü bölmesine kaldırmayı sevmiyorum. Benden 25 dolar aldılar. Ücreti geri ödeyebilecek misiniz?"

"Evet, sorun değil."

"Makbuz lazım mı?"

"Hayır. Hayır, sadece ne kadar istediğinizi söyleyin." "Tamam. Parayı bana ne zaman verebilirsiniz?"

Yutkundum, tekrar iç çekmemeye çalıştım ve Katherine ile Desmond'ın gözleriyle karşılaşmamak için gözlerimi yere indirdim. "Bu akşam yemeğe ne dersin?"

"Elbette. Zaten açım. Nerede?"

"Biliyorsun, akşam yemeği. Bu akşam bir yemek veriyoruz, böylece herkesle tanışabilirsin."

Durakladı ve nefes verdiğini duyduğumu sandım. Konuştuğunda sesi sinirli geliyordu. "Bunu unutmuşum. Şu ünlü adam da orada olacak mı?"

"Nico mu? Evet olacak...."

"O zaman ben de orada olacağım. Bana adresi mesaj at. Birkaç saat içinde orada olurum." "Tamam." Dişlerimi sıktım ve içimden gelen sesi bastırmaya konsantre olmaya çalıştım.

utançtan kızarmış yüzüm boynuma doğru ilerliyordu. Gözüm arabanın radyosunun sert plastik kapağına takıldı. Eski plastikler hakkında düşünmeye başladım, beynimde *polioksibenzilmetilglükolanhidriti* telaffuz etmeye çalıştım. İşe yaradı.

"Peki. Sonra görüşürüz." Sonra telefonu kapattı.

Telefonu çekip çantama koymadan önce sadece iki saniye daha kulağımda tuttum.

Cep telefonlarından gerçekten nefret ederdim.

"Her şey yolunda mı?" Katherine sordu. Koltuğunda iki büküm olmuş, bana yan yan gülümsüyordu.

"Evet." Başımı salladım. "Sadece biraz gecikecek. İçeri girip sipariş vermeliyiz."

Başını salladı. "Bu çok kötü."

Omuz silktim ve ben konuştuğumu fark edene kadar önemsiz bilgilerden oluşan bir volkan püskürdü. "İlk plastikler kazara üretildi. Dr. Baekland adında bir bilim adamı, o zamanlar lak böceklerinin dışkısından yapılan gomalaka alternatif bir madde bulmaya çalışıyordu."

Katherine kaşlarını çattı ve gözlerim Desmond'un tartışmamızı izlediğı dikiz aynasına kaydı.

"Bakalit şimdiye kadar yapılmış ilk sentetik termoset plastikti. Binlerce kullanım alanı olan bir malzeme olarak anılırdı. Bu iddia için elimde bir kaynak yok ama bir ders kitabında okumuştum ve bu şekilde bahsetmeleri muhtemel görünüyor. İletken olmadığı ve ısıya dayanıklı olduğı için mutfak eşyalarından elektrik yalıtkanlarına, radyo ve telefon kılıflarına kadar her şeyi ondan üretiyorlardı."

Aynada beni inceledi.

Beynimin içinde yuvarlanan düşüncelerimi anlatmaya devam ettim. "Plastik olmak, yani iletken olmamak güzel bir şey olmalı. Bazı insanlar buz gibi soğuk ya da buz gibi uyuşuk olmaktan bahseder ama buz iletkendir ve

Erimiş. Gerçek uyuşukluk sentetik bir termoset plastik olmaktadır... ve çok kullanışlıdır."

Konuşmamak için dudağımı ısırırken bana bakıyorlardı. Hiç mantıklı konuşmuyordum. Kucağıma baktım, sonra özür dilemek için çenemi kaldırdım.

Ama Desmond koltuğunda dönmüştü ve bakışlarım onunkilerle buluşunca, "Sanırım bakalitten yapılmış eski bir saatimiz var. Değil mi, Katherine?"

Başını salladı, aramızda bakışıp durdu. "Evet, sanırım yle. Benim de dğmelerim var.

Yine de selüloit olabilirler."

"İçeri girmeliyiz, Janie." Desmond saatine bir göz attı. "Yolda bana selüloit ile bakalit arasındaki farkı anlatabilirsin."

Mahalledeki bir barda rezervasyon yaptırmıştık. Katherine arka odanın tamamını tutmuştu. Bunun mahremiyetimiz ve sessizliğimiz olsun diye olduğunu söyledi. Bir yanım bunun diğer nedenlerden çok Nico Moretti'nin -AKA Elizabeth'in yeni kocası- orada olmasıyla ilgili olup olmadığını merak ediyordu.

Paparazziler ve tantana, özellikle Vegas'taki hızlı kaışlarından beri gittikleri her yerde onları takip ediyordu. Elizabeth Boston'daki varlıklarını gizli tutmayı umuyordu ama bu planın ne kadar başarılı olacağından emin değildim.

Biz geldiğimizde Dan ve Quinn çoktan oradaydı. İkiisi de Guinness fii içiyordu ve Quinn masanın öbür ucundan arkadaşına ters ters bakıyordu.

"Selam." İkisine de gülümsedim, önce Dan'e sarıldım, sonra Quinn'in kollarına girdim. "Geç kalmadık, değil mi?"

Dan araya girdi, "Hayır. Tam zamanında."

Quinn gözlerini tekrar Dan'e kaydırırken onu inceledim. Bunun nedeninin Dan'in öğleden sonra Quinn'in otel odasına dönmesini Boston sokaklarının düzeni konusunda deneyimsizmiş gibi davranarak engellemesi olduğunu tahmin ettim. Dan'e yardımı için teşekkür etmeliydim; çok zorlanmış olmalı diye düşündüm.

Özel odamıza açılan kapı açıktı ve restoranın n tarafındaki hareketlilikten Elizabeth ve Nico'nun da gelmiş olduğunu tahmin ediyordum.

Anne ve babası yerlerini alırken Quinn beni odanın bir köşesine çekti ve Dan, Elizabeth ve Nico'nun yollarını bulmalarına yardım etmek için harekete geçti.

kalabalık aniden toplanmıştı.

"Hey," dedi Quinn, öne doğru eğilip bana bir öpücük verdi. Sonra beni tekrar öptü. Çekildiğinde gözleri hâlâ kapalıydı ve çenesi gergindi. "Babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum ama otele dönüp seninle baş başa vakit geçirmek için de sabırsızlanıyorum."

Quinn'in kravatına baktım ve cevap vermeden önce üst dudağımı dişlerimin arasından geçirdim. "Şu konuda...um...."

Gözlerini açtığını biliyordum çünkü bakışlarını üzerimde hissettim. "Ne hakkında?"

"Babam biraz gecikecek ama birkaç saat içinde burada olacağını söyledi."

"Oh. Trafik mi?"

Başımı salladım. "Hayır, uçağı yeni indi." "Oh.

Rötar mı yaptı?"

"Hayır... Zamanında geldi."

"Yemekten haberi yok muydu?"

Başımı salladım. "Hayır. Biliyordu."

Quinn boğazının arkasından hırlamaya benzer bir ses çıkardı ve ben de ona baktım. Yüzü taş kesilmişti ve sert bir kaş çatmayla beni izliyordu.

Sonra içini çekti ve başını salladı. Anne ve babasının oturduğu masaya baktı, sonra gözleri Nico ve Elizabeth'in az önce içeri girdiği kapıya kaydı.

"Hadi," dedi bana gülümsemeye çalışarak. Gözlerine ulaşmadı. "Nico'nun hayranları bizi basmadan önce sipariş verelim."

Babamı bulup suratına yumruk atmadığı için nişanlımla GURUR DUYUYORDUM.

Bunun gurur duymak için garip bir şey olduğunu biliyorum ama öyleydi işte.

Babam hiç gelmedi. Quinn onu saat 22:00 civarında aradı ve otele gittiğini, akşam yemeği için çok yorgun olduğunu öğrendi ya da öyle söyledi. Ayrıca yine geri ödemeyi sormuş. Quinn ona parasının düğün sabahı kilisede, benimle koridorda yürüdükten sonra ödeneceğini söyledi.

Konuşmanın bu kısmına kulak misafiri olmamam gerekiyordu.

Akşam yemeğinden sonra otele dönerken arabada Quinn'in yanına oturdum, kolunu bana doladı, ellerimiz omzumda birbirine kenetlendi. Başımı ona yasladım ve kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum.

Babamı açıklamaya ya da savunmaya çalışmadım, çünkü o benim babamdı. O sadece buydu. Açıklanacak ya da savunulacak bir şey yoktu. Bunun yerine Quinn'in sessizce öfkelenmesine izin verdim.

Otele vardığımızda hâlâ öfkeleniyordu. Odanın kapısından içeri girdiğimizde de kaynıyordu. Takım elbise ceketini çıkarıp kanepeye fırlatırken, kravatını çekiştirirken ve gömleğinin ilk iki düğmesini çözerken de öfkelenmeye devam ediyordu.

Arkasından gittim, çantamı kapının yanındaki masaya bıraktım, ayakkabılarımı yavaşça çıkardım. Akşam yemeğini düşünmüyordum. Hemotoksinleri ve yılan zehrinin kanser, özellikle de tümör tedavisinde kullanılmasıyla ilgili okuduğum son araştırmayı düşünüyordum.

Quinn döndü, bana ters ters baktı, kendisine en yakın koltuğun arkalığını kavradı ve "Robotları düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Hayır. Yılan zehrini düşünüyorum."

Cevabım onun ruh halini iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı. "Biliyordum," dedi ve avuçlarıyla sandalyenin arkasına vurdu, sonra benden uzaklaştı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Bir saniye sonra, ben onu takip edemedim kapıda belirdi.

Beni işaret etti. "Sen. Yatağa. Şimdi."

Gözlerim büyüdü ve ayaklarım titredi. "Ne?"

Bana doğru yürüdü ve beni az önce saldırdığı sandalyeye yasladı. "Kıyafetlerini çıkar."

Şaşkınlık içinde ona bakakalmıştım. "Sen...?" Boğazımı temizledim çünkü sorumu oluşturmakta zorlanıyordum. "Şu anda nasıl tahrik olabilirsin ki?"

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Değilim," dedi ve sonra beni kendisine doğru çekti, oldukça kabaca, bir öpücük için.

Sert bir öpücük.

İlk başta sert bir öpücüktü. Sonra hızla yavaş, şehvetli, ateşli bir öpüşmeye dönüştü, dizlerimi güçsüzleştiren ve midemi ağırlaştıran türden. Elleri hareket ediyor, eteğimi kaldırıyor ve ağzının hareketleriyle eş zamanlı olarak bana karşı sallanıyordu.

Çoğunlukla oksijensiz kaldığım için geri çekildim ve nefes nefese kaldım. Gözlerimiz buluştu ve midemdeki o ağır his bir kıvrıma dönüştü.

ihtiyacım var.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu, sonra omzumu ısırdı.

Başımı salladım. "Bilmiyorum... seni. Ellerini. Ağzını."

Sıcak nefesi boynuma çarptı ve "Yanlış cevap" diye fısıldadığında titredim.

Elbisemi kapalı tutan kravatı çekiştirdi ve elbise ona açıldı, elleri hemen göğüslerimin arasındaki tokayı açmak için hareket etti, böylece çıplak tenime daha fazla erişebilecekti.

Parmaklarım kemerini çözmek için olabildiğince hızlı hareket ediyordu. Karnının sert düzlemini her sıyırdıklarında bir arzu sarsıntısı omurgamdan yukarıya, ayak parmaklarıma doğru fırlıyor ve aradaki her şeyi elektriklendiriyordu.

"Doğru cevap nedir?" Kendimi biraz çılgınca ve akılsız hissederek sordum.

Çenemi ısırdı ve parmaklarının arkası göğüslerimin ortasına değerek titrememe neden oldu.

"Seni seviyorum," dedi ve beni hızla öptü. "Sana tapıyorum." Beni tekrar öptü ve sonra avuçlarını yüzümü sarmak için hareket ettirerek geri çekildi.

Sözlerindeki vahşet bakışlarındaki yoğunlukla eşleşti ve her ikisi de beni esir aldı. "Düşünmen gereken şey bu," diye mırıldandı yavru kedi sesiyle. "Sevildiğini ve tapıldığını... *önemli* olduğunu. Kendini robotlarla ve yılan zehiriyle oyalamamalısın çünkü baban bir pislik ve senin gibi bir kızı olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlayamayacak kadar aptal."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona baktım, benim adıma ne kadar üzgündü, bana değerimi göstermek için ne kadar çaresizdi.

Ellerini kendi ellerimle kapattım ve başımı salladım, "Biliyorum. Biliyorum."

Çenesi titriyordu, bakışları hâlâ sert ve kararlıydı. "Ben tek değilim. Arkadaş dediğin o çılgın örgücüler sana tapıyorlar. Onlar için önemlisin. Ve onlar akıllı insanlar... çoğunlukla."

Yutkundum. "Biliyorum."

Kaşlarını çattı, gözleri araştırıyordu. "Gerçekler ve bilgilerle meşgul olmanı ve doymak bilmez merakını seviyorum. Ama bir şeyler olduğunda bunu saklanmak için kullanman beni kızdırıyor. Asla saklanmak istememelisin."

"Peki ya uzun süre saklanmayacağıma söz verirsem?" Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Ya hiç saklanmazsan? Bunun yerine seni azdırmama, seni ne kadar çok sevdiğimi göstermeme izin versen? Sonra da o pisliklere....."

"Bok yiyip ölmelerini mi?" Dedim.

İfadesi nihayet yumuşadı, dudaklarında zorlukla algılanabilen bir kıvrım belirdi. "Evet. Kulağa doğru geliyor."

Gözlerim onunkiler arasında gezindi ve küçük gülümsemem büyüdü. "Seni seviyorum Quinn. Bunu seviyorum... bana tapmanı... senin için önemli olmamı seviyorum. Ama bana öğrettiğin bir şey var ki, bunu bilerek mi yaptın bilmiyorum, kendim için önemli olmamın daha önemli olduğu."

Yüz ifademi inceledi ve ben de bu fırsattan yararlanarak ellerimi gömleğine götürüp belinden çektim. "Peki.... yerine ne dersin?" Alttaki dört düğmeyi açtım ve kemerini çözmeye koyuldum. "Bunun yerine beni azdırmana izin vereceğim. Sonra beni ne kadar sevdiğini göstermene izin vereceğim. Sonra..." -pantolonunun fermuarını açtım ve elimi boxer'ına uzattım- "...seni azdıracağım ve iyiliğinin karşılığını vereceğim."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

DÜĞÜNDEN ÖNCEKİ CUMA bulanıktı -gelin kahvaltısı, son dakika ayak işleri, Katherine ve Elizabeth ile pedikür ve manikür, havaalanında örgü grubundaki bayanlarla buluşma, prova için giyinme ve provaya katılma, ardından prova yemeği, Quinn'in geniş ailesinin ilk saçaklarıyla tanışma ve ardından yatağıma yığılma. Gün boyunca en önemli cümlem, "Sadece gitmem gereken yeri göster." oldu.

Önümüzdeki otuz altı ila kırk sekiz saatin delilikle geçeceğini açıkça anlayan Quinn, o sabah koşuya çıkmamıştı. Bunun yerine, mümkün olduğunca uzun süre benimle yatakta kaldı, bir saat boyunca başım bulutlarda olana ve aptalca sırtımdan ona bakmayı bırakamayana kadar benimle sevişti. Bu, gün boyunca mutlu bir Quinn bulutu üzerinde süzülürken tüm çılgınlığı katlanılabilir hale getirdi.

Babam prova yemeğine gelmedi. Dan ve Quinn'in o akşam onu ziyaret edeceklerini konuştuklarını duydum. Umursamamaya çalıştım. Ya gelirdi ya da gelmezdi. Eğer gelmezse, Elizabeth'in benimle koridorda yürümesine aldırmayacağından emindim.

Shelly'nin mucizevi bir şekilde ortaya çıkacağına dair umudumu da yitirmiştim. Onu düşünmekten kaçınmıyordum; sadece asla olmayacak şeyleri dilemekten bıkmıştım. Nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı biliyordu. Düğüne gelmezse, eninde sonunda çiftlik evine gidecek ve özlendiğini ona bildirecektim.

Ama bu mutluluk zamanını boşa harcamayacak ya da kalıcı, neşeli anılar yaratma fırsatlarını heba etmeyecektim.

Gelin odasındaydım ve bunu hanımlarımla paylaşıyordum. Yaklaşan gün için duydukları mutlu heyecanı hissetmek eğlenceliydi, sanki büyük bir şey olacakmış ve ben de bunun merkezinde yer alacakmışım gibi. İlgi odağı olma düşüncesi beni geriyordu ama Sandra şakalar yaparken ve Fiona Nantucket'lı bir adam ve kovalarını içeren edepsiz şiirlerini onaylamıyormuş gibi yaparken dikkatimi dağıtmak kolaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde hepimiz gece yarısı uykuya daldık ve ben gece boyunca deliksiz uyudum. Sıkıntılı rüyalar bile görmedim.

Ertesi sabah bir grup kucaklaşmasıyla uyandım. Gerçekten, bir grup yığınıydı ve birinin sabah nefesi vardı.

Beni duşa ittiler. Katherine saat 11:00 sularında geldi, yanında oda servisi arabası ve mimozalar getirmişti. Tanışmalar yapıldı ve o da hemen işlerin içine daldı.

Marie bir saç stilisti ve makyaj sanatçısı ayarlamıştı. Hepimiz onların yetenekli ellerine teslim olduk. Katherine önce gitti çünkü kiliseye gitmesi ve uçakla gelen aile üyelerini karşılaması gerekiyordu. Ben en son gittim.

Duvağımı gördükten sonra, stilist saçımı en kötü - üzgünüm, ama bunun için başka bir kelime yok - Viktoryen-esque muhteşem bir höyükle yukarı çekti. Saçlarımın gürlüğünden faydalanarak yılanları evcilleştirdi. Büyük, dramatik ve peri masallarından fırlamış gibiydi. Kulaklarımın arkasında ve ensemdede birkaç bukleyi serbest bıraktı, bu da tuhaflık etkisini artırdı.

Yüzümün yapılmasına gelince, göz farı, maskara, pudra ve ruj tercih ederek minimal kozmetik talep ettim. Makyaj sanatçısı allık ekleyecekti ama sonra göz kırparak yanaklarımın zaten pembe olduğunu belirtti.

Kuşkusuz, bir sisin içindeydim, çok mutlu bir sisin. Kendimi bu güzel denizde sürükleniyormuş gibi hissediyordum, kendimi akıntıya bırakmışım. Yukarıda masmavi bir gökyüzü, aşağıda ise pırıl pırıl okyanus vardı.

Yüzümü ve saçımı düzelttim, gelin iç çamaşırlarımı giydim ve Elizabeth elbisemi giymeme yardım etti. Yüzümden ve saçımdan uzak tutmaya dikkat ediyordu. Saçım ve makyajım bozulmadan çıktım ve sırtımdaki sonsuz düğme sırasını iliklemek gibi ürkütücü bir işe girişti.

Bitirdiğinde geri çekildi, gözleri aşağı yukarı hareket etti ve "Vay canına" dedi. "

Gülümsedim.

"Vay canına," dedi tekrar, etkilendiği belliydi.

"Görebilir miyiz? İyi misin?" Marie kaşlarını sallayarak kafasını odaya soktu. Sonra nefesi kesildi. "Aman... bu... vay canına."

Diğer hanımlar da onun arkasından geldiler ve içeri girdiklerinde haykırıışlarını duymak beni memnun etti. En önemli şeyin güzel olduğumu düşünmem, görüşüşümden memnun olmam olduğunu biliyordum.

Yine de onların övgülerini duymak beni mutlu etmiyor değildi.

Süitin kapısı çalındı ve Kat kapıyı açmak için odadan çıktı.

"Bu elbiseyi nereden aldın?" Marie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ödünç aldım. Donovan Charles adında bir tasarımcıya ait."

Sandra'nın ağzı açık kaldı.

Ashley, "Çık dışarı!" dedi.

Marie, "Hadi canım?" dedi.

Elizabeth ve Fiona da hep bir ağızdan, "Kim o?" dediler.

Ben cevap veremedim Kat yeniden ortaya çıktı. "Quinn burada ve seninle konuşmak istiyor."

Fiona kaşlarını çatı. "Ona izin verilmediğini söyle. Aslında, ben ona izin verilmediğini söyleyeceğim."

Kat gülümsedi ve başını salladı. "Buna izin vermeyeceğimizi düşündüğünü söyledi, bu yüzden her birinize takmanız için göz bağı getirdi." Siyah bir eşarp uzattı. Malzemesi saten gibi görünüyordu.

Elizabeth sırtı. "Çok zeki biri."

Sandra da sırtı. "Ve muhtemelen bu göz bağlarını daha sonra kullanmayı planlıyor...."

Ashley omzuna vurdu ve gözlerini devirdi.

"Ne?" Sandra odaya göz gezdirdi. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Güldüm ama göz bağı kabul ederken midemde kelekler uçuşuyordu. Elizabeth gözlerimin üzerine bağladı, beni karıştırmamaya dikkat etti.

Sonra biri beni omuzlarımdan tuttu ve istedikleri gibi yerleştirdi.

"Burada bekle." Marie söyledi.

Dışarı çıktıklarını duydum, Quinn'e takıldıklarını duydum, Elizabeth'in "Tamam, McHotpants, iki dakikan var ve dikizlemek yok" gibi bir şey söylediğini fark ettim.

Sonra odadaki hava değişti ve onun orada olduğunu anladım. "Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedim ve gülümsedim. Onu görmek, ona dokunmak istiyordum ama bu belirsizlik şaşırtıcı derecede eğlenceliydi.

Diğer odadan biri bağırdı. "Dokunmak da yok! Sizi izliyoruz...."

Quinn'in muhtemelen gözlerini devirdiğini biliyordum, bu yüzden güldüm. Ben durana kadar bekledi ve sonra "Sesin mutlu geliyor" dedi. Başımı salladım. "Mutluyum. Gerçekten, gerçekten mutluyum."

"Yani bu iyi bir fikir miydi? Büyük düğün?" Daha yakındı, sesi daha yumuşaktı ve tüylerim diken diken oldu.

"Evet." Nefes aldım. "Sanırım öyle." "Güzel. Tüm övgüyü ben alıyorum."

Tekrar güldüm ve onun iç çektiğini duydum.

"Keşke seni görebilseydim." Daha da yaklaşmıştı ve sesi biraz sinirli geliyordu. "Seni bir daha gördüğümde yüz kişinin önünde olacağız."

Bu düşünce karşısında yutkundum. Sonra, aniden, her şey çok gerçekçi geldi. Süzölmeyi bıraktım ve ayaklarım yere bastı.

Evleniyordum. Quinn'le. Bir saatten kısa bir süre içinde. Ona söyleyecek çok şeyim vardı.

"Quinn, sana söylemem gereken bir şey var." "Ne? Sen iyi misin?"

"Evet, üzgünüm. Ben iyiyim. Ama bilmeni isterim ki, geçen hafta özel müşteri dosyalarını inceledim, kayıtları dinledim, günlükleri okudum."

"Oh." Sesinde bir farklılık duydum, sanki kendini hazırlıyor gibiydi. Artık gözlerimiz bağlı olduğu için sesine bu kadar uyum sağlamış olmam beni şaşırtmıştı.

"Hayır, dinle, bence her şeyi yanlış anladın. Sen kötü bir adam değilsin Quinn; bu insanlar sana güveniyor. Evet, onları kullanıyorsun ama iyilik için kullanıyorsun. Tıpkı... mükemmel bir yönetici ya da iyi kalpli bir kanunsuz gibi."

Hemen cevap vermedi ama cevap verdiğinde de sesinde tonlama yoktu. "İyi kalpli bir kanunsuz...?"

"Evet. Eğer düşünürseniz, tüm süper kahramanlar kanunsuzdur: Süpermen, Batman, Wonder Woman. Yaptıkları iş için para almıyorlar, suçla savaşıyorlar. Kaptan Amerika'yı saymazsanız, hiçbiri emir komuta zincirine uymaz. Toplumun iyiliği için dünyada iyi işler yapıyorlar."

"Sen gerçekten Batman'sin!" diye eklemeyen önce dramatik bir duraksamaya izin verdim.

Bir kahkaha attığını duydum ve başını salladığını hayal ettim. "Janie...."

"Bana sadece iyi bir insan olduğunu bildiğini söyle. Sen kötü bir adam değilsin Quinn. Herkes için en arzu edilen sonuca ulaşmak için şüpheli yöntemler kullanan iyi bir adamsın. İnsanları iyilik için kullanıyorsan, onları kullanma konusunda yetenekli olman sorun değil. Bekle... kulağa kötü geliyor."

"Beni deli ediyorsun, hem de olabilecek en iyi şekilde."

"Güzel, çünkü evleniyoruz." Kelimeleri bir sırmış gibi fısıldadım, böylece sadece Quinn duyabilecekti. "Ve bu, sen ölene, ben ölene ya da beni öldürtene kadar hayatının geri kalanında bir şekilde bana bağlı kalacağın anlamına geliyor."

Sesinden gülümsemeye karşı koyduğu anlaşılıyordu, çünkü cevap vermeden önce durakladı. "Sıkışmak bunun için tek kelime, evet...."

"Bu geri adım atmak için son şansın," diye teklif ettim, yarım adım daha yaklaşırken ellerim körü körüne takım elbisesinin ön tarafına uzandı. Onu buldum,

malzemeyi çok sert tutmamaya çalıştı.

"Janie...." Eli belimi kavradı, kumaşın katmanları arasından beni sıktı. "Vazgeçmek için son şansım sekiz ay önce seni Club Outrageous'ta o ayakkabılar ve o siyah elbiseyle gördüğümde, bana kendi kolektif isimlerinizi yaratmaktan bahsettiğin zamandı. O zamana kadar bilmiyordum ama o andan beri ben seninim, sen de benimsin. Bugün...." Devam etmeden önce omuzlarını silktiğini hissettim. "Bugün bunu resmileştiriyoruz."

Kalbim ve kemiklerim eriyip yok oldu. Kendimi onun kollarına atmak ve yüzünü öpücüklere boğmak istedim. Ancak cevap veremeden kadınların toplandığını duydum.

Fiona, "Tamam, iki dakikanız doldu." dedi.

Hepsi geri dönmeden ve Quinn çekilip götürülmeden önce Quinn ve bana yaklaşık üç saniye daha verildi. Seslerindeki neşeden aşırı derecede eğlendiklerini anlayabiliyordum.

Sonra süitin kapısının kapandığını duydum ve onun gittiğini anladım. Elleri başımın arkasındaydı ve göz bağımlı çözüyordu.

"Dokunmak yok demiştim." Ashley önümde duruyordu. Göz kırptı ve ekledi: "Beni dinlememeniz hoşuma gitti."

Hâlâ Quinn'in yüzünü öpücüklere boğmayı düşünmeme rağmen gülümsemesine karşılık verdim ve ayaklarımın tekrar yere basması hissine alışmak için kendime izin verdim. Son yirmi dört saat boyunca yönlendirilmeme izin vermiştim. Çok güzel bir yirmi dört saat olmuştu ama artık kendi yolumu çizmeye hazırdım.

"Dur, ayakkabılarımı alayım." Dolabı işaret ettim ve o yöne doğru birkaç adım attım ama Elizabeth yolumu kesti.

"Bu konuda...." Bana kocaman bir sırıtış attı. "Sana bir şey vermek istiyorduk ama ne alacağımıza karar veremedik. Bu yüzden sana iki şey aldık."

Kat arkasından bir ayakkabı kutusu çıkardı ve bana uzattı. Bekleyen yüzlerine bir kaşımı kaldırdım ve kutuyu açtım.

İçinde bir çift mavi süet stiletto vardı. Ağzım açık kaldı ve odaya baktım.

"Beğendiniz mi? Mavi bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündük. Ve bize Vegas'ı hatırlattılar, özellikle de Elizabeth'in Elvis'le evlendiğini hatırlamasak bile."

"Bayıldım." Ben de sevdim. Onları giymek için harekete geçtim.

Ben bunu yapamadan Fiona elinde başka bir hediyeyle öne çıktı. "Bu üzerinde birlikte çalıştığımız bir şey." Kutuyu ellerime bırakırken ayaklarının üzerinde zıplıyordu ve gereksiz yere "Aç şunu!" diye ekledi.

Güldüm, kutuyu ondan aldım ve ambalaj kâğıdını dikkatlice sıyırdım.

"Aç artık şunu! dedi Sandra. "Bu merak beni öldürüyor!" Tırnaklarını yiyordu.

"Ne olduğunu bilmiyor musun?" Ben sordum.

"Evet. Ama görmen için sabırsızlanıyorum!"

Pes ettim ve kâğıdı yırttım, kutuyu açtım ve nefes nefese kaldım.

İçinde o güne kadar gördüğüm en zarif, narin ve her yönüyle inanılmaz güzellikte bir obje vardı.

"Bu bir Haapsalu şalı - Estonya'ya özgü bir düğün şalı. Her birimiz bir bölüm ördük," diye açıkladı Fiona.

Bir kenarından tutup kaldırdım ve ince, karmaşık dantelleri inceledim. Boğazım çalışmıyordu. Konuşmaya çalıştım ama tamamen bunalmıştım.

"Giymene yardım edeyim. İstemiyorsan giymek zorunda değilsin ama senin için bir şey yapmak istedik ve Kat bu deseni buldu, hepimiz YouTube videoları izledik ve Estonya dantel örgüsünün nasıl yapıldığını öğrendik." Marie tüm bunları elbiseyi kutudan çıkarıp çıplak omuzlarıma geçirirken söyledi.

"Bayıldım buna." Teker teker gözlerine bakarken tılandım. Benimkilerin parladığını biliyordum. "Bunu giymek istiyorum. Bu... bu mükemmel."

Ashley öne çıktı ve beni kucakladı; bana kısa bir süre sarıldı ve fısıldadı, "Sen büyüleyici bir tanrıçasın. Senin adına çok mutluyum. Ayrıca, şalın benim bölümüm en güzeli."

"Bunu duydum!" Sandra geri çekilirken Ashley'i dürttü, ardından Sandra onun yerini almak için öne çıktı.

Arkadaşlarımdan her biri sırayla bana sarıldı ve kulağıma iyi dileklerini fısıldadı.

Sandra, "Yakala onları, Seksi Beyinler." dedi.

Kat, "İşten çıkarılmana çok sevindim!" dedi. Bu ikimizi de güldürdü, sonra da ekledi: "Seni her gün sadece mutlu görmektense haftada bir kez son derece mutlu görmeyi tercih ederim."

Fiona dedi ki, "Sen bir hazinesin. Evliliğiniz talihsizlikler açısından fakir, nimetler açısından zengin ve aşk açısından da daimi olsun."

Marie, "Düğününüzü planlamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim! Biliyorum her şey abartılı ve saçma ama umarım her çiçeğin, her fiyonkun, her mumun ve her müzik notasının sana bir övgü olduğunu biliyordursundur."

Elizabeth bir adım öne çıktı ve beni kollarıyla sardı. "Sen benim en iyi arkadaşımın" diyerek eğildi. Durakladı ve çenem titredi. "Bu yüzden seni ağlatacak ve makyajını mahvedecek bir şey söylemeyeceğim." Herkes güldü ama artık çok geçti. Bütün hanımlar burnunu çekiyor, gözlerinin kenarlarını hafifçe silmeye çalışıyordu. Sandra bana bir mendil uzattı.

Elizabeth gülümsedi ve ellerimi sıktı. "Duygusal şeyleri tostuma saklayacağım ama sana şunu söyleyeyim. Kalbimde sana ait bir odan var. Senin odan. İstedğin kadar kalabilirsin; her zaman senin için orada olacak."

"Lanet olsun, Elizabeth!" Sandra ofladı. "Eğer bu duygusal şeyleri saklamaksa, o zaman sanırım hepimiz resepsiyona bir kutu Kleenex getirmeliyiz."

Etrafıma bakındım ve hepsini ağlarken ve gülerken buldum.

Etrafım hayatımın en büyük aşklarından altısıyla çevriliydi. Bir insanın nasıl bu kadar kutsanmış, bu kadar şanslı, bu kadar değerli, bu kadar el üstünde tutulmuş olabileceği büyük ve güzel bir gizemdi. Ama bunu sorgulamadım. Sadece gülümsedim, o anı içime çektim, onu ve onları hafızama kazıdım ve şansım için şükrettim, onu olduğu gibi kabul ettim.

Sonsuzdu.

Kiliseye en son ^{biz} vardık

Marie bana tüm bunların planlı olduğunu söyledi. İdeal olarak arabadan inecek, kiliseye girecek ve hemen koridorda yürüyecektim.

Ve temelde olan da buydu.

Bizi arabada iki dakika bekletti, telefonunu kontrol etti ve sonra vaktin geldiğini bildirdi.

Stan arabadan inmeme yardım etmek için öne atıldı, gözleri ve gülümsemesi kocaman olmuştu. "Bayan Morris, hayatımda gördüğüm en güzel gelin olduğunuzu söyleyebilir miyim?"

"Benden bile mi güzelsiniz?" Elizabeth onun omzunu dürttü. "Eminim Vegas'taki düğünümde giydiğim elbiseyi unutmamışsındır!"

Adam iki arada bir derede kalmış gibi ondan bana bakınca Elizabeth güldü. Merdivenlerden çıkıp kilisenin fuayesine girene kadar gülmekten kendini alamadı.

Babam orada tek başınaydı, bir kenarda bir sandalyede oturmuş, cep telefonundan televizyon izliyordu. Sanki kilisenin iç kapısı az önce kapanmış, sanki biri içeriye girmiş gibi görünüyordu. Bayanlar Marie'nin dağıttığı çiçek demetlerini almak için sıraya girerken babama baktım.

Sonra bana doğru geçti ve kocaman bir demet eğrelti otu uzattı. Kırmızı, bordo ve turuncu renklerden oluşan bu güzel aranjmana gülümsedim. Demetin içinde tek bir yeşil eğrelti otu bile yoktu.

"Bana senin saçlarını hatırlattılar," dedi ve hızla sıradaki yerini aldı.

Müzik değişti. Kapılar açıldı. Görünmemek için kenara çekildim ama kilisenin arka tarafını rahatça görebiliyordum. Koyu renk ahşap sıraları, kalın antik görünümlü vitrayları ve altın mozaikle süslenmiş büyük -özellikle kilisenin yan tarafı için- Roma sütunları olan küçük bir kiliseydi.

Durduğum yerden tamamen dolu görünüyordu.

Bütün bu insanların kim olduğunu merak ediyordum ama üzerinde durmaya fırsatım olmadı.

Elizabeth sıradaki son kişiydi; bana doğru döndü, küçük bir gülümseme verdi ve sonra gözden kayboldu. Kapılar kapandı.

Babama döndüm, bir süre onu inceledim, sonra elimi omzuna koydum.

"Baba?"

"Hmm?" Başını kaldırıp bana baktı, gözlerini kırıştırdı. Gözleri kısıldı, benimkilere çok benzeyen gözleri dikkatimi çekti.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Evet. Elbette." Dikkati tekrar telefonunun ekranına yöneldi. "Neden bana e-posta gönderiyorsun?"

Gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar telefona döndü. "Gönderiyor muyum?" Omuz silkti. "E-posta adres defterimde kim varsa ona komik şeyler gönderiyorum."

Ona bakakaldım. İncinmiş olmalıydım. E-posta iletileri çok uzun bir süre boyunca sarıldığım tek kanıt olmuştu; beni besleyen ve giydiren babamın bir ilişkiye ilgi duyduğuna dair tek somut işaretti.

Yanılmışım.

Biyolojik babam olması önemli değildi. Kan bağı, sevgi, istikrar, destek ve fedakârlıktan daha az önemliydi. Derin bir nefes aldım ve bizim için beslediğim umuda sessizce veda ettim. Her zaman olmasını dilediğim şeye veda ettim.

Harekete geçmenin hiçbir değeri yoktu. Koridorda kendim yürüyecektim. Kimse beni ele vermeyecekti.

Bu karar feminist bir ifade ya da toplumsal geleneklerin reddi değildi. Bu karar, beni verecek kimsenin olmadığı bilgisine dayanıyordu. Ama bu önemli değildi, çünkü geçmişime geri dönmüyordum. Geleceğime doğru ilerliyordum.

Başının tepesine, "Quinn törenden sonra gelip seni bulacak ve zahmetinin karşılığını ödeyecek. Korkarım buraya kadar boşuna geldin."

Sonunda bana tekrar baktı ve kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Başımı salladım. "Hiçbir şeyden. Bir önemi yok. Sadece... hoşça kal."

Eğildim ve yanağından öptüm, sonra da ani kararım ile ilgili olağanüstü bir rahatlama ve huzur hissederek çift kapıya doğru tek başıma yürüdüm. Arkama bakmadım.

Müzik yine değişti. Edward Elgar'ın "Salut d'Amour"unun sesi kulaklarımı doldurdu ve şaşkınlıkla güldüm çünkü müzik bir org tarafından çalınıyordu.

Şarkı yaylılar tarafından çalınıyordu - viyolinler, çellolar, baslar - ve bu bana kilisenin içine çekildiğim, güzel müzik tarafından sevgilimin kollarına doğru çekildiğim izlenimini verdi.

Yüzlerce insanın ayakta durma sesini kilisenin kapılarının açılması izledi.

Ve işte oradaydı.

Onu aramama gerek yoktu. Gözlerimiz buluştu ve diğer her şey, herkes yok oldu. Müziği hâlâ duyuyordum ama sanki bir filmin arka planında çalan bir film müziği gibi uzaktı.

Gözlerinin genişlediğini, ağzının açıldığını ve yüz ifadesinin metanetten şaşkınlığa dönüştüğünü gördüm.

Quinn Sullivan soğukkanlılığını kaybetmişti.

Tamamen şaşırmış görünüyordu ve toparlanması için koridordan aşağıya doğru yavaşça yürümem gerekti.

Beni nasıl gördüğünü hayal etmeye çalıştım: straplez ipek tafta korsaj, kıvrımlı bel, üst üste binen kat kat kocaman etek. Narin düğün şalı hava kadar hafifti ve çocuk tiftiği parmak ağırlığındaki iplik kilisenin ışıkları altında parlıyordu.

Beni nasıl gördüğünü hayal etmeye çalıştım ama Quinn'i görünce de afalladım. Özel kesim bir smokin giymişti ve her kadının idealindeki mükemmel erkeğe benziyordu; Ian Fleming'in dünyanın en seksi erkeği olarak James Bond karakterini yaratarak teşvik ettiği bir fantezi - James Bond'un Quinn Sullivan'a göre hiçbir şeyi olmaması dışında.

Mihrapta onunla karşılaştığımda pişmanlıkla gülümsüyordu. Gözlerini kısmış bana bakıyordu, sanki düzenlediğim büyük bir aldatmacayı yeni fark etmişti ve bunu başardığım için gurur duyuyor ve etkileniyordu.

Quinn ben daha ön tarafa tam olarak geçmeden öne doğru bir adım attı. Bakışlarını benden ayırmadı ve elimi dirseğine sıkıştırdı. Sunağa giden iki basamağı tırmanırken bana bakmaya devam etti ve nikâh memuru tüm konuklarımızı selamlarken gözlerimi tutmaya devam etti.

Uygun bir zamanda bana doğru eğildi ve "Elbisen güzelmiş" diye fısıldadı.

Bakışlarını tuttum ve "Altındakini görene kadar bekle" diye karşılık verdim.

Quinn'e ve olayın muhteşem büyüklüğüne bu kadar kapılmamış olsaydım, Elizabeth ve Fiona'nın tüm tören boyunca el ele tutuşarak mutluluk gözyaşları döktüğünü fark ederdim. Desmond ve Katherine'in paylaştıkları sevinç bakışlarını fark ederdim. Steven'ın kocaman gülümsemesini ve Dan'ın onaylayan baş sallamasını fark ederdim.

Ama fark etmedim, çünkü Quinn'in gözleri okumalar, kısa vaaz ve geleneksel yeminlerimizi ettiğimiz sırada benimkilere aktı. Bakışları geleceğimizin bir vaadi ve geçmişimizin bir kutlaması gibiydi. Göz temasını kestiği tek an karı koca ilan edildiğimiz andı.

Ve bunun tek nedeni de beni kollarına çekip gelinini öpmesiydi.

"Bunu ^{tutacağım,} kısa, çünkü hepinizin açık barı dört gözle beklediğinizi biliyorum." Dan gözlerini odada gezdirdi.

Salonda küçük ama hoş bir kahkaha tufanı koptu. Quinn'in geniş ailesinin, ailesinin arkadaşlarının, benim arkadaşlarımın, Quinn'in arkadaşlarının yüzlerine baktım ve bir araya gelen bu karışıma hayretle baktım.

Evlenmiştik ve Dan sağdıç konuşmasını yapmak üzereydi. Çift fotoğraflarından kurtulmuştuk - hem kiraladığımız fotoğrafçının hem de Donovan Charles'ın moda fotoğrafçısı, gelinliği ödünç almanın bedeli olan aile fotoğrafları ve düğün partisi fotoğrafları.

Karı koca olarak ilk dansımızı yaşamıştık ve bu Quinn'in hakkında fikir sahibi olduğu birkaç şeyden biriydi. Balo salonundaki hoparlörlerden The Cars'ın "Just What I Needed" şarkısının açılış notaları duyulduğunda şarkıyı onun seçtiğini anladım. O kadar çok güldüm ki Quinn beni iki kez kaldırmak zorunda kaldı.

Quinn annesiyle dans etmekten en az onun kadar keyif alıyordu. Şarkıyı kimin seçtiğini bilmiyordum ama Nat King Cole'un "Paper Moon" versiyonunun mükemmel olduğunu hissediyordum.

Sıra baba-kız dansına geldiğinde, Desmond'un Katherine'le birlikte durduğu yere doğru yürüdüm ve ona dans etmeyi teklif ettim. Ve böylece dans ettik. Ella Fitzgerald'ın "Someone to Watch Over Me" şarkısının son mısraları havada süzülürken Desmond beni dansa kaldırdı. Bu beni gülümsetti ve güldürdü çünkü bunu çok iyi yaptı. Sarıldık ve kulağıma "Seninle gurur duyuyorum evlat" diye fısıldadı.

Gülümsememin çok büyük olduğunu biliyordum çünkü "Teşekkürler baba" dediğimde yanaklarım acıyordu.

Bu, muhtemelen sevdiğimiz bu kadar çok insanın aynı odada bir araya geleceği tek zaman olacaktı. Marie ve Katherine'e, bunu bir araya getirip gerçekleştirdikleri için minnettarlık duydum.

-Sadece güzel eğretili otları, etkileyici pasta, güzel süslemeler ve göz alıcı orta süsü için değil.

Onlar için önemli olduğumuzu, mutluluğumuza yatırım yaptıklarını göstermeye gelen insanlar için minnettardım.

Ve şimdi Dan elinde mikrofonla Quinn'e gözlerini kısarak bakıyordu. Quinn de gözlerini kısarak karşılık veriyordu.

"Biliyor musunuz," diye başladı Dan, başını salladı, "bu adamı uzun zamandır tanıyorum. Bazılarınız bunu bilmiyor olabilir ama bir süre aynı yatağı paylaştık...." Dramatik bir duraksamaya izin verdi, sonra devam etti. "Bir beşikti ve biz iki yaşındaydık."

Bir kakhaha patlaması odayı doldurdu ve Quinn yanımda bir şeyler homurdandı. Kaşlarını çatıyordu ama aynı zamanda gülümsüyordu.

"O zaman bile otoriterdi. Her zaman sessizdi ve sanırım annem bir keresinde ona Sully the Sullen lakabını takmıştı."

Daha fazla kakhaha. Uzandım ve Quinn'in elini tuttum; o da benimkini sıktı.

"Ama itiraf etmeliyim ki Quinn Sullivan aynı zamanda tanıdığım en iyi ve en cesur adam. İşte bu yüzden bana Janie'yle evleneceklerini söylediğinde onun adına çok mutlu oldum. Çünkü o tanıdığım en iyi ve en cesur kadın... ve ben pek çok kadın tanıyorum."

Bir kakhaha sesi daha. Gözlerim Kat'e kaydı ve bakışlarının yemeğinde olduğunu fark ettim. Bunu daha sonra analiz etmek üzere bir kenara sakladım.

"Kadehlerinizi Janie ve kocası Quinn için kaldırın. Cepleriniz ağır, kalpleriniz hafif olsun. İyi şans her sabah ve her gece peşinizi bırakmasın. Janie ve Quinn'e!"

"Janie ve Quinn'e," diye yankılandı salon ve herkes içti.

Dan mikrofonu Elizabeth'e uzatırken Quinn ve Dan bakışlarını ve gülümsemelerini paylaştılar. Dan yerine otururken Elizabeth de ayağa kalktı.

Bana sırtıttı ve sonra odaya doğru döndü. "Ben de konuşmamı kısa tutmaya çalışacağım, çünkü ben de açık barı dört gözle bekliyorum." Bu sözler kıkırdamalara ve birkaç "duyduk duymadık demeyin!" haykırışına neden oldu.

"Janie'yi tanıyan herkes onun odadaki en bilge kişi olduğunu bilir. Bunun nedeni sadece virüsler hakkında bir immünologdan ya da deniz atlarının çiftleşme pratikleri hakkında bir deniz biyoloğundan daha fazla şey bilmesi ya da herhangi bir sayının karekökünü gözünü kırpmadan söyleyebilmesi değildir. Janie odadaki en bilge *kişidir* çünkü koşulsuz sever."

Kalabalığın içinden birkaç *hıh* sesi yükseldi ve Elizabeth bana göz kırptı.

"Janie'nin koşulsuz sevgisinin bir alıcısı olarak, size bunun bir güzel bir şey. Eğer bugün güzel görüldüğünü düşünüyorsanız, kalbinin güzelliğini görene kadar bekleyin."

Gözlerimin arkasındaki sızıyı kırıştırarak uzaklaştırdım ve Quinn'in beni kendisine doğru çekip alınma bir öpücük kondururken elini omuzlarıma uzattığını hissettim.

"Ve Quinn Sullivan, hepiniz bilmelisiniz ki, bu odadaki açık ara en zeki insan ve işte nedeni." Durakladı ve bakışları Quinn'inkilere kaydı. "O odadaki en zeki insan çünkü Janie ile evlendi."

Bir alkış tufanı daha koptu. Elizabeth kadehini kaldırmadan önce alkışların dinmesini bekledi. "Odadaki en bilge ve en zeki kişilere içelim. Janie ve Quinn'e."

"Janie ve Quinn'e!" diye yankılandı kadehler kaldırılırken.

Elizabeth'le kısa bir bakışmayı ve gülümsemeyi paylaştım, o da bana bir öpücük kondurdu ve otururken ağzından *seni seviyorum* sözcükleri döküldü.

Kadeh kaldırma faslının bittiğini düşündüm ve ne kadar güzel olduklarını söylemek için Quinn'e döndüm. Sürpriz bir şekilde Quinn ayağa kalktı, bardağını da yanına aldı ve beni yanına çekti. Mikrofona uzandı ve kabul etti.

Sonra kalabalığa bakarak boğazını temizledi. "Anneme ve Janie'nin yakın arkadaşı Marie'ye bu şeyi bir araya getirdikleri için teşekkür etmek istiyoruz. Gerçekten çok iyi bir iş çıkardılar ve bu... çok eğlenceliydi. Janie ve ben size teşekkür etmek istiyoruz."

Devam etmeden önce kalabalığın çabalarını onaylaması için bir an durakladı.

"Karımın şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Açık bar umurumda değil ama fazla konuşmam, o yüzden kısa keseceğim. Kadehlerinizi kaldırın." Quinn bana baktı. "Arkadaşım Janie Sullivan'a...."

Durakladı, gözleri yüz hatlarımda gezindi ve yüzümü ikiye bölen devasa gülümsemede oyalandı, sonra "Seni ezbere biliyorum. Janie'ye."

"Janie'ye!" diye tekrarladı kalabalık, kadehlerini kaldırdılar ve ardından birkaç *hıh* ve takdir mırıltısı eşliğinde içtiler.

Quinn şampanyasını yudumladıktan sonra mavi gözleri hem muzip hem de saygılı bir şekilde öne doğru eğildi ve beni öptü.

Uçak gizemli balayı yerimize doğru havalandı. Koltuklarımıza kıvrıldık, birbirimize sarıldık, yorgun ama doluyduk.

Göz kapaklarım mutlu bir uykuyla ağırlaştı ve zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Yılan zehri ya da sırt yüzgeci çökmesi hakkında düşünmüyordum; robotları, deyimlerin kökenlerini, ISO uluslararası tarih standartlarını ya da porselen dolap ve çay fincanı benzetmelerini de düşünmüyordum.

Düğünü düşünüyordum ama sadece güzel töreni, muhteşem resepsiyonu, yemekleri, çiçekleri ya da arkadaşlarımla aramdaki ya da ben ve yeni ailem arasındaki dokunaklı anları değil.

Hepsini düşünüyordum, tüm günü.

Sanki düğün uzun zaman önce yazılmış bir senaryoyu takip etmiş gibi hissediyordum.

Eski, yeni, ödünç alınmış ve mavi bir şeylere ihtiyacım olduğunu söyledi. Bu yüzden Sullivan ailesinin eski Claddagh yüzüğünü, yeni bir el örgüsü dantel düğün şalını, ödünç alınmış bir haute couture gelinliği ve mavi süet ayakkabıları giydim.

Senaryo, benim kendi seçtiğim göz kamaştırıcı bir şey giymemi ve Quinn'in de gösterişli görünmesini; birbirimizi ilk gördüğümüz anın yeminlerimizi etmeden sadece birkaç dakika önce olmasını; birbirimizi görmenin ve anın doğruluğunun üstesinden gelmemizi emrediyordu.

Benim koridorda yürümemi, kocama verilmemi ve onun da bana verilmesini, tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin bunu izlemesini ve izleyerek evliliğimizi kutsamalarını gerektiriyordu. Kendimi veren kişinin sadece ve sadece ben olduğum gerçeği, bu duygunun ardındaki anlamı azaltmıyordu. Aksine, daha da kutsal hissettirdi.

Senaryo, aramızda romantik bir ilk dans, beklentiler ve iyi dilekler denizi içinde sakin, aptalca bir an istiyordu. Ayrıca Quinn'in annesiyle dans etmesi, annesinin o anı oğluyla paylaşması ve ailesinin ilişkilerinin iyileştiğini anlaması da gerekiyordu. Elbette, babam yerine Desmond'la dans ettiğimde senaryo dışına çıktık, ancak işlerin çok tahmin edilebilir hale gelmesini önlemek için biraz doğaçlamanın gerekli olduğu iddia edilebilir.

Senaryo bize kadeh kaldırmanın, pasta kesmenin, buket fırlatmanın ve toplanan herkesin bize iyi dileklerini ve sevgilerini iletmesinin ve bize ne kadar değer verildiğini göstermesinin gerekli olduğunu söylüyordu.

İzlediğimiz bu senaryoya *Gelenek* adı verilmişti.

Sanırım Londra'dan gelen bilge örücü Bridgett'in aylar önce bana geçiş törenleri ve kalıcı geleneklerin değeri hakkında anlatmaya çalıştığı şeyi nihayet anlamıştım.

Çiçeklere ve süslemelere, muhteşem balo salonu mekanına, parti hediyelerine veya genel ihtişama ihtiyacımız yoktu. Eğer süs ve püs katmanlarını soyup çıkarsaydım, bu senaryoyu bir ahırda ya da bir bahçede sahneleyebilirdik.

ve geleneklere b a ğ l ı kalındığı sürece sonuç v e duygular aynı olacaktı.

Balayına çıkmak ve sonsuza dek sürececek mutluluğumuza başlamak senaryoda sıradaydı.

Ve ben sabırsızlanıyordum.

Son

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olun:

<http://pennyreid.ninja/newsletter/>

VEGAS'TA NE OLUR... KAYIP SAHNE

31 MAYIS, 3:42

Quinn

Sürekli elleme dışında, asansör yolculuğu ve koridordaki yürüyüş dikkat çekici değildi. Ashley ve Sandra yataklarında bayıldılar. Marie de kolayca bayıldı. Süite girer girmez koltuklardan birine uzandı ve derin bir uykuya daldı.

Nico ve Elizabeth ortadan kayboldular ve Dan de Kat'le uğraşmak zorunda kaldı.

Bütün gece olduğundan daha uyanık görünüyordu. Nazik olmaya çalıştığını gördüm ama ne kadar itip kaksa ve elini tutsa da bir fark yaratmadı. Onu odasının kapısının yanındaki duvara yaslamıştı.

Kat, "Beni istiyorsun, istediğini biliyorum." dedi.

Sonra Dan'in cevap veren iniltisini duydum. Umutsuzluk gibiydi.

Başının arkası arkasındaki duvara çarptı ve gözleri kapandı. Sonra sövdü, sövdü ve sövdü. Sanırım yeni küfürler bile uydurmuş olabilir.

Hırladığını duyarak ama doğru şeyi yapacağına güvenerek arkamı döndüm. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Dan'in güzel bir kadının tekliflerini elinin tersiyle itmesini izlemek gördüğüm en komik şeylerden biriydi, özellikle de kadının haklı olduğu apaçık ortadayken. Onu istiyordu, hem de çok.

Bu konuda ona daha sonra ağzının payını vermem gerekecekti.

Janie'yi kollarımda salladım ve koridordan odasına taşıdım. Hâlâ kulağıma kötü şeyler fısıldıyordu. Aslında iyi şeylerdi -çok, çok iyi şeyler- ama bende çok, çok kötü olma isteği uyandırıyorlardı.

Yine de yapmadım. Muhakeme yeteneğim gayet iyi çalışıyordu ve açıkça sarhoşken ve esrarla kafası iyiymen ona dokunmayacaktım. Tahminime göre ilk kez bu maddeye dokunuyordu.

Benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı. Yatak odasında her zaman başlatan ben olurum ve nadiren konuşurduk çünkü ağızlarımızı kullanırdık

başka şeyler için. Belki de sabırsız olduğum ve ona hiç şans vermediğim için Janie'nin kirli tarafını hiç görmediğimi düşündüm.

Nişanlandıktan sonra o aptal iddiaya girdiğimizde planım onu beklemektir. İlk hamleyi onun yapmasını istiyordum.

Sonunda yapamadım. Bekleyemedim. Ona Kedicik dedikten sonra gömleğinin düğmelerini çözmesini izlemek beni çılgına çevirdi. Ne kadar etkilendiğini bilmem gerekiyordu. Kanıtlara parmaklarımla dokunmak istedim ve dokundum.

Ona karşı asla sabırlı olmadım.

Ama bu geceden sonra daha fazla sabretmem gerekebilirdi. Çünkü ben onun ellerini ve ağzını ittikçe o daha da yaratıcı oluyordu.

Bana sarılmıştı, ağzı boynumdaydı. Şu anda her ne yapıyorsa iz bırakacağından emindim. Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve yatağa doğru ilerledim, onu uyuttuktan sonra soğuk bir duş almaya karar verdim. Duşta uyumayı düşündüm.

Onu yatağa yatırır yatırmaz dizlerinin üzerine çöktü ve bana doğru uzandı. Hem onu uzak tutmak hem de düşmesini engellemek için ellerimi uzattım.

"Janie, hayır. Uyuman gerek."

Eteğini yukarı kaldırdı, bana çoraplarının üst kısımlarını ve onları tutan jartiyer kayışlarını gösterdi.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Uyu."

Fermuar sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı, tam o sırada elbisesi için bahane ettiği hüznü kıyafetini çıkardığını gördüm. Ardından beyaz dantel sütyen geldi. Kendime tekrar gözlerimi kapatmamı söyledim.

Kapatmadım. Kapatamadım.

Lanet olsun.

"*Linge* Fransızca'da keten anlamına gelir." Eğildi ve şimdi dört ayak üzerinde bana doğru geliyordu. Kıçı havadaydı. Hareketleri beceriksiz ve acemiceydi, bu da onu daha seksi yapıyordu.

Ellerimi ceplerime soktum ve yüzümdeki tüm ifadeyi temizledim. "Bunu sabah konuşuruz."

"İç çamaşırı kelimesi *linge*'den geliyor. Fransızca'da iç *çamaşırı* kelimesi hem erkeklerin hem de kadınların iç çamaşırlarını tanımlamak için kullanılır."

Dişlerimi sıktım.

Uzanıp tişörtümün önünü tuttu ve onu dik durmak için kaldıraç olarak kullandı. "Victoria's Secret'ın adı gerçekten Lucile's

Gizli çünkü Lady Duff-Gordon, nam-ı diğer Lucile, görsel olarak çekici iç çamaşırları fikrinin arkasındaki en büyük güçtü." Gömleğimi çıkardı, çıplak göğsünü göğsüme bastırdı.

"Hatırlat da ona bir teşekkür kartı göndereyim." Hiç kıpırdamadan durdum. Eğer hareket edersem ya da o bana karşı hareket ederse aklımı kaçıracaktım.

Janie kaşlarını çattı ve son söylediklerimden dolayı dikkatinin dağıldığını gördüm. "Yapamazsın. O öldü. 1935 yılında öldü. Ayrıca *Titanik*'ten kurtulnlardan biriydi; bunu biliyor muydun?"

Şansımı gördüm ve denedim. "*Titanik*'ten sağ mı kurtulmuş? *Titanik*'ten kaç kişi kurtuldu?"

Janie bana göz kırptı. "Kimse kesin olarak bilmiyor. Gemide yaklaşık olarak iki bin iki yüz yirmi beş kişi vardı. Bin beş yüz kişinin öldüğünü düşünüyorlar, ya da o civarda."

"Donarak ölmüşler," dedim. Ölüm ve soğuk su düşünceleri kontrolümü yeniden kazanmama yardımcı oldu.

"Doğru, donarak ölmek ya da boğulmak." Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Eğer düşünürsen, hipotermi erken ölüm için tercih edilen bir yöntem gibi görünüyor."

Bu ayıltıcı düşünceyle, sonunda hareket etmek için kendime güvendim. Ellerimi onun kollarına doğru kaldırdım. "Neden böyle söylüyorsun?" Onu kaldırdım, sonra yorganı geri çekerek çarşafın üzerine yatırdım. Gözlerimi onunkilere diktim ve başka hiçbir yere bakmadım; muhteşem göğüslerine, karnına, bacaklarına, kalçalarına, omzunun kıvrımlarına ya da... her yere.

Erken ölüm hakkında konuşmakla meşguldü. "Hipoterminin vücut ısısının normal metabolizma için gerekli olanın altına düşmesi olduğunu biliyorsun. Ölmeden önce kafan karışır, etrafını algılayamaz hale gelirsin. Sonunda kalp krizi ve genel organ yetmezliğiyle ölürsün ama o zamana kadar bunu hissetmezsin bile."

Başımı salladım ve yorganla üzerini örttüm. Vücudu nihayet gizlenmişti, rahat bir nefes aldım.

"Paradoksal soyunmanın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, gözlerini yorgunca kırıştıtararak.

Işığı kapatmak için hareket ettim, esnediğini gördüm ve Tanrı'ya şükrettim. "Sabah bana anlatacak mısın?" Geri çekilmeye başladım.

O anki haliyle uzanabileceğini düşündüğümünden daha hızlı uzandı ve parmaklarını bileğime doladı. "Hayır, hayır, hayır. Benimle kalıyorsun."

Elini kendi elimle kapattım ve fısıldadım, "Saat neredeyse sabahın dördü. Uyumalısın."

O da fısıldadı, "Senin de öyle."

"Janie."

"Quinn."

"Temizlenmem gerek."

"Birlikte duş alırız."

Bir hırlamayı bastırdım ve sonra kabul ettim. "Tamam. Seninle yatacağım."

Geriye doğru kaydı ve içine girmem için yorganı kaldırdı. Döndüm, oturdum ve botlarımın bağcıklarını çözdüm. Gözlerini sırtımda hissettim.

Onları çıkarmak için acele etmedim. Her saniyeye ihtiyacım vardı.

Tam ikinci botu çıkarırken sessizliği bozdu. "Sence iyi olacak mıyız?"

Durdum. Sesi endişeli geliyordu. Omzumun üzerinden baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Janie'nin iri gözleri bana bakıyordu. Odadaki perde hâlâ açıktı. Aşağıdaki şeritten gelen yanıp sönen ışıklar odayı karanlık değil loş yapıyordu. "Paran var."

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Evet...."

"Az bir para değil. Bu çok para. Benim tahminime göre -yanılıyor olabilirim ama yanıldığımı sanmıyorum- en üst yüzde sıfır beşlik dilimdesiniz. Servet dağılımı eğrisindeki yüzdelik diliminize baktım."

Dönüp yanına uzandım ve yüzünü inceledim. Sesi kadar endişeli görünüyordu. "Bu seni hâlâ rahatsız ediyor mu?"

"Hayır... ve evet."

"Neden evet?"

"Çünkü... sürekli çalışıyorsun ve çalışmayı sevdiğini biliyorum. Bu senin tutkun...."

"Sen benim tutkumsun," diye karşı çıktım hiç düşünmeden.

Kirpikleri kırıştı ve bana küçük bir gülümseme verdi ama devam etti. "İşini sevdiğini biliyorum. Sadece para için çalıştığını sanmıyorum. Bence çalışıyorsun çünkü iyi olduğun bir şey ve bir fark yarattığını hissediyorsun. Peki para ne için?"

Güç. Güvenlik. Güvenlik. Seni şımartmak.

Bunların hiçbirini söylemedim, gerçek olsalar bile. Para sayesinde Janie'nin babasına törene gelmesi için rüşvet verebilmişim.

Hem gördüğü hem de görmediği korumalarının parasını ödedim. Keşke bu gece ona Stan'den daha fazlasını atasaydım.

Onun yerine, "Parayla ne yapacaksın?" diye sordum.

"Güzel. Onunla iyi şeyler yapardım." Sonra bana doğru uzandı ve elini yanağıma koydu. "Hepsini dağıtman gerektiğini söylemiyorum. Hiç de bile. Sen... sen bunu hak ettin." *Hak ettin* kelimesine takıldığında, bunun ilk başta nasıl hak ettiğimi bildiği için olduğunu tahmin ettim. Ama sonra hemen devam etti: "Ne kadar sıkı çalıştığını görüyorum. Bunu hak ettin. Her yere uçuyorsun, iyi işler yapıyorsun, insanlarına iyi bakıyorsun. Bunu yapmadığınızı ima etmiyorum." Eskisinden daha akıllı başında görünüyordu. Yine de haşhaş olmasaydı bu konuyu açacağından şüpheliydim.

"O zaman ne öneriyorsun?" Gerçekten merak ediyordum. Janie alışılmadık düşünen biriydi ama genellikle haklıydı. İşim için harikaydı. Önerileri ve iyileştirmeleri kârlılığı ve verimliliği artırıyordu.

"Sadece... buraya uçmak, bu otel odası, her şey. Tüm hafta sonunu senin ödediğini biliyorum. Düğünün parasını da sen ödüyorsun."

Omuz silktim. "Ekonomi için iyi."

Ağzının kenarı yukarı doğru eğildi. "Yardım etmenin yollarını aramalıyız, dezavantajlı çocuklar için burslar gibi. Aksi takdirde bu fırsatı bulamayacak on çocuğu üniversiteye göndermenin uzun vadede ekonomi için bir yıllık isteğe bağlı harcamadan daha fazla yarar sağlayacağı söylenebilir."

"Janie...."

"Ben de bu konuda kendimi haklı görmüyorum. Ayakkabılarımı ve çizgi romanlarımı seviyorum, bu yüzden yargılamıyorum. Çok çalışıyorsunuz; güzel şeylere sahip olmalısınız. Sahip olduğun güzel şeyleri hak ediyorsun."

"Janie...."

"Sadece fedakârca bağışta bulunma kapasitenizin olup olmadığı hakkında konuşmamız gerektiğini söylüyorum. Ama bu doğru yapılmalı, Londra'da gittiğimiz o hayali hayır işi gibi değil. O çok garipti; kimse hayır kurumunun adını bilmiyordu."

"Evet."

"Aynı zamanda... bekle... evet mi?"

"Evet." Esrarla kafayı bulduğunda bile sosyal sorumluluk hakkında düşünüyordu. "Evlendikten sonra, tüm hayırsever harcamalardan ve sosyal yardımlardan seni sorumlu tutacağım."

"Şimdi kim sorumlu?"

"Hiç kimse. Her şeye sıfırdan başlayacaksın."

Sırıttı. Ama sonra kaşlarını çattı. "Seni zorluyor muyum?"

"Hayır."

"Söz veriyor musun?"

"Evet."

"Evlendikten sonra, bundan iki ya da dört yıl sonra, beni hala seveceğini düşünüyor musun?"

Whoa....

Ona ve konunun hızla değişmesine göz kırptım. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Bilmiyorum."

"O zaman öğrenmen gerek. Bunu bana neden soruyorsun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve ağzından kaçırdı: "Sanırım mutluyum. Memnun değilim, çünkü memnun olmak hiçbir şeyin değişmesini istemediğim anlamına gelir ve memnun olmak ille de mutlu olmak anlamına gelmez." Dudağının içini ısırды, başını salladı. "Bir şeylerin değişmeye devam etmesini istiyorum, duygularımızın değişmeye devam etmesini istiyorum. Çünkü seninle bir şeyler her değiştiğinde daha iyi oluyor. Sen her şeyi daha iyi yapıyorsun."

Sözleri beni sakinleştirdi ama aynı zamanda boğazıma bir düğüm attı çünkü ben de onun hakkında aynı düşüncelere sahiptim.

"Evet, Janie." Elini kendi elimle kapattım. "Her şey değişmeye devam edecek ve ben seni sevmeye devam edeceğim."

Bir nefes verdi ve sonra, "Umarım öyle olur. Umarım hiç durmazsın. Ama bunun olabileceğini biliyorum, muhtemelen olacak. Olduğunda, umarım bize geri dönüş yolumuzu bulmamız için bir şans verirsin."

Bir süre ona baktıktan sonra, "Umarım bize geri dönüş yolunu bulmamız için bir şans verirsin" dedim.

Bana kaşlarını çattı. "Tabii ki *yaparım*. Sen benim arkadaşımsın." "Ben senin arkadaşın mıyım?"

"Evet. Arkadaşlar ne kadar paran olduğunu ya da nasıl görüldüğünü umursamaz. Huysuz ya da üzgün olman umurlarında değildir. Örgü mü yoksa tığ işi mi ördüğün umurlarında değildir. Superman'i Batman'den daha çok sevmeniz ya da Wonder Woman'ın üstünlüğünü kabul etmemeniz umurlarında değildir. Arkadaşlar, hatalarına rağmen, derinlerde bir yerde birbirlerini önemserler. Bazen hatalarınız *yüzünden* sizi daha çok önemserler. Aylar önce senin için arkadaşlık etiketini kullandım ve bunda ciddiydim. Sen benim arkadaşımsın; bu sonsuza dek sürecek."

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım.

Janie birden gülümsedi. Hızla öne eğildi ve beni öptü, sonra döndü. Sırtını önüme yasladı, kollarımı gövdesine doladı ve şöyle dedi: "Bence iyi olacağız. İşler değişecek, senin paranı hayır kurumlarına bağışlamaya başlayacağım ve her zaman arkadaş olduğumuz sürece, her zaman geri dönüş yolunu bulacağız."

Gözlerim karanlıkta görmeden baktı. Sessizleşene kadar nefes alışının yavaşlamasını ve eşitlenmesini dinledim. Avuçlarımın altında göğsünün inip kalkışını hissettim.

Janie için arkadaşlık aileden daha önemliydi. Onun arkadaşı olmayı her şeyden çok istiyordum.

Vücudunu dokunarak, tadarak ve koklayarak tanıyordum. Sesini ve gülüşünü ezberlemiştim. Yüzünü, hareketlerini ve ifadelerini görerek yorumlayabiliyordum. Zekâsının ve beyninin güzelliğinin farkındaydım.

Yine de beni şaşırtmaya devam etti. Bunun hiç bitmeyeceğini sanıyordum. Ama bilinmezliğe rağmen üç şeyden emindim:

Onu seviyordum.

O benim arkadaşımdı.

Ve gelecek sürprizlere rağmen Janie'yi ezbere biliyordum.

SON

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olun: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

[Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön sipariş verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!](#)

[Şehirde Örgü Serisinin bir sonraki kitabı Faydasız Dostlar'ı Kindle Unlimited'ta okuyun](#)

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-posta:**

pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı yeni kitabı *Beard With Me*'ye ön bakış
2. Knitting in the City serisinin bir sonraki kitabı *Friends Without Benefits*'e kısa bir bakış
3. Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP
#5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel
alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yol sarı bantla kapatılmıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttan koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğu kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanmış, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat etmiştim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri girdiğinde fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmiştim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün bir yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok ama çok eski sırt çantamın yeni onarılmış askısını çekiştiriyordum.
-bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımı gevşetmeye yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe güldüm ve kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil bu. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört-yaklaşık on beş-yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Öyle değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun *ilk* ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak ürpertiği -ve babamla ilgili düşünceleri- hemen kovaladım.

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağışsıklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Kendi kendime şakalar bile yaptım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü; tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem çöktü ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve orta kısma geri dönmesini istedim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika önemli bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıklım tıklımdı, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Demir Haydutlar'ın çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışırdı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapardı - belki Cletus Winston'la flört ederdi - ve sonra bir kavga çıkardı ve hepimiz ceza alırdık.

Ama ben başka kimseyle oturamazdım. Sınıf projelerinde kimse benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafetler ve dış görünüş *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokuşmuş Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbe dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri koyup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Dudaklarım bu şaka karşısında kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Komikmiş. Ya da belki şöyle de olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymi, Scarlet. Bunu yazmalıyım."

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasığıma gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem, omzumun ve göğsümün banyodan çıkmakta olan çocukla çarpışması anlamına geliyordu, bu da kığımın üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden küteller için geçerlidir, özellikle de bu kütellerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Dondum kaldım, göğsümde yeni bir dehşet dalgası belirdi, yüzümü buruşturmamak için mücadele ettim ve bunun tek nedeni de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynumdan ve yanaklarımdan yukarı tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Sadece lanet olasıca git!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve bir iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak sesleri kafeteryadaki neşeli konuşmaları bastırana kadar onu dinledim.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

Bu en sevdiklerimden biriymi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

KISA GÖZ ATIN: FAYDASIZ ARKADAŞLAR (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ MEVCUT!)

PENNY REID'DEN, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİNİN 2. KİTABI

Onu en son yüz yüze gördüğümde on yedi yaşında, çıplak ve uyuyor olmasına rağmen anında ^{yeniden} COGNIZED. Ben on altı yaşındaydım, gelişigüzel giyinmişim ve onun penceresinden gizlice kaçıyordum.

Niccolò (diğer adıyla Nico)

Manganiello. Nico.

Lanet olası Nico Manganiello!

Bir elim bilgilendirilmiş onam formlarını ve hasta broşürlerini tutarken, diğer elim göğsümü kavırıyordu; sadece dehşet içinde, ama aynı zamanda şaşkınlıkla ve sonsuz hayal kırıklığıma rağmen kadınsı bir takdirle bakakalmışım.

Bunun için tamamen hazırlıksızdım.

Bu Salı günüyle ilgili her şey şu ana kadar son derece normaldi. Vardiyam için sabah 4:30'da işe geldim. Soyunma odasında ezeli düşmanım Dr. Megaloman Meg ile tartıştım. Yıllık 1 Nisan şakam için Dr. Ken Miles'in acil servis klinik odasına açılmamış bir kutu losyon patlatan lateks eldiven yerleştirdim. Bir gün önce bıraktığım birikmiş kayıtlar üzerinde çalıştım. Ve nihayet, bir aile ile bir araştırma çalışmasını görüşmek üzere dördüncü kattaki klinik araştırma birimine çağırıldım.

Lanet olası Niccolò Manganiello.

Beklediğimden daha kısa ama hatırladığımdan daha uzundu. Televizyonda görüldüğünden daha farklı ve daha yaşlı görünüyordu. Programında her zaman konuklarının üzerinde yükselirdi, ama şimdi ona baktığımda boyunun yaklaşık bir metre ya da bir metre olduğunu tahmin ediyordum.

Saçları artık kahverengi değil, kuzguni siyaha dönüşmüştü. Omuzları gibi yüzü de daha köşeli ve güçlüydü. Bu mesafeden bile gözlerinin aynı yeşim yeşili olduğunu biliyordum.

Nico profilden duruyordu, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kanepenin koluna yaslanmış ve yaşlı bir kadınla kısık sesle konuşuyordu. Kadının bej renkli koltukta oturan annesi Rose olduğunu hemen anladım. Kucağında tanımadığım küçük bir kız çocuğu vardı. Çocuk mavi bir battaniyeye sarılmıştı.

Kulaklarımın arasına kan hücum etti ve çarptı. Duyma yeteneğimi ortadan kaldırdı ve onun yerine sürekli artan bir ritimle *oh bok, oh bok, oh bok, oh bok* diye bağıyor gibiydi.

Adrenalindeki ani yükseliş, ağzımın dehşet içinde açıldığını, kocaman açılmış gözlerimin şaşkınlıkla baktığını ve odaya girdiğimin kimsenin farkında olmadığını fark etmem için yeterince azaldı.

Çoğunlukla havayı yuttum ve ağzımı kapattım ve sonra görünmeden çıkmak ve Megaloman Meg'i bulmak için sessizce döndüm. Odada seksi bir ünlünün olduğunu söylersem çalışmanın bilgilendirilmiş onam formlarını yönetmekten memnuniyet duyacaktı.

Rose'un sesi geri çekilen sırtıma seslenmeden önce iki adım atabilmişim. "Hemşire, bize yardım edebilir misiniz? Dr. Finney'i bekliyoruz."

Durdum, omuzlarım çökmüştü. Başımı sallayıp homurdanarak deli gibi koşmaya başlamadan önce, dördüncü kattaki klinik araştırma biriminin köşesini dönmekte olan sert görünümlü Dr. Botstein'ı -araştırma danışmanım ve bir nevi yakar top- gördüm.

Gözlerim yumruğundaki nesneye kaydı. Elinde bir kutu lateks eldiven vardı ve her tarafı beyaz losyonla kaplıydı.

İnledim.

Bu, sonsuzluk tarihinin en epik başarısız, kazananı olmayan durumuydu. Seçeneklerim açık ama iğrençti.

Koridora çıkıp herkesin gözü önünde Dr. Botstein'ın azarına maruz kalabilirdim - ki herkes derken gerçekten Nico Manganiello'yu kastediyordum - ya da görüşme odasına geri dönüp hayatımın en büyük hatasıyla yüzleşebilirdim. Botstein rıza göstermemi engellemedi. Ne kadar sabırsız olursa olsun, beklemekten sıkılıp gidecekti ve ben de onun azarlarıyla daha sonra başa çıkabilecektim.

Dr. Botstein'la yüzleşmek genellikle o kadar da büyük bir mesele değildi ama Nico'nun bunu gözlemlediğini düşündüğümde yeniden on altı yaşıma girdim.

İşte böyle zamanlarda görünmezlik süper güçleri ya da delilik teşhisi diliyordum.

Dr. Botstein'ın ağır kaşlarını çatarak bakması karar vermemi sağladı. Bakışlarım ayaklarımın dibindeki muşambaya kaydı ve refleks olarak geriye doğru bir adım atarak odaya girdim.

"Hemşire?" Rose arkamdan seslendi.

"Uh...." Uzun, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kapıya doğru uzandım. Sanki bütün niyetim buymuş gibi kapıyı kapattım.

birlikte. "Hemen geliyorum. Kapıyı kapatmama izin ver."

Kapı kapanırken başımı kaldırıp bakmadım. Dr. Botstein'ın karanlık yüz ifadesinin aynı kaldığından ya da belki de şiddetini ve tehdidini artırdığından emindim. Ama öfkesinin seviyesi üzerinde duracak vaktim yoktu. Onun gazabını daha sonra hissedecektim.

Nico ile kendimi bir klinik odasına kapatma kararımın tüm ağırlığı midemin çukuruna bir örs gibi indi. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve kısa bir süre için ciğerlerimde tuttum. Titreyen ellerimi yumruk yaparak sakinleştirmeye çalıştım.

O sadece bir adam... bir kez yattığın bir adam... bekaretini alan adam... bir daha asla görmek istemediğin insanlar listesinin başında olan adam.

Yıpranmış sinirlerim hayatta kalma içgüdülerimin önüne geçti ve arkamı dönmeden önce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Rose hâlâ kanepede oturuyordu, küçük kız kucağındaydı ve ben yaşlı kadının yeşil gözleriyle doğrudan karşılaştım.

"Merhaba Rose." Sesimin kararlılığı için kendime bir puan verdim. Yalnızca Rose'a odaklanma kararım, soyadını telaffuz etmeye çalışmama kararım gibi hesaplanmıştı. Anaokulundan liseye kadar Nico'yla aynı okula gitmeme rağmen Manganiello'yu hâlâ doğru telaffuz edemiyordum.

Trastuzumab, hematopoetik ve tranilsipromini kolayca telaffuz ediyordum ama Manganiello'ya takılıp kalıyordum, vurguyu hep yanlış heceye yapıyor ya da *g harfinin* yerini karıştırıyordum.

Rose'un kafa karışıklığı tam on saniye sürdü. Tanıdığı kızıdan oldukça farklı görüldüğüm gerçeği, muhtemelen şaşkınlığının uzamasının sebebiydi. Hâlâ 1.80 boyundaydım ama sarı saçlarım artık uzundu ve sırtımda kalın bir örgü halindeydi. Ayrıca dolgunlaşmışım -ki bu çok iyi bir şeydi çünkü bu göğüslerim, kalçalarım ve bir kız şekline sahip olduğum anlamına geliyordu. Artık tartıda seksen dokuz kilo çıkmıyordum. Yüzüm ve yüz hatlarım da dolmuştu. Özellikle dudaklarım gurur kaynağımdı; önceki fetihlerimden biri dudaklarımdan "somurtkan" diye söz etmişti.

Kısacası, giydiğim bol önlük ve büyük laboratuvar önlüğünün belirsizliğine rağmen, artık on iki yaşında bir çocuğa benzemiyordum.

Sonunda yeşil gözleri mavi gözlerime odaklandı ve şaşkınlık yerini tanıma ve hayrete bıraktı. Bu sadece bir an sürdü, sonra sevinçli bir heyecana dönüştü. "Aman Tanrım! Oh, sevgili Tanrım, Lizzybella! Aman Tanrım, buraya gel ve bana sarıl!"

Çimento gülümsemem yumuşadı. Rose kucağındaki çocukla ayakta durmakta zorlanıyordu. Bir buçuk metre boyundaki Rose'u büyük yapan iki şey, kişiliği ve çocuklarından -sekizinden de- beklentileriydi.

"Tanrı aşkına Nico, kendine gel ve Angelica'yı al. Zavallı annene yardım et."

Çevresel görüşümde Nico'nun ben konuşurken döndüğünü fark ettim ama şimdi kıpırdamadan duruyordu. Dikkatimi Rose'un üzerinde tutma kararlılığımdan vazgeçmediğim için Nico'nun yüzüne odaklanamıyordum ve ifadesini okuyamıyordum.

İfadesini okumak istemiyordum.

Birlikte bir odada kapana kısılmış olsak bile ondan kaçırıyordum.

Artık hiçbir şeyden ya da hiç kimseden kaçmıyorum. Kaçınma eksikliğimle gurur duyuyorum. Birçok şey olabilirim ama korkak *değilim*.

...Nico işin içinde olmadığı sürece.

Bu hatırlatma ruh halimi daha da kötüleştirdi.

Hiç konuşmadan bir adım öne çıktı ve kızı annesinin kollarından aldı. Angelica, Rose ve Nico arasında dolaştırılırken çocuğun iri yeşil gözleri, kahverengi saçları ve zeytin rengi teni olduğunu fark ettim. Bir Manganiello'ya benziyordu.

Rose kollarını iki yana açarak odayı geçti ve beni zorla kucakladı. "Ah, Lizzybella, Dr. Finney'nin geleceğini söylediklerinde senin geleceğini düşünmemiştim bile. Fark etmeliydim ama evlendiğinde adını değiştireceğini düşünmüştüm."

Rose geri çekildi, zümrüt gözleri tanıdık bir muziplikle parlıyordu. Evli olmadığımı biliyordu. Ben ne kadar değişmiş olsam da onun temelde aynı kaldığını fark ettim; görünüşü ve mizacı aynıydı. Uzun saçları hâlâ siyahtı, makyajı ve kıyafetleri kusursuz ve şıktı. Ailesinin memleketimizdeki en iyi İtalyan restoranının sahibi ve işletmecisi olmasına rağmen, vücudu ince ve zarıftı. Çok güzeldi.

Ona ağzım kapalı bir şekilde gülümsedim ve sormadığı soruyu yanıtlamaya hazırlandım. "Ben evli değilim Rose." Onda değişmeyen bir şey daha vardı; hâlâ bir tilki gibi kurnazdı.

Kaşları havaya kalktı. "Ooh! Şey..." Rose durakladı, omzunun üzerinden -muhtemelen oğluna- baktı ve sonra tekrar bana döndü. Gözleri yukarıya

Formum, şüphesiz bol önlükleri, büyük boy laboratuvar önlüğünü, gelişigüzel örülmüş uzun sarı saçları, makyajsız, ojesiz ve süslü aksesuarlar olmadan özüksüyordu.

Daha önce de Rose Manganiello'nun eleştirilerine maruz kalmıştım. Hiç kolaylaşacak gibi görünmüyordu.

Mor boyalı parmak ucunu çenesine bastırdı ve başı sağa doğru eğildi. Daralmış gözlerle bana baktı. "Biliyor musun, bu yaşta artık evlenmiş olman gerektiğini düşündüm. Ama baban burada olduğunu bana söylemeliydi. Onunla en son yıllar önce konuşmuştum. Senin Chicago'da doktor olduğunu söyledi ama o kızla çıkmaya başladığından beri restorana hiç gelmiyor...."

"Anne...." Nico'nun sesi alçak ve gürültülü bir uyarıydı. Her şeye rağmen aralarındaki etkileşimin beni gülümsetmesine engel olamıyordum. İçim hâlâ kurşunla doluydu ama şimdi hafifçe ısınmış kurşundu.

"Şey, o bir kız. Otuz yaşında falan mı?" Rose ellerimden birine uzandı ve kendi ellerinin arasında tutarak parmak eklemlerimi okşadı. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Gülümsememi düzleştirmeye çalıştım. "Öncelikle o kırk üç yaşında, yani babamdan sadece on yaş küçük. Ve bu beni ilgilendirmez."

"Oh, Lizzy, sen onun kızısn."

"Ama beni ilgilendirse bile, bu konuda gerçekten iyiyim. Eğer onu mutlu ediyorsa, ki öyle görünüyor, o zaman onun adına mutlu olurum." Ve öyleydim de. Babamın memleketimizdeki pastanenin sahibi ve her yönüyle iyi bir kadın olan Jeanette Wiggins ile ilişkisi beni rahatsız etmiyordu.

Rahatsız etmiyordu çünkü Jeanette'le olan ilişkisi önemsizdi. Babamın sadece annemi gerçekten sevdiğini biliyordum. Annem onun ilk ve tek aşkıydı. Eğer biraz eğlenmek istiyorsa, ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? Ben de aynı tür davranışlardan suçluydum.

Bununla birlikte, Rose'un Jeannette'ten açıkça hoşlanmamasını anlıyordum. Rose ve annem çok iyi arkadaşlardı. Annem ben dokuz yaşındayken göğüs kanserinden öldü ve sanırım Rose da bu kaybı en az babam ve benim kadar zor karşıladı.

Ama Rose'un Jeannette'i sevmemesinin asıl nedeni, şehir merkezindeki fırınında cannoli yapıp satma cüretini göstermesiydi ve onunkiler Manganiello's Italian Restaurant'ta yapılan cannolilerden daha iyiydi.

"Sen bir azizesin." Rose'un gülümsemesi çok tatlıydı. "Ve sen büyüdün ve güzel bir doktor oldun," diye ekledi, elleriyle yanaklarımı okşayarak, "bir

Her annenin gurur duyacağı bir meslek."

Nico'nun iç çekişi duyulabiliyordu.

"Ma...."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Rose."

Kendimi şaşırtarak, ciddi olduğumu söyledim. Onun varlığı bile bana evimi hatırlatıyordu: Manganiello'da annem ve babamın yıl boyunca ana yemek salonundaki kemerden sarkan ökseotunun altında öpüştüğü aile yemekleri.

Elleri yüzümden çekildi ve elimi geri aldı. Rose'un gülümsemesi genişledi; yine bir tilkiyi anımsadım.

"Ya Nico? Nico'yu görmek de güzel mi?"

İstmeden gözlerim -o *hainler!*- onun durduğu yere kaydı ve odaya girdiğimden beri ilk kez bakışlarıyla karşılaştım.

Keskin bir acı göğsümü deldi, vücudumdan geçti ve dişlerimi sarstı. Kalbime bir kazık saplanmış ya da aort kapakçığıma bir dağlama demiri sokulmuş gibi hissettim. Nefesimi tuttum.

Geniş gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir duygu -hüzünlü bir nostalji ya da isteksiz bir hayranlık gibi bir şey- ve bir şaşkınlık gölgesi vardı. Belli ki pek başarılı olmasa da ifadesini kontrol etmeye çalışıyordu ve bu onu bir şekilde ciddi gösteriyordu. Karmakarışık siyah saçları ve muhtemelen son tıraşının üzerinden yirmi dört saat geçmiş olması görünüşünün sertliğine katkıda bulunuyordu; ama her ikisinin de yakışıklılığını azaltmadığını sıkıntıyla fark ettim.

Bu kesinlikle ne laissez-faire tavrı ya da şovunda takındığı çapkın, neşeli yüz, ne de tanıtım fotoğraflarında hayranlarına gülümseyen pişmanlık duymayan çapkın ve vicdansız yüzdü.

O gerçekte Nico'ydu. Ama televizyondaki *Yüz'dü*.

Nico'yu en son iki hafta önce doktor odasındaki televizyonda görmüştüm.

Bir grup erkek cerrah televizyonun etrafında toplanmıştı. Comedy Central'da yayınlanan *Talking With The Face* programında koca memeli bir sarışın ve kızıl saçlı bir sylph'in çıplak göğüslü Nico'yla güreşmesini izliyorlardı.

"Yüz" lakabını almıştı çünkü aslında bir beyni ve kişiliği olduğu keşfedilmeden önce New York'ta bir erkek modeldi. Hem beyninin hem de kişiliğinin kötülük için kullanıldığı gerçeğini boş verin. Bu nedenle yüzü de öyleydi. Yüzünü kötülük için nasıl kullandığına dair birinci elden, ikinci elden ve üçüncü elden bilgi sahibiydim.

Programından uzak dursam da, standup komedi özel programını bilerek satın almış ve izlemiştim ve tabii ki reklam panolarında ve internette şovunun reklamlarıyla yüz yüze gelmiştim. Ne olursa olsun, yüz yüze karşılaşmaya hazırlıklı değildim. Şahsen, bir natürmort fotoğrafta ya da video klipte olmadığı kadar gerçek ve mevcuttu.

Annesinin odada olması, birbirimize tepki verirken bizi açıkça incelemesi, sadece garip kadranı yükseltmeye yaradı, ama yalnız olsaydık bile ona ne söyleyeceğimi bilemezdim.

En iyi arkadaşın öldükten sonra seni terk ettiğim için özür dilemeyi deneyebilirdim. Ayrıca, o sabah sana V-kartımı verdikten sonra ortadan kaybolmam, telefonlarına cevap vermemem ve mektuplarını okumamam da çok boktan bir davranıştı. Kendimi savunmam gerekirse, birlikte yattığımız o gecenin benim için senin için olduğundan daha önemli olduğuna eminim, çünkü ben sana karşı hissettiklerimden korkan kederli bir gençtim ve sen her zaman kızların peşinden koşarken donlarına takılıp düşmelerine neden oldun. O gecenin senin için çoğunlukla acıma seksi olduğuna eminim. Dahası, New York'ta bir erkek iç çamaşırı modeli olarak aldığın onca poontang yüzünden yokluğumu fark etmediğinden bile eminim. Ergenlik yıllarımı cehenneme çevirdiğin için, buna eşit-eşit diyelim.

Hemen ardından ortaya çıkan tüm suçlamalarla birlikte anıları da yuttum, yuttum, yuttum. Davranışlarımla hiç gurur duymuyordum ama bu çok uzun zaman önceydi. Ben on altı yaşıma, o da on yedi yaşına yeni girmişti. Çocuktuk. O benim ilkim olabilirdi ama ben kesinlikle onunki değildim.

Eğer bana hâlâ kızgınsa, bunun muhtemelen seksten sonra onu terk etmemden çok Garrett'in ölümünden sonra onu terk etmemle ilgili olduğunu biliyordum. Bunun için hâlâ utanç duyuyordum.

Gülümsemeye çalışarak söze başladım ve başımı ona doğru salladım.

"Tabii ki. Merhaba. Seni... görmek... güzel."

Dolgun dudakları düzleşti. Kaşları çatıldı. Gözle görülür bir şekilde yutkundu. Cevap vermedi.

Sadece bana baktı ve bakışları dağlayıcı bir demir gibi geldi.

"Bu da Angelica, torunum." Rose beni elimden tutarak Nico'nun küçük kızı tuttuğu yere götürdü. Rose'un sesinde belirgin bir gurur vardı, ama aynı zamanda bir hüznün izi de vardı.

Bu hareketi dikkatimi Nico'dan uzaklaştırmak için bir bahane olarak kullandım ve yaklaşırken Angelica'ya gülümsedim. Küçük kızın üzerinde çocuk boyunda bir hastane önlüğü vardı ve ona elimi uzatmaktan daha iyisini yapabileceğimi biliyordum. Kistik fibrozis onu akciğer enfeksiyonlarına karşı son derece duyarlı hale getiriyordu, her ne kadar zaten profilaktik antibiyotik kullanıyor olsa da.

Angelica bana kısa bir süre gülümsedikten sonra yüzünü Nico'nun boynuna gömdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Angelica." Sesimi yumuşak tuttum. "Aslında seninle ve babanla daha iyi hissetmene yardımcı olabilecek bir araştırma çalışması hakkında konuşmak için buradayım."

Lanet olsun!

"Baban" lafını neden kekelediğimi bilmiyordum ama ortalık karışmadan ve işler çığırından çıkmadan önce kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum.

"Oh, Lizzybella, Angelica Nico'nun değil. Nico onun amcası." Rose öne doğru eğildi ve fısıltısı dalgalanan, sulu bir nitelik kazandı. "Angelica benim Tina'mdı."

Kederli ve dehşete düşmüş bir anlayışla başımı salladım. Trajedi skalasında bu haber on bir bindi. Evet doğru: *on bir bin*. Tatlı Angelica'nın kronik ve yaşamı tehdit eden bir hastalığı olmasının yanı sıra annesi de ölmüştü. Tina, Rose'un üçüncü kızıydı. Babam bana Tina ve kocasının geçen yıl korkunç bir araba kazasında öldüğünü söylemişti.

Korkunç ve anlamsızdı ve şimdi aniden bir viski içip melankoli denizine dalma ya da Edgar Allen Poe veya *Hamlet*'in sonunu okuma ihtiyacı hissediyordum. Belki de tüm bunları Radiohead dinlerken boğulan kedi yavrularının YouTube videolarıyla tamamlardım.

Tek söyleyebildiğim "Anlıyorum," oldu.

Yine, istemeden de olsa, bakışlarım Nico'nunkileri aradı. Onun beni incelediğini gördüm. Stetoskopumla oynamamaya çalıştım; gözlerimin tazyiklerini iletmesini umuyordum. Yine de kendimi aptal ve yetersiz hissetmekten alıkoyamıyordum. Liseden beri kendimi aptal ve yetersiz hissetmeye alışık değildim.

Bana kendimi aptal ve yetersiz hissettirdi.

Sonunda Nico konuştu. Sesi -hatırladığımdan daha derin, hırıltılı- omurgamın otomatik bir tepkiyle sertleşmesine neden oldu.

"Chicago'da bir ziyaretçi hastalık uzmanını görmek için bulunuyoruz ama acil servise geldik çünkü Angelica'nın bu sabah ateşı vardı. İki haftadan beri inhaler antibiyotik kullanıyor. Endişeleniyorum...." diye durakladı.

Duygulu gözleri benden annesine, sonra tekrar benimkilere kaydı ve yoğunluğu beni delip geçti. "O kadar etkili olmadıklarından endişeleniyoruz. Aşağıda göğüs röntgeni çektiler ama sonuçları hakkında bir şey duymadık."

Uygun bir şekilde iç karartıcı bej mobilyaları işaret ettim ve Elizabeth Finney, MD moduna geçmeye çalıştım. "Gel oturalım, ben de Angelica'nın dosyasına bir göz atayım."

Rose kanepede Nico'nun yanına oturdu ve Angelica onun kucağından kendi kucağına geçti. Onay formlarını masaya bıraktıktan sonra duvara monte edilmiş bilgisayar istasyonuna geçtim; Angelica'nın elektronik tıbbi kaydında 1 Nisan için iki prosedür sekmesi vardı. Birincisi tam kan tahlili, ikincisi ise göğüs röntgeniydi. Gerçek görüntü henüz mevcut değildi ama radyoloğun raporu akciğerlerinde enfeksiyon olmadığını gösteriyordu.

"İyi haber şu ki radyoloji raporu geldi ve Angelica'nın akciğerlerinde şu anda enfeksiyon yok gibi görünüyor. Tahlil sonuçları henüz sisteme girilmedi, ancak ilgili doktor taburcu olmadan önce bunları sizinle birlikte gözden geçirebilecek." Elektronik tıbbi kayıtlarla daha fazla oyalanmak için bir neden bulamadığımdan yanlarına geçtim ve Rose'un karşısındaki bej koltuğu seçtim. "Buraya gelmemin nedeni Angelica'nın katılabileceği bir araştırma çalışması hakkında sizinle konuşmak."

Nico başıyla onayladı. Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak ellerini önünde birleştirdi. "Evet, aşağıdaki hemşireler sizin bir çalışma yaptığınızı ve bunun semptomlara iyi gelebileceğini, enfeksiyonları azaltabileceğini falan söylediler."

Sesindeki umut yürek parçalayıcıydı. Kendimi onunla, Rose'la ve bu aileyle olan geçmişimden uzak tutmaya çalıştım ve tıpkı başka herhangi bir aileye yaptığım gibi ölçülü bir tarafsızlıkla çalışmayı ve onay formlarını gözden geçirdim.

Ancak kendimi Nico'yla ilgili anıların ve suçluluk duygusunun, tarihsel duyguların gücünden tamamen soyutlayamadığım için, çalışma ziyaretlerini, riskleri ve faydaları açıklarken bakışlarımı Rose'a sabitledim. "Şimdiye kadarki sonuçlar umut verici; mukosiliyer klirensde artış, sindirim ve pankreas fonksiyonlarında iyileşme. Ancak çalışma henüz tam olarak kayıtlı. Uzun vadeli faydalar konusunda kesin bir sonuca varılamaz." Rose sanki üç kafam varmış gibi bana bakıyordu.

Kendime yavaşlamamı, günlük terimleri kullanmamı ve onlara diğer aileler gibi davranmamı hatırlattım. Bu benim için güvenli bir bölgeydi: güncel araştırma trendleri, çalışma, risk analizleri.

Beni tedirgin eden şey, Nico söz konusu olduğunda hâlâ güvensiz bir alana sahip olduğumu fark etmemdi. Liseden ayrıldığımdan beri solgunluğun ötesine cesaretle geçmeye alışmıştım. Sözlerime dikkat etmem, nereye baktığımı belirlemem ve sesimin tonunu kontrol etmem gerektiğini hissetmeye alışık değildim.

Bu beni rahatsız etti. Bakışlarından kaçınmak için zihnime her not aldığımda sinirliliğim artıyordu. Bu duyguyu sevmiyordum. Aramızdaki çözülmemiş sorunları sevmiyordum. Söylenmemiş olan şey beni boğuyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu beni kızdırıyordu.

Baştan başladım. "Bu çalışma basit ama aynı zamanda son derece yoğun: yirmi sekiz gün boyunca her sekiz saatte bir infüzyon uygulanacak. Bu, Angelica'nın yirmi sekiz gün boyunca her sekiz saatte bir buraya klinik araştırma birimine dönmesi ve yarım saat boyunca damar yoluyla ilaç alması gerektiği anlamına geliyor. Belgelenmiş bazı yan etkiler var. Ama iyi tarafı, çalışma plasebo kontrollü değil; bu da tüm hastaların tedavi alacağı anlamına geliyor."

Rose anlayışla başını salladı ve Angelica'ya daha sıkı sarıldı.

"Formları okumak ve birlikte tartışmak için biraz zaman ayırmalısınız." Torununu göğsüne bastıran Rose'u bir süre inceledim. Angelica'nın çizelgesine göre küçük kız dört yaşındaydı. Dört yaşındaki bir çocuk için çok küçüktü. Ayrıca çok utangaçtı ve onu gülümsetmeye çalıştığım her seferinde gözlerini kaçırıyordu.

Rose iç çekti. Ağır, dalgın, çaresiz bir iç çekti bu. "Bilmiyorum...." Nico'ya döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Nico bir an için annesinin bakışlarını tuttu, sonra ellerine baktı, sanki soruyu onun için yanıtlayabileceklermiş gibi onları inceledi. Gözlerini benimkilere dikti ve sivri bakışlarıyla beni hedef alarak kalbime bir acı daha sapladı. İrkildiğimi gördüyse de belli etmedi.

Çenesini bir çentik kaldırdı, "Sence ne yapmalıyız?" "Çalışma materyallerini okuyun ve düşünmek için biraz zaman ayırın."

"Hayır, demek istediğim bu değil." Nico'nun gözleri benimkilerin arasında gezindi. Bakışlarında gördüğüm güven ve kırılganlık karşısında irkildim. "Onun doktoru olacak mısın?"

"Ben...uh...." Titrediğini anlamadan önce başım titredi. "Hayır. Araştırma hemşireleri infüzyonları yönetiyor ve çalışma ziyaretlerini gerçekleştiriyor. Ve bu benim araştırma rotasyonumdaki son haftam. Bu altı haftalık zorunlu bir rotasyon.

ve bu benim son haftam. Ancak çalışmanın baş araştırmacısı Dr. Botstein dünyaca ünlü bir pediatrik göğüs hastalıkları uzmanı. Mükemmel bir doktor. Angelica'ya atanacak."

Nico kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana ters ters baktı. Sol bacağı zıplamaya başladı. "Senden rica edemez miyiz?"

İstemsiz kafa sallamam hızlandı. "Hayır. Dinleyin, beni istemiyorsunuz - gerçekten. Dr. Botstein'ı istiyorsunuz."

"Hayır, Elizabeth." Adımı yavaşça, inatla söyledi. Gözleri kısa bir an için kısıldı, sonra acınası bej kanepenin minderlerine yaslandı. "Seni istiyorum."

İfademi sertleştirdim, Nico'nun meydan okuyan bakışlarını üzerime çektim, bu bakış yarışını kazanmaya kararlıyım.

nce ben konuştum. "Bunu net bir şekilde düşünmüyorsun." "Oysa sen net düşünme konusunda ödüller kazandın...." "Hayır." Dişlerimi sıktım. "Kimse mükemmel değildir."

"Sen bile mi?" sesi acıydı ve tartışmasız yakışıklı yüzü çirkin bir alaycılıkla gölgelenmişti.

"zellikle de ben."

"Ben yle hatırlamıyorum."

Çifte ima karşısında yüzüm kızardı ve gözleri memnuniyetle parladı. Alaycı irkinliğın yerini kendini beğenmiş erkek kibri almıştı. İçimden göz devirirken bile Rose'un onun iltifatını (iltifat + hakaret) anlamayacağını umdum.

Bana kızmakta sonuna kadar haklı olduğunu anladım. Hâlâ kendime kızgındım. Ancak bu konuşmanın zamanlaması -onun zamanlaması- hiç de hoş değildi. Bu durum ne onunla, ne bizimle, ne de on bir yıl önce iki kederli genç arasında yaşananlarla ilgiliydi.

O maoluk taslıyordu ve ben buna izin veremezdim.
onu.

Sesime sıradan bir kararlılık katmaya zorladım ve kararlılığımı iki katına çıkardım. onun yem festivaline katılmaya direnmek. "Beni uzun zaman önce tanıyordun."

"Seni hayatım boyunca tanıdım. Kardeşlerime şakalar yaptık, üç yıl süren bir Monopoly oyunumuz oldu, arka bahende bir ağ ev inşa ettik, babalarımız bizi birlikte ilk Cubs maımıza götürdü."

"Bu çok uzun zaman önceydi."

"Eskiden yatıya kalırdık...."

İrkildim.

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum." Sözleri imalı bir fısıltıydı ve açıkça yanlıştı.

"Son on bir yıldır değil."

"Şey...." Kollarını kanepenin arkasına doğru uzattı, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Şimdiki zaman gibisi yok. Hadi yeniden tanışalım. Senin Angelica'yı tedavi etmenle başlayabiliriz."

"İstediğin doktor ben değilim."

"Benim istediğim doktor *sensin*." Sesini yükselterek istediğini elde etmeye alışmış biri gibi kararlı ve yüksek sesle konuştu.

"Angelica'nın ihtiyacı olan doktor ben değilim." Avucumu göğsüme bastırdım ve orada tuttum çünkü kalbim bir kez daha acıyordu.

"Bu kararı sen veremezsin." Kararlılığı inatçılığa dönüştü. "Bu durumda beni dinlemelisin Nico. Ben ne olduğumu biliyorum...."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Senin mükemmel olmadığını çoktan anladık." İnatçılığı dik kafalılığa dönüşmüştü. Genelde bağırış çağırışa aldırılmazdım ama odadaki küçük kızı korkutmak gibi bir niyetim yoktu.

"N-Nico." Sesim kısık olduğu için ismi dilimde garip bir his uyandırıyordu ama ona bağırarak istiyordum. Hayal kırıklığım zirveye ulaştığında kekeledim. "Herkes hata yapar."

İrkilme sırası ondaydı ve yüz hatlarında acıya benzer bir gölgenin belirdiğini gördüğümü sandım. Sesi gümbür gümbür bir bağırışa dönüşene kadar yükseldi. "Bir insanın *hatası* başka bir insanın-"

"Niccolò!" Rose'un sert uyarısı fısıltıyla söylenmişti ama bu onun düşüncesini tamamlamasına engel olmaya yetmişti.

Ağzını kapattı ve ayağa fırladı, iki elini saçlarının arasından geçirdi, sonra huzursuz parmaklarıyla bacağına vurdu. Gözleri önce benimkilere sonra da kapıya kaydı.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Ben daha hareket ettiğini bile fark edemedim gitmişti ve kapı arkasından kapandı.

Oda o yokken daha sessiz ve sakindi. Bej rengi o kadar donuk görünmüyordu. Floresan ışıklar o kadar loş görünmüyordu.

O her zaman hayattan daha büyük bir varlık olmuştu. Küçük kasabamızda büyürken, ben hariç herkes ona çekiliyor gibiydi. Çocukken birlikte oynadığımızda beni tedirgin ederdi; beni utandırırđı. O çok çekiciydi. O zamanlar bile Nico'nun yanında kendime güvenmiyordum çünkü

ona hayır demekte zorlanıyordum. Onun yerinde duramayan enerjisiyle rekabet edemiyordum ve bu enerjinin altında ezilmek hoşuma gitmiyordu.

Birlikte sadece yirmi dakika geçirmiştik ve ben şimdiden bitkin düşmüştüm. İşaret ve orta parmaklarımla gözlerimin arasını ovuşturdum.

Yıpranmış sinirlerim düzelmeye başladı ve temizleyici bir nefes aldım.

Rose düşüncelerimi bölene kadar kapıya baktığımı fark etmemiştim.

"Seni görmek çok güzel."

Ona göz kırptım. "Ah, teşekkür ederim Rose."

"Sen Rapunzel misin?" Angelica'nın saklı yüzünden küçük bir ses yükseldi. Mavi battaniyenin arkasından sadece gözleri ve bir tutam kahverengi saçı görünüyordu.

Elim otomatik olarak uzun, kalın örgüme gitti; gülümsemem otomatik ve ani oldu. "Hayır, Angelica. Ama bu söylediğin çok hoş bir şeydi."

"Yakın zamanda eve gelecek misin?" Rose boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Baban seni özlemiş olmalı."

Başımı salladım. "Şey, hem evet hem hayır. Önümüzdeki hafta sonu buluşma için şehirde olacağım ama babam şehir dışında olacak. O ve Jeanette bir gemi seyahatine çıkıyorlar."

"Buluşma mı?"

"Uh...." İçten içe ve dıştan içe ürperdim ve altın sarısı saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak oyalanmaya çalıştım. "Bilirsin işte, lise buluşması. On yıl oldu."

Rose anlayışla ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Ağzını kapattı, sonra açtı, sonra tekrar kapattı. Sonunda tekrar açtığında, "Nico hiçbir şey söylemedi," dedi.

Omuz silktim. "Muhtemelen gitmiyordur." "Neden gitmesin ki? Gitmeli."

Yine içim burkuldu. Nico'nun gitmemesi için çok iyi nedenler vardı, bunlardan en göze çarpanı liseden mezun olmamasıydı. Diğer bariz neden ise neden gitsin ki? Kaba da olsa ünlü ve başarılı bir standup komedyeniydi, kendi televizyon programı vardı. Neden Iowa'daki bir lise buluşmasına gitmek istesin ki?

Tekrar kapıya baktım.

Nico'yu görmek zor olmuştu - beklediğimden çok daha zor.

Evet, eskisinden farklıydı -daha büyük, daha iri, daha ünlü- ama yine de temelde her zaman olduğu kişiydi. On yaşındayken bana *Siska Finney* gibi iğrenç bir lakap takan çocukla aynıydı. Lisede herkesin kalbini kıran aynı çocuktü. Garrett'in cenazesinde elimi tutan aynı çocuktü. Garrett'in ölümünden sonraki yaz her gece pencereme tırmanan aynı çocuktü.

Ve ben onu hala anlamıyordum.

"Diğer insanlara karşı genelde böyle değildir. Genelde bu kadar... bu kadar ani değildir."

Yine beni kapıya bakarken yakaladı. "Genelde nasıldır?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Şey, bilirsin işte," Gözle görülür bir şekilde yutkundü. Angelica'nın saçlarını okşuyordu. "Her zaman insanları güldürmeye çalışır. Ama *bazı* insanlara karşı gergin olabiliyor."

Ağzım yana doğru kıvrıldı ve iyi huylu bir şekilde, "Belki de insanlar üzerinde böyle bir etkim vardır," dedim.

Bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Conosco i miei polli."¹Ona küçük bir gülümseme verdim. Rose'un bana rastgele aralıklarla İtalyanca cevap vermek gibi bir alışkanlığı vardı. Tercüme etmesini bekledim ama tercüme ettiğinde İtalyancasının İngilizcesiyle uyuşmadığı izlenimine kapıldı.

"Ben tavuklarımı tanırım, Lizzy. İnsanlar üzerinde böyle bir etki bırakmıyorsun, sadece Nico üzerinde."

"Merak etme. Bunu kişisel olarak algılamayacağım." Başımı Angelica'ya doğru salladım. "Eminim bu onun için streslidir."

"Öyle...." Rose başladı, sonra durdu, gözleri yüzümde geziniyordu. "Onun için zor bir durum. Ama yine de bunu kişisel olarak algılamak isteyebilirsin. Bilirsin..." sonra tilki gülümsemesi geri döndü, "...her ihtimale karşı."

Son Gizli Bakış

Friends Without Benefits Şimdi Kindle Unlimited'ta!

¹Çeviri: Ben tavuklarımı tanırım.

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ışh: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) Güzellik ve Bıyık

(#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Beard

Science (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe
ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2).
Cad ve (#3)Karı) Varlet ve
Röntgenci (#4 _____ .

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2020'geliyor).
de ve Duy) Sense ve Manscaping (#3, .
TBDErkek Topuzları arlılık (#2, TBD)
İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD) .
astırıMantuary Man (#5, TBD)
Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel
(#7, TBD)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[I. Tuzağı Kurmak](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[II. Nişan](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[III. Düğün Planlaması](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[IV. Aile ile Tanışma](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[V. Vegas, bebeğim, Vegas](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[VI. Düğün](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Vegas'ta ne olur... kayıp sahne Yazar
Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Kardeşler Kitap #5.5](#)

[Sinsi Peek: Arkadaşlar olmadan Avantajlar \(Mevcut Şimdi
içinde Kindle Unlimited!\)](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

